VERNOR VINGE

la capătul curcubeului

NAUTILUS

VERNOR
VINGE
la capătul curcubeului
NAUTILUS

Vernor Vinge

La capătul curcubeului

Traducere din limba engleză de
MARIA DRĂGUŢ

NEMIRA
2012

NEMIRA
plăcerea lecturii
www.nemira.ro

La capătul curcubeului

Redactor: Oana Ionaşcu
Tehnoredactor: Alexandru Csukor
Copertă: Gabi Dumitru

ISBN ePub: 978-606-579-554-9
ISBN PDF: 978-606-579-555-6
ISBN Print: 978-606-579-388-0

elefant.ro

VERNOR VINGE s-a născut în 1944 în Waukesha, Wisconsin, şi provine dintr-o familie de geografi, fiind fascinat încă din copilărie de ştiinţă şi calculatoare. Licenţiat în informatică, a fost profesor de matematică şi calculatoare la Universitatea de Stat din San Diego până în anul 2000, când s-a dedicat exclusiv carierei literare. A debutat cu texte SF în 1966, dar a devenit cunoscut abia în 1981, după publicarea nuvelei *True Names*. Aceasta şi următoarele două romane, *The Peace War* (1984) şi *Marooned in Realtime* (1986), au subliniat interesul său faţă de singularitatea tehnologică. În 1993, a câştigat Premiul Hugo pentru *Foc în Adânc*, performanţă pe care a repetat-o în 2000 cu volumul *Adâncurile cerului*. În 2007, *La Capătul curcubeului* i-a adus al treilea Premiu Hugo pentru roman. Nuvelele *Fast Times at Fairmont High* (2002) şi *The Cookie Monster* (2003) au fost onorate cu aceeaşi distincţie. Vernor Vinge a fost căsătorit cu scriitoarea de science fiction Joan D. Vinge, de două ori câştigătoare a Premiului Hugo.

Uneltelor cognitive online care ne schimbă viaţa, Wikipedia, Google, eBay şi celorlalte asemenea lor, acum şi în viitor.

Mulţumiri

Le mulţumesc pentru sfaturile şi ajutorul pe care mi le-au acordat lui Jeff Allen, David Baxter, Ethan Bier, John Carroll, Randy Carver, Steven Cherry, Connie Fleenor, Robert Fleming, Peter Flynn, Mike Gannis, Harry Goldstein, Thomas Goodey, Barbara Gordon, Judith Greengard, Dipak Gupta, Patricia Hartman, Patrick Hillmeyer, Cherie Kushner, Sifang Lu, Sara Baase Mayers, Keith Mayers, Terry McGarry, Sean Peisert, William Rupp, Peter H. Salus, Mary Q. Smith, Charles Vestal, Joan D. Vinge, Gabriele Wienhausen şi William F. Wu.

Îi sunt foarte recunoscător lui James Frenkel pentru minunata lucrare de editare a volumului de faţă. Jim şi Tor Books au fost foarte răbdători cu mine în lungul proces de creare a cărţii *La Capătul curcubeului.*

Prolog

DEŞTEPT SĂ FII, NOROC SĂ AI

Primul semn de noroc chior veni sub forma unei gafe publice a Centrului European pentru Prevenirea Epidemiilor (CPE). Pe 23 iulie, elevii unei şcoli din Alger avertizaseră că o epidemie respiratorie se întinde de-a lungul Mediteranei. Afirmaţia lor se baza pe analizarea minuţioasă a datelor privind anticorpii prezenţi la persoanele care foloseau sistemele de transport în comun din Alger şi Napoli.

Pe moment, CPE nu avu nicio reacţie, dar, în mai puţin de trei ore, observatorii din sistemul public de sănătate raportaseră cazuri similare în alte oraşe şi publicaseră hărţi cu zonele contaminate. Epidemia începuse de mai bine de o săptămână, provenind probabil de undeva din Africa Centrală, unde observatorii nu aveau acces la date.

Până când se dezmeticiră cei de la Centru, boala fusese detectată şi în India, şi în America de Nord. Ca să facă lucrurile şi mai jenante pentru CPE, un jurnalist din Seattle izolase şi identificase agentul patogen, care se dovedi a fi un fals mimivirus. Pentru CPE era un adevărat dezastru de imagine. În urmă cu câţiva ani, CPE îşi justificase cheltuielile exorbitante printr-o acţiune defensivă foarte inteligentă împotriva cultului Noua Judecată. Ciuma „Judecăţii“ fusese cel mai dezastruos atac terorist al deceniului împotriva Europei şi liderii CPE aveau meritul de a-l fi împiedicat să ia proporţiile unei catastrofe mondiale.

Ciuma „Judecăţii“ pornise de la un pseudo-mimivirus.

Încă mai erau oameni competenţi la CPE, aceiaşi specialişti care salvaseră lumea în 2017. Tot ei rezolvară şi problema din 23 iulie, iar cei de la Relaţii cu publicul putură astfel prezenta o dare de seamă cât de cât coerentă: Da, acest Pseudomimi nu fusese anunţat conform protocolului standard de prevenire a populaţiei. Scăparea vine dintr-o eroare de program pe website-ul instituţiei, la pagina „Evenimente curente“. Şi da, acest virus ar putea fi un derivat al celui care a declanşat Ciuma „Judecăţii“. Câteva mutaţii genetice, mai rezistente, ale virusului iniţial continuă să-şi facă simţite prezenţa în peisajul general al biosferei planetei. Trei dintre ele au fost deja identificate de la începutul anului, unul chiar acum cinci zile, pe 18 iulie. Dar (şi aici purtătorii de cuvânt îşi recăpătară elanul specific) toate aceste cazuri fuseseră subclinice, neprezentând iniţial simptome perceptibile. Virusurile Pseudomimi aveau un genom uriaş (uriaş în comparaţie cu alte virusuri), iar cultul Noii Judecăţi „îmbunătăţise“ genomul, transformându-l într-un instrument al morţii aproape infailibil. Fără această optimizare, pseudo-mimivirusurile erau doar nişte saci grei de gunoi dezoxiribonucleic.

— În concluzie, noi, cei din cadrul Centrului pentru Prevenirea Epidemiilor, ne cerem scuze că nu am anunţat publicul despre acest eveniment banal.

Trecu o săptămână. Două săptămâni. Virusul părea să se fi cuminţit. Analizele asupra anticorpilor populaţiei arătau că epidemia nu se întinsese mai departe de zona Mediteranei.

CPE avusese dreptate: acest tip de „epidemie fără simptomatologie evidentă“ era aproape un oximoron. Dacă nici măcar una din persoanele contaminate nu strănută, atunci virusul nu are cum să facă înconjurul lumii, decât dacă umblă cu „ia-mă, nene“.

Populaţia acceptă explicaţiile celor de la CPE. Trepăduşii alarmişti panicaseră lumea degeaba.

În realitate, declaraţia celor de la CPE conţinea o singură denaturare a adevărului, care trecuse neobservată de opinia publică: Absenţa unui

avertisment către populaţie despre apariţia unui nou virus nu fusese o eroare de maşină, ci o eroare umană. Virusul de la 23 iulie trecuse pe sub radarele Centrului şi specialiştii fuseseră la fel de neştiutori despre apariţia lui ca şi restul lumii, iar trepăduşii erau cei care trăseseră semnalul de alarmă.

În cercurile de sus ale serviciilor secrete UE, asemenea scăpări erau de neiertat. Acolo lucrau agenţi care zilnic se luptau cu acte de terorism şi care duceau la bun sfârşit misiuni despre care nu se vorbea la televizor, dar de care depindea soarta omenirii.

Pe bună dreptate, aceşti oameni erau paranoici şi cu idei fixe. Şefia serviciilor secrete îl numi pe unul dintre cei mai capabili agenţi ai săi, un tânăr german, Günberk Braun, să se ocupe de reorganizarea discretă în interiorul CPE. În acele cercuri ale Serviciilor unde Braun era cunoscut, i se dusese faima că e cel mai fixist dintre fixişti. El şi oamenii lui reorganizară scurt structura internă a CPE, după care organizară un plan de monitorizare a activităţii Centrului pentru o perioadă de încă şase luni, misiune care consta dintr-o serie de „atacuri“ neaşteptate asupra sistemului, care simulau pericole şi conjuncturi dintre cele mai bizare pe care le imaginaseră vreodată epidemiologii.

Pentru cei din CPE, aceste şase luni însemnau fie o bătaie de cap – în cazul celor care tăiau frunză la câini – , fie o adevărată revelaţie – pentru cei pasionaţi. Dar regimul de asediu al lui Braun dură mai puţin de două luni şi fu încheiat brusc în urma difuzării unui spot publicitar în timpul unui meci de fotbal.

Primul meci din seria de meciuri amicale dintre Grecia şi Pakistan a avut loc pe 20 septembrie. La aceste meciuri se stabilise o tradiţie, sau mai degrabă suporterii, de modă veche, impuseseră tradiţia respectivă: reclamele difuzate pe stadion erau după moda celor din secolul douăzeci. Diverse reclame erau afişate pe panouri publicitate de jur împrejurul terenului, fără un public-ţintă, iar la pauză se difuzau spoturi publicitare pentru toată lumea care urmărea meciul.

Un lucru extraordinar se petrecu la acest meci (două lucruri, dacă luăm în considerare şi victoria Greciei): la pauză, fu difuzată o reclamă de

treizeci de secunde la o nuga cu miere. În ora care a urmat, câţiva analişti de piaţă au raportat o creştere uriaşă a vânzărilor de nuga, declanşată la trei minute după difuzarea reclamei. Acel spot i-a adus firmei producătoare un profit înzecit. Un fel de miracol, spuneau cei împătimiţi de dedesubturile marketingului. În timpul după-amiezii, toată lumea a vorbit numai despre asta, întorcând reclama respectivă pe toate părţile: un spot lipsit de imaginaţie, de calitate slăbuţă, ca şi firma care îl produsese, fără niciun fel de mesaj subliminal (premisa întregii dezbateri fiind, de fapt, găsirea mesajului ascuns!), iar răspunsul fără precedent plus cele trei minute de întârziere constituiau o anomalie în materie de marketing. În câteva ore, toţi specialiştii participanţi la dezbateri au căzut de acord că „minunea nugalei cu miere" era genul acela de miraj produs de aglomeraţia de date a lumii moderne: dacă te uiţi la un trilion de lucruri, vei vedea destul de des coincidenţe care se petrec una la un milion. La sfârşitul zilei toată afacerea se dezumflase de la sine, ca toate celelalte milioane de evenimente care se discută zilnic la televizor.

Câţiva însă îşi păstrară interesul. Günberk Braun, ca majoritatea celor din serviciile secrete, avea o încredere de nezdruncinat în informaţiile pe care le poţi obţine prin intermediul mass-mediei şi internetului. Unii din oamenii lui îi atraseră atenţia asupra „Fenomenului nuga" şi discutară dacă să-i acorde sau nu importanţă. La prima vedere, arăta ca o întâmplare fericită. Şi totuşi, ceva părea în neregulă, iar cu acest gen de „ceva în neregulă" se ocupă, de obicei, o agenţie de informaţii.

Aici norocul le surâse pentru a doua oară. Dintr-un impuls, Braun ceru o nouă simulare de atac: impactul Miracolului nugalei cu miere asupra *sănătăţii publice*. Oricare ar fi conţinutul practic al problemei, această situaţie oferea Centrului ocazia să-şi testeze eficienţa în cazul unei investigaţii secrete, urgente şi în timp real. Şi nici măcar nu era atât de bizară precum testele dinainte. Cei mai buni specialişti, deja familiarizaţi cu genul acesta de „exerciţii", generară urgent o mie de conjuncturi şi jumătate de milion de teste – seminţele din care vor ieşi fructele investigaţiei.

În următoarele zile, analiştii CPE şi-au îngrijit „grădina“, curăţând-o de statistici nedorite – acest gen de context poate genera mai multe miraje decât visaseră vreodată amatorii de jocuri de marketing, doar un inventar al lor ar umple o carte de telefon cum erau pe vremuri. Dar iată rezultatele după terminarea anchetei, în ordinea de mai jos, pentru un efect dramatic:

1. Nu exista nicio legătură între difuzarea reclamei la nuga şi valul cumpărărilor care a urmat.

Această concluzie era bazată pe o analiză concretă: CPE difuzase spotul publicitar unui grup de oameni. După care le-au fost prezentate toate reclamele din pauza meciului. La unul din spoturile publicitare de pe stadion – pentru o agenţie matrimonială – câţiva dintre subiecţi au simţit nevoia să mănânce nuga. (Reclama de la agenţia matrimonială avea pe fundal un desen cu linii în relief care se intersectau ca un moar). Mergând mai departe cu investigaţia, reclama fu testată pe grupuri de audienţă cu un anume specific. Şi nu avu niciun efect, de exemplu, asupra persoanelor vaccinate cu anticorpi împotriva virusului Pseudomimi de la 23 iulie.

2. La reclama cu agenţia matrimonială, cei infectaţi cu virusul de la 18 iulie – cel depistat anterior de CPE – au simţit nevoia să mănânce nuga.

În copilărie, Günberk Braun visase de nenumărate ori cu ochii deschişi cum, dacă s-ar fi născut mai devreme, ar fi putut preveni bombardamentul asupra Dresdei, sau i-ar fi oprit pe nazişti să omoare oameni în lagărele de concentrare, sau l-ar fi împiedicat pe Stalin să înfometeze populaţia din Ucraina. În zilele când nu salva popoare întregi, micul Günberk îşi îmagina ce-ar fi putut face pe 7 decembrie 1941, dacă ar fi lucrat la un post de radar din Hawaii, sau, ca agent FBI, în vara lui 2001.

Probabil toţi băieţii trec printr-o asemenea fază, fără să ştie prea multe lucruri despre contextul istoric al evenimentelor, doar din dorinţa de a fi eroi salvatori.

Dar când Braun citi ultima concluzie a raportului, ştiu că se află în faţa unei posibile catastrofe, de dimensiunile celor din visele copilăriei lui. Virusul de la 18 iulie şi spotul publicitar de la meciul de fotbal, împreună

constituiau o metodă extrem de bine camuflată de testare a unui concept nou de armă. În faza ei finală, o asemenea armă ar face ca virusul care declanşase Ciuma Noii Judecăţi să pară o joacă de copii. Războiul biologic ar deveni la fel de precis şi surprinzător ca şi cel cu gloanţe şi bombe: întâi este infectată populaţia cu focare mici de contaminare lentă presărate pe ici, pe colo, să treacă neobservate, şi pe urmă *pac!*, orbeşti, mutilezi, omori pe oricine, individual, printr-un singur e-mail, sau în masă prin intermediul unei emisiuni televizate, înainte ca să poată ridica cineva un deget să se apere.

Dacă Braun ar fi fost o persoană din interiorul CPE, această descoperire ar fi alarmat imediat toate organizaţiile de apărare împotriva epidemiilor din alianţa indo-europeană, precum şi cele din America şi China.

Dar Günberk Braun nu era epidemiolog. Era doar „o fantomă" paranoică. Testele organizate la Centru erau nebunia lui personală, deci nu avea cui să raporteze rezultatele anchetei. În schimb, îşi folosi relaţiile din interiorul serviciilor secrete şi centrelor de prevenire a epidemiilor indo-europene şi, în câteva ore, avea deja câteva fire de investigaţie.

Aduse cel mai bun expert în ocultism din Servicii şi îi prezentă toate probele. Contactă câţiva agenţi ai Alianţei din Africa Centrală şi celelalte state rămase pe dinafara lumii moderne. Găsi dovezi clare despre originea virusului de la 18 iulie. Deşi ancheta lui Braun nu era una bio-ştiinţifică, analiştii cu care lucra el erau la fel de bine pregătiţi ca specialiştii de frunte ai CPE – doar că mai inteligenţi, mai numeroşi şi cu mai multe resurse. În următoarele trei zile puseră toate datele cap la cap. La final, Günberk avea o idee clară despre cine se afla în spatele acestor teste cu arme biologice.

Şi pentru prima dată în viaţa lui, Günberk Braun fu cu adevărat îngrozit.

1

DOMNUL IEPURE VIZITEAZĂ BARCELONA

În cadrul serviciilor secrete din Alianţa indo-europeană lucrează o mână de superstaruri birocratice, oameni de-alde Günberk Braun din Biroul European de Contrainformaţii, a căror identitate este necunoscută – sau plină de informaţii contradictorii – marelui public. Superstarurile au, la rândul lor, propriii eroi. La care apelează oameni ca Günberk Braun când se confruntă cu probleme din cele mai grave. În structura Serviciului de informaţii externe din India există un departament special, care nu apare în organigramă şi al cărui profil este cât se poate de vag. Sau, mai bine zis, acest departament face ce vrea şeful, adică un indian, cunoscut (de cei foarte puţini la număr care au privilegiul de a-l cunoaşte) sub numele de Alfred Vaz.

La el apelă Braun când descoperi virusul. La început, Vaz fu la fel de şocat ca şi Braun. Dar Vaz era o persoană care rezolva problemele.

— Cu oameni potriviţi orice se poate rezolva. Lasă-mă câteva zile, să văd ce pot afla.

Trei zile mai târziu, în centrul Barcelonei:

Iepurele sări pe scaunul de ratan neocupat şi, de acolo, pe masă, în mijlocul cănilor de ceai şi a olivierelor. Îşi duse laba la pălărie, îl salută întâi pe Alfred Vaz, apoi pe Günberk Braun şi la sfârşit pe Keiko Mitsuri şi zise:

— Am o misiune pentru voi!

Alfred întinse o mână prin imaginea iepurelui, spre a accentua faptul că este o prezenţă imaterială, şi răspunse:

— Nu, noi avem o misiune pentru tine.

— Hmmm…

Iepurele se aşează în fund pe masă şi scoase un set minuscul de ceai din spatele unei oliviere. Îşi turnă câteva picături, cât să-şi umple ceaşca, şi sorbi o înghiţitură:

— Sunt numai urechi!

Şi-şi ciuli urechile.

Aşezat în cealaltă parte, Günberk Braun studia uimit creatura de pe masă. Braun era la fel de ireal ca şi iepurele, dar proiecţia lui avea o prezenţă cât mai apropiată de personalitatea lui reală. Lui Alfred i se păru că Braun arăta cam dezumflat de apariţia iepurelui şi confirmarea îi veni cu un mesaj.

Braun —> Mitsuri, Vaz: <sm> *Ăsta* e omul nostru, Alfred? </sm>

Alfred nu răspunse imediat şi se întoarse către creatura din mijlocul mesei:

— Bine ai venit la Barcelona, domnule Iepure.

Arătă cu mâna înspre turnurile catedralei Sagrada Familia care se înălţau chiar peste stradă. Cel mai bine era să vezi catedrala „pe viu“, fără îmbunătăţiri virtuale; la urma urmei, realitatea concepută de Gaudi era destul de înzorzonată şi de prost gust ca să nu mai fie nevoie de aportul designerilor revizionişti moderni.

— Aveţi idee de ce am ales acest punct de întâlnire?

Iepurele îşi sorbi tacticos ceaiul, în timp ce privirea îi alunecă spre mulţimea zgomotoasă de turişti care trecea pe lângă masa lor.

— Ah, oare pentru că Barcelona este o combinaţie de frumuseţe şi extravaganţă, unul din puţinele mari oraşe ale secolului douăzeci al cărui farmec a supravieţuit în zilele noastre? Sau poate că, dacă tot sunteţi aici în misiune, mai faceţi şi câteva plimbări romantice cu familiile dumneavoastră prin parcul Güell, pe care le decontaţi când vă întoarceţi la serviciu?

Se întoarse către Braun şi Keiko Mitsuri. Ultima arăta ca un nud al lui Marcel Duchamp construit dintr-un complex de planuri de sticlă. Ridică din umeri şi zise:

— Dar, dacă stau şi mă gândesc mai bine, poate sunteţi la mii de kilometri distanţă.

— Vai, ce dilemă! râse Keiko cu o voce sintetizată şi accent fals. Eu sunt bine mersi în parcul Güell acum şi ating realitatea cu propriile mele mâini.

Mitsuri —> Braun, Vaz: <sm> De fapt, sunt la birou şi admir cum luminează luna golful Tokyo. </sm>

Iepurele continuă, fără să ştie despre schimbul de mesaje:

— Mă rog. În orice caz, adevăratul motiv pentru care ne-am întâlnit aici: Barcelona are legături foarte directe cu locurile în care probabil vă aflaţi acum şi măsuri de securitate modernă, ca să camufleze ce discutăm. Dar mai ales pentru că aici legea interzice spionajul amator sau poliţienesc… cu excepţia cazului în care chiar eşti din agenţiile de spionaj.

Mitsuri —> Braun, Vaz: <sm> Măcar a intuit o parte din adevăr.</sm>

Braun —> Mitsuri, Vaz: <sm> Şi domnul Iepure se loghează de la o oarecare distanţă.</sm>

Un status cu timpul real plutea deasupra animalului: şaptezeci şi cinci la sută probabilitate ca persoana din spatele avatarului să fie undeva în America de Nord.

Alfred se înclină spre iepure şi îi zâmbi. Ca singura persoană de faţă cu prezenţă fizică, Vaz avea anumite limite, dar şi anumite avantaje.

— Nu, noi nu suntem poliţia secretă. Dar da, aveam nevoie de un loc sigur în care să vorbim mai direct decât prin mesaje.

Îşi duse mâna la piept.

— Mai ales, dacă mă vezi aici, înseamnă că poţi avea încredere.

Şi că te duc de nas cum vreau eu.

Vaz făcu semn ospătarului şi comandă un pahar de Rioja. Apoi, întorcându-se către invitatul de pe masă:

— În ultimele luni, te-ai lăudat că ai făcut multe lucruri, domnule Iepure. Şi alţii se dau mari, dar se pare că dumneata chiar eşti bun. Mai multe nume grele te-au recomandat.

Iepurele începu să-şi lingă blana. Ceea ce era destul de bizar. Clar, realismul fizic nu era una din priorităţile lui.

— Bineînţeles că sunt bine văzut în toate cercurile înalte! Pentru orice problemă: politică, militară, ştiinţifică, artistică sau amoroasă, plăteşti cât face şi eu execut.

Mitsuri —> Braun, Vaz: <sm> Hai, Alfred, la treabă.</sm>

Braun —> Mitsuri, Vaz: <sm> De acord. Întâi varianta scurtă, să vedem dacă poate mai mult decât am făcut noi.</sm>

Alfred mişcă din cap ca şi cum ar fi vorbit singur.

— Problema noastră nu are nicio legătură cu politica sau războiul. Ce ne preocupă este de natură ştiinţifică.

Iepurele ciuli urechile.

— Aşa? Postaţi-vă întrebările pe forumuri şi veţi primi răspunsuri aproape la fel de bune şi la fel de rapide precum cele pe care vi le pot eu furniza. Şi, în mod cert, la un preţ infinit mai mic.

Sosi vinul. Vaz îi savură buchetul şi privi peste stradă, către intrarea în catedrală, unde turiştii mai stăteau la rând, deşi programul de vizite reale se terminase acum o vreme. Prezenţa oamenilor acolo era încă o dovadă că, în viaţă, cele mai importante lucruri sunt cele pe care le poţi atinge. Îşi întoarse privirea către iepurele gri aflat în faţa lui.

— Problema noastră nu are nevoie de câteva mii de specialişti care să-şi stoarcă creierii. Chestiunea în discuţie necesită o serie largă de, hm, experimente. Unele au fost deja efectuate. Altele urmează. În mare, proiectul nostru e cam cum sunt programele guvernamentale de cercetare a rezistenţei la impact pe maşini.

Iepurele rânji, dezvelindu-şi incisivii ivorii.

— Teste de rezistenţă la impact? Asta-i o prostie din secolul trecut. Cererea pieţei e mai eficientă. Doar trebuie să convingi piaţa să coopereze.

— Se poate, dar noi avem nevoie de…

Faza e că până şi rezumatul cel mai superficial suna ieşit din comun.

— Avem nevoie de, hm, control administrativ asupra unui laborator mare şi fizic real.

Iepurele îngheţă, arătând, pentru o secundă, ca adevăratul ierbivor surprins de farurile unei maşini.

— Ha? Ce fel de laborator real?

— Un laborator de biologie, de ultimă generaţie, de renume mondial.

— Măi, măi, măi…

Iepurele se lăsă pe spate, vorbind – sperau ei – singur pe sub mustăţi. Serviciile de informaţii EU dădeau şaizeci şi cinci la sută probabilitate ca Iepurilă să fi lucrat singur şi nouăzeci şi cinci la sută ca el să nu fie omul chinezilor sau al americanilor.

Îşi puse ceaşca jos:

— M-aţi făcut curios. Deci asta nu-i o treabă de genul furnizării de informaţii. Voi chiar vreţi să vă pun la pământ ditamai reţeaua.

— Doar pentru o scurtă perioadă de timp, zise Günberk.

— Nu contează. Aţi venit la omul potrivit. Nările îi fremătau. Sunt convins că ştiţi ce avem la îndemână. În Europa sunt câteva instituţii mari, dar nici una integrată global şi, pentru moment, rămase în urma celor din China sau State.

Vaz nu zise nimic, însă iepurele avea dreptate. În lume se găseau mulţi specialişti bine pregătiţi, dar numai câteva laboratoare erau dotate cu aparatură la zi. În secolul douăzeci, superioritatea tehnică a laboratoarelor mari dura şi câte treizeci de ani, astăzi lucrurile evoluau mult mai rapid şi Europa rămăsese în urmă. Complexul Bhopal din India ţinea pasul cu ultimele noutăţi, numai că era în urmă în domeniul microautomatizărilor. La momentul actual şi – probabil – şi în următorii ani, China şi SUA erau în top.

Iepurele râse pe sub mustăţi:

— Hm, hm. Deci ar trebui să fie ori un laborator din Wuhan, ori unul din California de Sud. La alegere, fiindcă, evident, le pot avea pe amândouă.

Asta era o minciună gogonată, sau oamenii lui Alfred îl subestimaseră pe micuţul lor prieten.

— Am prefera complexul din San Diego, California, zise Keiko.

— De câteva luni suntem cu ochii pe laboratoarele din San Diego, adăugă Alfred repede. Şi ştim că au aparatura necesară.

De fapt, Günberk Braun bănuia că laboratorul din San Diego era sursa virusurilor.

— Şi ce anume intenţionaţi să faceţi?

Günberk afişă un zâmbet acru:

— Haideţi s-o luăm pe etape. Pentru prima etapă, propun un termen-limită de treizeci de zile. Ce vrem noi de la dumneata e să supraveghezi sistemul de securitate al laboratorului. Ce mai vrem noi – şi e important – este dovada clară că ne poţi găsi o echipă de oameni de acolo care să lucreze pentru noi.

— Bun atunci. Ţop la treabă! E clar că vă trebuie un jucător de care să vă debarasaţi uşor şi care să funcţioneze pe post de paravan să nu vă depisteze americanii. Nicio problemă. Mă dau la o parte când nu mai e nevoie de mine. Dar vă avertizez că ţin la preţ şi vin să-mi iau banii când se termină misiunea.

— Nu e nevoie să fii melodramatic, domnule Iepure, râse Keiko. Talentele dumitale sunt recunoscute.

— Pe bună dreptate! Dar, deocamdată, dumneavoastră nu credeţi în ele. Deci eu acum o să plec să-mi bag nasul prin San Diego şi revin cu veşti în câteva săptămâni. Până atunci voi avea probabil ceva să vă arât şi – cel mai important pentru mine – îmi voi folosi imaginaţia ca să găsesc o cifră pentru comisionul meu în prima fază pe care domnul cu faţă-de-neamţ a propus-o.

Şi făcu o plecăciune în direcţia lui Günberk.

Mitsuri şi Braun tăceau amuzaţi, iar Alfred reluă discuţia:

— Mai vorbim, atunci. Te rog, ţine cont că deocamdată nu vrem decât o investigaţie: pe cine să angajăm şi la ce să-i folosim.

Iepurele îşi atinse nasul.

— Voi fi întruchiparea discreţiei. Întotdeauna ştiu mai multe decât spun. Iar voi trei ar trebui să mai lucraţi puţin la imaginea voastră. Domnul neamţ e doar un stereotip demodat. Şi dumneata, señora, avatarul impresionist, deşi nu dezvăluie nimic, spune multe. Pe cine ar putea interesa laboratoarele biologice din San Diego? Oare, cine!? Iar cât despre dumneata (şi se întoarse către Vaz), ascunzi destul de bine accentul columbian.

Arătarea râse şi ţopăi pe masă.

— Ţinem legătura!

Alfred urmări forma gri care se strecura printre picioarele trecătorilor. Probabil avea permis de intrare, din moment ce toată lumea putea să-l vadă pe Carrer de Sardenya. Nu dispăruse într-un nor de fum. Iepurele mai fugi încă douăzeci de metri pe stradă, după care o coti pe o alee şi se făcu, în mod natural, nevăzut.

Cei trei agenţi rămaseră, pe moment, într-o tăcere amiabilă – Günberk se aplecă asupra paharului virtual de vin, Vaz sorbi din vinul lui real, admirând marionetele pe catalige care se pregăteau pentru parada de după-amiază. Cei trei păreau că fac parte din vacarmul turistic din zona Familia, cu excepţia faptului că turiştii aflaţi la mesele de la cafeneaua din C. de Sardenya erau, de obicei, prezenţi acolo fizic.

— Acum chiar a plecat, zise Günberk. Observaţie oarecum gratuită, din moment ce toţi vedeau că semnalul dispăruse de pe grila UE. După câteva secunde, agenţiile secrete japoneze şi indiene raportară acelaşi lucru: Iepurele nu putuse fi identificat.

— Impresionant! zise Keiko. A reuşit să scape. Poate chiar un agent intermediar de încredere.

Günberk ridică din umeri:

— Poate. Ce şmecher parşiv. Diletant tipic de care e plină lumea, apare câte unul cu fiecare nouă tehnologie. Pun pariu că e un puţoi de paişpe ani care vrea să se dea mare. Altul mai bun n-ai găsit, Alfred?

— Reputaţia lui e valabilă, Günberk. A rezolvat situaţii aproape la fel de complicate ca asta cu care avem noi de-a face acum.

— Poate era treabă de cercetare. O fi bun la – cum îi zice? – reţele de genii. Ce vrem noi e mai… operaţional.

— Dacă stai să te gândeşti, s-a prins de toate capcanele pe care i le-am întins. Era vorba despre accentul fals al lui Alfred şi locul în care apărea Keiko în reţea.

— *Ach ja*, zise Günberk şi zâmbi. E oarecum jenant să fiu acuzat că pozez când sunt eu însumi! Da, deci acum domnul Bocănilă crede că suntem o reţea de traficanţi de droguri din America latină.

Holograma lui Keiko păru să schiţeze un zâmbet.

— Într-un fel, e mai plauzibil decât ce suntem de fapt.

Războaiele între traficanţii de droguri se împuţinaseră considerabil în ultima decadă; accesul la recreaţionale şi halucinogene era atât de răspândit, încât concurenţa făcuse ceea ce prohibiţia nu reuşise. Dar marii traficanţi de droguri aveau încă un capital mai mare decât unele ţări mici de la graniţa lumii civilizate. Iar unii dintre ei, ascunşi prin statele decăzute, erau destul de puternici şi nebuni ca să facă ceea ce sugeraseră ei astăzi.

— Iepurele e uşor de controlat, de asta sunt sigur. Rămâne de văzut dacă e omul de care avem nevoie, rămâne de văzut, zise Günberk.

— Deja începi să dai înapoi de la mica noastră aventură, Günberk? vorbi Keiko, folosind vocea ei reală.

Tonul era lejer, dar Alfred ştia că nici Keiko nu era foarte optimistă.

— Bineînţeles, spuse Günberk şi se foi neliniştit. Terorismul prin metoda surprizei tehnologice este cea mai mare ameninţare a omenirii. Marile puteri – Europa, China şi Statele Unite – au menţinut pacea în ultimii ani, mai ales pentru că noi cunoaştem pericolul şi menţinem restul lumii în ordine. Şi acum, aflăm că americanii…

— Încă nu ştim că sunt americanii, Günberk. În laboratoarele din San Diego lucrează cercetători din toată lumea.

— Aşa e. Acum o săptămână aveam şi eu aceleaşi dubii. Dar acum… gândeşte-te: Testul cu virusul a fost o capodoperă a camuflării. Am avut noroc cu carul când l-am descoperit. Experimentul a fost o treabă pusă la punct cu răbdare şi profesionalism, de nivelul unei mari puteri. Marile

puteri au o anume inerţie şi prudenţă birocratică. Testele pe teren trebuie efectuate în afara graniţelor, dar armele sunt întotdeauna puse la punct în laboratoarele lor.

— Dar de ce ar pune o Putere la cale o revoluţie sub forma unui flagel? întrebă Keiko. Ce-ar avea de câştigat?

— Ai dreptate, încuviinţă Günberk, o asemenea catastrofă ar avea logică dacă ar fi vorba despre un cult, dar nu despre o superputere. Întâi am crezut că e un fel de atac catastrofal lipsit de logică. Dar analiştii cu care lucrez au mers mai în profunzime şi au ajuns la concluzia că simptomul nugalei nu era o simplă epidemie. De fapt, asta a fost un aspect esenţial al testului. Cine a fost în spatele atacului are un plan mai amplu decât o lovitură în războiul biologic. Duşmanul nostru e pe cale să pună la punct o tehnologie de manipulare în masă TSMC.

Keiko rămase complet nemişcată, până şi cristalele din holograma ei îşi pierduseră mobilitatea. TSMC. Sau în jargonul ştiinţifico-fantastic de la începutul secolului: Trebuie-să-mă-crezi. Cu alte cuvinte, spălare a creierului. În forma lor blândă, anumite metode de spălare a creierului se întâlneau de-a lungul istoriei, dar, în ultimul secol, fenomenul *irezistibilului* făcuse subiectul multor studii academice. Iar în ultimii treizeci de ani devenise chiar un scop tehnologic în sine. Şi în ultimii zece, o anumită versiune a TSMC era testat în laboratoare.

Cristalele se mişcară şi Alfred putea ghici că Mitsuri se uita la el.

— E adevărat, Alfred?

— Mă tem că da. Oamenii mei au studiat raportul. Norocul lui Günberk a fost extraordinar, din moment ce s-au petrecut simultan două inovaţii radicale. Nevoia de nuga a fost mult prea precisă pentru a fi un test de declanşare de la distanţă a unei boli. Făptaşii au ştiut ce făceau. Gândiţi-vă la reclama mascată la nuga. Analiştii mei sunt de părere că inamicul e capabil de un control semantic mai puternic, în mai puţin de un an.

Keiko oftă:

— La naiba! Toată viaţa m-am războit cu ocultismul. Credeam că naţiunile avansate nu se coborau la astfel de practici meschine şi malefice…

dar asta, asta mă face să-mi reconsider părerea.

Günberk încuviinţă:

— Dacă nu ne înşelăm în privinţa laboratoarelor şi dacă nu reuşim să tăiem răul… de la rădăcină… ar putea fi sfârşitul lumii. Ar putea însemna victoria răului suprem asupra binelui.

Îşi scutură presimţirile rele şi redeveni pragmatic:

— Şi suntem nevoiţi să stăm la mâna unui iepure.

— Am studiat dosarul Iepurelui, zise Alfred. Cred că poate îndeplini misiunea pentru care l-am angajat. Într-un fel sau altul. Ori ne va da informaţiile din interior, ori va crea destulă confuzie – care nu va pica în cârca noastră – în care tot răul va ieşi la suprafaţă. În cel mai nefericit caz, vom avea dovezi suficiente pentru ca Europa, China şi cei neimplicaţi din State să poată denunţa atacul.

Atacurile de intimidare pe teritoriul unei mari puteri erau rare, dar exista un precedent.

Toţi trei rămaseră tăcuţi o vreme şi Vaz fu învăluit de zgomotele festivalului. Trecuseră atâţia ani de când nu mai fusese la Barcelona… În cele din urmă, Günberk încuviinţă, deşi nu-i convenea:

— Prea bine, voi lua legătura cu superiorii mei, să trecem la treabă.

De partea celalaltă a mesei, proiecţia lui Keiko vibră. Mitsuri era expertă în sociologie. Echipa ei de analişti era specializată în psihologie şi instituţii sociale – mult mai puţin diversificată decât echipele lui Alfed sau Günberk. Dar putea oricând oferi variante care le scăpaseră celorlalţi doi. În cele din urmă, Keiko spuse:

— Există încă mulţi oameni de bun-simţ în serviciile americane şi nu-mi place să lucrez pe la spatele lor, dar este într-adevăr o situaţie specială. Am autorizaţie să aprob Planul Iepurilă – făcu o pauză – cu o singură observaţie. Günberk se teme că am angajat un incompetent. Alfred ştie mai multe despre el şi crede că e exact ce ne trebuie. Dar dacă amândoi vă înşelaţi?

Günberk sări surprins:

— *Diavolul!*

Alfred avu o bănuială că între cei doi avusese loc un schimb scurt de mesaje.

Proiecţiile încuviinţară:

— Dacă, să presupunem, Iepurele este mult mai competent decât credem? Dacă, prin absurd, Iepurele compromite operaţiunea sau chiar se aliază cu duşmanul? Dacă începem acţiunea, trebuie să avem un plan de evadare-şi-distrugere coordonat cu acţiunile lui. Dacă devine un pericol, trebuie să fim pregătiţi să vorbim cu americanii. De acord?

— *Ja*.

— Fără discuţie.

Keiko şi Günberk mai stătură câteva minute, dar masa de la cafeneaua din C. de Sardenya, în toiul festivalului, nu era un loc potrivit pentru turiştii virtuali. Ospătarul se foia, întrebându-l pe Alfred dacă mai comandă ceva. Rezervarea era pentru trei persoane, dar la rând aştepta o mulţime de oameni în carne şi oase.

Era momentul ca invitaţii să-şi ia tălpăşiţa. Günberk avea multe probleme de rezolvat. Investigaţiile de la Centrul pentru Prevenirea Epidemiilor trebuiau închise finuţ. Informaţiile trebuiau denaturate cu grijă, ascunzând detaliile atât duşmanilor, cât şi hobby-iştilor. Între timp, în Tokyo, Keiko avea să-şi petreacă toată noaptea încercând să afle cine este Iepurele.

Vaz mai rămase o vreme şi îşi termină vinul. Era uimitor cum spaţiul din jurul mesei sale se îngustase făcând loc unei familii de turişti nord-africani.

Alfred era obişnuit cu artefactele virtuale care se modificau cât ai clipi din ochi, dar un restaurator putea face o treabă la fel de bună în realitate, dacă ar avea bani la dispoziţie.

Din toată Europa, lui Alfred îi plăcea în mod deosebit Barcelona. Iepurele avea dreptate când sugerase că Alfred era în concediu. Mai avea el timp de vacanţe? Da. Să-i spunem concediu anual. Alfred se ridică de la masă, plătind consumaţia plus bacşiş. Pe străzi, mulţimile se înghesuiau,

oameni pe catalige dansând printre turişti. Nu putea vedea intrarea de la Sagrada Familia, dar programul afişa un nou tur într-o oră jumătate.

Unde să piardă vremea? A! Pe Montjuïc. O luă pe o alee şi ieşi mai departe de centru, unde era mai puţin aglomerat… şi un autobuz care plimba turiştii prin oraş sosi în staţie. Alfred se urcă pe platforma superioară, se aşeză pe o banchetă şi-şi lăsă mintea să zboare. Fortăreaţa Montjuïc nu era din cele mai impresionante din Europa, dar, ca şi restul fortăreţelor din Europa, simboliza o epocă de mult apusă, când calamităţile se petreceau în decenii şi crimele împotriva umanităţii nu se puteau comite prin apăsarea unui buton.

Autobuzul îşi făcu loc printre blocurile octogonale din cartierele de jos ale Barcelonei şi începu să urce spre Montjuïc, după ce se agăţă de un funicular care îi trase uşor pe deal. În spate, oraşul se întindea pe kilometri întregi. În faţă, când ajunseră pe culmea dealului, apăru Mediterana, albastră, ceţoasă şi calmă.

Alfred se dădu jos. Micul autocar se întoarse şi dispăru în trafic, îndreptându-se către staţia telegondolă, unde unul din pasageri avea să se urce pentru o excursie pe deasupra portului.

Era exact în locul pe care îl alesese din ghidul turistic, chiar în spatele armelor aşezate pentru luptă de-a lungul parapetului. Chiar dacă tunurile erau copii ale celor folosite în trecut, semănau perfect cu cele originale. Dacă luai bilet de intrare, aveai voie să te plimbi prin fortăreaţă şi să pui mâna pe tunuri. Seara, avea să aibă loc un fel de bătălie.

Vaz făcu câţiva paşi până la bariera de piatră şi privi în jos. Dacă făcea abstracţie de vacarmul turistic din vale, putea zări portul la două sute de metri sub nivelul la care se găsea fortăreaţa şi un kilometru în depărtare. Docurile erau pline de containere cu marfă trântite peste tot în dezordine. Dacă ar fi vrut, Vaz avea dreptul să inspecteze fluxul încărcărilor şi chiar să inspecteze certificatele de securitate în care se declara – printr-o combinaţie de semne fizice şi criptograme – că nici unul din containere nu conţine vreo armă nucleară, virus sau bombă. Sistemul era foarte eficient, acelaşi pe care îl întâlneai oriunde în lumea civilizată. Era rezultatul deceniilor de frică, de

schimbare a politicilor privind drepturile şi libertăţile populaţiei, de progres tehnic. Sistemul modern de securitate chiar funcţiona în cea mai mare parte a timpului. În ultimii cinci ani, fusese linişte. Cu fiecare an, lumea civilizată prospera şi criminalitatea şi sărăcia scădeau. Mulţi oameni credeau că lumea devenea un loc mai sigur.

Keiko, Gun – şi mai ales Alfred – ştiau că acest optimism era nebunie curată. Alfred privi dincolo de port, la turnurile din zare. Care nu erau acolo ultima dată când vizitase Barcelona. Lumea civilizată era înstărită cum nu visase el niciodată când era tânăr. În anii ’80 şi ’90, conducătorii statelor moderne îşi dăduseră seama că adevărata cheie a succesului nu consta în cele mai impresionante armate, sau în cele mai joase taxe sau în cele mai multe resurse naturale, nici în cele mai avansate industrii. În lumea modernă, succesul însemna să ai la dispoziţie cât mai mulţi oameni educaţi şi să le oferi acestor sute de milioane de minţi luminate o iluzie de libertate.

Dar această Utopie era o cursă umăr la umăr a Reginei Roşii[1] cu autodistrugerea.

În secolul douăzeci, doar câteva naţiuni aveau la dispoziţie mijloacele să distrugă lumea. Rasa umană supravieţuise, dar numai fiindcă avusese noroc cu carul. La începutul secolului douăzeci şi unu, câteva zeci de state aveau arme cât să şteargă civilizaţia de pe faţa pământului. Dar între timp Marile Puteri se mai deşteptaseră. Niciun stat nu era atât de tâmpit încât să arunce Pământul în aer – iar cele câteva care încă mai credeau că pot face ce vor ele, primiseră o lecţie, câteodată prin metode drastice care lăsau teritoriile pustii, într-un nor de fum. După primele decenii, armele de distrugere în masă erau la îndemâna grupurilor extremiste. Printr-un lanţ de întâmplări fericite – unele puse la cale chiar de Albert – , problemele oamenilor fuseseră rezolvate.

Astăzi, tehnologia Marii Terori era atât de ieftină, încât orice bandă de criminali sau de nebuni religioşi o putea achiziţiona. Aici Keiko era experta. Deşi munca ei era ascunsă în spatele unor poveşti false, Keiko salvase milioane de vieţi.

Cursa Reginei Roşii continua. În naivitatea lor, oamenii dădeau dovadă de o creativitate extraordinară care genera involuntar noi probleme. În curând armele respective vor fi la îndemâna oricărui nebun care are o zi proastă.

Alfred se întoarse la tunuri, plăti taxa şi se sprijini de metalul tare, amintindu-şi de vremurile când lucrurile erau infinit mai simple.

Bietul Günberk vedea problema fix pe dos. O manipulare în masă efectivă n-ar fi sfârşitul lumii, ci dimpotrivă, în mâinile cui trebuie, ar putea fi soluţia paradoxului societăţii moderne, când toată creativitatea umanităţii ar putea fi folosită fără a distruge lumea. De fapt, era singura speranţă a oamenilor pentru a supravieţui dincolo de secolul douăzeci şi unu. *Şi, în San Diego, sunt atât de aproape de reuşită…* În urmă cu trei ani, îşi infiltrase proiectul în laboratoarele de acolo. Prima descoperire se realizase cu mai puţin de un an înainte şi fusese testată în timpul meciului de fotbal. Într-un an sau doi, va descoperi un sistem mai puternic de control semantic. În felul acesta, va avea un control sigur asupra celor din imediata lui apropiere. Dar, mai important, ar putea răspândi virusul în lumea întreagă. Şi atunci, ar controla lumea. Pentru prima dată în istorie, omenirea ar fi condusă de un om matur.

Sau, mă rog, aşa fusese planul. Până îi lovise ghinionul şi Günberk descoperise operaţiunea. *Partea bună e că a venit la mine ca să rezolv problema!* Alfred petrecuse o grămadă de timp să-l descopere pe „domnul Iepurilă“, tipul era clar un amator şi un înfumurat, exact cum îl mirosise Günberk. Realizările Iepurelui erau puţin peste medie, suficient cât să-i dea o oarecare credibilitate. Îl puteau controla uşor. *Îl voi putea controla uşor*. Din interiorul laboratorului, Alfred putea să-i servească Iepurelui minciuni, pentru ca, la final, nici Iepurele, nici colegii săi din Alianţă să nu-şi dea seama că fuseseră traşi pe sfoară. După care Alfred îşi va continua nestingherit proiectul, care ar putea fi ultima şi cea mai bună ocazie să salveze lumea.

Alfred se strecură în turela tunului şi admiră mecanismul. Ministerul Turismului cheltuise bani grei pentru refacerea acestor artefacte. Dacă

bătălia din seara asta de la carnaval avea să folosească tunurile de aici, va fi un adevărat spectacol. Alfred îşi verifică programul de la Bombay şi se hotărî să mai stea la Barcelona câteva ore.

1 Regina Roşie, personaj al lui Lewis Carroll (a nu se confunda cu Regina de Cupă).
Ipoteza Reginei Roşii, sau Cursa Reginei Roşii, este o teorie evoluţionistă bazată pe fraza: „Trebuie să fugi cât de repede poţI pentru a rămâne în acelaşi loc“, care sugerează că speciile sunt într-o continuă cursă pentru supravieţuire şi trebuie să evolueze neîncetat pentru a se adapta şi a se apăra de celelalte specii la fel de avansate, de-a lungul istoriei (n. tr.).

2

ÎNTOARCEREA

Robert Gu trebuia să fie mort. Era şi el conştient că trebuia să fi murit de mult. Nu-i era foarte clar de cât timp, căci în prezentul care părea să se întindă la nesfârşit nu putea vedea decât umbre. Lena îi stinsese luminile, aşa că nu mai vedea aproape nimic, iar zgomotele… pentru o vreme îşi pusese căşti în urechi, dar erau ale naibii de complicate şi mereu se stricau sau dispăreau. Fusese o binecuvântare să scape de ele. Sunetele care mai rămăseseră erau mormăieli vagi, câteodată Lena mai vorbea cu el în timp ce îl întorcea şi-l împungea cu acul. Sau venea după el la budă, pentru numele lui Dumnezeu. Tot ce voia era să plece acasă, dar Lena nu-l scăpa din ochi. Poate că nici nu era Lena. Oricine ar fi fost, era o scorpie. *Vreau acasă*…

Şi totuşi, nu murise. Luminile se aprindeau mai des acum, chiar dacă erau încă în ceaţă. Acum erau şi oameni primprejur, care vorbeau pe un ton ridicat, ca acasă la ai lui. Parcă se aşteptau ca el să-i înţeleagă.

Fusese mai bine înainte, când totul era o ceaţă înfundată. Acum îl dureau toate alea. Făceau drumuri lungi până la doctor şi când se întorceau, durerea era şi mai acută. Mai era şi un tip, care zicea că e fiu-său şi încerca să-l convingă că aici e acasă. Câteodată îl mai scoteau cu căruciorul afară să-l bată soarele şi să-i cânte păsărelele. În nici un caz aici nu era acasă. Robert Gu îşi amintea cum era acasă. Din grădină putea zări munţii în

depărtare, acoperiţi de zăpadă pe creste. Bishop, California, SUA. Acolo stătea el, nu aici.

Dar chiar dacă nu era acasă, sora lui cea mică era cu el. Cara Gu fusese şi înainte, când stătuse pe întuneric, doar că se acunsese. Acum se schimbase treaba. La început doar îi auzise vocea cristalină ca nişte clopoţei de vânt pe care mama lor îi ţinea pe verandă.

Într-o zi, era în faţa casei, când simţi soarele mai puternic şi mai cald decât de obicei, până şi umbrele căpătară contur şi culoare. Auzi vocea subţire a Carei întrebându-l Robert aia şi Robert ailaltă, şi…

— Robert, vrei să te plimb puţin prin cartier?

— Ce?

Robert îşi simţi gura uscată şi vocea răguşită. Subit îi pică fisa că probabil, cu toată tăcerea întunecată dinainte, nu mai vorbise de ceva vreme. După care spuse ceva şi mai surprinzător:

— Cine eşti tu?

Pentru moment, fata nu-i răspunse, ca şi cum ar fi întrebat o tâmpenie sau s-ar fi plictisit de câte ori o întrebase:

— Robert, sunt Miri, nepoa…

Îi făcu semn cu mâna, atât cât o putea mişca:

— Ia vino mai aproape, să te văd mai bine.

Forma se mişcă direct în faţa lui şi se aşeză în dreptul soarelui. Până acum fusese doar o prezenţă în spatele lui sau în amintiri, dar acum îi văzu faţa la câţiva centimetri de el: avea părul negru şi drept, obrazul rotund şi îi zâmbea de parcă ar fi fost cel mai tare tip de pe pământ. Chiar era sora lui mai mică.

Robert îi luă mâna caldă în mâinile lui:

— Ah, Cara, cât mă bucur că te văd.

Nu era acasă, dar poate era pe aproape. Nu mai zise nimic.

— Mă… mă bucur şi eu să te văd, Robert. Deci, vrei să facem o tură prin cartier?

— Da, o idee bună.

Lucrurile se precipitară. Cara făcu ceva şi scaunul lui cu rotile se învârti. Era iar întuneric şi posomorât. Erau din nou în casă şi ea se agita ca de obicei în jurul lui. De data asta îi aduse o pălărie de soare. Pe urmă îl tachină întrebându-l dacă vrea să meargă la toaletă. Robert simţea că pe undeva, prin apropiere, individul acela care se dădea drept fiul lui le pândea fiecare mişcare.

După care ieşiră din nou afară pe uşa din faţă şi în stradă. Cara mergea pe lângă el de-a lungul străzii pustii, mărginite de o parte şi de alta cu copaci subţiri, înalţi… îşi aminti că se chemau palmieri. Aici nu era Bishop. Dar ea era Cara, deşi dubios de cuminte. Cara era un copil bun, dar era ca argintul viu şi pusă mereu pe năzbâtii. Robert îşi zâmbi în barbă şi se întrebă cât avea s-o ţină pe noua Cara faza asta de îngeraş cuminte. Poate ea credea că el e bolnav! Robert încercă, fără succes, să-şi întoarcă scaunul. Hm, poate chiar era bolnav.

— Uite, noi stăm acolo, la Honor Court şi aici stă familia Smithson. Au fost transferaţi aici din Guam luna trecută. Bob zice că acolo cresc cinci… – vai! m-a luat gura pe dinainte! Acolo după colţ stă prietenul comandantei de bază şi pun pariu că până la sfârşitul anului fac nunta… Ah şi nişte copii de la şcoală cu care n-am chef să vorbesc. Căruciorul lui Robert se învârti subit şi o luă pe o stradă lăturalnică.

— Hei! Robert încercă din nou să-şi învârtă căruciorul. Poate copiii erau prietenii lui! Cara îl necăjea iar. Se înfundă, plin de obidă, în scaun. De undeva venea miros de miere de albine. În stânga şi în dreapta se înălţau garduri vii, din spatele cărora se întrezăreau casele, ca nişte pete gri şi verzulii.

— Mare plimbare! Nu văd niciun rahat!

Căruciorul încetini brusc.

— Chiar nu vezi nimic? Puşlamaua chicoti. Lasă, Robert, că, dacă mai facem câteva ocolişuri, o să vezi mai bine.

Ce acritură.

— …sau o pereche de ochelari.

Pe care probabil ea îi ascundea înadins.

Era ceva în lumina strălucitoare şi în vântul uscat care mătura străzile, ceva care îl făcea să se întrebe ce căuta el într-un cărucior cu rotile. Mai umblară o vreme pe străzi, Cara foindu-se grijulie în jurul lui.

— Nu ţi-e prea cald, Robert? Hai să-ţi iau pătura de pe tine.

— Te arde soarele pe faţă, Robert, stai să-ţi dau pălăria mai pe frunte.

La un moment dat, casele dispărură. Parcă erau pe culmea unui deal. Cara îi zise că se văd munţii în zare, dar Robert nu vedea decât o dungă roşie ştearsă.

Nimic nu se compară cu munţii care sprijineau cerul din Bishop, California, SUA.

Se întoarseră iar în casă, de unde plecaseră, în întunericul şi posomoreala obişnuită, şi Cara dispăru „să-şi facă temele". Robert n-avea teme. Individul îi dădu să mănânce. Şi iar îi spuse că e fiu-său. Dar era prea mare ca să fie copilul lui. Apoi drumul până la baie, care era mai degrabă o umilinţă decât o uşurare. Şi în sfârşit fu lăsat singur, în întuneric. Oamenii ăştia nici măcar televizor nu aveau. Numai linişte, în lumina chioară a unui bec electric.

Ar trebui să fiu obosit.

Îşi aducea vag aminte de nopţile lungi care se prelungeau în alte nopţi care se întindeau cu anii, când îl toropea somnul imediat după cină. Pe urmă se trezea şi mergea, mergea întruna pe coridoare ciudate încercând să ajungă acasă. Şi Lena care îl certa. Dar în seara asta… ceva era diferit. Nu-i era somn. Se gândea la lucrurile care tocmai se petrecuseră. Poate pentru că era aproape de casă. Cu Cara. Încă nu dăduse de casa părinţilor din Crombie Street, cu dormitorul lui din care vedea bradul înalt şi căsuţa construită în el. Dar Cara însemna acasă şi ea era cu el. Stătu aşa multă vreme şi începu să observe camera în care se afla: pe peretele celălalt se afla o veioză, o pată de lumină într-o mare de întuneric dimprejur. Abia vizibil, individiul stătea lângă perete şi părea că vorbeşte cu cineva, dar Robert nu putea vedea cu cine.

Îşi luă gândul de la el şi se concentră asupra Carei. După o vreme, îl fulgeră un gând înfricoşător: Cara murise în 2006. Nu-şi mai vorbiseră de

ani buni.

Când a murit, Cara avea cincizeci şi unu de ani.

West Fallbrook fusese un oraş convenabil în primele decenii ale secolului. Şi aglomerat. Chiar lângă baza militară Pendleton, fusese construit pentru familiile celor din armată. O nouă generaţie de soldaţi crescuse aici… care conduseseră o serie nouă de războaie. Robert Gu Junior prinsese ultimele zile de glorie ale oraşului, stabilindu-se aici într-o perioadă când ofiţerii americani de origine chineză erau primiţi înapoi la bază în funcţii bine văzute. Ce vremuri…

Acum oraşul se mărise şi soldaţii erau mult mai puţini. Viaţa militară devenise mult mai complicată. Între două războaie, locotenentul-colonel R. Gu ajunsese la concluzia că West Fallbrook era un loc bun să-şi crească fetiţa.

— Eu rămân la părerea mea că e o idee proastă pentru Miri să-l strige „Robert“.

Alice Gu îşi ridică privirea de pe masa de lucru.

— Dragul meu, am mai discutat: aşa am crescut-o, noi suntem „Bob“ şi „Alice“, nu „tata“ şi „mama“ sau alte prostii la modă acum. Robert e „Robert“ şi nu „bunicul“.

Colonelul Alice Gong Gu era mică de statură, rotundă la faţă şi – când nu era foarte stresată – o mamă iubitoare. Terminase şefă de promoţie Facultatea de Marină militară din Annapolis, pe vremea când a fi scund, rotund la faţă şi familist nu intrau pe lista cu atribute profesionale. La vechimea ei, ar fi trebuit să fie deja general de armată, dar superiorii hotărâseră să-i dea ceva mai productiv şi mai periculos de făcut. De unde şi ideile trăsnite pe care le avea din când în când în ultima vreme. Dar dorinţa ei ca Miri să-şi strige părinţii pe nume era veche.

— Hei, Alice, n-am nimic împotrivă să ne strige cum vrea ea. Va veni o vreme când micul general, pe lângă dragoste, o să ne mai dea şi ordine. Dar toată treaba îl bagă şi mai în ceaţă pe tata.

Bob arătă cu degetul spre Robert senior, pe jumătate adormit.

— Mai uită-te o dată la filmul din după-amiaza asta. Vezi cum s-a luminat la faţă când a văzut-o pe Miri, crede că e mătuşă-mea Cara, când erau ei copii!

Alice nu răspunse imediat. La ea, era toiul dimineţii şi soarele lumina portul din spatele ei. Venise la Jakarta cu o delegaţie a Statelor Unite. Indonezia urma să facă parte din Alianţa Indo-Europeană. Japonia făcea deja parte din respectivul club cu un nume atât de ironic, având în vedere că, în curând, aproape toate ţările lumii vor fi parte din alianţa „indo-europeană". Fusese o vreme când ţări precum China sau Statele Unite n-ar fi râs la o asemenea poantă, dar lumea se schimbase şi atât China, cât şi Statele Unite erau mulţumite de desfăşurarea evenimentelor, pentru că le permitea lor să se concentreze pe adevăratele probleme.

Alice îşi plimbă ochii pe ecran, dădu din cap, zâmbi la cineva, apoi se îndepărtă câţiva paşi împreună cu doi tipi plini de importanţă, sporovăind întruna când în indoneziană, când în chineză, când în engleză – singura pe care Bob o înţelegea. După care se întoarse către el, cu un zâmbet larg pe faţă:

— Arată îmbucurător! Tatăl tău a fost absent pentru câţi ani? Şi acum dintr-odată pare destul de lucid, încât să se bucure de ce e în jur. Ar trebui să fii încântat, de acum încolo merge spre bine. O să-l ai înapoi în viaţa ta!

— …Da.

Ieri îşi luase la revedere de la ultima îngrijitoare la domiciliu. Bătrânul ar trebui să se recupereze rapid. Singurul motiv pentru care mai stătea încă în cărucior era fiindcă doctorii voiau să fie siguri că oasele s-au regenerat complet înainte să-i dea drumul să umble de unul singur.

Alice îi văzu privirea îngrijorată şi îşi înclină capul într-o parte:

— Ţi-e frică?

Robert se uită înspre tatăl său. Operaţiunea Paraguay era peste câteva săptămâni. O misiune secretă, la capătul celălalt al lumii, care dintr-odată îi păru floare la ureche.

— Poate…

— Atunci lasă micul general la comandă şi nu te mai îngrijora.

Se întoarse şi făcu cu mâna cuiva în spate.

— Hopa!

Imaginea se stinse şi veni doar un mesaj scris.

Alice —> Bob: <sm> Trebuie să plec. Îi ţin locul secretarului Martinez şi nu avem voie să vorbim în timpul programului. </sm>

Bob stătu o vreme în linişte sufrageriei. Miri era sus, învăţa. Afară, seara cobora încet peste după-amiază. O clipă de pace. Când era copil, în astfel de momente, tatăl său scotea cărţile de poezii şi Mami cu Tati şi cu micuţul Bobby citeau cu glas tare. Simţi o nostalgie fericită amintindu-şi de acele seri. Se întoase:

— Tată?

Niciun răspuns. Bob se aplecă în faţă şi vorbi tare:

— Tată? E destulă lumină? Pot s-o fac mai puternică.

Bătrânul dădu absent din cap. Poate chiar înţelegea ce i se spune, dar nu dădea vreun semn. Stătea tolănit pe o parte, frecându-şi cu mâna dreaptă încheietura mâinii stângi. Chiar şi asta era un semn foarte bun. Până acum Robert Gu Sr. fusese o legumă de patruzeci de kilograme până când cei de la Spitalul Universitar îl luară să testeze un nou medicament. Care se dovedi eficient în tratamentul Alzheimerului, acolo unde ani întregi de tratamente convenţionale eşuaseră.

Bob verifică planurile misiunii în Paraguay, mai făcu câteva lucruri pentru serviciu… după care se sprijini de spătarul fotoliului de la birou şi se uită în tăcere spre bătrân câteva minute.

Au fost vremuri când nu te-am urât.

Când era copil, nu-şi urâse niciodată tatăl. Lucru cât se poate de normal, fiindcă un copil are prea puţine cunoştinţe despre lume ca să poată face comparaţii. Robert era sever şi solicitant, asta îi era clar lui Bobby. Căci, deşi Robert Senior se plângea la toată lumea că e un tată mult prea îngăduitor, câteodată Bob vedea, acasă la prietenii lui, părinţi mult mai indulgenţi cu copiii lor. Dar lui Bob niciodată nu i se păruse că tatăl lui se purta rău cu el.

Nici chiar când mama îl părăsise pe tatăl lui, Bob tot nu-l găsise vinovat. Lena Gu suportase ani de abuz subtil până când îşi luă lumea-n cap, dar micul Bob habar n-avea de toate astea. Abia mult mai târziu, vorbind cu mătuşa Cara, a realizat cât de urât se comportase Robert cu cei din jurul lui.

Pentru locotenentul-colonel Robert Gu Jr. astăzi ar fi trebuit să fie o zi fericită. Tatăl său, unul din cei mai iubiţi poeţi ai Americii, se întorcea dintr-o plimbare prelungită pe valea umbrelor morţii. Bob îi examină chipul relaxat şi nemişcat. Dacă ar fi fost un film, ar fi trebuit să fie un western şi s-ar fi chemat *Întoarcerea ticălosului*.

3

UN TEREN MINAT ÎN RAI

— Îmi explodează ochii!

— N-ar trebui să doară. Vă dor?

— …Nu.

Dar lumina era atât de puternică, încât Robert vedea în culori aprinse chiar şi la umbră.

— Încă e totul ca în ceaţă, dar n-am mai văzut aşa bine de…

Nici nu mai ştia de când. Până şi timpul fusese o beznă totală.

— …ani întregi.

Auzi din spate o voce feminină.

— Robert, de o săptămână iei medicamente pentru ochi, iar acum ai un batalion de celule regenerate, în stare bună, pe care ne-am gândit să le punem la treabă.

O altă voce interveni:

— Şi pentru vederea neclară avem o soluţie şi mai simplă. Reed?

— Da, doamnă doctor.

Vocea din urmă aparţinea unei umbre masculine aflate chiar în faţa lui. Figura se aplecă spre el.

— Ia să-ţi punem ăştia pe ochi. Vei simţi o mică amorţeală.

Nişte mâini mari şi blânde îi aşezară o pereche de ochelari pe nas. Măcar cu ochelarii era obişnuit, îi schimbau lentilele şi gata. Dar subit faţa

îi amorţi şi nu-şi putea închide ochii.

— Relaxează-te şi priveşte în faţă.

Cu relaxarea era o treabă, dar de privit, nu avea unde decât în faţă. După care… Dumnezeule, era ca şi cum priveai o fotografie încărcându-se încet pe ecranul unui computer, devenind din ce în ce mai clară şi mai detaliată. Robert s-ar fi dat în spate, dacă amorţeala nu i-ar fi cuprins gâtul şi umerii.

— Harta celulelor din retina dreaptă arată bine. Să verificăm şi la stânga.

După câteva secunde, se petrecu al doilea miracol. Bărbatul din faţa lui îi îndepărtă ochelarii şi Robert îi putu vedea cu claritate chipul. Şi citi pe buzunarul halatului, cu broderie albastră: „Asistent Reed Weber“. *Văd şi firele din ţesătură.* Robert privi peste umărul tânărului. Pereţii spitalului erau puţin neclari. Pe urmă, recunoscu tablourile de pe pereţi. Nu era într-o clinică. Tablourile fuseseră cumpărate de Lena pentru casa lor din Palo Alto. *Unde mă aflu?*

Pe urmă văzu un şemineu şi o uşă glisantă care dădea într-o grădină. Nicio carte la vedere; el nu stătuse niciodată în această casă. Amorţeala din umeri îl mai lăsase. Îşi roti privirea în jurul camerei. Cele două voci feminine nu păreau să vină de la cineva din cameră. Dar Reed nu era singur. Un tip solid stătea în stânga lui, zâmbind, cu mâinile în şolduri. Când privirile li se întâlniră, zâmbetul dispăru şi bărbatul dădu din cap:

— Tată.

— …Bob.

Nu era numai faptul că îi revenise memoria, dar percepu realitatea aşa cum fusese în toţi aceşti ani. Bobby crescuse mare.

— Vorbim mai târziu, tată. Te las acum să termini de discutat cu doamna doctor Aquino şi echipa ei.

Dădu din cap spre cineva aflat în spatele lui Robert şi ieşi din cameră.

Se auzi din nou vocea feminină:

— De fapt, Robert, am cam terminat pe ziua de azi. Vom avea mult de muncă în următoarele săptămâni, dar va fi mai puţin haotic pentru tine, dacă

o luăm încetişor şi suntem prevăzători.

Robert se prefăcu că vede cu cine vorbeşte:

— OK, păi, ne mai vedem.

— Exact! Reed te va ajuta să ne vedem cu bine!

Reed Weber apropă din cap şi acum Robert avu senzaţia că rămăseseră chiar singuri în cameră. Asistentul împachetă ochelarii şi restul echipamentului. Majoritatea erau cutii de plastic obişnuite. Weber îi prinse privirea şi zâmbi:

— Ce vezi aici sunt scule obişnuite. Interesante cu adevărat sunt implanturile şi medicamentele care plutesc în tine! Ai noroc cu carul, în caz că nu ştiai! mai spuse în timp ce împacheta ultimele cutii.

Acum e zi afară şi înainte era noapte tot timpul. Oare unde o fi Lena? Dar se gândi la remarca bărbatului:

— Adică cum noroc?

— Că te-ai îmbolnăvit exact de ce trebuia! râse Reed. Medicina modernă e ca un fel de teren minat făcut în Rai. Acum putem vindeca Alzheimerul, chiar dacă aici era să pierzi trenul. Şi eu, şi dumneata am avut Alzheimer; eu am avut forma normală, tratată imediat în primele faze. O grămadă din bolile pe care le ştii au rămas la fel de păcătoase cum erau. Tot nu putem opri infarcturile, unele forme de cancer încă nu pot fi vindecate şi osteoporoza tot te lasă infirm, dacă nu te omoară. Dar pentru bolile severe de care sufereai aveam medicamente la ţanc. Oasele îţi sunt zdravene ca ale unuia de cincizeci de ani. Astăzi ţi-am reparat vederea. Într-o săptămână începem să-ţi reparăm sistemul nervos periferic! Pe deasupra, mai ai şi tipul de piele şi ţesut adipos pentru tratamentul Venn-Kurasawa! O persoană dintr-o mie calcă într-o asemenea bombă norocoasă. Nu numai că nu mai eşti bolnav, dar arăţi mult mai tânăr!

— Acuşi o să mă vezi cu jocuri video.

— Ah! Weber băgă mâna în geantă şi scoase o foaie de hârtie. Să nu uităm de asta.

Robert luă foaia şi o despături. Era destul de mare, aproape cât un A4, cu antet sus pe care scria cu litere elegante „Clinica Crick – Secţia

Geriatrie“, iar mai jos ca un fel de schemă pe care scria: Microsoft, Linux, Epiphany.

— Când o să te mai obişnuieşti, o să foloseşti Epiphany, dar deocamdată apasă pe ecran pe sistemul care sună cel mai cunoscut.

La „Microsoft“ era o listă cu nume de sisteme de operare făcute de Microsoft încă din anii ’80. Robert privea ecranul derutat.

— Robert. Ai… văzut la viaţa ta computere, da?

— Da.

Acum că veni vorba, îşi amintea perfect. Începu să râdă.

— Doar că eu mereu am fost mai în urmă cu tehnologia. Mi-am luat primul PC în 2000.

Şi asta pentru că tot Departamentul de Literatură se uita chiorâş la el că nu răspundea la e-mailuri.

— Huh! OK, deci poţi simula vechile sisteme de operare uite aşa: pui foaia pe cotiera fotoliului. Aici camera este deja echipată cu difuzoare, dar în majoritatea locurilor va trebui să ţii degetul pe foaie ca să auzi.

Robert se aplecă să studieze mai cu atenţie foaia. Nu era luminată, nici măcar nu părea lucioasă, ca aparatura tradiţională. Era doar o foaie de hârtie de foarte bună calitate. Reed îi arătă cu degetul pe meniurile de pe ecran.

— Acum selectează opţiunea care corespunde cu sistemul pe care îl vrei.

Robert ridică din umeri. De-a lungul timpului, facultatea trecuse prin mai multe sisteme… Apăsă cu degetul unde scria WinMe. Răspunsul fu instant, nu cum îşi amintea el că aştepta ca hard-diskul să reacţioneze. Deodată se auzi în toată camera jingle-ul bine-cunoscut şi cam enervant de la Windows. Părea să se audă peste tot, nu să vină din foaia care, acum, se umpluse cu iconiţe colorate. Robert fu cuprins de nostalgie când îşi aminti câte ore petrecuse, frustrat, în faţa monitoarelor, încercând să înţeleagă cum funcţionează computerele.

Reed zâmbi.

— O alegere foarte bună. WinME a fost întotdeauna la îndemâna tuturor utilizatorilor. Dacă ai fi ales Epiphany, ne-am fi chinuit acum să

ieşim vii din jungla licenţelor… OK, păi, restul ar trebui să fie aproape la fel cum ştii. Clinica are câteva servicii puse aici ca să arate ca site-urile cu care eşti obişnuit. Nu e chiar la fel de modern ca sistemul cu care lucrăm eu sau Bob, dar n-o să mai ai probleme cu „vocile invizibile“, poţi să le vezi pe Rachel şi pe doctoriţa Aquino pe pagina de aici, dacă vrei. Am plecat, spor la navigat.

Robert îl ascultă pe Weber folosind o amestecătură de jargon învechit şi limbaj tehnic, cu o dezinvoltură şi o jovialitate care păreau că ascund o nuanţă de sarcasm. Pe vremuri, ar fi fost suficient pentru Robert ca să-l pună la punct. Astăzi însă, proaspăt ieşit din întunericul senilităţii, Robert nu mai era foarte sigur. Deci făcu o primă încercare.

— Vasăzică sunt iar tânăr?

Reed se întoarse şi râse.

— Nu e chiar atât de simplu. Dacă stai să te gândeşti, ai şaptezeci şi şapte de ani şi corpul îţi poate face figuri la care doctorii nici măcar nu s-au gândit. Dar am fost şi eu în situaţia ta în urmă cu şase luni. Ai înviat din morţi, omule, ai scăpat la milimetru de Alzheimer, vor mai fi testate şi alte tratamente pe tine acum. Te aşteaptă surprize, mare parte din ele plăcute. Deci ia-o uşurel şi cu răbdare. De exemplu, azi am observat că l-ai recunoscut pe fiul tău.

— D…da.

— Acum o săptămână când am fost aici, nu-l recunoşteai.

Era o senzaţie atât de ciudată să-ţi faci drum prin pâcla aceea, dar…

— Da. Credeam că sunt prea tânăr ca să am un fiu. Tot ce voiam era să mă duc acasă, adică la casa părinţilor mei, în Bishop. Şi chiar şi acum, am fost surprins să-l văd pe Bob atât de matur.

Realitatea începu să se prăbuşească peste el.

— Va să zică, părinţii mei sunt morţi…

Reed dădu din cap.

— Mă tem că da… o să începi să-ţi aminteşti lucruri care s-au petrecut de-a lungul vieţii tale şi pe care le-ai uitat.

— La întâmplare? Sau amintirile vechi mai întâi? Sau o să mă împotmolesc la o bucată…?

— Doctorul ştie mai bine decât mine să-ţi răspundă.

Reed ezită o clipă.

— Uite care-i treaba: pe vremuri ai fost profesor…

Am fost poet! îşi zise Robert în gând, dar se abţinu, ca să nu-l contrazică pe Reed.

— Da, am fost profesor… chiar profesor emerit… de literatură engleză. La Stanford.

— Aşa, bun, deci erai un tip deştept. Încă mai ai multe de recuperat, dar pun pariu că inteligenţa o să-ţi revină. Nu te panica dacă nu-ţi aduci aminte anumite lucruri şi nici nu te forţa. În fiecare zi, doctorii îţi vor reda câte puţin din capacităţile intelectuale, ceea ce, teoretic, ar fi mai puţin şocant pentru tine decât totul dintr-odată. Că e bine sau rău nu contează, atât timp cât mergi înainte şi nu uita că ai toată familia alături de tine.

Lena. Robert închise ochii pentru o clipă. Chiar dacă nu pot da timpul înapoi, măcar o a doua şansă. Dacă ar putea fi complet vindecat de Alzheimer, dacă, dacă… poate ar mai avea douăzeci de ani de trăit, să recupereze ce a pierdut. Două lucruri importante: poezia lui şi Lena.

— Ce-ai spus? Reed se aplecă să audă.

Robert îşi ridică privirea.

— Soţia mea, adică fosta…

Încercă să-şi amintească mai multe.

— Probabil că n-o să-mi amintesc de lucrurile care s-au întâmplat după ce am luat-o razna.

— Cum ziceam, nu-ţi face griji.

— Îmi amintesc că eram însurat cu Lena şi îl aveam pe Bobby. Ne-am despărţit cu ani în urmă. Dar îmi amintesc că era din nou cu mine când Alzheimerul a început să-mi întunece mintea. Şi acum iar nu mai e. Unde a dispărut, Reed?

Reed se încruntă, apoi se aplecă şi îşi găsi de lucru cu fermoarul genţii cu medicamente.

— Lena a murit acum doi ani, Robert.

Se ridică şi îl bătu uşor pe bătrân pe umăr.

— Azi am făcut progrese foarte bune, dar acum trebuie să fug înapoi la spital.

În viaţa lui anterioară, Robert Gu era la fel de dezinteresat de tehnologie ca şi de politică. Natura umană nu se schimbă, iar menirea poetului este să extragă şi să dezvăluie acea esenţă eternă. Acum… lucrurile se schimbaseră, *am înviat din morţi!* Asta chiar era ceva nou sub soare. Un pas prea mare pentru umanitate pentru a fi ignorat. I se oferea o a doua viaţă, o şansă nouă să-şi continue cariera. Ştia exact şi de unde îşi va relua munca: de la *Secretele vârstelor*. Îşi petrecuse cinci ani compunând poeme cum ar fi „Secretele copilăriei“, „Secretele îndrăgostiţilor“, „Secretele patriarhului“.

Dar „Secretele morţii“, considerată de toată lumea cel mai profund poem din volum, fusese o farsă, scrisă cu mult timp înainte de a începe cu adevărat să moară. Dar acum… da, iată ceva într-adevăr nou: „Secretele celui care s-a întors“. Ideile i se îmbulzeau în minte, cu siguranţă aveau să urmeze şi versurile.

În fiecare zi se petreceau schimbări în mintea sa şi ceaţa se ridica încet-încet. Acum accepta sfatul lui Reed Weber şi avea răbdare cu sine însuşi. Lucrurile mergeau înspre bine. Într-o bună zi începu să meargă din nou, chiar dacă abia îşi mişca picioarele. În ziua aceea căzu de trei ori şi de fiecare dată se ridică şi o luă de la capăt. Iar acum, că vedea – chiar vedea –, putea face lucruri cu mâinile. Nu mai bâjbâia prin întuneric. Niciodată nu-şi dăduse seama cât de important este văzul în coordonarea mişcărilor. Lucrurile se ordonau, se amestecau şi se ascundeau în nenumărate feluri în cele trei dimensiuni, fără ochi eşti condamnat să faci compromisuri şi să te resemnezi. *Dar eu nu, nu acum!* Şi două zile mai târziu…

Era la ping-pong cu Miri. Îşi amintea masa, o cumpărase pentru Bobby în urmă cu treizeci de ani. Îşi amintea şi cum i-o luase Bob când în sfârşit renunţase la casa din Palo Alto.

Miri îşi etala strategia de atac, lovind mingea cu boltă în diagonala mesei, în timp ce Robert se mişca înainte şi înapoi în defensivă. Vedea mingea fără probleme, dar trebuia să aibă grijă să nu lovească prea tare. Jucă încet, precaut, până când Miri i-o luă înainte cu cincisprezece la unsprezece. Robert aplică aproape instinctiv câteva lovituri puternice şi precise mingii, trimiţând-o în colţul îndepărtat al mesei şi câştigă cinci puncte.

— Robert! M-ai păcălit! strigă biata Miri.

Bondoacă fiind, fugea dintr-un colţ în altul al mesei, încercând să ţină pasul cu el. Loviturile lui Robert nu erau maestre, dar nici Miri nu era o jucătoare foarte versată. Şaptesprezece la cincisprezece, optsprezece, nouăsprezece. După care îşi pierdu precizia şi se întoarse în apărare. De data asta, Miri îl bătu fără milă, marcă şase puncte unul după altul şi câştigă partida.

Alergă pe lângă masă şi îl îmbrăţişă.

— Ai jucat super! De acum înainte nu te mai cred când spui că nu ştii să joci ping-pong!

N-avea niciun rost să-i spună că totul se datora reconstrucţiei sistemului său nervos. Aquino îl avertizase că va avea momente de performanţă fizică neobişnuite pentru el, ar putea ajunge chiar cu reflexele unui atlet, dar, cel mai probabil, la final, va ajunge la o coordonare normală a corpului.

Era distractiv să-l vezi câtă atenţie dădea zilelor săptămânii. Nu le mai ţinuse socoteala încă dinainte de a o lua razna. Dar acum, în weekenduri, Miri era toată ziua acasă.

— Cum arăta mătuşa Cara? îl întrebă într-o sâmbătă dimineaţa.

— Semăna foarte bine cu tine.

Chipul fetei se lumină dintr-odată de un zâmbet larg, plesnind de mândrie. Robert intuise că asta voia Miri să audă. *E adevărat, însă Cara n-a fost niciodată grăsuţă*. Miri semăna cu Cara, aşa cum fusese ea în ultimii ani înainte de adolescenţă, când nu mai era fetiţa care umbla toată ziua pe urmele eroului ei Robert şi avea propriile preocupări. Personalitatea lui Miri

era o intensificare a personalităţii Carei. Miri era foarte inteligentă, probabil mai deşteaptă decât mătuşa ei. Dar la fel de independentă şi sigură pe ea. *Îmi amintesc de aroganţa ei de neînduplecat*, se gândi bătrânul. Încercarea lui de a o „dezbăra“ de aroganţă fusese şi motivul pentru care nu-şi mai vorbiseră.

Câteodată Miri avea prieteni în vizită. Băieţii şi fetele, la vârsta lor, socializau fără probleme. Lui Miri îi plăcea să joace ping-pong la dublu.

Robert zâmbea tot timpul cum îi dirija ea pe toţi. Îi organiză pe echipe şi făcu un campionat. Deşi era o persoană foarte corectă, era extraordinar de competitivă. Când se puseră la masa de joc, o văzu concentrată, cu fălcile încleştate şi privirea de oţel. După ce se termina meciul, îşi recunoştea greşelile şi nu se sfia să-i critice şi pe ceilalţi.

Chiar când nu erau în casă, prietenii lui Miri erau adesea prezenţi „invizibil“, ca şi doctorii lui Robert. Miri mergea prin grădină sporovăind cu nimeni aparent – ca o ironie a sorţii la adresa lui Robert, care tunase şi fulgerase împotriva telefoanelor mobile în ultima perioadă petrecută la Stanford.

Apoi erau marile tăceri ale lui Miri. Robert nu-şi amintea ca sora lui să fi avut asemenea tăceri. Miri se dădea cu orele în scrânciobul legat de copacul din fundul grădinii, vorbind doar din când în când – şi atunci numai cu cineva nevăzut. Ochii păreau că privesc undeva în spatele zării. Şi când o întreba ce face, tresărea, râdea şi spunea că „învaţă“. Dar lui Robert Gu i se părea că mai degrabă era sub o vrajă rea.

În timpul săptămânii, Miri era la şcoală; o limuzină trăgea în faţa porţii în fiecare dimineaţă, exact în momentul în care ea era gata de plecare. Bob era plecat zilele acestea, urma „să se întoarcă în vreo săptămână“. Alice era acasă câteva ore pe zi, dar era veşnic nervoasă. Câteodată se vedeau la prânz, dar, de obicei, stătea la serviciu până pe la jumătatea după-amiezii. De obicei, când se întorcea de la bază era şi mai nervoasă.

Cu excepţia şedinţelor de terapie, Robert era lăsat de capul lui. Plimbându-se prin casă, găsi câteva cutii cu cărţi la subsol. Păreau cam singurele cărţi din casă. Familia asta habar n-are să citească. Desigur, Miri îi

tot dădea înainte că sunt o mulţime de cărţi pe care le poţi citi oricând ai chef, dar era un adevăr spus pe jumătate. Browserul de hârtie pe care i-l dăduse Reed putea fi folosit să citeşti cărţi online, dar lui Robert i se părea curată profanare să citeşti numai pe bucăţica aceea de hârtie.

Cu toate acestea, hârtia respectivă era o adevărată comoară când avea nevoie pentru teleconferinţe: Dr Aquino şi ceilalţi terapeuţi nu mai erau doar voci în decor. Şi browserul web era aproape la fel cu ce-şi amintea el, deşi multe site-uri nu se vedeau cum trebuie. Google încă mai funcţiona. Dădu o căutare pe Lena Llewelyn Gu. O grămadă de rezultate. Lena fusese medic şi destul de cunoscută în comunitatea lor. Într-adevăr, murise acum doi ani. Detaliile morţii ei erau contradictorii. Unele confirmau ce-i povestise Bob, altele nu. Aici era mâna celor de la Asociaţia pentru dreptul la intimitate. Nişte nemernici care sabotau toate informaţiile pe net. „O societate vandală de binefacere“ cum îşi spuneau ei.

De la ei ajunse la Ştirile zilei. Lumea era la fel de nebună cum o lăsase. Luna aceasta, avea loc o acţiune poliţienească în Paraguay. Detaliile operaţiunii nu aveau nicio logică: de ce ar ajuta SUA poliţiştii locali să închidă nişte „fabrici ilegale“? În mare, ideea era familiară. Forţele invadatoare căutau arme de distrugere în masă. În cursul zilei de astăzi găsiseră arme ascunse sub clădirea unui orfelinat. În fotografii se vedeau oameni amarâţi în mahalale sărăcăcioase, copii îmbrăcaţi în zdrenţe jucându-se, parcă făcând în ciudă mizeriei din jur. Din loc în loc se mai vedea câte un soldat stingher.

Pun pariu că acolo e şi Bob, gândi Robert şi pentru a mia oară se întrebă cum de-şi alesese fiul său o carieră atât de urâtă şi lipsită de perspectivă.

Alice, Robert şi Miri îşi petreceau serile într-o atmosferă cât de cât de familie. Lui Alice îi făcea plăcere să gătească, dar în seara aceasta arăta mai obosită decât de obicei.

Robert stătea prin bucătărie, privindu-le, pe fiică şi mamă, cum scoteau mâncarea din frigider.

— Mâncare de la cutie, aşa i se spunea pe vremea mea.

Cu toate acestea, mâncarea respectivă arăta foarte bine. Doar lui i se părea că mestecă terci, dar Reed îl avertizase că papilele sale gustative erau nouăzeci şi cinci la sută moarte.

Miri ezită, cum făcea de obicei când Robert vorbea despre lucruri pe care ea nu le mai auzise, dar răspunse foarte sigură pe ea:

— Ah, asta e mult mai bună decât mâncarea din cutie. Putem combina ingredientele.

Şi arătă către caserolele care bolboroseau în ceva care semăna cu un cuptor cu microunde.

— Vezi, eu am desert de îngheţată şi Alice are prăjitura cu coacăze. Oo, Alice!

Alice îi zâmbi.

— Fie, o să vă dau şi vouă o felie. Să ne aşezăm la masă.

Toţi trei luară câte ceva şi aşezară mâncarea pe masa lungă, acoperită cu o faţă de masă din damasc brodat, care părea să fie diferită în fiecare seară. Masa îi era cunoscută, altă moştenire din casa veche. Prezenţa Lenei încă se mai simţea peste tot. Robert se aşeză lângă Miri.

— Dacă stau bine şi mă gândesc, zise el mai mult în glumă ca să le testeze reacţia, nu e cam primitiv totul? Unde sunt valeţii roboţi? Sau braţele automate să ia cutiile cu mâncare să le bage în microunde şi să le scoată?

Alice ridică din umeri, uşor iritată.

— Avem roboţi, acolo unde chiar e nevoie de ei.

Robert îşi amintea de Alice Gong când se căsătorise cu Bob. În vremea aceea era un diplomat impenetrabil, atât de discret încât nimeni nu-i bănuia tăria de caracter. În acele zile, când Robert încă se mai pricepea la poezie şi la oameni, personalitatea lui Alice fusese o adevărată provocare. Vechiul Robert nu reuşise să descopere nicio fisură în armura ei impenetrabilă. Noul Robert observă că noua Alice era doar o copie a celei de odinioară, mai mult sau mai puţin reuşită, în funcţie de zile. Astă-seară nu era în cea mai bună formă. Robert îşi aminti ce citise despre Paraguay şi încercă să afle ce o preocupa.

— Îţi faci griji pentru Bob?

— Nu, Bob este bine. Şi îi zâmbi.

Miri îi aruncă o privire mamei sale:

— Dacă vrei roboţi, ar trebui să vezi colecţia mea de păpuşi.

Roboţi? Păpuşi? E greu să te dai capul familiei când habar n-ai ce se vorbeşte în jurul tău. Bătu în retragere:

— Vreau să spun genul de maşini pe care le tot imaginează sefiştii duşi cu capul, dar care niciodată nu se întâmplă în realitate. Cum ar fi maşini care merg prin aer.

Miri îşi ridică nasul din farfurie. Într-un colţ al mesei se vedea un bol cu îngheţată.

— Avem taxiuri care merg prin aer. Nu se pune?

— Ba se pune, zise Robert, apoi, spre surprinderea lui, întrebă: Când aş putea să văd unul?

Vechiul Robert ar fi strâmbat din nas la noile invenţii ca fiind nedemne de interesul oamenilor cu preocupări înalte.

— Oricând! Poate chiar după cină?

Această ultimă întrebare era adresată atât lui Robert, cât şi lui Alice, care zâmbi ceva mai relaxată:

— Poate în weekend.

Şi schimbă vorba, trecând la un subiect la care se gândise în ultima vreme:

— Robert, apropo, m-am uitat pe raportul medicilor şi eşti aproape vindecat. Te-ai gândit să-ţi reiei cariera?

— Bineînţeles, mă gândesc toată ziua numai la asta. Am nişte idei noi pentru o carte…

Gesticula absorbit când îl cuprinse dintr-odată un fel de teamă.

— Da, Alice, stai liniştită, o să scriu, am oferte de la diverse catedre de peste tot, de îndată ce mă înzdrăvenesc plec de pe capul tău.

— Nu, Robert, nu pleca, mai stai cu noi! sări Miri.

— Dar nu crezi că deja ar trebui să testezi terenul? insistă Alice.

— Cum adică? întrebă Robert.

— Păi, ştii că ultima sesiune de tratament cu Reed Weber este marţea viitoare. Poate că ţi-ai dori să încerci să faci altceva decât ce-ai făcut până acum. Te-ai gândit poate să faci nişte cursuri? Liceul din oraş are o grămadă de cursuri speciale…

Colonelul Alice Gu s-ar fi descurcat mai bine cu bătrânul, dacă micul general de treisprezece ani n-ar fi fost de partea lui Robert.

— Buuu… Adică orientare profesională. Câţiva bătrâni şi o groază de adolescenţi bătuţi în cap, o plictiseală de mori.

— Miri, sunt noţiuni de bază…

— Reed Weber poate să-l înveţe! Şi eu pot să-i arăt cum să poarte computerul.

Îl bătu pe umăr.

— Stai fără grijă, Robert, imediat ce te obişnuieşti să-l porţi, poţi învăţa orice. Momentan încă nu ştii pe ce lume trăieşti: tot ce vezi acum şi ce citeşti cu chestia asta… – şi arătă către foaia de hârtie pe care o ţinea în buzunar – e ca şi cum ai vedea lumea prin gaura cheii, dar, cu puţin exerciţiu, ar trebui să vezi şi să auzi la fel ca toţi ceilalţi.

— Miri, sunt şi alţi oameni care nu folosesc lentile de contact şi computere purtabile.

— Poate, dar bunicul meu nu e „alţi oameni“.

Şi îşi ridică, arogant, bărbia:

— Robert, ar trebui să porţi. Arăţi ridicol când te plimbi peste tot cu foaia aia în mână.

Alice păru că vrea să o contrazică, după care bătu în retragere, urmărind-o pe Miri cu o privire detaşată al cărei înţeles îi scăpă lui Robert.

Miri părea neafectată, îşi aplecă fruntea în faţă şi îşi duse degetul foarte aproape de ochiul drept.

— Deja ştii despre lentilele de contact, corect? Vrei să vezi cum arată?

Îşi luă mâna de la ochi. Un disc minuscul se odihnea pe buricul degetului mijlociu. Era de forma şi dimensiunile lentilelor pe care le ştia el. Se aplecă şi îl studie cu atenţie. După un minut, realiză că nu era chiar o banală lentilă. Puncte de lumină colorată se învârteau prin ea.

— Acum merg cu super filtru, altfel n-ai putea vedea luminiţele.

Lentila deveni alburie şi apoi de un alb compact.

— Pfff… s-a descărcat. Dar ai prins ideea.

Şi puse lentila înapoi la ochi, rânjind la el, cu un ochi alburiu ca de glaucom.

— Ar trebui s-o schimbi, o sfătui Alice.

— Ah, nu, imediat ce se încălzeşte, e OK.

„Glaucomul“ chiar începu să se disipeze şi ochii căprui ai lui Miri îl priveau din nou:

— Ei, ce zici?

Păi, ce să zic, e cam complicat faţă de coala mea de hârtie.

— Asta e tot ce trebuie să fac?

— Hm, nu. Adică, putem să-ţi dăm unul din purtabilele lui Bob şi o pereche de lentile imediat. Problema e să înveţi să le foloseşti.

Alice interveni:

— Fără o oarecare experienţă, e periculos de invaziv, Robert, dar facem în felul următor: eu îţi dau un purtabil de-al lui Robert şi lentile cu care să te obişnuieşti, între timp te mai gândeşti la cursurile de la Liceul din oraş.

— Pariu că învaţă să poarte în mai puţin de o săptămână. N-are nevoie de cursuri pregătitoare.

Miri râdea la Alice. Robert zâmbi blând şi nu scoase un cuvânt.

De fapt, chiar avusese oferte de joburi. Pe net se auzise despre însănătoşirea lui şi douăsprezece facultăţi îi trimiseseră deja scrisori de intenţie. Cinci dintre ele erau doar invitaţii să ţină diverse conferinţe. Trei dintre ele fuseseră propuneri pentru cursuri de câte un semestru. Celelalte erau de la facultăţi de mâna a doua, a treia… nu fusese chiar primirea la care se aşteptase Robert, „unul din coloşii literaturii secolului nostru“ (ca să-i cităm pe critici).

Le e teamă că încă sunt o legumă.

Aşadar Robert pusese bine ofertele şi lucra la noul său volum. O să le arate el scepticilor că e la fel de treaz ca pe vremuri! Doar că poezia mergea greu. Totul mergea foarte încet. La faţă arăta mai tânăr. Reed spusese că

asemenea succes estetic era foarte rar, dar Robert era numai bun pentru tratamentul Venn– Kurasawa. Minunat. Dar mişcările încă mai erau spasmodice şi încheieturile îl dureau tot timpul. Cel mai deranjant era că încă trebuia să se ducă la budă de câteva ori pe noapte. Aici era mâna Sorţii care îi amintea că tot un moşneag rămăsese. Ieri fusese ultima şedinţă cu Weber. Tipul avea o minte foarte docilă, care se potrivea cu genul de slujbă pe care o făcea. *O să-mi fie dor de el, bănuiesc*. Şi asta nu doar pentru că îi rămânea o oră goală în programul zilnic.

Iar poezia mergea al naibii de greu.

Pentru Robert, visele nu fuseseră niciodată o sursă de inspiraţie (deşi, în câteva interviuri, pretinsese exact opusul). Oamenii obişnuiţi, când nu mai au alte căi de stimulare a creativităţii, o folosesc pe aceea a „minţii clare". Lui Robert Gu, inspiraţia îi venea cel mai adesea după un somn zdravăn, când se trezea din toropeală. Acel moment, pentru el, era o sursă atât de sigură de inspiraţie, încât, când avea probleme cu scrisul, înainte de culcare îşi aglomera mintea cu toate prostiile care îi veneau în minte… şi a doua zi dimineaţa, cheaun de somn, vedea lumea cu alţi ochi. Când conştiinţa e proaspăt trezită, îţi oferă nişte răspunsuri surprinzătoare. În anii petrecuţi la Stanford, întâlnise metoda la filozofi, teologi, dar şi la oameni de ştiinţă, care aveau o mulţime de teorii, de la psihologia freudiană până la fizica cuantică. Indiferent de explicaţie, pentru el, noaptea era un sfetnic foarte bun.

Chiar şi acum, trezit după atâţia ani de nebunie, tot mai avea „inspiraţia de dimineaţă". Doar că n-o putea controla. În unele zile îi era mintea plină de idei pentru „Secretele celui care s-a întors" şi adăugiri la „Secretele morţii", dar nici una din aceste idei nu era poetică. Avea doar concepte, noţiuni vagi până la stadiul de vers. Dar nu avea destule cuvinte ca să le dea o formă, să le transforme în metafore, să creeze Frumosul. Pentru moment, poate că era bine şi doar atât, la urma urmei, a face cuvintele să cânte este cel mai înalt şi mai pur talent. Ar fi normal ca darul acesta să-i revină ultimul.

Între timp, nenumărate dimineţi fură irosite cu prostii. Mintea îi zbura la matematică şi tehnologie, mai nou era fascinat de cum funcţionează lucrurile. În timpul zilei, când naviga pe net, era veşnic atras de subiecte care nu aveau nicio legătură cu preocupările lui artistice. Îşi petrecuse o după-amiază întreagă citind o Introducere în geometrie pentru copii… şi marea revelaţie de a doua zi dimineaţă fusese o demonstraţie la un exerciţiu cu care se chinuise cu o seară înainte! Zilele lui Robert erau un chin plictisitor, în căutarea cuvintelor potrivite, în timp ce încerca să se ţină departe de computer. Serile şi le petrecea încercând să o tempereze pe Miri care se tot chinuia să-i bage câte ceva în ochi.

În cele din urmă, veni şi inspiraţia de dimineaţă! Trezindu-se într-o zi cu o lehamite de zile mari, observă pentru prima dată bradul din grădină şi gardul vopsit în culori pastel. Dincolo de gard era o lume întreagă, milioane de posibilităţi şi de perspective. Ce făcuse el în trecut când se împotmolise? *Luăm o pauză*. Trebuia să facă altceva, orice altceva. Poate „şcoala“ avea să-l scoată din impas, s-o ia pe Miri de pe capul lui. Să mai schimbe peisajul.

Spre bucuria lui Alice.

4

O ASOCIERE DE ZILE MARI

Lui Juan Orozco îi plăcea să meargă la şcoală cu gemenii Radner. Fred şi Jerry erau o Influenţă Proastă, dar erau cei mai buni gameri pe care Juan îi cunoştea în carne şi oase.

— Avem o şmecherie pentru azi, Juan, zise Fred.

— Exact, spuse Jerry cu zâmbetul pe care-l avea de obicei când ştia că urmează ceva haios sau penibil.

Toţi trei mergeau de-a lungul şanţului de scurgere. Cimentul era uscat şi alb ca de os, făcându-şi drum de-a lungul canionului din spatele cartierului Mesitas. Dealurile de deasupra lor erau acoperite cu flori-de-gheaţă şi strugurii-ursului şi, mai în depărtare, o tufă de ghimpi pădureţi. La ce să te aştepţi în San Diego, la începutul lui octombrie?

Cel puţin în lumea reală.

Canionul nu era nicidecum o zonă moartă. Comitetul pentru prevenirea inundaţiilor avea grijă de zonă şi era asfaltat ca străzile din oraş. Cum mergeau ei aşa, Juan ridică din umeri, din senin. Dar era suficient pentru computerul său purtabil. Imaginile se schimbară şi intrară în lumea din *Ştiinţa primejdioasă* a lui Hacek: strugurii-ursului se transformară în tentacule acoperite de solzi, casele de la marginea canionului erau de câteva ori mai mari decât în realitate, cu fanioane fluturând deasupra lor. Drept în faţă se vedea un castel, al marelui duce Hwa Feen – în realitate, un puşti din

cartier care se ocupa cu întreţinerea iluziei în zonă. Juan îi îmbrăcă pe gemeni în armura din piele a Cavalerilor păzitori.

— Hei, Jer, uite! zise Juan radiind de bucurie, în timp ce aştepta ca gemenii să schimbe şi ei imaginile la care lucrase de zor în ultima săptămână.

Fred se uită de jur împrejur.

— Astea-s fumate deja, Juanito. În plus, Howie Fein e un pămpălău.

— Ah.

Juan abandonă programul şi realitatea se întoarse, întâi peisajul, apoi cerul, pe urmă oamenii.

— Dar săptămâna trecută v-a plăcut.

Săptămâna trecută, când, îşi aminti Juan, Fred şi Jerry voiau să descopere cine e marele duce.

Gemenii schimbară o privire, şi Juan îşi dădu seama că schimbau mesaje secrete.

— Azi e o zi specială, ţi-am zis că avem o surpriză.

Erau aproape la jumătatea tufelor de ghimpi, undeva în depărtare se vedea ceaţa care plutea deasupra oceanului; într-o zi senină – sau dacă foloseai programul de „Viziune clară“ puteai vedea hăt departe până la ocean. În sud se vedeau alte cartiere şi o pată de verde care era Liceul Fairmount. În partea de nord era cel mai interesant loc din cartierul lui Juan Orozco: Parcul de distracţii de pe Dealul Piramidei, care domina valea micuţă de la poalele lui. Bine, stânca era mai degrabă în forma unui deal ascuţit decât a unei piramide, dar conducerea parcului se gândise că „piramidă“ e mai cu zvâc. Cândva, acolo fusese o livadă de avocado, colina fiind acoperită de frunziş verde, pe care îl mai puteai vedea dacă foloseai „vederea“ de pe site-ul parcului. Dacă te uitai cu ochiul liber, mai zăreai copaci, dar printre case mari cu peluze şi turnul parcului. Alături de alte lucruri. Dealul Piramidei se lăuda că are cel mai înalt turn de cădere liberă din California.

Gemenii rânjeau la el. Jerry făcu semn către deal:

— Ce-ai zice să jucăm *Întoarcerea Cretacicului*, dar varianta pe bune?

Patronii parcului ştiau exact cât să taxeze pentru diversele niveluri de verosimilitate: cu cât era mai ireal, cu atât costa mai puţin, nivelul „real“ era cel mai scump.

— E prea mult.

— Da, dacă plăteşti.

— Voi n-aveţi un proiect de făcut înainte de oră?

Gemenii aveau Atelier la prima oră.

— Proiectul e încă la Vancouver, zise Jerry.

— Dar nu-ţi face griji pentru noi, spuse Fred, uitându-se în sus cu o expresie de smerenie amestecată cu şiretenie. Curierul vine cu proiectul la timp pentru oră.

— Bine atunci, numai să nu intrăm în bucluc.

Singura chestie neplăcută în prietenia lui cu gemenii era că mai tot timpul dădeau de belele. În urmă cu câteva săptămâni îl „ajutaseră“ să nu completeze un certificat de garanţie pentru bicicleta lui wikiBay şi se alesese cu o bicicletă imposibil de asamblat, iar mama nu fusese foarte încântată.

— Hei, Juan, nu-ţi face probleme.

Cei trei băieţi lăsară în urmă canalul pentru inundaţii şi o luară în sus pe o cărare îngustă spre latura de est a parcului. Care era departe de oricare din intrări, dar un unchi de-al gemenilor lucra în Departamentul pentru controlul indundaţiilor şi făcuseră rost de schiţa cu amplasarea staţiilor utilitare. Pe care i-o transferară acum lui Juan. Pământul de sub picioarele lor deveni uşor transparent şi putură zări, la câţiva metri dedesubt, o reţea de tunele. Din loc în loc se aflau puncte de acces. Jerry şi Fred se mai folosiseră şi în alte dăţi de „cunoştinţele“ lor şi nu fuseseră prinşi. Astăzi, peste schiţa Departamentului pentru controlul inundaţiilor aşezară harta cu reţeaua locală de noduri, rezultatul fiind un ecran violet transparent prin care se vedeau punctele „oarbe“ şi punctele în care netul mergea tun.

Cei doi se opriră la marginea unei porţiuni defrişate. Fred se uită către Jerry:

— Ptiu. Ar trebui să le fie jenă ăstora de la Inundaţii. Nu e niciun nod de radar pe o rază de zece metri.

— Da, orice se poate întâmpla în zonă…

Fără o grilă completă, nodurile radar nu aveau coordonatele proprii sau ale nodurilor vecine. O comunicare laser de înaltă frecvenţă era imposibilă, iar senzorii de joasă frecvenţă erau împrăştiaţi din loc în loc pe hartă. Lumea din afară avea o idee foarte vagă despre zona în care se aflau acum.

Erau într-un punct mort din reţea, de unde vedeau în sus pe deal, unde probabil începea parcul. Dacă mergeai mai departe, erai taxat. Dar gemenii nu se uitau către deal. Jerry se îndreptă spre un copac pipernicit şi privi atent în sus.

— De fapt, aici e un punct interesant. Au încercat să peticească acoperirea cu o simulare de reţea. Arătă către copac şi trimise un ping. Pe grilă apăru un semnal slab cu mesaj de eroare.

— Deja suntem pe un morman de guano al reţelei.

Juan ridică din umeri:

— O repară probabil până diseară.

Pe la apus, când aeroboţii zburau deasupra canionul, înlocuind nodurile ici şi colo.

— Ia, de ce nu-i ajuţi tu şi repari lucrurile chiar acum?

Jerry îi întinse un obiect verzuliu de mărimea unei cutii de chibrituri, din care ţâşniră trei firişoare ca nişte antene mici. Era un nod improvizat. Nodurile moarte erau mai periculoase pentru reţele decât găinaţul de pasăre.

— Ai spart nodul?

Nodul se vedea clar că era corupt, dar să spargi o reţea este mai greu în realitate decât în filme.

— De unde ai luat codurile de acces?

— Unchiul Don e neglijent, arătă Jerry către aparat. Toate codurile de acces sunt pe el, din păcate nodul antivirus e încă activ.

Arărătă în sus către crengile copacului:

— Juan, tu eşti destul de uşor ca să te ţină copacul. Urcă-te şi dă nodul jos.

— Hmmm…

— Nu-ţi face griji, cei de la Poliţie nici nu bagă de seamă.

De fapt, cei de la Poliţie aproape cu siguranţă vor observa, cel puţin după ce grila radar avea să fie reparată, dar probabil că nu vor da nicio importanţă. Motto-ul lor era „Vedem tot, ştim tot“, dar ei vedeau şi ştiau numai ce-i interesa pe ei. Toată lumea ştia că nu te dădeau pe mâna justiţiei pentru atâta lucru. Juan ieşi din punctul mort şi aruncă o privire înspre secţia de poliţie. Zona din jurul parcului avea partea ei de arestări, mai ales pentru consum de droguri, dar în ultimele săptămâni fusese linişte.

— OK.

Juan se întoarse spre copac şi urcă vreo trei metri, acolo unde începea coroana copacului. Vechiul nod atârna de o bucată de scai putrezit. Îl aruncă jos unde gemenii avură grijă să fie complet irecuperabil de pe urma impactului cu o piatră. Se dădu jos din copac şi studiară efectul asupra grilei. Prin ceaţa violetă apărură puncte luminoase acolo unde nodurile îşi reperau coordonatele şi vecinii, repunându-se în funcţiune. Reţeaua laser funcţiona iar, din nod în nod, se vedeau casele de jur împrejurul dealului.

— Ha, exclamă Fred şi se îndreptară spre culmea dealului către linia unde începeau casele. Hai încoa, Juan. Apărem ca angajaţi de la Primărie. Dacă nu stăm prea mult, n-o să avem probleme.

Piramida avea cele mai noi gadgeturi vizuale şi tactile. Ce vedeai acolo nu erau doar fantome proiectate de lentilele de contact pe retină. În parcul de pe deal erau jocuri unde puteai călări un teropod jurasic sau fura ouă de dinozaur sau jocuri cu animăluţe pufoase care alergau în jurul tău, aşteptând să le iei în braţe să te joci cu ele. Dacă îţi închideai jocurile, îi puteai vedea pe ceilalţi jucători umblând de colo până colo prin pădure, pierduţi în lumea lor. Angajaţii Parcului aveau grijă să-i dirijeze în aşa fel încât să nu se lovească unii de alţii.

În „Întoarcerea Cretacicului“, sunetele de la turnul de cădere liberă era mascat prin fulgere. Copacii erau desenaţi ca nişte ginkgo uriaşi, cu multe porţiuni opace. Juan juca varianta pur vizuală zilele acestea – în parc cu gemenii şi în alte locuri de pe glob cu alţi gameri. Dar nu fusese cine ştie ce

experienţă. Fusese „omorât şi mâncat“ de trei ori până acum săptămâna asta. Era un joc dur, la care trebuia să contribui sau erai omorât şi mâncat de fiecare dată. Deci Juan intrase în Cercul fanteziştilor – ca membru junior aspirant – cu gândul că poate prinde ceva hinturi. Crease o specie de dinozauri pentru joc, nişte animăluţe minuscule, agile şi neinteresante. Gemenii nu fuseseră impresionaţi, dar nici ei nu aveau ceva mai bun.

Mergând prin pădure, cerceta atent crengile de jos, unde se puteau ascunde arătările cu fălci. Una din astea îl atacase luni. Pe urmă, marţi murise de o boală paleolitică.

Până acum lucrurile păreau destul de sigure, dar nu dăduse încă ochii cu animalele lui. Le concepuse să se înmulţească rapid şi să se adapteze uşor, deci unde erau monstruleţii lui? Oftă. Ar trebui să verifice alte site-uri cu jocuri, poate or fi în vogă prin Kazahstan. Aici, astăzi… *nada*.

Juan urca poticnit dealul, vag dezamăgit, dar încă nevătămat. Gemenii se distrau de minune, vânând roboţii desenaţi ca nişte păsări de mărimea unor găini.

Jerry se întoarse către Juan.

— Unde-i avatarul tău?

Gemenii aveau avatarurile standard, de velocirăpitoare, Juan nu avea încă o formă animală.

— Sunt călător în timp.

Un personaj valid, introdus încă de la lansarea jocului.

Fred rânji arătându-şi colţii:

— Băi, deci unde-s cretacicele inventate de tine săptămâna trecută?

— Habar n-am.

— Cel mai probabil au fost mâncate de critici, zise Jerry şi scoase un horcăit reptilian. Las-o baltă cu punctele căpătate cu invenţiile, Juan, bucură-te de joc.

Şi dădu cu şutul într-un animal care zbură prin aer de-a lungul potecii, asigurându-şi o grămadă de puncte şi câteva minute de carnaj veritabil. Fred se repezi şi el, împroşcând cu sânge peste tot.

Era ceva familiar în victima lor, era foarte tânăr şi părea inteligent… un nou-născut din desenul lui Juan! Însemna că mama trebuia să fie pe undeva prin apropiere!

— Băieţi, nu cred că ar trebui…

— Problema e că nici unul din voi nu gândeşte prea mult.

Sunetul venea din afară şi bubuia în urechile lor. Mult prea târziu, văzură cum copacii se dădeau în lături, doborâţi de nişte gheare lungi de câţiva metri. Apăruse mămica. De deasupra lor cădeau bale care alcătuiau băltoace uriaşe. Era designul lui Juan, în forma cea mai avansată posibil.

— Rah…, fu tot ce mai apucă să zică Fred ca velocirăpitor. Ciocul din care curgea ploaia gelatinoasă coborî dintre copaci şi îl înghiţi pe Fred de-i mai rămaseră afară doar adidaşii. Monstrul se concentră să mestece un minut, umplând poiana cu sunete de oase rupte.

— Bleah! Monstrul îşi deschise gura şi vomită.

Era atât de distractiv, încât Juan comută pe „realitate“: Fred stătea lângă rămăşiţele aburinde ale avatarului său. Tricoul îi ieşise din pantaloni şi era acoperit de bale – o mâzgă adevărată, împuţită. Genul de lucruri „adevărate“ care făceau toţi banii.

Monstrul în sine era una din măgăoaiele Parcului, camuflată ca unul din dinozaurii lui Juan.

La care se uitau acum toţi trei.

— Ei, a fost suficient de real pentru tine? urlă creatura, a cărei respiraţie umplu aerul cu miros de carne putrezită.

Suficient şi încă ceva pe deasupra. Fred se dădu înapoi poticnindu-se şi aproape căzu în flegmă.

— Răposatul Fred Radner tocmai şi-a pierdut toate punctele. Iar mie încă mi-e foame. Aşa că vă sfătuiesc să evacuaţi zona, zise monstrul îndreptându-şi spre ei ciocul imens.

Cei trei bătură în retragere cu ochii pironiţi pe colţii monstrului, gemenii se întoarseră şi o luară la fugă. Ca de obicei, Juan avu o secundă întârziere în reacţie, când se pregătea s-o zbughească, ceva ca o labă uriaşă îl înhăţă:

— Stai jos, că vreau să discutăm ceva.

Aiii… ghinionul naibii! După care îşi aminti că el fusese cel care se urcase în copac să planteze nodul cu care să intre pe neve în Parc. Fraierul de Juan Orozco n-avea nevoie de ghinion, şi-l făcea cu mâna lui. Şi acum nici urmă de gemeni.

Dar când „fălcile“ îl puseră jos şi el se întoarse, monstrul era încă acolo, întreg, nu vreo maşinărie a Piramidei. Poate că şi dinozaurul era tot un gamer în Jurassic Park! Se dădu într-o parte, încercând să scape de privirea care-l urmărea atent. Era doar un joc la urma urmei. Putea să scape de dihania de câteva etaje. Bineînţeles, ar pierde punctele în joc sau l-ar putea umple de bale scârboase. Ba mai mult, dacă „micuţul“ se supăra, putea să-i facă probleme şi la alte jocuri. *OK*. Se aşeză, cu spatele rezemat de trunchiul unui copac. Şi ce dacă avea să întârzie iar? Oricum situaţia lui la şcoală era dincolo de orice speranţă.

Saurianul se lăsă în jos, împingând cadavrul reptilei lui Fred într-o parte. Îşi lăsă capul aproape de pământ ca să se uite la Juan faţă către faţă. Ochii şi capul şi culoarea animalului erau exact ca în designul original al lui Juan, iar cine juca cu avatarul avea mişcări cu adevărat impresionante. Putea vedea, după cicatricele de pe corp, că luptase în câteva planşe grele din *Cretacic*. Juan se strădui să ia un ton vesel:

— Ia zi-i, îţi place designul meu?

Monstrul îşi arătă colţii lungi.

— Am fost şi mai urât…

Creatura deja schimba parametrii jocului, trecând la detalii tehnice, clar aici era un jucător avansat, poate chiar un cracker! La pământ, între ei, se găsea o mostră (moartă şi disecată) a creaţiei lui Juan. Şopârla uriaşă îl atinse cu o gheară.

— Dar textura pielii este din colecţia de exemple de la Cercul fanteziştilor, schema coloristică e banală, kiltul ar fi simpatic, cu carourile astea, dacă n-ar fi luat din reclamele de la Epiphany.

Juan îşi duse genunchii la gură. Aceleaşi rahaturi pe care le construia şi la şcoală.

— Ce să fac şi eu, fur de la cei mai buni.

Râsul înfundat al saurianului era un fel de vuiet care-i făcea lui Juan capul să vibreze.

— Poate merge cu profesorii tăi, care înghit ce le serveşti tu, cel puţin până termini şcoala şi te aruncă în stradă. Designul ăsta e aşa-şi-aşa. Unii l-au adoptat, mai ales pentru că e bun ca mecanică. Dacă e să vorbim de calitate de top, pică testul.

— Mai fac şi alte lucruri.

— Poate, dar dacă nu le faci ca lumea, o să pice şi alea.

De acelaşi lucru se temea în sinea lui şi Juan Orozco. Din ce în ce mai mult părea că va călca pe urmele tatălui său, doar că Juan probabil nu va avea niciun loc de muncă de unde să fie trimis acasă în concediu fără plată! Motto-ul liceului era „Încearcă să fii cel mai bun“. Dar încercarea era abia începutul. Chiar dacă încercai, tot aveai şanse să rămâi în urmă.

Asemenea gânduri nu le povesteai cu alţi gameri. Se uită sfidător în ochii galbeni ai dinozaurului şi dintr-odată îi trecu prin minte că, spre deosebire de profesori, tipul ăsta nu era plătit să fie de treabă. Şi prea avea răbdare cu el ca să fie vreo farsă. *Tipul ăsta chiar vrea ceva de la mine!* Juan se încruntă şi mai tare:

— Şi ai vreo soluţie, o, tu, atotputernicule dinozaur virtual?

— Aş avea… În afară de *Cretacic*, am alte chestii la care lucrez. Ce-ai zice dacă te-aş lua ca asociat cu mine la un proiecţel?

În afară de jocuri cu prietenii, nimeni nu-i mai propusese vreodată lui Juan să facă echipă. Mimă o grimasă dispreţuitoare.

— Asociat? Cu un procent dintr-un procent din… ce? Cât de jos eşti pe scară?

Reptila dădu din umeri, făcând copacii de care se rezema să scârţâie.

— Părerea mea e că sunt foarte foarte jos. Asta e situaţia cu majoritatea asociaţilor. Dar pot să fac rost de bani frumoşi dacă am ce da mai sus.

Şi monstrul spuse o sumă; îi ajungea să cumpere câte un bilet de intrare în Parc în fiecare zi, timp de un an. Un ordin de plată zbură prin aer înspre el, cu suma şi un plan de lucru.

Juan îşi îndeplini şi el rolul de negociator:

— Dublu sau nimic!

După care se uită mai atent la foaia dintre ei. Sumele alocate asociaţilor nu erau vizibile. Probabil pentru că erau mult mai mari decât ceruse el.

— Gata, am bătut palma! spuse dinozaurul înainte ca Juan să poată ridica preţul.

Şi putea să jure că monstrul mustăcea mulţumit!

— …Fie. Ce vrei de la mine? *Şi ce te face să crezi că un fraier ca mine poate să şi facă ce vrei tu?*

— Eşti la liceu în Fairmount, nu?

— Deja ştii că sunt.

— E un loc ciudat, nu-i aşa?

Când Juan nu-i răspunse, continuă:

— Crede-mă, e bizar. Majoritatea şcolilor, chiar şi şcolile particulare, nu programează orele pentru adulţi la un loc cu orele pentru copii.

— A, da, orientarea profesională. Babalâcilor nu le place, nouă nu ne convine.

— Ei, sarcina mea deocamdată e să văd care-i treaba cu oamenii ăştia. Deci misiunea ta e să te împrieteneşti cu ei.

Îh. Juan aruncă un ochi pe ordinul de plată. Părea valid. Termenele de încasare erau prea complicate pentru el, dar era emis de Banca Naţională a Americii.

— E vreun tip anume cu care să vorbesc?

— Ei, aici e o problemă: şefii mei sunt foarte precauţi. Pentru început, adunăm informaţii, dar ce ştim e că unii din cetăţenii seniori de la cursuri au fost pe vremuri mari mahări.

— Dacă au fost mari, ce mai caută la şcoală acum?

Asta era întrebarea pe care şi-o puneau toţi copiii din liceu.

— Din foarte multe motive. Unii dintre ei sunt singuri. Alţii sunt îngropaţi până la gât în datorii şi trebuie să înveţe cum se trăieşte în actuala economie. Alţii sunt încă zdraveni, dar n-au ce face. Oricum sunt nişte ciufuţi.

— Uhhh… şi cum să vorbesc eu cu oameni de genul ăsta?

— Dacă vrei banii, găseşti tu o modalitate. Uite aici câteva criterii după care să te ghidezi.

Şi îi întinse un document. Juan citi prima parte.

— Asta-i foarte la general: foşti politicieni din San Diego sau biologi, sau părinţii politicienilor din San Diego, sau ai biologilor…

— Ai mai multe detalii la fiecare categorie. Jobul tău e să îi atragi pe oamenii respectivi să colaboreze cu mine.

— Nu… nu cred că sunt în stare să conving oamenii.

Mai ales nu oameni de calibrul respectiv.

— Atunci stai sărac. Pămpălăule.

Juan nu zise nimic. Taică-su nu s-ar fi băgat în aşa ceva în viaţa lui.

— Gata, mă bag.

— Nu vreau să te pun să faci ceva ce nu ţi-ar…

— Dac-*am zis*, am zis!

— Bun! Păi, atunci, la treabă cu datele pe care ţi le-am dat. Ai datele mele de contact pe document.

Arătarea se ridică pe picioare şi vocea îi venea iar de undeva de sus.

— De-acum înainte nu ne mai întâlnim în Parc.

— De acord.

Şi îi dădu una peste coadă când o luă la vale înspre şcoală.

Gemenii ajunseseră de mult şi acum stăteau lângă terenul de fotbal în partea cealaltă a campusului. Juan se ascunse sub tribune şi le trimise un ping. Fred îi făcu semn cu mâna, dar computerul pe care îl purta era încă prea ud cu bale ca să răspundă înapoi. Jerry era cu ochii în sus aşteptând curierul să-i livreze pachetul. La ţanc pentru oră, băieţii desfăceau pachetul chiar în timp ce se îndreptau spre cortul de atelier.

Din păcate, Juan avea prima oră în aripa cea mai îndepărtată a clădirii. O luă la fugă de-a curmezişul terenului, păstrând imaginea reală a şcolii: astăzi, clădirile erau înalte de aproape trei etaje, cu pereţii gri aranjaţi ca un castel dărăpănat de cărţi de joc.

Înăuntru, alegerea nu mai era în întregime a lui. În timpul dimineţilor, administraţia şcolii impunea ca pe toţi pereţii să fie difuzate Ştirile din Fairmount. Trei elevi de la Liceul Hoover obţinuseră burse de studiu la IBM. Aplauze, aplauze, chiar dacă Hoover era rivalul lui Fairmount, cu un avantaj net, fiind şcoală semiprivată, sub patronajul Departamentului de Matematică de la Universitate. Cele trei genii vor avea colegiul plătit până la masterat, chiar dacă nu aveau să lucreze nicio zi la IBM. *Mare scofală,* se consolă singur Juan. Într-o bună zi, aceşti copii vor fi foarte bogaţi, dar un procent din averea lor avea să reintre în buzunarele IBM-ului.

Merse de-a lungul săgeţilor indicatoare cu gândurile în altă parte… când îşi dădu seama dintr-odată că urcase două etaje. Administraţia reorganizase totul de ieri până astăzi. Evident şi săgeţile erau updatate. Mai bine că nu se obosise să fie atent la drum. Se strecură în clasă şi luă loc într-o bancă.

Doamna Chumlig deja începuse. Cercetare şi analiză.

Acelaşi lucru predase şi la Hoover, doar o variantă mai avansată, dar – umbla un zvon foarte bine informat – nu fusese în stare să ţină pasul. Ministerul Educaţiei o transferase pe aceeaşi materie, la Fairmount. Juan o simpatiza oarecum, deoarece era o ratată, ca şi el.

— Există nenumărate aptitudini. Câteodată, cel mai bine este să aduni la un loc o echipă de talente care împreună să găsească soluţia.

Elevii dădură din cap. Coordonator de proiecte era jobul la modă astăzi, de unde veneau bani frumoşi. Dar ştiau şi unde voia doamna Chumlig să ajungă. Se uită în clasă, ştia şi ea că ei ştiau:

— Dar, din păcate, voi vreţi să ajungeţi agenţi, nu-i aşa?

— Nu numai că vrem, dar chiar o să ajungem.

Ăsta fusese unul din elevii seniori. Winston Blount era destul de bătrân cât să-i fie străbunic lui Juan. Când Blount avea o zi proastă, îi plăcea să şi-o mai învioreze necăjind-o pe doamna profesoară. Care îi zâmbi:

— La fel de probabil cum e să ajungi şi căpitanul echipei naţionale de baseball. Titlul de „agent coordonator“ este foarte rar, domnule Blount.

— Unii dintre noi vor lucra în administraţie.

— Ah.

Pe chipul ei se aşternu tristeţea pentru o clipă, parcă îşi făcea curaj să-i dea o veste proastă.

— Aministraţia s-a schimbat mult în ultimii ani…

Winston Blount se lăsă pe spate în scaun.

— Nicio problemă, învăţăm chestii noi.

— Exact, zise doamna Chumlig privindu-i pe toţi cei din clasă. Foarte important. Acest curs este despre cercetare şi analiză, puncte de bază ale economiei. Dar şi în alte domenii avem nevoie de cercetare şi analiză. Aproape toate ocupaţiile moderne implică aceste două lucruri. Dar, în afară de asta, trebuie să mai avem şi alte cunoştinţe.

— Cum ar fi şi celelalte materii, la care avem note proaste? se auzi o voce mai din spate a cuiva care probabil nu prea iubea şcoala.

Profesoara oftă.

— Da, nu lăsaţi aceste cunoştinţe să se piardă. Le-aţi dobândit, acum folosiţi-le, îmbunătăţiţi-le printr-o metodă pre-analitică pe care eu o numesc „studiu“.

O elevă ridică mână. Oare cât de bătrână era?!

— Da, doctor Xiang?

— Ştiu că aveţi dreptate. Dar…

Femeia îşi plimbă privirea prin sală. Arăta cam de vârsta doamnei Chumlig, deci mult mai tânără decât Winston Blount. Doar că părea speriată.

— Dar unii oameni se descurcă mai bine decât alţii. Eu nu mai am capacitatea intelectuală de dinainte. Dar poate că alţii sunt pur şi simplu mai inteligenţi. Ce se întâmplă când ne străduim, dar tot nu e suficient?

Chumlig ezită o clipă.

Ia să vedem cum o să răspundă! gândi Juan. Era o întrebare grea.

— Aceasta este o problemă care afectează pe toată lumea, doamnă Xiang. Providenţa ne oferă tuturor şansa să jucăm o partidă de cărţi de joc. Dumneavoastră vi s-a mai dat una.

Îşi plimbă privirea peste toată clasa.

— Unii dintre voi credeţi că aveţi ghinion. Că v-au picat numai doiari şi treiari.

Primele rânduri erau ocupate de câţiva elevi realmente dedicaţi, dar care habar n-aveau despre ce cărţi de joc vorbea profesoara. În timp ce ea vorbea, auzeai păcănitul tastelor căutând pe net „doiari“ şi „treiari“.

— Dar eu am o teorie în viaţă: fiecare cu cărţile lui. Fiecare din voi aveţi câte o carte care în poker se numeşte *wild card* – o carte care, atunci când este jucată, poate lua orice valoare. Pe acestea trebuie să le jucaţi. Aflaţi cu ce sunteţi speciali şi unde sunteţi mai buni decât alţii. Pentru fiecare există o vocaţie, dar trebuie să şi-o găsească. Şi, odată ce-aţi găsit-o, veţi putea da răspunsuri celorlalţi din jurul vostru, iar ei, la rândul lor, vă vor da răspunsurile de care aveţi nevoie. Pe scurt, accidentele fericite nu se întâmplă când ne dorim. Dar voi puteţi să le *faceţi* să se întâmple.

Ezită, uitându-se către elevii care-şi luau notiţe invizibile şi coborî glasul:

— Asta a fost o scurtă privire în perspectivă. Dar să ne întoarcem la oile noastre, astăzi discutăm despre compilarea răspunsurilor într-o listă de discuţii. Aştept întrebările voastre.

Lui Juan îi plăcea să stea lângă perete, mai ales când orele erau la etajul al treilea. Simţeai cum se balansa într-o parte şi în alta încercând să stea în echilibru. Genul ăsta de treburi o speriau pe mama sa.

— O secundă de neatenţie şi totul se dărâmă! se plângea ea la întâlnirile cu părinţii.

Pe de altă parte, construcţiile de acest tip erau ieftine şi rezistau foarte bine la cutremure, oricât de puternice ar fi fost.

Se dezlipi de zid şi îşi îndreptă atenţia către profesoară. De aia te obligau să vii la şcoală în persoană: te forţau să fii atent când te puneau într-o clasă reală cu profesori în carne şi oase. Graficele doamnei Chumlig pluteau deasupra lor. Toată lumea era atentă, chiar şi Juan încercă o vreme. Listele de discuţii generau răspunsuri solide, fără niciun cost, de cele mai multe ori. Nu era nicio asociaţie, doar spirite înfrăţite care discutau problemele din jur. Dar dacă tu nu erai spirit înfrăţit? Să zicem că eşti pe un

forum de genetică. Dacă tu considerai că transcripţia este un tip de translaţie, îţi lua luni întregi să te descurci.

Deci Juan o duse într-un colţ al ecranului şi studie sala de clasă sărind de la o cameră de luat vederi la alta. Unele erau ale unor elevi care le făceau publice, altele erau ale şcolii. Se apucă să studieze caietul de sarcini pe care i-l dăduse Şopârla. Constată că nu-i avea în vizor numai pe moşi. Erau şi câţiva elevi pe listă. „Proiecţelul“ părea întins cât loteria naţională.

Începu cu câteva verificări de rutină. Ca toţi ceilalţi de vârsta lui, Juan păstra o grămadă de lucruri salvate pe purtabil. Deci putea face verificările foarte aproape de haine, nu avea nevoie să „iasă afară“ decât când le dădea doamna Chumling vreun link. Şi avea un ochi foarte bun pentru cei care trăgeau chiulul. Dar Juan era bun la manevrat computerul, făcând foarte puţine operaţiuni şi foarte discret. Când privirea ei se abătea asupra lui, el dădea din cap zâmbind şi verifica ultimele secunde din ce spusese în clasă.

Cât despre studenţii de vârsta a treia… pensionarii veritabili nu aveau ce căuta aici, erau bogaţi şi faimoşi, stăpâneau lumea reală. Cei care veneau la programul pentru reeducare erau expiraţi. Abia se târau prin şcoală. Spitalele de bătrâni nu-i înscriau în şcoală de la începutul anului, pe motivul că, fiind „maturi“ puteau face faţă materiei, dacă începeau la jumătatea semestrului.

Juan trecu în revistă pe toată lumea, citindu-le dosarele: Winston Blount. Tipul era o epavă cocoşată. Medicamentele pentru bătrâni erau aşa o loterie. Unele boli erau vindecate, altele nu, chiar şi efectele erau diferite de la un pacient la altul. Winston Blount nu luase super potul.

Chiar acum, bătrânul se chinuia să citească exemplul dat de Chumlig. Fusese la câteva din orele pe care le avea şi Juan. Nu-i putea accesa dosarul medical, dar bănuia că mintea îi era destul de întreagă; era la fel de inteligent ca şi unii din băieţi. Şi odată ca niciodată fusese mare mahăr pe la Universitate. Dar asta demult.

OK, îl punem pe lista de „interese“.

Pe urmă venea Xiu Xiang. Doctorat în fizică, doctor în electronică, în 2010 fusese câştigătoarea medaliei acordate de preşedinte pentru

descoperirile din domeniul securităţii sistemelor de calcul. În mare, biografia ei era aproape la nivelul unui Premiu Nobel. Acum stătea gheboşată peste biroul din faţa ei, încercând să urmărească dicuţia. Săraca babă. Dar sigur avea relaţii suspuse.

Profesoara îi dădea înainte cum să generăm noi întrebări pe baza rezultatelor obţinute, fără să ştie ce făcea Juan.

Următorul. Robert Gu. Pe moment, Juan avu impresia că nu vede pe cine trebuie. Aruncă o ocheadă în dreapta, unde stăteau mumiile de la Educaţia pentru seniori. Robert Gu, doctor în literatură. Poet. Stătea cu mumiile, dar arăta ca un tip de şaptesprezece ani! Juan se prefăcu că e atent la doamna Chumlig şi studie mai bine pe noul venit. Gu era suplu, aproape sfrijit, şi înalt. Avea pielea fină şi albă. Dar părea că-l trec transpiraţiile. Juan încercă să arunce un ochi în fişa medicală. *A-ha*! Efectul tratamentului Venn– Kurasawa. Robert Gu era un tip norocos, unul dintr-o mie care răspunseseră integral tratamentului. Dar se părea că acolo i se cam oprise norocul. Nu răspundea la ping. În faţa lui, pe masă, o bucată de hârtie mototolită, pe care nu părea s-o folosească. Cu ani în urmă, omul fusese chiar mai tare decât Xiu Xiang, dar acum era mai la fund… Şi ce e „Revizionismul destructiv“? Ah. Clar nu intra pe lista Dinozaurului. Juan aruncă numele la coş. Stai, că nu-i verificase familia. Dădu căutare… când deodată văzu un mesaj pe ecran cu litere de foc:

Chumlig —> Orozco: <sm> Ai toată ziua timp să te joci, Juan! Dacă nu eşti atent în clasă, înseamnă că poţi să înveţi şi singur acasă. </sm>

Orozco —> Chumlig: <sm> Scuze. Gata. Scuze! </sm>

Închise sesiunea de căutare, în timp ce revedea ultimele minute din oră, în caz că-l întreba ceva. De obicei, Chumling punea întrebări de baraj, dar de data asta se mulţumi doar să-l atenţioneze.

Mai uimitor era că îi scrisese când făcuse o scurtă pauză, când toată lumea credea că doar se uită pe notiţele de lecţie. Juan o privi cu şi mai mult respect.

— Ai fost niţel cam dură cu băiatul azi, nu crezi? Iepurele încerca azi un nou avatar bazat pe gravurile din Alice în Ţara Minunilor, efectul fiind unul de-a dreptul idiot pentru o imagine tridimensională.

Şopârla uriaşă părea neimpresionată.

— N-ai nicio treabă aici, Juan e asociatul meu direct, nu al tău.

— Uuu, mi se pare mie sau eşti un pic cam sensibilă? Pur şi simplu verificam asociaţiile asociatului meu.

— Da, deci nu te băga unde nu-ţi fierbe oala. Juan trebuie să fie atent la lecţie.

— Sunt foarte de acord cu tine. Doar că l-ai întrerupt fix când era cu ochii pe cineva care mă interesează în mod deosebit. Dacă vrei suportul meu în continuare, trebuie să colaborezi.

— Hei! Vreau ca băiatul să iasă din carapacea lui, dar nu vreau să-l pun în pericol.

Vocea Şopârlei se stinse şi Iepurele se întrebă dacă nu cumva Chumlig avea de gând să bată în retragere. Nu că ar fi contat prea mult. Iepurele era în elementul lui, extinzându-şi reţeaua de-a lungul scenei sociale din California de Sud. Mai devreme sau mai târziu, avea să afle ce era, de fapt, cu misiunea asta a lui.

5

„SECURITATEA SISTEMELOR ELECTRONICE“ DE XIU XIANG

Ora de atelier era de departe materia preferată a lui Juan. La Atelier parcă jucai un super joc, găseai tot felul de gadgeturi reale pe care să le studiezi, pe gratis! Şi domnul Williams nu era ca Louise Chumlig, te lăsa să te desfăşori, să te duci unde te chema talentul, dar după aceea nu venea să te critice că n-ai făcut mare lucru. Era aproape imposibil să nu iei un zece la orele lui Ron Williams, era un profesor de modă veche extraordinar.

Acum Juan avea ocazia să mai avanseze în proiectul Şopârlei, cel puţin cu boşorogii şi cu ăia care se ascundeau online. Făcu de câteva ori ocolul cortului cu gadgeturi, ca un fraier. Juan nu fusese niciodată bun la jocurile de tactică, acum trebuia să-i îmbrobodească pe fâsâiţii de moşnegi… sau măcar să încerce.

Xiu Xiang era chiar OK, dar stătea la stalul cu componente de computer şi studia o listă pe care şi-o făcuse, cu obiectele de pe masă.

— Cândva ştiam toate lucrurile astea…

Şi îi arătă pe site-ul muzeului numele ei: Xiu Xiang – „Securitatea Sistemelor Electronice“ (SSE).

— Eu am proiectat sistemul respectiv.

Juan nu găsi ceva mai bun de zis decât:

— Foarte tare, doctor Xiang…

— Dar acum nu înţeleg nici măcar principiile componentelor noi. Arată ca nişte alge, nu ca nişte semiconductori optici.

Citi descrierea unuia din produse şi se opri la al treilea rând.

— Ce înseamnă „reţea reduntantă“?

— Hm… Juan căută termenul, dar referirile duceau într-o adevărată junglă de noţiuni noi. Nu e nevoie să ştiţi despre reţele redundante. Nu pentru ora de Atelier. Mai daţi înainte câteva pagini şi găsiţi gadgeturile pe care le aveţi aici. Căutaţi la… *(pfuui… ce complicat e să navighezi după „cuvinte-cheie“)*… „sisteme funcţionale distractive“ şi mergeţi mai departe de acolo.

După care îi arătă cum să folosească browserul ca să identifice componentele care se găseau în faţa ei în realitate.

— Nu vă trebuie să înţelegeţi tot.

— Aha…

În câteva minute downloadase deja o duzină de componente şi acum se juca cu diversele combinaţii.

— Asta e ca atunci când eşti copil: faci, dar nu înţelegi ce faci.

Se mişca din ce în ce mai bine după ce Juan îi arătase cum să folosească interfaţa programului. Râse la câteva descrieri:

— „Sortatori şi schimbători“. „Roboţi în stare solidă“. Aş putea face un cutter.

— Nu văd unde scrie. *Cutter?!* Nu vă temeţi, că nu taie.

Ceea ce era destul de aproape de adevăr. Juan îi mai dădu câteva sfaturi, deşi habar n-avea ce urmărea să facă cu roboţii respectivi. Dar primul pas fusese făcut spre o apropiere, Juan bifă prima căsuţă din lista cu paşii de urmat şi trecu la faza numărul doi.

— Deci…! Mai ţineţi legătura cu vechii prieteni de la Intel?

— Ah, eu m-am pensionat de foarte mult timp, din 2010. În timpul războiului nu mi-am găsit de muncă nici măcar pe post de consultant, eram zi de zi tot mai depăşită.

— Alzheimer?

Juan ştia că bătrâna era mult mai bătrână decât arăta. Chiar mai în vârstă decât Winston Blount. Doamna Xiang ezită un moment şi lui Juan îi fu teamă că a înfuriat-o cu indiscreţia lui, dar o auzi râzând încet.

— Nu, n-am avut Alzheimer, nici nu m-am sclerozat. Voi, ăştia de acum, habar n-aveţi ce înseamnă să fii bătrân.

— Cum să nu ştiu! Toţi bunicii mei sunt în viaţă. Ba chiar şi un străbunic, toată ziua joacă golf. Şi o străbunică, ea chiar are o formă de scleroză care încă nu se poate vindeca.

De fapt, străbunica arăta la fel de tânără ca şi dr. Xiang, toată lumea era de părere că avusese mare ghinion cu boala asta a ei, dar adevărul era că îi trataseră celelalte boli şi ea trăise până când dăduse peste o boală pentru care încă nu exista tratament.

Doamna Xiang dădu din cap:

— Chiar şi pe vremea mea, nu toată lumea se seniliza. Eu n-am mai putut ţine pasul. Pe urmă mi-a murit şi iubita şi n-am mai avut chef de nimic. Îmi pierise pofta de viaţă.

Se uită la gadgetul pe care îl construia.

— Acum, măcar am energia pe care o aveam la şaizeci de ani. Şi probabil mintea îmi merge la fel de repede.

Lovi masa cu palma.

— Şi tot ce fac e să mă joc cu piese Lego!

Juan crezu că avea să izbucnească în plâns, în mijlocul orei. Dar nimeni nu părea să bage de seamă. Juan îi atinse mâna. Nu ştia ce să-i răspundă. Sau, cum ar fi zis doamna Chumlig, nu ştia ce să întrebe.

Mai erau şi ceilalţi cu care trebuia să intre în vorbă, Winston Blount, de exemplu. Nu era lozul cel mare, dar poate prezenta interes pentru Şopârlă. Blount stătea într-un colţ întunecat al cortului privind în gol. Avea purtabilul pe el, dar nu răspundea la mesaje. Juan aşteptă până Williams plecă într-o pauză de cafea şi se aşeză lângă Blount. Uau, tipul chiar *arăta* bătrân. Nu-şi putu da seama ce făcea pe computer, dar sigur nu avea nimic de-a face cu lecţiile. Juan observase că, dacă pe Blount nu-l interesa vreo oră, pur şi

simplu făcea altceva. După câteva minute de tăcere, îşi dădu seama că bătrânul nu era interesat nici să socializeze.

Deci zi-i ceva! Juan suprapuse o imagine cu un clown deasupra figurii tipului şi dintr-odată nu mai părea atât de inabordabil.

— Deci, domnule profesor Blount, ce credeţi despre ora de atelier?

— Mă lasă rece, domnule Orozco, zise bătrânul.

OK… Hmm. Existau o grămadă de informaţii publice despre Winston Blount, chiar nişte discuţii despre opera lui. Suficient cât să-l atragă într-o discuţie.

Din fericire, Blount continuă să vorbească fără să se lase rugat.

— Nu sunt ca alţii veniţi aici, n-am fost niciodată senil. De drept, nici n-ar trebui să fiu aici.

— De drept? Poate reuşea să câştige puncte cu bătrânul dacă se juca de-a psihiatrul.

— Da, am fost decanul Facultăţii de Literatură şi Artă în 2012 şi eram pe cale să ajung rector la Universitate. Dar m-au împins de la spate să mă pensionez.

Juan ştia toate astea.

— Dar… n-aţi învăţat niciodată să „purtaţi“ computerul.

Blount miji ochii.

— Da, am făcut-o intenţionat. Consideram că e o modă tâmpită. M-am înşelat şi am plătit pentru asta. Dar lucrurile s-au schimbat.

Îl privi cu o expresie hotărâtă:

— Am făcut patru semestre de Orientare profesională, mi-am îmbunătăţit CV-ul.

— Probabil cunoaşteţi mulţi oameni importanţi.

— Într-adevăr. Revenirea mea la catedră e doar o chestiune de timp.

— Ştiţi ceva, domnule decan, aş putea să vă ajut. Adică, nu – nu eu personal. Am o combinaţie care poate v-ar putea interesa.

— Aşa?

Părea că ştie ce e o „combinaţie“, iar Juan îi povesti despre Şopârlă…

— Deci am putea face nişte bani frumoşi.

Îi arătă ordinele de plată şi se întrebă cât din ele putea vedea noul său asociat.

Blount le inspectă să vadă dacă sunt valide, după o clipă dădu din cap, dar nu-l lămuri pe Juan dacă vedea mai mult decât el.

— Banii nu sunt totul, mai ales în cazul meu.

— Păi, ăă…, pun pariu că tipul din spatele operaţiunii are mai multe relaţii, poate ar putea să vă plătească altfel. Să vă ajute unde *aveţi nevoie*.

— Aşa este.

Mai stătură de vorbă câteva minute, până începu să se aglomereze în jurul lor. Câteva din proiecte începură să dea rezultate. Cel puţin două echipe făcuseră noduri de comunicaţie mobile, zburătoare sau târâtoare. Aerul se umplu cu aripioare minuscule de hârtie, iar pe jos se vedeau noduri căţărându-se pe birouri şi scaune. Nu se urcau pe oameni, dar chiar şi aşa, invadaseră spaţiul personal al celor prezenţi. Juan explodă câteva, dar apăreau mereu altele.

Orozco —> Blount: <sm> Vedeţi ce scriu? </sm>

— Bineînţeles că văd! replică bătrânul.

Vasăzică, deşi omul zicea că e la curent cu tehnica, habar n-avea să folosească messengerul, nici măcar să tasteze cu un singur deget, cum obişnuiau oamenii mari.

Oricum, ora se apropia de sfârşit. Juan se uită în sus la pânza cortului care fâlfâia în bătaia vântului. Era puţin descurajat, ajunsese aproape la capătul listei şi Winston Blount era până acum cea mai bună variantă: un tip care nici măcar nu ştia să folosească un *chat*.

— Păi, bun, rămâne cum am stabilit. Vă mai gândiţi la oferta mea şi nu uitaţi că locurile sunt limitate.

Blount răsplăti lozinca lui de agent de vânzări cu un zâmbet vag. Juan făcu semn din cap către noul venit, Robert Gu:

— Între timp, mai am şi alte opţiuni.

Winston Blount nu se uită în direcţia lui Robert, dar era clar că trăgea cu ochiul în jur. Se crispă o secundă, apoi zâmbetul îi reveni:

— În cazul ăsta, Dumnezeu să te aibă în pază, domnule Orozco.

Juan nu avu ocazia să-l abordeze pe Robert Gu până vineri, imediat după *cealaltă* oră pe care o aveau cu doamna Chumlig. Lui Juan nu-i plăcea ora de Compoziţie (şi creativitate). Chumlig le dădea voie să aleagă orice suport media doreau, dar trebuia să vii în faţa clasei şi să-ţi prezinţi compoziţia. Ceea ce era destul de neplăcut când trebuia să urmăreşti pe careva aberând, dar era groaznic când venea rândul tău. După cum avea chef doamna Chumling. În mod normal, Juan nu făcea altceva decât să se ascundă mai bine, dar astăzi, din fericire, avea alte griji, care îi anihilaseră panica obişnuită. Se trânti într-o bancă în fundul clasei şi trase cu ochiul în jurul lui. Winston Blount era acolo, spre surprinderea lui, fiindcă de obicei chiulea de la ora de compoziţie la fel de des ca şi de la Atelier. *Dar a fost de acord cu propunerea mea.* Contul Şopârlei arăta că bătrânul făcuse primul pas spre înscriere în proiect.

În capătul îndepărtat al sălii, Robert Gu surfa, cu chiu, cu vai, pe foaia sa. Când se uită la profilul lui, Juan află că unii membri ai familiei sale făceau parte din Corpul de marină, şi când studie criteriile de asociere, văzu că asta era un mare avantaj. Deci dacă ar putea să-l coopteze pe Robert Gu, ar câştiga puncte în plus.

Vocea doamnei Chumlig îi întrerupse firul gândurilor:

— Niciun voluntar pentru început? În cazul acesta…

Îşi plimbă privirea deasupra clasei şi se opri la Juan.

La naiba!

6

PREA MULTĂ TEHNOLOGIE, PREA PUŢIN TALENT

Compoziţia creativă se prefigura cea mai insipidă oră la care fusese Robert Gu în această primă săptămână la Liceul Fairmont. Îşi amintea bine de anii petrecuţi la liceu. În 1965, şcoala fusese floare la ureche, cu excepţia matematicii şi fizicii, care nu-l interesau. Nu făcuse niciodată teme acasă. În schimb poeziile, scrise aproape fără niciun efort, erau mult peste nivelul cu care erau obişnuiţi bieţii lui profesori. Se considerau privilegiaţi să fie în prezenţa unui asemenea talent – şi pe bună dreptate.

Dar în această lume nouă, unde vedea o parte din aşa-zisele „compoziţii“ ale colegilor, nu avea nicio îndoială că opera sa va fi foarte puţin apreciată.

Robert stătea într-un colţ al clasei, jucându-se cu computerul lui. De obicei, copiii stăteau în partea stângă a încăperii, iar adulţii în partea dreaptă. Rataţii. Aflase câteva nume, chiar stătuse de vorbă cu femeia aceea Xiang, care îi spusese că va trebui să renunţe la ora de compoziţie, fiindcă nu avea curajul să vorbească în faţa clasei. Singurul ei talent era la inginerie, măcar era destul de inteligentă să-şi dea seama că e pe dinafară. Nu ca Winston Blount, cel mai mare ratat. Din când în când îl surprindea pe Winnie uitându-se în direcţia sa şi Robert zâmbea în sinea lui.

În faţa clasei, doamna Chumlig încerca să ridice pe cineva în picioare.

— Ştiu că te-ai pregătit, Juan, arată-ne ce poţi face.

„Juan“ se ridică şi păşi în mijlocul scenei. Era puştiul care vobise cu ceilalţi adulţi în timpul orei de atelier. Robert îşi amintea de atitudinea lui de comis-voiajor. La o primă vedere, băiatul părea cel mult mediocru, tipul de elev care termină liceul din oficiu, cu toată turma. Dar acum, în secolul douăzeci şi unu, incompetenţa nu mai era tolerată: Chumlig părea să aibă aşteptări ridicate din partea elevilor. Băiatul ezită, după care începu să dea din mâini. Fără niciun efect vizibil.

— Nu ştiu, doamna profesoară, încă nu-s… ăăămm… destul de bine pregătit…

Doamna Chumlig dădu înţelegătoare din cap şi îi făcu semn să continue.

— OK.

Băiatul se concentră şi gesturile îi deveniră şi mai haotice. Nici nu dansa, dar nici nu vorbea. Chumlig se rezemase de birou şi aproba din cap. Majoritatea celor din clasă urmăreau mima băiatului cu atenţie şi dădeau cu toţii din cap în acelaşi timp, parcă ascultau muzică.

Rahat. Alte tâmpenii pe care nu le putea vedea. Robert se uită la foaia lui de hârtie şi se jucă cu browserul local. Internet Explorer era la fel cum îşi amintea, însă mai erau opţiuni suplimentare care îi permiteau să „selecteze modul de vizionare“. Multinivel. Apăsă pe „Juan Orozco vă prezintă“. Primul nivel arăta ca un fel de graffiti, erau mâzgălite comentarii la adresa lui Juan, genul de bileţele care circulau printre copii pe sub bănci. Apăsă pe nivelul următor. Aha! Îl văzu pe băiat pe podium. Ferestrele din spatele lui dădeau spre un oraş întins, văzut parcă dintr-un turn înalt. Robert îşi plimbă mâna pe marginea foii şi ascultă. Sunetul era slab şi discret în comparaţie cu acasă, dar… da, era muzică! Un fel de Wagner, care apoi o lua razna transformându-se într-un fel de marş. Pe ecran apărură curcubee şi la fiecare gest al băiatului îşi făceau apariţia… *pisoi albi*?! Acum toţi copiii râdeau, împreună cu Juan care dădea din mâini disperat. Pisoii umpluseră podeaua, înghesuiţi, iar muzica bubuia frenetic. Dintr-odată, animalele se

prefăcură în fulgi de zăpadă care se înălţară în mici tornade şi plutiră în văzduh, băiatul îşi încetini ritmul şi muzica se linişti devenind un cântec de leagăn. Zăpada străluci şi se evaporă pe măsură ce muzica devenea tot mai stinsă până încetă cu totul. Acum Robert vedea în fereastră acelaşi băiat banal care stătea şi în faţa clasei.

Spectatorii aplaudară politicos, câţiva căscară.

— Foarte bine, Juan! zise doamna Chumlig.

Era la fel de impresionant tehnic ca oricare din spoturile publicitare pe care Robert le văzuse în secolul trecut. În acelaşi timp, era complet lipsit de noimă, o adunătură de efecte speciale de prost gust. Cât de multă tehnologie şi cât de puţin talent.

Chumlig discută cu clasa pe fiecare componentă a prezentării lui Orozco, întrebându-l blând pe băiat ce avea de gând să facă cu opera lui, sugerându-i chiar o colaborare (co-la-bo-ra-re!) cu alţi elevi pentru a pune şi versuri.

Robert se uită pe furiş în jurul clasei. Ferestrele erau deschise spre dealurile acoperite cu frunziş ruginiu. Ca întotdeauna toamna în ţinutul de nord, soarele strălucea vesel şi o adiere de vânt aducea înăuntru parfum de caprifoi. Din curtea şcolii se auzeau copii jucându-se. Înăuntru totul era făcut din plastic ieftin, lipsit de orice farmec. Da, şcoala era uşoară, dar era şi un „cimitir al tinereţii“, trebuia să-şi recitească poeziile pe tema asta. Nesfârşitele zile în care trebuiau să stea ţepeni în bănci să asculte o pălăvrăgeală lipsită de sens în timp ce lumea şi viaţa bâzâiau afară.

Majoritatea elevilor păreau că o urmăresc pe doamna Chumlig. O fi fost vreo şmecherie? Când ea punea întrebări rapide în clasă, primea răspunsuri, deşi poticnite, la obiect.

Apoi, mult mai repede decât se aşteptase, o auzi:

— …Încheiem mai devreme astăzi, deci mai avem timp doar de o singură prezentare. *Ce-a spus? La naiba!* Chumlig se uita acum direct la el:

— Vă rugăm să ne arătaţi ce aţi pregătit, profesore Gu.

Juan se îndreptă spre banca lui, abia auzind comentariile lui Chumlig. Era întotdeauna indulgentă când critica public temele lor, dar veştile nu erau

bune pentru el. Doar gemenii Radner scriseseră ceva de bine. Unul care arăta ca un iepure se rânjea la el din galerie. *Cine mai e şi ăsta?* Se întoarse şi se trânti în scaun.

— …Deci avem timp doar pentru o singură prezentare. Să vedem ce aţi pregătit, profesor Gu.

Juan se uită în direcţia lui Gu. Oare ce prezentare putea face?

Acelaşi lucru părea să se întrebe şi Robert.

— Nu am nimic pregătit care ar putea fi pe gustul clasei… nu mă pricep la audiovizuale.

Chumlig îi trimise un zâmbet strălucitor şi Juan ştiu că omul n-avea nicio scăpare.

— Nici nu vreau să aud, domnule profesor. Aţi fost… sunteţi poet.

— Aşa este.

— Iar eu v-am dat o temă.

Gu arăta tânăr, dar, când îşi ridică ochii şi o privi pe doamna Chumlig, toată personalitatea lui părea s-o domine. *Uau, dacă aş putea să mă uit şi eu aşa la Chumlig când mă pune la colţ!* Tânărul-bătrân tăcu o clipă, apoi spuse liniştit.

— Am scris un fragment, dar, după cum spuneam, nu e…

Privirea i se plimbă prin clasă şi se opri o secundă asupra lui Juan.

— …nu e cu… efecte speciale.

Doamna Chumlig îi făcu semn să vină în faţa clasei.

— Doar cuvintele dumneavoastră vor fi suficiente, vă rog, poftiţi.

După o clipă, Gu se ridică în picioare şi se repezi în faţa clasei. Notiţele zburau înainte şi înapoi şi pentru moment toată lumea era ochi şi urechi, aşa cum îşi dorise întotdeauna doamna Chumlig, care se dădu la o parte, lăsându-l pe Robert Gu singur în faţa lor. Bineînţeles că nu-şi activă prompterul. Dar nici pe foaia lui nu se uita. Privi către clasă şi spuse:

— Un poem. Trei sute de cuvinte. Despre Ţinuturile de Nord cum se văd aici şi dincolo. Braţul îi ţâşni într-o parte arâtând spre fereastră.

După care începu să… vorbească. Fără efecte speciale, fără cuvinte derulându-se în aer. Şi nu putea fi un poem în adevăratul sens al cuvântului,

fiindcă nu declama; Robert Gu vorbea simplu despre pajiştea de jur împrejurul şcolii, despre maşinile de tuns iarba care făceau cercuri-cercuri de-a lungul ei. Despre mirosul ierbii şi cum puteai stoarce din ea rouă în zori. Cum, dacă alergai până în vârful dealului, dădeai de pârâul de la marginea caselor. Era ce vedeai zi de zi, cel puţin dacă nu foloseai lentilele să vezi altceva.

Dintr-odată, Juan nu mai auzi cuvintele, începu să vadă, parcă era acolo, mintea lui zbura deasupra văii, înota pe râu în sus, aproape ajunsese la poalele Dealului Piramidei… când, fără veste, Robert Gu se opri şi Juan fu aruncat înapoi în realitatea lui din fundul clasei la ora de compoziţie. Stătu câteva secunde să-şi revină din vis. Cuvinte. Doar cuvinte. Dar ce făcuse Robert Gu cu ele fusese mai mult decât un efect vizual. Sau tactil. Juan avea în nări mirosul trestiei de pe malul râului.

O clipă se lăsă tăcere deplină. Doamna Chumlig avea privirea pierdută. Ori fusese impresionată, ori naviga.

Dinspre clubul moşnegilor zbură o cucuvea care se roti de jur împrejurul clasei şi se găinăţă pe capul lui Robert Gu. Fred şi Jer izbucniră în râs şi, după un moment, întreaga clasă hohotea.

Robert Gu nu putea vedea efectele speciale. Rămase perplex şi când se dezmetici, le aruncă gemenilor o privire mustrătoare.

— Clasă!

Doamna Chumlig părea chiar enervată, râsul se stinse imediat şi toată lumea aplaudă politicoasă. Profesoara le făcu semn să continue aplauzele în timp ce îi scana. De obicei nu se amesteca în mesajele lor, dar, de data aceasta, căuta vinovatul. Privirea i se opri în băncile moşilor şi ridică dintr-o sprânceană, vag surprinsă.

— Foarte bine, mulţumim Robert. Atât pentru astăzi. Pentru data viitoare, va trebui să colaboraţi pentru a îmbunătăţi ce-aţi pregătit pentru astăzi. Căutaţi-vă fiecare un partener şi anunţaţi-mă pe e-mail echipele.

Tot prin e-mail vor primi şi ei, până ajungeau acasă, detaliile temei.

Chumlig sună clopoţelul şi ora se termină. Până reuşi Juan să-şi strângă lucrurile, toată lumea se bulucea la uşă, dar nu conta, că nu se grăbea, era

încă năucit de imaginile *imaginare* ale lui Robert Gu.

Privind în spate, observă că Gu îşi dăduse în sfârşit seama că ora se terminase şi se îndrepta spre ieşire. *Acum am ocazia să-l bag pe lista Şopârlei*. Sau poate chiar mai mult. Îşi aminti cuvintele omului. Ar putea colabora la tema pentru data viitoare. Toată lumea îl luase la băşcălie, dar, înainte să zboare bufniţa, înainte de hazul general, Juan simţise tăcerea din sală, fermecată, *toată lumea fusese vrăjită de cuvintele lui…*

Îndreptându-se spre uşă, Robert era mai degrabă enervat decât emoţionat. Vreme de treizeci de ani îşi hipnotizase studenţii. Cu poemul pe care îl citise astăzi, sala ar fi fost vrăjită. Se întorsese şi îi captivase cu privirea. „Un poem“ le spusese. „Trei sute de cuvinte. Despre Ţinuturile de Nord cum se văd aici şi dincolo“. Poemul era un clişeu pastoral, compus cu o seară înainte, din amintirile pe care le avea din San Diego şi din ce văzuse prin Fairmount. Dar pentru câteva clipe, lăsase cuvintele să curgă, ca în vremurile bune.

Când terminase, plutise tăcerea. Vrăjise copiii. Se uitase înspre băncile bătrânilor şi văzuse zâmbetul parşiv, răutăcios al lui Winston Blount. *Invidios, ca de obicei, Winnie, nu?*

După care, o pereche de tăntălăi din primul rând începuseră să se hlizească. Şi toată clasa izbucnise în chicote.

— Clasă! Chumlig sărise şi aplaudase, împreună cu toată lumea, inclusiv Blount.

După care profesoara mai îngăimase câteva vorbe, sunase clopoţelul şi se repeziseră cu toţii spre uşă. Şi el în urma lor.

— Robert, zise doamna Chumlig, vă rog, mai staţi o clipă, clopoţelul nu a sunat pentru dumneavoastră.

Şi-i zâmbi, încântată de apropoul literar.

— Poemul a fost minunat. Aş vrea să vă cer scuze din partea elevilor mei, n-ar fi trebuit să dea drumul bufniţei… şi făcu un semn cu mâna în aer.

— Poftim?

— Nu contează. Mă tem că publicul nu era pe măsura talentului.

Se uită la el, perplexă.

— Nu-mi vine a crede că aveţi şaptezeci şi cinci de ani, medicina modernă face adevărate minuni. De-a lungul anilor, am avut mulţi elevi seniori, vă înţeleg iritarea.

— Ah, da?

— Orice veţi face aici, va fi în folosul elevilor, sper să rămâneţi cât mai mult, să-i ajutaţi. Dacă puneţi poemul pe nişte imagini ale unor copii. Ei ar învăţa de la dumneavoastră… şi ei ar putea să vă ajute să vă familiarizaţi cu noile tehnologii care v-ar face viaţa mai uşoară.

Robert schiţă un zâmbet. Lumea era plină de naivi ca Louise Chumlig. Din fericire, femeia schimbă discuţia:

— Vai, ce târziu e! Am altă oră! Vă rog să mă scuzaţi!

Şi îi întoarse spatele, îndreptându-se către centrul clasei, gesticulând către cineva din primul rând de bănci:

— Bine ai venit, Sandi, gata, te rog, lasă inorogii în pace!

Robert se uită în camera goală şi femeia părea să vorbească singură, iaca unde te duce tehnologia…

Afară, elevii se împrăştiaseră. Robert rămăsese singur, să rumege întâlnirea lui frontală cu „mediul academic“. Ar fi putut fi şi mai rău. Poemul său fusese mult prea mult pentru ei. Până şi Winnie Blount aplaudase. Să impresionezi pe cineva care te urăşte – şi asta era o formă de triumf.

— Domnule Gu? se auzi o voce timidă.

Robert se întoarse surprins. Era puştiul acela, Orozco.

— Hei, îi zise şi îi adresă un zâmbet amabil.

Poate prea prietenos. Orozco se desprinse de lângă uşă şi veni după el.

— Ăăă… deci… poemul dumneavoastră a fost super fain.

— Eşti foarte amabil.

Băiatul arătă spre peluza spălată de razele soarelui.

— Chiar am simţit că sunt acolo, în peisaj. Fără efecte şi computere.

Se uită în ochii lui Robert şi apoi într-o parte, cu o expresie de încântare care l-ar fi flatat, dacă părerea puştiului ar fi contat în vreun fel.

— Pariu că sunteţi la fel de tare ca şi ăia care fac publicitate la jocuri.

— Te cred.

Băiatul bâigui ceva.

— Am observat că nu purtaţi computerul. Aş putea să vă învăţ. Poate facem echipă. Că le aveţi cu vorbele.

Se uită iar spre Robert şi spuse dintr-o suflare:

— Am putea să ne ajutăm unul pe altul. Şi mai am un om cu un proiect. Putem face nişte bani. Prietenul dumneavoastră, domnul Blount, deja e băgat.

Merseră o vreme în tăcere.

— Deci, ce ziceţi?

Robert îi trimise băiatului un zâmbet cald şi, taman când puştiul se mai relaxase, îi zise:

— Dragul meu, trebuie să fiu nebun de legat să mă asociez cu un idiot ramolit de-alde Winston Blount… sau cu un idiot tânăr, ca dumneata.

Zbang. Băiatul făcu un pas înapoi, parcă-l pocnise în plex. Robert se îndepărtă, zâmbind. Nu fusese mare lucru, dar, la fel ca şi poemul, era un început.

7

INCIDENTUL EZRA POUND

Dimineţile lui Robert aveau şi o latură întunecată. În unele zile se trezea şi inspiraţia nu-i venea, ba chiar conştientiza că undeva era o problemă reală, gravă, imediată şi fără soluţie. Nu atinsese proporţiile îngrijorătoare ale unei obsesii, dar era ca o frustrare creativă. Câteodată starea respectivă îl lua prin surprindere; de cele mai multe ori, atacurile de panică erau considerate o neplăcere trecătoare, însă pentru el erau o problemă gravă. De obicei, ele duceau la o soluţie reală, cum fusese atunci când îşi retrăsese prima lui colecţie de poezii de la tipar, ascunzându-i superficialitatea naivă de ochii publicului.

Foarte rar, aceste atacuri nu rezolvau nimic şi îl lăsau neputincios în faţa dezastrului iminent.

Seara trecută, întorcându-se de la prezentarea din clasă, nu se simţise prea bine. Puştii din public fuseseră impresionaţi, la fel ca Winston Blount, care era un fraier ceva mai sofisticat. *Lucrurile merg înspre bine, îmi revin*. La cină o ignoră pe Miri care îl bătea la cap cu toate chestiile cu care l-ar putea ajuta. Bob tot nu se întorsese din misiune. Robert o chestionă pe Alice despre ultimele zile ale Lenei. Ceruse să-l vadă înainte de sfârşit? Cine venise la înmormântare? Alice era mai răbdătoare decât de obicei, dar tot foarte vagă.

Cu aceste întrebări în minte se dusese la culcare.

Şi se trezi cu un plan prin care să capete răspunsuri. Când se întoarce Bob, va purta o discuţie serioasă cu el despre Lena. Bob trebuie să aibă răspunsuri. Cât despre restul… la ora de Cercetare şi analiză, Chumlig le vorbise despre Prietenii pentru dreptul la intimitate şi cum să treci de filtrul lor de minciuni. Robert devenea din ce în ce mai bun la Cercetare, într-un fel sau altul, avea să recupereze timpul în care fusese absent din viaţa Lenei.

Asta era vestea bună. Vestea proastă plutea în aer în timp ce el îşi făcea planuri cum să folosească tehnologia ca să afle mai multe despre Lena. Vestea proastă era o presimţire care luă locul neliniştii pe care o simţise în primele zile de când îşi revenise. *Ieri, poezia mea i-a impresionat pe puşti*. Nu era un motiv de bucurie şi fusese un prost să se lase furat de moment. Orice urmă de mulţumire îi dispăruse când mucosul acela Juan îi spusese că ar fi bun să scrie reclame. *Auzi la el!*

Dar Winston Blount aplaudase încercarea lui Robert. Winston Blount era în măsură să aprecieze poemul său. Robert îşi aminti perfect zâmbetul lui Winston când îl aplaudase. Nu fusese zâmbetul unui duşman învins şi luat prin surprindere. Robert ştia foarte bine să recunoască acest zâmbet. Nu, zâmbetul lui Winnie sugera batjocură. Winnie Blount îi spusese ceea ce el ar fi trebuit să ştie de la bun început: pastelul ăla era un rahat, bun pentru un public obişnuit să mănânce rahat. Robert rămase nemişcat câteva clipe, cu un geamăt agăţat în gât, amintindu-şi de versurile banale pe care le compusese.

Asta fusese revelaţia genială a dimineţii, concluzia pe care o tot ocolise zi de zi de când îl readuseseră dintre morţi: *mi-am pierdut muzica din cuvinte*.

În fiecare zi fusese inundat de idei pentru noi poeme, dar nici măcar o fărâmă de vers. Îşi spusese că geniul îi revenea împreună cu celelalte facultăţi, că îi revenea încet, în micile sale poeme. Dar fusese doar o iluzie. De care îşi dădea seama acum. Era mort pe dinăuntru, harul i se transformase în neant.

Poate mă înşel! Se dădu jos din pat şi se îndreptă spre baie. Aerul era rece şi nu bătea nicio boare de vânt. Se uită pe geamul pe jumătate deschis

al băii care dădea înspre strada pustie. Bob şi Alice îi dăduseră camera de la etaj, îi plăcea că putea iar să urce şi să coboare scările.

În realitate, nimic nu se schimbase, nu avea nicio dovadă nouă că era incurabil. Doar că acum – crezând orbeşte în adevărul Revelaţiei de dimineaţă – era sigur că nu-şi va mai recăpăta niciodată talentul. *La dracu', se poate, măcar o dată, să mă tem degeaba!* Poate obsesia asta cu moartea Lenei îl făcea să vadă lucrurile numai în negru.

Nu, nu avea nicio problemă.

Îşi petrecu întreaga dimineaţă într-o stare de furie panicată, încercând să-şi dovedească lui însuşi că încă mai poate scrie. Dar singura bucată de hârtie era portabilul şi, când scria pe el, mâzgălitul lui era rearanjat în şiruri de litere frumos ordonate. Lucru care îl iritase şi înainte, însă niciodată suficient de mult încât să caute hârtie reală. Dar astăzi, acum… vedea cum sufletul îi era smuls din cuvinte înainte de-a putea să le facă să cânte! Era victoria finală a tehnologiei asupra gândirii creative. Toate lucrurile erau intangibile şi el avea nevoie să se folosească de toate simţurile pentru a-şi elibera talentul! Şi în toată casa nu era nici urmă de hârtie adevărată sau cărţi tipărite.

Aha! Se repezi la subsol şi scoase una din cutiile prăfuite pe care Bob le adusese de la Palo Alto. Înăuntru, găsi câteva cărţi adevărate. Când era copil, îşi petrecea toate vacanţele de vară pe canapeaua din sufragerie. Nu aveau televizor în casă, dar în fiecare zi îşi aducea câte o stivă de cărţi noi de la bibliotecă. În acele veri, tolănit pe canapea, îşi croise drum prin înţelepciunea şi frivolitatea lumii şi învăţase mai multe despre adevăr decât în întregul an la şcoală. Poate de acolo învăţase cum să facă vorbele să cânte.

Cărţile pe care le găsi în cutie erau, în mare parte, porcării. Câteva manuale publicate de Stanford înainte să le scoată exclusiv online. Şi câteva broşuri pe care asistentul său le trăsese la xerox pentru studenţi.

Însă găsi şi câteva cărţi de poezie. Prea puţine, din păcate, şi pe care, în ultimii zece ani, numai bătrânii le mai citeau. Robert se ridică şi aruncă o privire către cutiile care se întrezăreau mai în spate. Cu siguranţă erau mai

multe cărţi acolo, luate la întâmplare din casă după ce Bob vânduse la licitaţie lucrurile din casa de la Palo Alto. Se uită la cartea pe care o avea în mână. Kipling. Tromboane şoviniste. *Dar e un început*. Spre deosebire de cărţile care pluteau prin virtual, avea ceva tangibil. Se aşeză pe cutii şi începu să citească, împingându-şi mintea înaintea cuvintelor, în încercarea de a-şi aminti – sau de *a crea* – versurile poemelor.

Trecu o oră. Apoi două. O auzi ca prin vis pe Alice chemându-l la masă şi îi făcu semn cu mâna să-l lase în pace. N-avea el timp de mâncare. Deschise mai multe cutii. Unele dintre ele erau cu lucrurile lui Bob şi Alice, chiar mai prosteşti decât cele aduse din casa lui. Dar, în final, găsi vreo zece cărţi de poezie, din care unele erau… chiar bune.

Astfel îşi petrecu întreaga după-amiază. Încă îi mai făcea plăcere să citească poezie, dar plăcerea era amestecată cu durere. *Nu mai pot scrie nici un rând mai de Doamne-ajută, în afară de cele pe care mi le amintesc din trecut*. Panica îl cuprinse şi mai rău. Se ridică şi azvârli cu un volum de Ezra Pound de peretele subsolului. Cotorul se rupse şi cartea se împrăştie pe jos cu foile întinse, ca un fluture de hârtie. Robert rămase blocat. Niciodată în viaţa lui nu rupsese o carte, oricât de proastă ar fi fost. Traversă subsolul şi se aplecă asupra volumului. Chiar în acel moment, Miri avu proasta inspiraţie să se repeadă pe scări în jos.

— Robert! Alice ne dă voie să comandăm un taxi aerian! Unde ai vrea să mergem?

Cuvintele ei erau doar zgomot lipsit de noimă, zgâriindu-i disperarea. Culese cartea de jos şi dădu din cap.

— Nu.

Pleacă de aici.

— Nu pricep. De ce sapi aici, când sunt alte metode să citeşti ce vrei?

Robert se ridică, cu cartea în mână. Privirea lui o găsi pe a lui Miri. Acum o vedea şi o asculta. Miri zâmbi, sigură pe ea, gata să-l comande pe Robert şi, pe moment, nu înţelese mesajul din ochii lui.

— Şi cum aş putea, Miri?

— Problema e că nu poţi accesa tot ce e în jurul nostru. De aia eşti aici citind vechiturile astea, nu-i aşa? Într-un fel, eşti ca un copil, dar asta e bine, e foarte bine! Oamenii mari, ca Alice sau Bob, au tot felul de obiceiuri proaste care îi ţin în loc. Dar tu începi aproape de la zero. Deci îţi vine mai uşor să înveţi chestii noi. Dar nu din tâmpeniile alea de ore vocaţionale. Înţelegi? Lasă-mă să te învăţ să „porţi“ computerul.

Aceeaşi placă zilnică, doar că acum credea că găsise un motiv nou să-l convingă.

De data asta, n-o mai iertă. Făcu un pas înspre ea.

— Vasăzică m-ai urmărit să vezi ce fac aici? o întrebă blând, pregătindu-se pentru ceea ce avea să urmeze.

— Păi… să văd ce mai faci. Eu…

Robert mai făcu un pas înainte şi îi împinse cartea mutilată sub nas.

— Ai auzit vreodată de poetul ăsta?

Miri miji ochii să vadă literele.

— E… z… ah, Ezra Pound? Aşa.. da, am toate volumele ei. Lasă-mă să-ţi arăt, Robert!

Ezită, apoi văzu tableta lui aşezată pe una din cutii. O luă şi o aprinse. Titlurile curgeau de-a lungul paginii, poemele, cânturile, eseurile, chiar şi (Dumnezeu să ne aibă în pază) critica recentă a tâmpiţilor din secolului douăzeci şi unu.

— Dacă te uiţi doar pe foaia ta e ca şi cum ai vedea lumea prin gaura cheii, Robert. Pot să te învăţ să vezi în mai multe dimensiuni, cu…

— Destul! zise Robert, coborându-şi vocea până ajunse doar o şoaptă clară, tăioasă. Cap sec. Habar n-ai ce-i cu tine şi vrei să mă dirijezi cum faci şi cu prietenii tăi.

Miri se dădu un pas înapoi. Pe chipul ei se putea citi şocul, dar mintea ei încă nu se conecta.

— Da, şi Alice spune că sunt prea autoritară…

Robert mai făcu un pas şi Miri se dădu înapoi până ajunse la scări.

— Toată viaţa ai jucat jocuri pe calculator, convingându-te pe tine însăţi şi pe prietenii tăi că eşti deosebită, că eşti chiar drăguţă. Pun pariu că

părinţii tăi au fost destul de proşti încât să-ţi împuie capul cât de deşteaptă eşti. Dar nu e chiar aşa simpatic să vezi o idioată grasă şi răzgâiată făcând-o pe şefa.

— Eu…

Miri îşi duse mâna la gură şi căscă ochii. Făcu un pas în spate pe scări în sus. În sfârşit, cuvintele îşi atinseseră ţinta, armura de încredere în sine şi jovialitate se prăbuşea cu fiecare silabă.

Robert n-o slăbi:

— „Eu“, „eu“ – probabil cu asta e preocupat neuronul tău singur şi egocentrist în majoritatea timpului, altfel ar fi greu să suporţi atâta nulitate. Dar gândeşte-te de două ori înainte să mai vrei să mă dirijezi cum ai tu chef.

Lacrimi se prelingeau pe obrajii lui Miri. Se întoarse şi o luă la fugă pe scări, dar nu tropăind cum fac copiii, ci încet, ca şi cum ar fi vrut să n-o audă nimeni.

Robert stătu câteva clipe nemişcat uitându-se în sus la treptele goale. Se simţea ca în fundul unui puţ adânc şi întunecat, cu un petic de lumină deasupra capului.

Apoi îşi aminti. Fusese o perioadă când el avea cincisprezece ani şi sora lui Cara avea zece… când Cara devenise independentă şi plictisitoare. La acea vreme Robert avea şi el problemele lui – complet nesemnificative privind în urmă, dar foarte importante în perioada respectivă. Avusese un moment de imensă satisfacţie când reuşise să calce în picioare proaspătul ego al Carei, făcând-o să realizeze cât de puţin conta în schema generală a lucrurilor.

Robert se uită în lumina care venea de sus şi aşteptă să-i vină mulţumirea.

Bob Gu îşi termină misiunea sâmbătă seara. Nu era la curent cu evenimentele de acasă; operaţiunea din Paraguay îi consumase tot timpul. OK, poate era doar o scuză. Dar era şi adevărat. Găsiseră într-adevăr lansatoare de rachete sub orfelinat. Acolo, în Asunción, văzuse cum arată Iadul.

Deci abia când intră în casă află veştile proaste *locale*.

Miri era prea mare ca s-o mai ia în braţe, dar stătea lângă el pe canapea şi îşi ţinea mâinile în mâinile lui. Alice stătea de partea cealaltă; părea calmă, dar Bob ştia că trebuie să fie îngrozită.

Agitaţia cu instructajul plus problemele de acasă erau deja prea mult pentru ea. Era timpul să ia frâiele familiei în mână:

— Nu e vina ta, Miri.

Miri dădu din cap. Avea cearcăne mari sub ochi şi se oprise din plâns abia cu o oră în urmă.

— Am încercat să-l ajut şi…

Restul frazei se pierdu. Vocea fetiţei nu mai avea nimic din încrederea în sine pe care o căpătase în ultimii ani. *La naiba*. Cu coada ochiului, Bob îl putea vedea pe Robert în camera de sus, următorul lucru pe ordinea de zi era să-i facă o vizită. Bătrânul va avea o mică surpriză.

Deocamdată, altceva era mai important de îndreptat.

— Ştiu că voiai să-l ajuţi, Miri. Şi cred că l-ai ajutat foarte mult pe bunicul de când a venit să stea cu noi.

Bătrânul încă şi-ar mai fi căutat şoşonii dacă n-ar fi fost ea.

— Îţi aduci aminte că am discutat despre asta înainte? Bunicul nu e chiar cel mai de treabă tip din lume… *(decât atunci când vrea să-i faci un serviciu sau când se pregăteşte să te faulteze, nimeni nu-i rezistă când e în toane bune).*

— Da… îmi aduc aminte.

— Lucrurile pe care ţi le spune când vrea să te jignească n-au nicio legătură cu tine, că ai fost bun sau rău, deştept sau prost.

— Poate m-am băgat prea mult în sufletul lui. Tu nu l-ai văzut cum era azi-dimineaţă, Bob. El crede că eu nu observ cât de trist e. Dar am văzut că avea tensiunea foarte ridicată. Iar se temea că nu mai poate scrie nimic. Şi îi e dor de bunica, adică de Lena. Şi *mie* mi-e dor de Lena! Dar…

— Nu e responsabilitatea ta să rezolvi problema asta, Miri.

Se uită către Alice peste capul lui Miri.

— E treaba mea şi până acum am neglijat-o. Treaba ta e la şcoală. Înainte să vină Robert, aveai lecţii, o grămadă de prieteni şi de proiecte. Nu-

mi spusesei tu că aveai să întorci casa pe dos pentru Halloween?

O sclipire din entuziasmul ei obişnuit îi lumină ochii:

— Da, ceva în genul lui Spielberg plus Rowling. Annette avea de gând să…

— Atunci asta e misiunea ta de acum înainte.

— Şi cu Robert cum rămâne?

Robert să se mai ducă şi la dracu'.

— Stau eu de vorbă cu el. Ai dreptate, are o problemă. Dar câteodată, vezi tu… o să-ţi dai seama când o să mai creşti, unii oameni şi le fac cu mâna lor. Şi tot timpul se chinuie pe ei înşişi şi pe cei din jurul lor. Pentru astfel de oameni nu merită să-ţi faci inimă rea.

Miri îşi lăsă tristă capul în jos. Apoi îşi ridică ochii şi, cu fălcile încleştate în încăpăţânarea pe care Bob o observase de atâtea ori, se uită la el:

— Poate asta e valabil pentru ceilalţi oameni… dar aici e vorba despre bunicul *meu*.

8

COMPONENTE FIXE

După acea sâmbătă de pomină, Robert Gu îşi petrecea din ce în ce mai puţin timp în casa fiului său. Încă mai dormea în camera de la etaj, din când în când mânca şi în sufragerie. Miri nu era niciodată acasă, Alice era o stană de piatră. Când Bob se afla prin preajmă, atmosfera era chiar şi mai încărcată. Robert ştia că timpul lui acolo se cam apropie de sfârşit şi că n-avea nicio legătură cu starea lui medicală.

Stătea la şcoală cu orele, în clasele goale, citind din cărţile lui vechi. Naviga pe net mai mult decât înainte, Chumlig îi arătase câteva programe moderne pe care nu le folosise înainte şi care nici măcar nu aduceau cu cele din Windows.

Şi se plimba cu maşina prin oraş. Era fascinant să te joci cu noile maşini, dar la fel de interesant era şi să vezi ce s-a mai făcut în San Diego în ultimii ani; de fapt, suburbiile erau la fel de deprimante ca înainte. Dar Robert descoperise că noua şi alterata lui personalitate era fascinată de gadgeturi. Tot felul de scule ciudate erau ascunse prin ziduri, cuibărite în copaci, ba chiar zăceau aruncate prin grădini. Îşi făceau treaba discret, aproape invizibil, douăzeci şi patru de ore din douăzeci şi patru. Robert începuse să se întrebe dacă în toată lumea era la fel sau doar aici.

Într-o zi, după ore, Robert o luă înspre est, dincolo de nesfârşitele, plictisitoarele suburbii. Casele începură să devină mai rare abia când intră

în zona muntoasă. Dar după ce trecuse de El Cajon, la treizeci de kilometri distanţă, casele se terminau brusc şi dădu într-o zonă ca de război. Clădiri demolate se întindeau câteva sute de metri dincolo de autostradă şi, când coborî geamul, auzi ceva ce ar fi putut fi foc de artilerie. O stradă îngustă mergea de-a lungul zidului înalt. Pe o pancartă ruginită scria ceva de genul „UP/Express“.

Apoi auzi zgomote ca focurile de armă chiar în spatele lui.

Şoseaua începu un urcuş abrupt, printre versanţi, iar automobilul acceleră uşor. Uitându-se pe indicatorul de pe ecranul bordului, văzu că mergeau cu aproape 200 de kilometri pe oră. Bolovanii şi tufişurile de pe margine erau ca nişte fantome, iar geamul se închise automat. Depăşi maşinile conduse manual de pe banda din dreapta care mergeau atât de încet de parcă ar fi stat pe loc. *Într-o zi va trebui să învăţ să conduc din nou*.

Ajunse pe creastă. Automobilul încetini, luând curbele uşor cu 80 de kilometri pe oră. Îşi aminti cum conducea şi el aşa când era cu Lena, prin 1970, pe o autostradă asemănătoare, dar mult mai mică. Lena Llewelyn era pentru prima dată în California, proaspăt venită în America. Fusese copleşită de vastitatea locurilor în comparaţie cu Anglia, ţara ei natală. Pe vremea aceea era atât de deschisă şi încrezătoare. Era chiar înainte de a se hotărî să se specializeze în psihiatrie.

Dealurile erau colorate în verde pal şi se înălţau ca nişte movile de bolovani rotunzi. Deşertul se întindea cât vedeai cu ochii. Ieşi din munţi, lăsând în urmă autostrada şi o luă încet pe drumuri părăsite, înspre Parcul Anza Borrego. Ultimele sate se zăreau pe dealurile din spate. Aici, lucrurile erau la fel ca atunci când terminase facultatea, neschimbate chiar de câteva sute de ani.

Erau o grămadă de semne de circulaţie pe străduleţele respective. Unele ruginite şi îndoite, dar reale. Urmări cu privirea un indicator de oprire găurit de gloanţe până când acesta se făcu tot mai mic în urma lui. Totul era atât de frumos. Ceva mai în faţă, dădu peste o potecă prăfuită care se întindea la nesfârşit prin deşert. Când vru s-o ia pe acolo, automobilul se opri:

— Ne pare rău, domnule, dar nu există hartă pentru drumul respectiv şi dumneavoastră nu aveţi permis de conducere.

— Ha! În cazul ăsta, o să fac o mică plimbare.

În mod surprinzător, maşina nu obiectă. Deschise portiera şi păşi în răcoarea după-amiezii. Îşi simţi spiritul dezmorţindu-se. Putea vedea hăt departe. O luă spre est pe o şosea prăfuită, plină de gropi. În sfârşit, ajunsese în lumea reală. Lovi cu piciorul ceva metalic. Un capac de roată? Nu. Obiectul avea o antenă în vârf. Rob o azvârli în tufişuri. Vasăzică nici măcar aici nu ieşise din grilă. Scoase din buzunar foaia de hârtie şi căută harta locului. Pe ecran se vedea peisajul din jurul lui, dintr-un fel de cameră încorporată în foaie; deasupra plantelor pluteau mici semne – *Ambrosia dumosa* ici, *Encelia Farinosa* colo. În partea de sus a paginii se derulau reclame la magazinul de suvenire al Parcului.

Robert formă 411. Într-un colţ al ecranului îi apăru un tarifometru, afişând aproape cinci dolari pe minut. Asta însemna că se afla undeva la capătul pământului. Robert vorbi cu foaia.

— Deci, cât de departe sunt de „lumea naturală“, de lumea… neoptimizată?

O etichetă pe ecran îşi schimbă culoarea, semn că întrebarea lui fusese înregistrată. O voce de femeie îi răspunse imediat:

— Sunteţi foarte aproape. Mai aveţi… aproximativ trei kilometri în direcţia în care mergeţi. Dacă-mi permiteţi, nu e nevoie să apelaţi la 411 pentru a afla răspunsul la întrebarea dumneavoastră. Trebuie doar să…

Dar Robert deja băgase foaia în buzunar, luând-o la drum înspre est, cu umbra în faţa lui, arătându-i drumul. Trecuse foarte mult timp de când nu mai mersese pe jos trei kilometri, dar astăzi era într-o formă excelentă şi durerea din articulaţii îl lăsase. *Cea mai importantă parte din mine e stricată, în schimb toate celelalte funcţionează de minune*. Reed Weber avusese dreptate, era ca un câmp minat cu noroc. *Am noroc cu carul*.

Vântul aduse sunetul unui motor care se ambalează. Maşina lui pleca în altă parte să-şi facă treaba, dar Robert nici nu se întoarse.

Umbra i se alungi, iar aerul deveni mai rece. În sfârşit, ajunsese la începutul sălbăticiei. O voce îi şopti în ureche că este pe cale să părăsească zona monitorizată a parcului. Dincolo de acest punct, avea acces doar la „wireless de proastă calitate, pentru operaţii de urgenţă“. Robert continuă să meargă prin pustietatea neatinsă. *Deci doar aici poţi fi singur în ziua de azi*. Se simţea bine. Aerul era curat şi rece. Pentru o clipă, amintirea discuţiei de sâmbătă cu Bob îl copleşi, mai reală decât seara care se lăsa peste deşert. Fuseseră momente, cu ani în urmă, când se înfuriase pe fiul său, încercând să-l convingă că-şi iroseşte talentul în armată. Dar sâmbătă, furia se revărsase în sens invers.

— Stai jos! îi spusese Bob, care nu mai era un copil, pe un ton cu care tatăl său nu era obişnuit.

Robert se lăsase să cadă pe canapea şi, preţ de o clipă, fiul său îl domină cu prezenţa. Apoi Bob se aşeză în faţa lui şi se aplecă în faţă.

— Miri nu vrea să-mi spună prea multe, dar e destul de evident ce-ai făcut în după-amiaza asta.

— Bob, voiam doar…

— Scuteşte-mă. Fetiţa mea are destule probleme, iar tu *n-o să fii* una din ele! Privirea îi era aspră şi neclintită.

— … n-am vrut, Bob, am avut o zi proastă…

Undeva într-un colţ al minţii îşi dădu seama că se smiorcăia.

— Unde e Lena, Bob?

Bob ridică din umeri.

— M-ai mai întrebat şi înainte. Nu ştiam dacă chiar te interesează sau te prefaci. Dar acum n-are nicio importanţă. După ce s-a întâmplat azi, tot ce vreau e să nu te mai văd în casa mea, dar… te-ai interesat să vezi ce bani mai ai?

Deci la asta se ajunsese.

— Da… am văzut pe computer că am un cont curent. Economiile, în 2000 eram multimilionar.

— Asta a fost acum mulţi ani, tată. Dar la ora actuală poţi să ai grijă de tine şi singur. Iar asistenţa socială nu prea vrea să aibă de-a face cu tine.

Plătitorii de impozite nu agreează bătrânii, fiindcă se bagă peste tot.

Ezită o clipă, apoi continuă:

— După ziua de astăzi, generozitatea mea s-a încheiat. Mama a murit acum doi ani, dar te părăsise în urmă cu zeci de ani. Poate ar trebui să te preocupe alte lucruri, de exemplu, unde-ţi sunt toţi vechii prieteni de la Stanford?

— Eu…

Lui Robert îi veniră în minte chipurile foştilor colegi. Lucrase la catedra de engleză vreme de treizeci de ani, îşi aminti de mulţi dintre ei. Unii erau cu ani buni mai tineri decât el. Oare pe unde or fi acum?

Ca răspuns la tăcerea lui, Bob dădu din cap.

— Corect. Nimeni nu te-a vizitat, nici măcar n-a încercat să ia legătura cu tine. Ceea ce mi se pare normal. Chiar înainte de ziua de astăzi, mă aşteptam ca, mai devreme sau mai târziu, să începi să dai în cei de lângă tine, adică în Miri. Deci am încercat să te pun în legătura cu vreunul din prietenii de pe vremuri. Şi ghici care a fost reacţia lor? Nimeni nu vrea să aibă de-a face cu tine. Ah, mai sunt admiratori naivi, din ăştia găseşti oricând, dar dintre ei nu ai nici măcar un singur prieten.

Făcu o pauză, apoi continuă:

— Vasăzică, nu prea ai încotro s-o apuci. Termină semestrul, învaţă cât poţi şi *pe urmă ieşi afară din casa mea*.

— Dar Lena? Cum rămâne cu Lena?

— Mama a murit, tată. N-ai avut nevoie de ea decât ca să te slugărească sau să ai pe cine să-ţi verşi nervii. Acum e prea târziu. Nu mai e.

— Dar…

Avea atâtea amintiri, dar se ciocneau între ele. Ultimii zece ani la Stanford. Premiul Bollingen, apoi Pulitzerul. Lena nu fusese atunci lângă el. Divorţase de el în aceeaşi perioadă în care Bob se înscrisese la Facultatea de Marină. Şi totuşi…

— Îţi aduci aminte. Lena m-a dus la azilul acela de bătrâni, Capătul curcubeului. Apoi ştiu că a fost aici, când boala s-a agravat. A fost aici, cu

Cara.

Cara avea zece ani. Dar Cara, sora lui mai mică, murise în 2006. Cuvintele i se opriră în gât.

— Da, mama a fost aici, la fel ca şi Cara. Mustrările tale de conştiinţă nu mă impresionează, tată. Te vreau afară din casa mea, până cel târziu la sfârşitul semestrului.

Aceasta fusese cea mai lungă conversaţie pe care Robert o avusese cu cineva de sâmbătă încoace.

Se făcuse frig. Mersese mult prin deşert şi noaptea începuse să coboare, stelele apăruseră deasupra pământului plat care se întindea cât vedeai cu ochii. Poate acesta ar fi „Secretul celui ce s-a întors"… că voia să plece din nou, să se piardă în noaptea de cerneală. Mai merse o vreme, apoi încetini şi se opri lângă o stâncă uriaşă, cu privirea înspre partea întunecată a cerului. După câteva minute, se întoarse şi îşi îndreptă ochii către lumina strălucitoare a apusului.

Juan trăsese misiunea Şopârlei pe linie moartă, şcoala îi ocupa din ce în ce mai mult timp. Chumlig aştepta de la ei să termine proiectul, ba mai rău, conducerea şcolii hotărâse, dintr-odată, că prima audiţie a pieselor va fi la ceremonia de sfârşit de semestru, cu părinţii. Lui Juan îi ajungea că avea note proaste şi doamna Chumlig era dezamăgită de el; ştia deja că e un ratat, chiar nu-i mai trebuia să se mai facă şi de ruşine în public. Deci pentru o vreme se concentră în altă parte: găsirea unui om cu care să se combine pentru ora de creaţie. Problema era că Juan nu avea talent la scris. La matematică era cât de cât mai răsărit, dar nu cine ştie ce.

Chumlig spusese la oră că secretul succesului este „să înveţi să pui întrebarea potrivită". Dar pentru asta, tot ea spusese că trebuie „să ştii ceva despre ceva". La fiecare oră repeta placa asta şi aia cu „fiecare dintre noi este bun la ceva". Degeaba. În cel mai bun caz, Juan putea spera să facă o echipă atât de mare, încât proştii să se acopere unul pe altul.

Astăzi, era cu Fred şi Jerry în spatele cortului cu gadgeturi. Gemenii chiuliseră de la ora de atelier de dimineaţă şi acum frecau menta în loc să se ducă să înveţe. Bine, era destul de distractiv. Cică ei lucrau la un planetariu,

dar planurile erau furate de pe net. Jumătate din clasă făcuse deja câte ceva, de exemplu echipa lui Doris Schley făcuse nişte avioane de hârtie care de obicei zburau, dar în după-amiaza asta aveau probleme cu stabilitatea. Doar că ei nu erau la curent cu proiectul neoficial al lui Fred şi Jerry, care se jucaseră cu instalaţia de aer condiţionat a cortului şi, în timp ce se prefăceau că lucrează la planetariu, puneau ventilatoarele pe avioanele lui Schley.

Xiu Xiang stătea aplecată peste un dispozitiv de transportat marfă la care lucra acum. În ultima vreme nu mai arăta atât de pierdută şi disperată ca înainte, dar tot era antitalent. Era practic băgată cu totul în proiect, din când în când se mai dădea câţiva paşi în spate şi studia ansamblul, după care se repezea din nou la nebunia pe care o făcuse şi care deja nu mai putea fi adusă într-o stare de funcţionare. Winston Blount fusese scump la vedere de când îl cooptase Juan, ceea ce probabil era bine, însemna că Blount lucra şi el să găsească oameni.

Juan simţea răcoarea confortabilă a ventilatoarelor. Aici era plăcut, dar la intrare, unde stătea Robert Gu, era cald şi aglomerat. Mai devreme, tipul stătuse cu ochii pe Xiang. Din când în când, şi ea îi arunca priviri pe furiş. Acum, Gu nu făcea altceva decât să urmărească maşinile care treceau pe stradă, unele oprindu-se să ia sau să lase oameni, după care plecau iar. Pe masa din faţa lui erau înghesuite tot felul de bucăţi de metal ca nişte turnuri. Juan se logă pe o cameră de supraveghere de deasupra capului lui Gu şi aruncă o privire peste haosul de pe masă. Nici una din piese nu părea să aibă vreun motor ataşat sau vreo logică.

Deci Gu avea să pice la materia asta cum avea şi Juan să pice la Creaţie. Deodată îi veni ideea că ar putea relua jocul Şopârlei şi, în acelaşi timp, să facă o ultimă încercare să-şi găsească un partener pentru proiectul la Chumlig. *Deja l-am întrebat săptămâna trecută.* Robert Gu era cel mai bun scriitor pe care Juan îl întâlnise vreodată. Era atât de bun, încât putea să te şi omoare din cuvinte. Juan îşi adună curajul şi încercă să uite de incidentul de săptămâna trecută.

După care îşi aminti: Tipul nu poartă computer, deci nu se uită efectiv la nimic, probabil se urcă pe pereţi de plictiseală. Juan mai şovăi câteva

minute, dar ora mai dura încă o jumătate de oră, iar gemenii erau absorbiţi cu joculeţul lor de-a scutul antiaerian.

Jerry —> Juan: <sm> Hei, unde ai plecat?</sm>

Juan —> fraţii Radner: <sm> Mă duc să mai încerc o dată cu Gu. Ţineţi-mi pumnii!</sm>

Fred—> Juan: <sm> Prea mult efort pentru o notă dăunează grav sănătăţii.</sm>

Juan făcu un ocol prin pavilion, mergând de-a lungul meselor cu aerul că studiază proiectele celorlalţi. Se opri în faţa bătrânului cu înfăţişare de adolescent. Gu se întoarse către el şi nonşalanţa lui Juan se evaporă. Gu arăta cam de aceeaşi vârstă cu Fred Radner. Dar ochii lui erau bătrâni când îl ţintui pe Juan cu o privire crudă şi rece. Săptămâna trecută omul păruse de treabă, până în clipa în care îl făcuse praf pe Juan. Acesta, pe moment, uită replicile inteligente pe care şi le pregătise; le uită şi pe cele neinteligente. În cele din urmă, reuşi să ridice un deget şi să arate spre masa lui Robert Gu.

— La ce lucraţi?

Bătrânul-tânăr continua să-l fixeze pe Juan cu privirea.

— La un ceas.

După care băgă mâna într-o cutie cu piese şi scoase trei bile argintii pe care le lăsă să cadă peste cel mai înalt turn.

— Ah!

Bilele se rostogoleau pe scările care conectau turnurile. Primul dintre ele era chiar în faţa lui Juan. La dreapta, fiecare turn era puţin mai scurt şi mai complicat decât cel din stânga lui. Ăsta era un ceas? Juan încercă să compare mecanismul cu ceasurile tradiţionale. Nu se potriveau la fix, deşi chestia avea pârghii care se loveau tic-tac de o cevacumîizice… un fel de rotiţă. Poate bilele de pe scări erau ca limbile de la ceas.

Gu continua să se uite insistent la el.

— Dar o ia înainte.

Juan se aplecă să inspecteze proiectul, încercând să ignore privirea bărbatului. Înregistră cam trei secunde din mişcarea mecanismului, suficient

cât să identifice punctele staţionare şi dimensiunile. Apoi introduse datele într-un program de simulat mecanisme antice pe care îl folosea la gadgeturile pentru jocurile medievale şi rezultatul veni imediat.

— Trebuie doar să faceţi pârghia mai lungă cu jumătate de centimetru.

— Da, ştiu.

Juan se întoarse către Robert:

— Cum v-aţi dat seama?

— Pur şi simplu.

— E destul de frumos lucrat.

— Frumos ca anume ce? Ca o jucărie pe care orice ţânc o poate face?

Juan nu ştia ce să răspundă.

— Dar sunteţi şi poet pe deasupra.

— Care mai nou se pricepe la gadgeturi.

Mâna lui Gu zvâcni, pârghiile şi rotiţele zburară care încotro, unele spărgându-se sub forţa loviturii.

Toată clasa încremeni. Era momentul pentru Juan să se retragă. Doar că avea nevoie disperată de ajutor pentru compoziţia la Chumlig, deci rămase locului:

— Dar la cuvinte tot vă mai pricepeţi, corect?

— Da, încă ştiu despre cuvinte. Şi gramatică încă mai ştiu. Pot să fac analiză gramaticală. Şi chiar şi ortografie, slavă cerului, fără ajutorul maşinilor. Cum te cheamă?

— Juan Orozco.

— Aşa, da, îmi aduc aminte. Şi la ce eşti dumneata bun, domnule Orozco?

— Acum învăţ să pun întrebările corecte, zise Juan lăsându-şi ochii în jos.

— Ia, să auzim.

— Hm…

Aruncă o privire spre celelalte obiecte pe care Gu le adunase, dar nu le folosise la ceas. Câteva motoare rotative, adaptoare wireless şi alte scule

programabile, ba chiar şi un container de transport ca acela al doamnei Xiang.

— Cum se face că nu folosiţi nici una din sculele de aici? Ar fi mult mai simplu.

Se aşteptă la o teorie Chumlinghiană despre rezolvarea problemelor cu mijloace limitate, dar tipul se apucă să trântească nervos componentele.

— Pentru că nu pot vedea în interiorul lor. Uite.

Şi îi aruncă peste masă un motor rotativ.

— Uite ce scrie pe el: „Structură fixă.“ Ştanţat în plastic. Şi o carcasă neagră. Interiorul e o enigmă de nedezlegat.

— Dar în manual v-aţi uitat? Că arată ce e înăuntru.

Gu ezită şi strânse pumnii, gest care îl făcu pe Juan să se dea câţiva paşi în spate.

— Poţi vedea componentele dinăuntru? Le poţi modifica?

Juan era cu ochii la pumnii omului. *E nebun de legat!*

— Da, se văd, aproape orice se vede pe manual, iar, dacă nu, cauţi pe Google după seria componentei.

Expresia de pe chipul lui Gu îl făcu să adauge repede:

— Cât despre părţile dinăuntru… de cele mai multe ori sunt programabile. De altfel, poţi comanda de la bun început cu ce-ţi trebuie, încă din faza de laborator şi design. Dar, la o adică, astea sunt doar nişte *componente*, de ce ai vrea să le schimbi?! Dacă nu-ţi place cum merg, le arunci la gunoi şi iei altele.

— Doar componente?

Gu se uită afară pe sub copertina cortului. Un automobil venea dinspre Bulevardul Pala, îndreptându-se spre sensul giratoriu din faţa şcolii.

— Dar maşinile, alea ce dracu' sunt?

— Ăăă…

Toată clasa era cu ochii pe ei. Aproape toată clasa, fiindcă domnul Williams era într-o pauză şi nu puteai da de el. Gu se ridică, îl apucă pe Juan de guler şi-l trase afară.

— Ia să văd şi eu.

Juan ţopăia înainte, fără scăpare, împins de la spate de Robert.

— Să desfaceţi o maşină? De ce-aţi vrea să faceţi aşa ceva?

— Întrebare greşită, puştiule.

Măcar nu se duceau *înspre* intersecţie şi, chiar dacă se repezea la vreo maşină, ce-i putea face? Caroseriile erau dintr-un prefabricat reciclabil, suficient de dur cât să reziste la un impact la 80 de kilometri la oră. Parcă era într-o scenă din *Transformers*, doar că acum era în realitate.

Jery —> Juan: <sm> Ce-are moşul de gând?</sm>

Juan —> fraţii Radner: <sm> N-am idee!</sm>

Robert Gu îl târî de-a lungul cortului până la Xiu Xiang. Până ajunseră la ea, singura urmă de nebunie era un spasm al feţei.

— Doctor Xiang?

Nebunul arăta chiar relaxat şi prietenos, dar doamna Xiang ezită îndelung până răspunse.

— Da.

— Vă admiram proiectul. Un dispozitiv de mutat lucruri dintr-un loc în altul?

Xiang îndreptă obiectul înspre el.

— Da. E doar o jucărie, dar mă gândeam că poate obţin un efect de pârghie dacă îndoi suprafaţa.

Vorbind despre proiect părea să-i distragă atenţia de la Gu.

— Foarte bine!

Nu era nici urmă de sarcasm în vocea lui.

— Pot să …?

Ridică bucata de metal şi o învârti între degete.

— A trebuit să-i dau găuri, ca să nu se prindă microfalţurile, zise ea, arătându-i tava.

Tăvile de transport erau pentru căratul mizeriei sau depozitarea containerelor de mici dimensiuni. Pentru majoritatea lucrurilor erau folosiţi roboţii, chiar dacă nu arătau cine ştie ce. Mama lui Juan redecorase bucătăria cu roboţi din imitaţie de marmură; după aceea, toate treburile din bucătărie erau făcute de roboţi, toate lucrurile erau aşezate în frigider sau la

cuptor ori pe blatul de lucru, exact atunci când avea nevoie. De obicei, microfantele nu puteau aluneca mai repede de câţiva centimetri pe secundă.

Lui Juan îi veni o idee. Poate că tava nu era stricată, la urma urmei. Începu să introducă dimensiunile într-un program de mecanică…

Dar Robert părea să ştie despre ce e vorba.

— Forţa aplicată s-ar putea tripla dacă am ajusta placa aici.

Şi învârti tava, care scârţâi cum scârţâie bucăţile de faianţă pe care le îndoi cât *aproape* să se spargă.

— Staţi un pic…

Doamna Xiang întinse mâna.

— N-am rupt-o, ba chiar acum funcţionează mai bine, vino cu mine să-ţi arăt.

Cuvintele lui sunau sincere şi prietenoase, în vreme ce se îndrepta spre ieşire.

Xiang o luă în urma lui, dar nu cum fac copiii când le iei jucăria. Mergea alături de Gu, cu ochii aţintiţi la tava de transport.

— Dar nu poţi folosi avantajul mecanic respectiv cu bateriile cu care e dotată maşina.

După care continuă cu detalii matematice pe care Juan le ignoră.

Când trecu prin dreptul fraţilor Radner, mâna dreaptă a lui Robert apucă un borcan cu bile mici din metal pe care Fred şi Jerry le foloseau pentru planetariu.

— Hei!

Gemenii săriră în picioare şi se repeziră pe urmele lor, fără să spună prea multe cu voce tare. Studenţii seniori erau de neatins, tu nu te jucai cu ei, nici ei cu tine.

Jerry —> Juan: <sm> Deci care-i faza?</sm>

Fred —> Juan: <sm> Ce i-ai zis omului? </sm>

Juan se întoarse din mers şi făcu semn cu mâna că n-avea nicio vină. El nu era decât un spectator nevinovat.

— Fă-te şi tu util, Orozco, găseşte o sursă de curent.

Juan scană împrejurimile. Erau surse de 110 în campus, dar majoritatea erau în interior. Căută utilităţile publice şi văzu o săgeată mare îndreptată înspre peluză. Priza era folosită când aveau nevoie să reconfigureze curentul în clădire, dacă aveau lume mai multă în şcoală. O rolă cu un cablu de zece metri. Juan alergă şi trase firul din iarba proaspăt tunsă.

Acum toţi copiii – mai puţin echipa lui Schley, care erau super bucuroşi că avioanele lor puteau zbura din nou – îi urmaseră afară din cort.

Maşina care ieşise din intersecţie se opri la un stop în curba din spatele lui Juan. Era doamna Chumlig, care se întorcea din pauza de prânz.

Robert Gu preocupat, cu Xiang pe urmele lui, supărată. Gu lăsase deoparte amabilităţile, luă cablul din mâna lui Juan şi îl băgă în mufa containerului, ignorând bateriile minuscule din interior. Înclină tava într-o parte şi turnă înăuntru bilele de metal prin deschizătura de deasupra.

Chumlig se dădu jos din maşină şi veni înspre ei:

— Ce se întâmplă aici…

Robert se întoarse la ea:

— Proiectul meu, Louise. M-am săturat de tot felul de nu-deschideţi-capacele. Ia să vedem ce e înăuntru.

Se aplecă peste capota maşinii şi îşi plimbă degetul peste interdicţia scrisă din fabrică. Copiii stăteau ciorchine, mai într-o parte, cu gurile căscate. Juan nu mai auzise de nimeni din şcoală care s-o fi luat razna. Robert Gu tocmai scria Istoria. *Unde ţi-ai lăsat sabia laser, domnu' Skywalker?* Tipul aşeză tava pe maşină. O privi concentrat, apoi se uită în dreapta, la fraţii Radner:

— Nu cred că vreţi să staţi acolo.

Xiu Xiang începu să strige panicată.

— Daţi-vă în spate! În spate!

Programul de mecanică a lui Juan îi transmise rezultatele, care îl făcură să sară un pas înapoi de lângă maşină. Robert Gu nu avea nevoie de o sabie laser. Ce avea acum pe mână era la fel de bun.

Gu băgă curent în container. Urmă un zgomot de parcă s-ar fi rupt ceva, dar tare, ca de sfârşitul-lumii. Acolo unde tava atingea capota maşinii

săreau mii de scântei adevărate. La zece metri în faţa maşinii, în locul în care stătuseră gemenii, era o tufă de oleandru, cu unele crengi groase cât braţul lui Juan. Acum, florile albe vibrau în aer ca legănate de briză şi una din crengi se rupse şi căzu pe trotuar.

Gu plimbă containerul de-a lungul capotei, turnând zeci de biluţe metalice în gura tăvii, făcând o tăietură groasă de trei milimetri. Întoarse tava – *cutter*-ul – şi făcu o curbă. Acum peluza din apropierea lor fu sfâşiată de scânteile ricoşate.

În mai puţin de zece secunde, Gu încheie cercul tăieturii. Bucata decupată căzu undeva în întunericul de sub capotă.

Gu aruncă proiectul lui Xiang în iarbă. Băgă mâna înăuntrul maşinii şi trase în sus de capotă. Din public se auziră aplauze probabil la mişto:

— Hei, balaure! Pe acolo tre' să fie şi o încuietoare. De ce n-ai spart mecanismul?

Gu nu dădea semne cum că ar auzi. Se aplecă în faţă şi aruncă o privire în interior. Juan se trase şi el mai aproape. Compartimentul era în umbră, dar lucrurile se vedeau destul de bine. Făcând abstracţie de avaria produsă, totul arăta ca în manual. Erau câteva noduri de procesare şi cabluri care duceau la câteva alte zeci de noduri şi senzori şi efectoare. Mai era şi o servodirecţie. La fund, neafectat de operaţia lui Gu, era sistemul de transmisie pentru roţile din faţă. În rest, nimic. Condensatorul şi bateria erau în spate.

Gu se uită îndelung în maşină. Niciun foc, nicio explozie. Chiar dacă ar fi tăiat şi în spate, sistemele de protecţie ar fi împiedicat declanşarea vreunei reacţii spectaculoase. Dar Juan văzu pe ecranul lui tot mai multe mesaje de eroare în dreptul maşinii. În curând, avea să vină un vagon de colectat deşeurile. Un container pe bune.

Gu lăsă capul în jos resemnat, iar Juan studie mai îndeaproape componentele. Pe fiecare din ele era ştampila cu „Nu desfaceţi cutia".

Bătrânul se ridică şi se îndepărtă de maşină. În spatele lor, Chumlig şi Williams erau acolo, împingând elevii înapoi în cort. Majoritatea dintre ei erau încă super ambalaţi de la toată nebunia din jurul lor. Dar nici unul nu

avusese tupeul să facă vreo prostie majoră. Când făceau câte ceva, de obicei era din soft, cum fusese cel care strigase din mulţime mai devreme.

Xiu Xiang clătina din cap şi vorbea singură în şoaptă în timp ce îşi aduna „proiectul“, proaspăt îmbunătăţit de Gu, de pe jos. Îl scoase din priză şi făcu un pas înspre Robert.

— Urât din partea dumitale să-mi iei jucăria! Deşi ai optimizat-o…

Gu nu răspunse. După o scurtă ezitare, continuă.

— Şi nici prin cap nu mi-ar fi trecut s-o bag în priză!

Gu arătă cu mâna înspre măruntaiele maşinii:

— E făcută în întregime ca păpuşile ruseşti, este, Orozco?

Juan nici nu se deranjă să caute „păpuşi ruseşti“.

— Sunt piese de unică folosinţă, domnule profesor, de ce ar vrea cineva să se joace cu ele?

Xiu Xiang se uită din spatele lui Robert în compartimentul maşinii, aproape gol, cu cutiile aranjate, cu etichetele la vedere.

— Eşti mai dus cu pluta decât mine, îi spuse blând.

Mâna lui Gu ţâşni în sus şi, pentru o secundă, Juan crezu că avea s-o pocnească.

— Eşti o babă proastă. Şi toată viaţa n-ai fost decât un rahat de inginer, iar acum, nici asta nu mai eşti.

Se întoarse şi o luă spre intersecţie şi pe bulevard în jos.

Xiang făcu câţiva paşi în urma lui Gu. Din cort, Chumlig striga la toată lumea să vină înăuntru; Juan o luă pe Xiang de braţ.

— Trebuie să ne întoarcem în clasă…

Femeia nu protestă, se îndreptă spre cort, strângând la piept tava la care lucrase. Juan venea în urma ei, urmărindu-l cu privirea pe ţăcănitul care se îndepărta.

Chiar şi cu Robert Gu dispărut din peisaj, restul după-amiezii fu destul de palpitant. Conducerea vru să închidă şcoala. De fapt, a încercat să închidă şcoala. Dar trebuia să le dea voie elevilor să sune acasă, iar majoritatea au profitat de ocazie ca să sune pe la ziare să vândă povestea. Juan fusese cel mai aproape de „punctul zero“ şi avea cele mai bune poze

de la „marea catastrofă automobilistică“. Fapt care n-o bucură prea tare pe maică-sa. Iar, când auzi că „nebunul“ avea trei ore comune cu Juan, se bucură şi mai puţin.

În orice caz, se dusese povestea în San Diego şi mai departe, întâmplarea de azi din campus fiind în topul ciudăţeniilor zilei pe planetă. Elevii din celelalte clase profitară de agitaţie ca să tragă chiulul şi să caşte gura.

Juan văzu o fată plinuţă stând de vorbă faţă în faţă cu doamna Chumlig.

Până la ora trei, toată zarva se potolise. Era trecut mult peste ora la care majoritatea elevilor se duceau acasă. Bursa de pariuri a gemenilor Radner cu ce pedeapsă va primi Gu fusese preluată de nişte tipi din L.A. Norocul gemenilor. Problema cu faima peste noapte e că durează până când apare altceva nou care distrage atenţia publicului.

Fusese o zi ieşită din comun, dar, într-un fel, tristă.

Juan ajunsese aproape de casă când primi un telefon.

Un telefon? Cel puţin aşa îl denumea computerul. Probabil era străbunicul.

— Alo? răspunse Juan, automat.

Apelul arăta ca o fereastră deschisă de un webcam, în care vedea într-un dormitor înghesuit, decorat ciudat: peste tot se vedeau cutii de carton burduşite cu cărţi tipărite pe hârtie. O faţă distorsionată acoperea aproape în întregime ecranul. Apoi se dădu în spate. Era Robert Gu, suna de pe foaia lui.

— Salut, puştiule.

— Salutare.

În persoană, Robert Gu era destul de impresionant, la cameră arăta mic şi urât.

— Uite la ce m-am gândit eu…

Imaginea tremură şi se mişcă brusc. Gu se juca cu computerul. Când îl puse la loc, faţa iar îi acoperea tot ecranul.

— Ce mi-ai zis săptămâna trecută. Cred că pot să te ajut cu compunerea.

Bravo!

— Asta ar fi o tragedie, domnule profesor.

Gu se uită la el fără să înţeleagă.

— Adică! Ar fi super cool. Şi eu vreau să vă învăţ cum să purtaţi.

Juan deja îşi făcea planul cum să-i dea vestea maică-sii.

— Bun.

Gu se dădu în spate şi ridică din umeri.

— Probabil e o idee bună. Dacă mă mai lasă la şcoală, ne vedem acolo.

9

FRUNZE DE MORCOV

Să fie foarte clar, treaba cu salvarea planetei nu era chiar floare la ureche.

Alfred citea enervat ultimul raport al lui Günberk Braun, „Studiu secret privind Marea Teroare din San Diego“. Lucrurile fuseseră destul de dificile şi înainte ca Günberk să descopere proiectul lui Alfred de manipulare în masă, iar de la întâlnirea din Barcelona, duplicitatea lui Alfred devenise din ce în ce mai greu de menţinut. Nu se aşteptase ca Braun să urmărească atât de aproape laboratoarele din San Diego. Alfred fusese nevoit să-şi înceteze aproape toată activitatea în zonă, chiar anulase operaţiunile regulate de trimitere de mostre în afară, lucru care îi dădu programul peste cap.

Singurul lucru bun era că Günberk şi Keiko fuseseră de acord cu „Planul Iepurele“. De fapt, Iepurele reapăruse la suprafaţă cu o săptămână în urmă şi le prezentase primul raport de supraveghere şi nota de plată. Care fusese de tot râsul, practic o listă întreagă de droguri, cam ce i-ar furniza un traficant de droguri sud-american unui tânăr om de afaceri. Cât despre raportul de supraveghere, Iepurele venise cu o listă de persoane de contact în San Diego şi un plan complicat pentru montarea de camere de luat vederi direct în laboratoare. Günberk şi Keiko fuseseră iritaţi şi, în acelaşi timp, amuzaţi de schemă, dar, între ei, căzură de acord că ar putea funcţiona.

Americanii şi-ar da seama că sunt filaţi, dar, dacă lucrurile nu degenerau, operaţiunea putea fi oricând muşamalizată.

Bineînţeles, Günberk şi Keiko nu vedeau decât partea simplă. Partea complicată era ceea ce Alfred ascundea sub Planul Iepurele. Când această măreaţă invazie/inspecţie avea să se încheie, nu va exista nicio dovadă a experimentelor lui în laboratoarele din San Diego. Din poziţia lui de şef de grup, măcar atât putea să facă. *Succesul* misiunii va consta în a găsi dovezi false care să-l trimită pe Günberk în alt colţ de lume, departe de operaţia lui Alfred din San Diego. Eşecul misiunii ar însemna ca Alfred să-şi refacă proiectul şi planul de acoperire undeva într-o zonă de mâna a doua. Ar pierde un an, doi.

Cât de grav l-ar afecta o astfel de întârziere? Partea cea mai grea trecuse. Testul cu nugaua demonstrase că sistemul de livrare funcţiona. De fapt, virusul Pseudomimi se dovedise mai robust decât îşi imaginase Günberk. Dacă Marea Teroare ar fi fost ţelul lui Alfred, s-ar fi putut considera deja învingător: avea mijloacele să declanşeze o psihoză generală devastatoare, ba chiar putea să-şi aleagă victimele. Calea de obţinere a altor metode de controlare a minţii, mai avansate, era clară. Între timp, umanitatea se îndrepta spre marginea prăpastiei, legată la ochi. Peste tot existau pericole: emisiunile urmărite de toată planeta la televizor, costurile infime de livrare, bolile care umpleau lumea. Dacă următorul Mare Pericol avea să fie Marele Dezastru şi el nu va fi gata să preia controlul la timp?

Deci da, câteva luni de întârziere erau foarte importante. Împinse deoparte raportul lui Günberk şi se apucă să facă planul de operare când el, Günberk şi Keiko aveau să preia controlul asupra laboratoarelor din San Diego.

Era atât de absorbit, încât nici nu sesiză zgomotul din spatele lui. Se auzi un păcănit urmat de un şuierat, efect sonor tipic jocurilor, care nu aveau ce căuta în biroul lui Alfred. Luat prin surprindere, se întoarse şi dădu cu ochii de Iepure.

— Salutare, domnu' şef! M-am gândit să-ţi fac o vizită, te mai pun la curent cu ce se mai întâmplă, poate îmi dai şi un sfat în legătură cu nişte

detalii.

Iepurele rânji cu toţi dinţii şi se aşeză confortabil ronţăind la un morcov. Se lăsă pe spate în scaunul pentru musafiri, vizavi de Alfred. În biroul lui Alfred. Biroul lui personal, din buncărul lui de sub oraşul Bombay, în inima Serviciului secret de contrainformaţii externe al Indiei.

Alfred reuşise să păstreze secret locul în care-şi desfăşurase activitatea vreme de şaptezeci de ani. De zeci de ani nu mai fusese atât de neplăcut surprins. Se simţea iar tânăr şi prost – ceea ce nu-i pica prea bine. Câteva minute îl studie pe Iepure şi analiză implicaţiile foarte, foarte neplăcute ale prezenţei tipului în birou. *Poate, pentru moment, ar fi cel mai bine să nu mă gândesc la implicaţii*. Răspunse absent:

— Ce se mai întâmplă? Am citit raportul şi eu personal am fost cumva dezamăgit. N-ai făcut cine ştie ce progrese…

— Vizibile.

— …În afara unei abureli prosteşti care nu prevesteşte nimic bun. „Agenţii locali“ pe care i-ai recrutat sunt incompetenţi. De exemplu…

Alfred se apucă să frunzărească emfatic raportul, în timp ce oamenii lui încercau să identifice locul în care se afla Iepurele. Deasupra capului creaturii apăru un grafic: Iepurele venea prin routere din trei continente.

— De exemplu, continuă Alfred, alegând un nume la întâmplare. Winston Blount ăsta. Cu ani în urmă, a fost rectorul Universităţii din San Diego, dar n-a avut niciodată nici un fel de relaţie personală cu fondatorii laboratoarelor, iar astăzi… Oamenii ăştia au atât de puţin în comun cu laboratoarele noastre, încât aş putea întreba, pe bună dreptate, pentru ce te plătim noi pe tine.

Iepurele se aplecă peste biroul de mahon al lui Alfred. Reflexia în luciul maroniu se mişca în sincronizare perfectă.

— Ai putea întreba. Dar ar fi un semn de ignoranţă crasă. Voi ştiţi exact ce căutaţi şi tot n-aţi găsit. M-aţi luat pe mine, care sunt invizibil în ochii americanilor, o fantomă care apare ca un sunet brownian până când – pac! – mă reduceţi la tăcere!

Iepurele rânji cu botul până la urechi şi făcu un gest cu lăbuţa înspre sanctuarul lui Alfred.

— La o scară redusă – dar de dragul exemplului – se pare că astăzi ai fost tu redus la tăcere. Tu, japoneza, neamţul, credeaţi că m-aţi dus de nas. Eh, cum rămâne cu anonimatul vostru?

Alfred îl privea cu o antipatie nedisimulată. *Sper din tot sufletul că asta e tot ce-ai descoperit.*

Iepurele îşi puse coatele pe biroul lui Alfred şi continuă pe un ton lejer.

— Nu-ţi face griji, nu sunt la fel de deschis cu prietenii tăi din serviciile din Japonia şi Europa. Mi-e să nu-i sperii – mai ales că-mi place proiectul, cunosc oameni noi, învăţ lucruri noi. Mă-nţelegi.

Şi înclină capul, parcă aşteptându-l pe Alfred să-i facă, la rândul lui, o confidenţă.

Alfred păru să cântărească sugestia şi în cele din urmă înclină capul spre Iepure.

— Da, dacă află că au fost descoperiţi – chiar şi de unul de-al nostru, cum eşti tu – , ar putea dori să abandoneze misiunea. Ai făcut bine că ai venit întâi la mine.

Numerele de deasupra capului Iepurelui se schimbau. Routerele erau un talmeş-balmeş, dar latenţa reţelelor le confirma analiştilor că, aproape sigur, Iepurele venea de undeva din America de Nord. Fără ajutorul celor din Europa, nu putea obţine cu certitudine locul în care se afla holograma, ceea ce ar fi însemnat să-i povestească lui Günberk, ori acesta era ultimul lucru pe care şi-l dorea Alfred.

Deci trebuie să mă port cu banditul ăsta ca şi cum am fi „colegi“. Alfred se lăsă pe spate şi arboră o mină blândă.

– Atunci, între noi doi, în ce fază eşti cu proiectul?

Iepurele aruncă pe biroul lui Alfred ce mai rămăsese din morcov şi îşi încrucişă labele pe după cap.

— Ei. Aproape am reuşit să adun echipa de lucru. Dosarul în care te uiţi probabil îi conţine pe unii, inclusiv stimabilul domn Blount. Pe majoritatea din ei îi pot plăti din banii mei. Unul din ei s-a băgat de dragul

aventurii, ceilalţi pot fi convinşi că tot ce contează e bunăstarea naţiunilor. Şi unul din lucrurile pe care Alianţa indo-europeană le are în vedere e tocmai bunăstarea naţiunilor.

— Atât timp cât se lucrează discret şi nu arată ca o bunăstare.

— Crede-mă, dacă vreunul din sonaţii ăştia îşi pune mintea la contribuţie, o să creadă că suntem chiar traficanţi de droguri. Trecând peste asta, într-o săptămână, două voi veni cu cererile din partea lor. Dacă lucrurile merg conform planului, veţi avea acces complet pentru patru ore în laborator, cândva la sfârşitul lui decembrie.

— Excelent.

— Până atunci poate o să-mi spui şi mie ce vreţi în laboratoarele alea.

— Credem că americanii „coc“ ceva acolo.

Iepurele făcu ochii mari.

— O mare putere să-şi trădeze aliaţii?

— S-a mai întâmplat şi înainte.

Dar nu şi după acordul dintre China şi Statele Unite de la începutul secolului.

— Hmmm.

Iepurele căzu pe gânduri câteva clipe.

— Am încredere că mă vei ţine la curent.

— Atât timp cât rămâne între noi doi, încuviinţă Alfred.

De fapt, Alfred nici nu voia să se gândească la ce s-ar putea întâmpla dacă Iepurele avea să afle despre proiectul lui.

Din fericire, Iepurele nu insistă:

— Ar mai fi ceva. Ultimul recrutat, un tip deosebit de interesant – într-un fel, mai captivant pentru mine decât tot talmeş-balmeşul ăsta spionistic.

— Aşa.

Alfred era pregătit să suporte cu stoicism orice tâmpenie avea să debiteze noul lui prieten. O fotografie cu un tânăr chinez pluti în aer. Privirea lui Vaz alunecă în dreapta unde erau scrise datele biografice. Nu, tipul n-avea cum să fie tânăr.

— Ăsta nu e tatăl lui Bob Gu? Te bagi unde nu-ţi f…

Se opri brusc, amintindu-şi ultimele evenimente din Paraguay. Pe moment, uitase să joace rolul spectatorului placid, unele impertinenţe erau greu de înghiţit.

— Vezi tu, operaţiunea respectivă trebuia să rămână secretă. Cum ai putut…

— Stai calm, n-am nicio treabă cu juniorul. E pur şi simplu o coincidenţă din aia una la un milion. Faza e că tatăl lui Bob Gu este socrul lui Alice Gu.

Poftim? Alfred procesă exprimarea întortocheată şi îi pică fisa că Iepurele vorbea despre Alice Gong. *Aaa…* Iepurele deja ieşise din zona prostioarelor naive şi se înfunda într-un teritoriu extrem de periculos. Alfred rămăsese fără cuvinte.

– Aha, deci o ştii pe Alice, da? Ştiai că se pregăteşte să înceapă o verificare de-la-A-la-Z a laboratorului din San Diego? Ia gândeşte-te! Mâine-poimâine guvernul american îi va cere lui Alice să întărească paza acolo. E *muy importante* să stăm cu ochii pe ea, bătrâne.

— …Da.

Dacă aflau că Alice Gong era implicată, europenii şi japonezii aveau să se dea deoparte. *Şi Alice cu siguranţă va afla ce fac eu în laborator.*

— În concluzie, ce propui?

— Vreau să fac în aşa fel încât Alice să nu fie acolo când intrăm noi. Aici îl am pe Gu Senior. Dar se dă greu. În plus, mor de nerăbdare să vorbesc cu el în persoană. Avem nevoie de un alt contact.

O altă poză ţâşni.

— Un indian?

— Subtil, nu? Da, indian, dar domnul Sharif e stabilit de doi ani în State. Chiar nu are nicio legătură cu vreun serviciu de informaţii. Îl voi contacta pe căi foarte întortocheate şi discrete, dacă americanii îl descoperă, n-or să afle nimic de la el. Prietenii tăi, europeanul şi japoneza, n-au tupeu să-l abordeze. Tu, probabil ai avea. Deci îţi spun ca să ştii. Acoperă-mă cu treaba asta, ţine-ţi oamenii departe de Sharif. Cândva, în viitor, s-ar putea să mă arăt sub înfăţişarea lui.

Vaz rămase tăcut o vreme. Nu ştiuse că Alice Gong Gu se pregătea pentru un audit la laboratoarele din San Diego. Asta era chiar o veste proastă. Foarte proastă. Nu era suficient să o ţină departe de laborator într-o seară. Îi veni o idee. Alice sacrifica un lucru extraordinar pentru a putea fi acolo unde era. El îi descoperise taina acum câţiva ani; într-un fel, ea risca mult mai mult decât Alfred riscase vreodată. *Şi arma mea, aşa neterminată cum e, ar putea-o opri*. Îşi îndreptă privirea înapoi la Iepure.

— Foarte bine, ai întregul meu sprijin. Rămâne tot între noi.

Iepurele îşi linse blana.

— Dar, dacă îmi permiţi o sugestie, continuă Alfred, ca de la coleg la coleg, ar fi mai bine dacă am putea aranja lucrurile în aşa fel încât Alice Gu *să fie* la datorie în seara în care intrăm în laborator. Cu un plan bine făcut, am putea întoarce prezenţa ei în favoarea noastră.

— Cum aşa? Iepurele ciuli urechile foarte curios.

— Vei avea detaliile în câteva zile.

De fapt, erau o mulţime de detalii, dar nu pentru urechile Iepurelui. Alfred deja începuse să traseze liniile noii misiuni către echipa lui secretă. Cât timp le-ar lua să conceapă un pseudo mimivirus special care să o atace pe Alice în punctul ei sensibil? Care ar fi cea mai sigură metodă? Infecţia indirectă nu era probabil cea mai practică soluţie.

Şi ce minciună să-i vândă iepurelui ăstuia nenorocit care stătea şi se uita la el, aşteptând un răspuns?

— Desigur, există detalii pe care va trebui să le păstrez pentru mine.

— Ei, da, bineînţeles. Planuri de cucerire a lumii şi aşa mai departe? Nicio problemă, eu mă mulţumesc să fiu fantoma providenţială! Ţinem legătura. Între timp…

Dintr-odată, apăru îmbrăcat într-o uniformă gri de paradă cu trese şi decorată cu medalii şi îşi ridică mâna într-un salut hitlerist:

— …trăiască Alianţa indo-europeană!

Şi dispăru, ca un actor de mâna a doua.

Alfred stătu nemişcat câteva minute, fără să răspundă la ţârâitul alarmelor de-a lungul reţelei, fără să bage de seamă diversele analize pe

care deja oamenii lui începuseră să le genereze. Alfred îşi revizuia priorităţile. Nu ştiuse despre Alice Gong, dar acum aflase şi avea destul timp la dispoziţie pentru a întoarce prezenţa ei în favoarea lui. Era o coincidenţă tristă că avea să-i facă rău acestei femei care lupta, de fapt, de aceeaşi parte a baricadei ca şi el, care făcuse mai multe decât majoritatea oamenilor pentru a menţine securitatea în lume.

Îşi forţă gândurile să revină la misiunea lui. În afară de problema cu Alice, mai avea una: să afle mai multe despre Iepure şi să găsească o modalitate să-l distrugă.

Alfred Vaz nu avea un grad oficial în cadrul Agenţiei, dar avea putere imensă. Altfel n-ar fi reuşit să-şi ascundă programele de cercetare, oricât de compartimentalizată ar fi tehnologia modernă. Acum însă… vizita Iepurelui la sediul Agenţiei era fără discuţie cel mai spectaculos caz de spargere a reţelei secrete a deceniului – dacă ar fi avut cine să comenteze incidentul! Dar Alfred îşi folosi toată influenţa în Agenţie şi în structurile secrete politice pe care o dobândise în ultimii şaptezeci de ani, pentru a păstra incidentul cât mai secret. Dacă şeful cel mare doar ar fi mirosit ceva, toate planurile lui Albert ar fi fost descoperite. Era trist că propriul lui guvern probabil ar considera un act de trădare eforturile lui de a salva lumea.

Toate acestea transformaseră glumiţa Iepurelui într-o afacere delicată. Printr-o procedură încă neelucidată, duşmanul penetrase cel mai puternic şi mai sigur sistem de protecţie inventat vreodată. Ba chiar făcuse rost şi de un localizator cu rezoluţie bună (de unde şi imaginea perfectă). Explicaţia cea mai evidentă era că Iepurele reuşise să intre în serverul Agenţiei. Dacă se întâmplase aşa ceva, atunci toată securitatea modernă era pusă sub semnul întrebării, iar vizita Iepurelui fusese semnalul de alarmă.

Desigur, sfârşitul lumii nu avea să fie anunţat de un iepure idiot. Urmară aproape trei zile de nesiguranţă, în care oamenii lui Alfred încercară să dezlege misterul. În cele din urmă, analiştii descoperiră adevărata explicaţie, care pe de o parte îi linişte, pe de alta îi jena: Iepurele profitase – inteligent, ce-i drept – de bug-urile din soft şi din sistemul de înregistrare, care de obicei le dădeau bătaie de cap cetăţenilor normali, şi pătrunsese în

sistem. Concluzia era că Iepurele era mult mai periculos decât îl crezuse Albert iniţial, dar nu era Marea Catastrofă.

Vaz avusese totuşi câteva zile de coşmar. Dar, la sfârşit, cel mai enervant lucru din toată povestea era bucata de morcov pe care Iepurele i-o lăsase pe masă. Cu toate resursele şi expertiza statului modern Indian, le luă „specialiştilor“ aproape trei zile să şteargă bucata de cod care îi pusese morcovul acolo.

10

SUBIECT DE LUCRARE DE LICENŢĂ

Miri continuă să fie o prezenţă discretă prin casă, deşi Alice nu prea era de acord, dar altă soluţie nu exista, atât timp cât Bob îi interzisese să intre în vorbă cu Robert. Amândoi păreau să creadă că, dacă se ivea o nouă ocazie, Robert ar fi supărat-o din nou.

Foarte bine. Miri îl lăsă pe Robert în sufragerie de câte ori voia. De fiecare dată când el era în casă, ea se ducea pe afară. Dar trăgea cu ochiul de câte ori putea.

Halloweenul se apropia, deci era mai mult pe la prieteni, ocupată cu ultimele pregătiri. Împreună cu Annette şi Paula, muncise mult la proiect. Care acum îi părea cam copilăresc.

Mai stătea de vorbă şi cu prietenii de departe. Cum ar fi Jin, ai cărui părinţi erau medici psihiatri la Centrul medical din Hainan. Jin nu vorbea prea bine engleză, iar Miri nu vorbea aproape deloc chineză. Dar limba nu era o problemă. Se întâlneau pe plajă, când era vreme frumoasă, la el – dacă era zi în China, sau la ea – dacă era lumină în San Diego, şi sporovăiau într-o păsărească englezochineză ajutată de dicţionare şi poze. Micul lor grup era foarte activ pe forumuri, unul din hobby-urile sociale ale lui Miri.

Jin avea tot felul de teorii în privinţa lui Robert:

— Bunicul tău era aproape pe lumea cealaltă când l-au readus doctorii înapoi, deci nu-i de mirare că acum are problemele astea.

Şi-i flutură în faţă tot felul de lucrări academice. Astăzi Jin avea invitaţi câţiva copii care locuiau împreună cu bătrâni senili sau bolnavi. Majoritatea erau spectatori pasivi, cu diverse avataruri, unii păreau nişte crabi pe nisip, alţii erau simple iconiţe. O fetiţă, care părea de vreo zece ani, luă cuvântul:

— Stră-strămătuşa mea e la fel. Prin 2020 a fost responsabil cu clienţii.

Hmmm, responsabil cu clienţii nu-i spunea mare lucru lui Miri.

— Cu trecerea anilor s-a sclerozat. Am văzut poze. Arăta dusă şi deprimată. Bunica zice că şi-a pierdut minţile şi pe urmă şi-a pierdut şi jobul.

Cineva din decor răspunse:

— Şi ce-i aşa nemaipomenit? Fratele meu e şomer şi deprimat şi n-are decât douăzeci de ani. E greu să ţii pasul.

Fetiţa ignoră intervenţia:

— Strămătuşa era pur şi simplu de modă veche. Bunica i-a făcut rost de un job de decorator.

Şi le arătă poze cu reclame de decoruri pe care le puteai închiria când te suna cineva şi tu erai în baie.

— Era destul de bună, dar tot n-a mai făcut bani ca înainte. După aia, nici decorurile video n-au mai mers. În orice caz, a mai stat cu bunica încă doisprezece ani. Se aseamănă cu situaţia ta, Miri.

Doisprezece ani! Aş lua-o razna şi după un an!

— Şi ce s-a întâmplat după aceea?!

— Ah, în final lucrurile s-au rezolvat. Mama a găsit o clinică specializată în upgradarea specializărilor. Două zile mai târziu strămătuşa a ieşit cu diplomă de manager de publicitate.

Ceea ce era aproape echivalentul modern al responsabilului cu clienţii.

Tăcere. Toată lumea părea şocată.

După un moment, Jin zise:

— Asta-mi sună a SLC.

— Specializare la comandă? Şi ce dacă?

— SLC-ul e ilegal, zise Miri. *Nici nu vreau să aud de aşa ceva*.

— Pe vremea aceea nu era ilegal. Şi nu e nici aşa naşpa. O duce chiar bine, atât timp cât îşi ia upgrade-urile. Pare destul de fericită, doar că plânge cam mult.

— Mie îmi sună a manipulare, zise Jim.

— Ba nu! râse fetiţa. Tu ar trebui să ştii mai bine, Jin Li! Care eşti şi chinez, şi cu doi părinţi psihologi!

Îşi plimbă ochii pe ecran, căutând ceva.

— Părinţii tăi au lucrat pentru Armată, nu-i aşa? Manipularea e un lucru obişnuit. Asta a făcut şi bunicul tău în Myanmar!

Jin se ridică în picioare şi dădu cu nisip în imaginea fetei.

— Nu! Asta s-a întâmplat acum o mie de ani. Nimeni nu mai face din astea. Noi cu siguranţă nu!

Miri simţi un val de antipatie vizavi de fetiţă. Ce spunea ea era mai mult sau mai puţin adevărat, dar… Bob îi vorbise acum câţiva ani despre Restauraţia de la Myanmar, când avusese de făcut o temă pentru Istorie. Chiar îl citase „o sursă de încredere din Armată"; Bob îi spusese aceeaşi poveste pe care o găsea şi pe net. Tehnologia de manipulare în masă fusese un pericol despre care se vorbise ani întregi. La Myanmar se testase pentru prima dată oficial manipularea în masă.

— Totul se reduce la ce încerci să vinzi, spusese Bob. Armata chineză avea nişte medicamente noi, care dăduseră rezultate foarte bune în laborator. Dar pe teren? Chinezii au investit jumătate din buget în TSMC şi nu ar fi obţinut mai mult dacă ar fi dus o campanie de propagandă simplă, dar bine gândită.

Oamenii aveau un milion de ani de evoluţie în care se antrenaseră să reziste la puterea sugestiei; niciun medicament nu se poate pune cu evoluţia! Miri se ridică în picioare:

— Hei! N-am venit aici ca să discut politică, am venit ca să-l ajut pe bunicul meu!

Fetiţa o studie câteva clipe, cu un zâmbet enigmatic. Toţi copiii îşi exprimară suportul faţă de Miri, toţi mai puţin unul.

— Încercam doar să te ajut, zise fetiţa ridicând din umeri. Gata, sunt cuminte, numai ochi şi urechi!

Şi demonstră grafic, desenându-şi o pereche de urechi iepureşti supradimensionate.

Se aşezară din nou şi, pe moment, nimeni nu mai spuse nimic. Miri se uita de-a lungul plajei. Ştia că e peisajul real, deşi nu fusese niciodată în Hainan. Era frumos, semăna foarte bine cu golful La Jolla, doar că plaja din Hainan era mult mai mare şi, evident, mai aglomerată. Undeva lângă linia orizontului se zăreau trei creste albe, aisberguri în drum către oraşele de coastă din nord. La fel ca în California.

— Păi, bun, zise Jim. Cum facem s-o ajutăm pe Miri? Dar fără SLC, nu duce la nimic bun. Bunicul tău se pricepe la ceva la ora actuală?

— Bine, el a fost întotdeauna cel mai talentat om la scris pe care-l cunosc. Nu ştie să se asorteze, iar acum a devenit bun la numere şi chestii mecanice.

Remarca ei stârni interesul, unii dintre spectatori veniră mai aproape.

— Dar noul talent pare mai degrabă să-l enerveze!

Şi le arătă povestea cu automobilul dezintegrat. Dacă Louise Chumlig nu i-ar fi luat apărarea, ar fi fost exmatriculat.

Urechile fetiţei reveniseră la forma normală şi, bineînţeles, avu din nou de comentat.

— Eh, am citit despre el, cum era înainte. Era cunoscut în secolul douăzeci, „Marele poet“ blabla, dar era admirat numai de oamenii care nu-l întâlniseră niciodată.

— Nu e adevărat! Nu e Robert cea mai agreabilă persoană, d-dar…

Cuvintele îi rămaseră suspendate în aer când îşi aminti poveştile pe care le auzise despre Lena şi mătuşa Cara. Şi incidentul Ezra Pound.

Jin îşi înfipse tălpile în nisip.

— Să ne întoarcem la oile noastre. Are vreun prieten la şcoală?

— N-nu… Făcuse pereche cu Juan Orozco. Un nătărău, ca majoritatea colegilor lui de clasă.

— Dar prietenii de odinioară? încercă fetiţa.

Miri clătină din cap. Dintre toţi oamenii pe care Robert îi cunoscuse şi îi ajutase când era mare poet, nici unul nu voia să aibă de-a face cu el. Era oare prietenia un lucru atât de efemer?

— Mai sunt şi alţi bătrâni în clasă, dar ei lucrează la alte proiecte, se întâlnesc foarte rar.

— Du-te pe un site de socializare unde găseşti sute de persoane compatibile şi cu aceleaşi probleme şi preocupări. Fetiţa zâmbi. Pe urmă aranjezi o întâlnire „întâmplătoare“, dacă bunicul tău nu află că eşti la sfori, nu are de ce să facă mofturi.

— Sau, şi mai bine, spuse, ridicând capul surprinsă de propria inspiraţie, demult, pe vremea lui, bunicul tău a fost subiectul multor cărţi de critică. Pun pariu că încă există la ora actuală studenţi care ar fi fericiţi să-şi facă lucrarea cu el. Propune-i unuia din ei un subiect de licenţă cu adevărat interesant!

După întâlnire, Miri făcu săpături printre colegii de clasă ai lui Robert. Unul dintre seniori, coleg cu el la Fairmont, îl cunoştea de mai mulţi ani! Ar fi trebuit să-şi dea seama mai devreme, aveau atâtea lucruri în comun! Dacă ar putea să-i aducă împreună. Hmmm. Păcat că Robert făcuse echipă cu prostănacul de Orozco… Dar Winston Blount mai era băgat şi în altceva, în afara şcolii, împreună cu cel puţin încă o persoană care fusese coleg de şcoală cu Robert încă din anii şaptezeci.

Cum să aranjeze ceva care să-i aducă pe toţi împreună?

Deja făcuse săpături să găsească studenţi care ar fi interesaţi să se întâlnească cu Robert. Era convinsă că nimeni din familia ei nu ar putea fi victima unei linguşeli „aranjate“, dar pe de altă parte, ar fi bine pentru Robert să întâlnească pe cineva din afara casei şi a şcolii, care să-l trateze cu respectul care i se cuvenea. Dacă era cineva care nu se pricepea la computere… ar putea fi un lucru bun, s-ar putea băga şi ea să-i ajute.

Dădu căutare în toată lumea, fiindcă genul acesta de proiect îi atrăgea mai ales pe cei care doreau să înveţe engleza. Şi avu noroc, găsi persoana potrivită în mai puţin de cinci minute. Tipul ăsta, Sharif, era în Oregon, deci

majoritatea întâlnirilor vor fi virtuale. Cu toată impertinenţa ei enervantă, fetiţa din chat avusese o idee excelentă.

Miri stătu o clipă în cumpănă. Dacă se gândea bine, toate ideile bune îi fuseseră sugerate de fetiţa aceea. Dacă „fetiţa“ era cineva cu o agendă ascunsă? Miri începu să facă cercetări pe net şi printre prieteni, care ar putea să-i dea vreun indiciu despre identitatea persoanei din spatele avatarului. Chiar şi dacă ar descoperi că vorbise cu o fetiţă de zece ani, de capul ei, tot nu însemna nimic, unii ţânci aşa sunt ei, ciudaţi de-a binelea.

Femeia era înaltă, îmbrăcată în negru.

— Înţeleg că ai nevoie de ajutor.

Ce? Zulfikar Sharif îşi ridică privirea din tacoul cu vită din farfurie. N-o auzise apropiindu-se. După care îşi dădu seama că era încă singur la masa lui din fundul cantinei din campusul Universităţii de stat Oregon. Se încruntă la apariţia din faţa lui.

— Nu accept fantezii.

Doamne apără şi păzeşte de ispite.

Femeia se încruntă la el. Nu părea să aibă mai mult de treizeci de ani, dar nu-şi putea imagina cum ar fi să o invite în oraş.

— Uite care e treaba, tinere, eu nu sunt fantezia dumitale. Ai nevoie de ajutor pentru teza de licenţă, da sau nu?

— Ah!

Zulfi Sharif nu era mare amator de tehnologie avansată, iar acum, în al doilea an la Filologie la USO, era aproape în pragul disperării. Coordonatoarea lui de proiect nu-i era de foarte mare ajutor; Blandings părea mai degrabă interesată să aibă un asistent permanent care să lucreze degeaba. Prin ianuarie, Sharif se văzuse nevoit să pună anunţuri că are nevoie de ajutor. Primise o sumedenie de propuneri de teze de cumpărat, fie copiate de la alţii, fie nou-nouţe, special pentru el. Annie Blandings era atât de nasoală, încât aproape fu tentat să accepte ofertele, până când prietenii lui mai obişnuiţi cu tehnologia nouă îl avertizară că lucrurile pot sfârşi foarte prost dacă se băga în afaceri dubioase cu lucrarea de licenţă.

Sharif îi exclusese pe plagiatori şi pe miştocari. Mai rămăseseră foarte puţini. Marea tehnologie nu-l prea ajutase. Îşi petrecuse ultimele două semestre trăgând la jugul carierei lui Blanding în Revizionismul Deconstructiv. În timpul liber, lucra la biroul de Informaţii al Asociaţiei poeţilor americani şi muncea să-şi facă teza de licenţă pentru care nu avea nici un fel de material. Venise în State cu speranţa că va studia la o universitate de prestigiu mondial literatura lumii vechi, de care era pasionat, dar, în ultima vreme, se întrebase tot mai des dacă n-ar fi fost mai bine să fi rămas acasă în Calcutta.

Iar acum, dintr-odată, femeia aceasta. *Rugăciunile mele au fost ascultate. Vezi să nu.* Îi făcu semn să se aşeze. Poate, dacă era nepoliticos cu ea, avea să plece.

Dar apariţia nu păru să observe lipsa lui de curtoazie. Alunecă elegant în scaunul din faţa lui.

— Mă aşteptam mai degrabă să primesc un e-mail, începu el.

Femeia din faţa lui abia se sinchisi să ridice din umeri, privindu-l ţintă, fără să spună un cuvânt. După câteva clipe, Sharif continuă:

— De fapt şi de drept, eu am nevoie de un subiect de licenţă. Dar trebuie să spun din start că nu mă interesează furtul, plagiatul sau teza la comun. Dacă asta vinzi, poţi s-o laşi baltă. Eu am nevoie pur şi simplu de indiciile şi suportul pe care un coordonator de teză trebuie să le ofere unui student.

Pe chipul femeii apăru un zâmbet răutăcios şi Sharif avu subit impresia că ar putea fi mână-n mână cu Annie Blandings. Zgripţuroaica nici măcar nu „purta“ computerul, dar poate avea prieteni care purtau.

— Nimic ilegal, domnule Sharif. Pur şi simplu am văzut anunţul dumitale. Şi am o ofertă extraordinară.

— Nu am cine ştie ce bani!

— Sunt sigură că putem ajunge la o înţelegere. Interesat?

— Ăăă… poate…

Femeia în negru se aplecă în faţă. Chiar şi umbra i se potrivea cu lumina din cantina studenţească. Sharif nici nu-şi închipuise până acum că o

asemenea acurateţe era posibilă.

— Presupun că nu ştiai că Robert Gu e viu, bine mersi şi trăieşte în California.

— Ce? Pe dracu'! A murit acum câţiva ani. N-a mai…

Îşi înghiţi cuvintele când femeia îl fulgeră cu privirea. Scrise rapid la tastatura invizibilă şi dădu o căutare standard. De când lucra la informaţii, devenise destul de bun la căutările astea ultrarapide. Rezultatele se scurgeau în faţa lor.

— OK, n-a murit, doar s-a oprit din scris. Alzheimer… *dar şi-a revenit*!

— Corect. Ceea ce dă naştere la noi posibilităţi.

Sharif deschise gura să spună ceva, apoi o închise la loc. Repetă gestul de câteva ori, în timp ce îşi dădea palme în gând că nu căutase singur acum câteva luni.

— Noi posibilităţi.

Un interviu cu Robert Gu ar fi ca un fel de interviu cu William Shakespeare.

— Bun, rosti femeia ridicând degetul arătător în sus. Dar există câteva complicaţii mărunte.

— Cum ar fi?

Era prea frumos ca să fie adevărat.

— Robert… Imaginea femeii păru să îngheţe pe moment, poate o mică defecţiune tehnică. Profesorul Gu nu s-a purtat niciodată prea delicat cu proştii. Iar acum, cu atât mai puţin. Eu pot să-ţi dau codul de acces la reţeaua lui privată. De dumneata depinde să-l faci să stea de vorbă.

Fără codul respectiv, era imposibil să ajungă la marele poet.

— Cât mă costă? întrebă Sharif. Avea douăzeci de mii de dolari într-un cont de student. Poate fratele lui mai putea face rost de un împrumut.

— Ah, preţul meu nu e în dolari. Tot ce cer e să asist la discuţii, să fac sugestii sau să pun câte o întrebare.

— Dar eu voi fi principalul interlocutor?

— Bineînţeles.

— Huh! Păi… glasul lui Sharif tremura de emoţie. *Robert Gu!* OK, batem palma.

— Prea bine.

Femeia îi făcu semn să-i dea mâna.

— Dă-mi acces complet un minut.

Regula numărul unu a computerului purtabil este: nu se permite accesul complet decât părinţilor sau partenerilor de viaţă – şi chiar şi atunci, pe riscul dumneavoastră. Sharif n-avea să ştie niciodată dacă tonul ei îl convinsese sau frenezia momentului, dar întinse mâna şi atinse aerul. În acelaşi timp, coborî nivelul de securitate. Simţi furnicături în deget şi aerul dintre ei se umplu de certificate de licenţă, contracte de colaborare şi confidenţialitate.

După ce hârţogăraia se sfârşi, în aer rămase doar IP-ul. Sharif se uită la parolă şi deodată îl copleşi însemnătatea momentului.

— Şi acum pur şi simplu îl sun?!

Femeia aprobă din cap.

— Acum ai numărul. Dar nu uita ce ţi-am spus… nu suportă proştii. Eşti familiarizat cu opera lui?

— Evident.

— Îţi place?

— Da! Pe cuvântul meu de om de litere că îmi plac în draci toate poeziile lui.

Era o exagerare care avea succes cu majoritatea profesorilor lui, dar în acest caz, chiar era adevărată.

— Atunci e foarte bine. Fii atent că profesorul Gu nu se simte prea bine. Încă este în convalescenţă. S-ar putea să aibă nevoie de ajutorul tău direct.

— Aş fi în stare şi să-i golesc şi oala de noapte!

Încă un moment de pauză în expresia ei.

— Ah, nu cred că va fi nevoie. Dar îi lipsesc lucrurile de demult. Îi e dor de cărţile de demult, obiectele acelea cărămidoase pe care trebuia să le cari cu tine.

Cine e femeia asta? Dădu din cap.

— Ştiu despre, hm, cărţile fizice. Pot să-i arăt o grămadă, în realitate.

Deja începuse să caute numere la taxiuri.

— Foarte bine. Apariţia zâmbi. Mult noroc, domnule Sharif.

Şi dispăru.

Sharif stătu ţintuit locului aproape un minut, uitându-se în gol la aerul ocupat în urmă cu un minut de femeia în negru. Apoi îl apucă o dorinţă arzătoare să împărtăşească vestea cu alţii. Din fericire, cantina era aproape goală la ora aceasta târzie, iar Sharif nu era din acei oameni care scriu mesaje sub impulsul momentului. Nu, după ce se mai linişti, îşi dădu seama că ar trebui să-şi ţină gura, mai ales până stabilea o legătură cu Robert Gu.

În afară de asta, alte frici începură să-i dea târcoale. Cum am putut fi atât de prost să-i dau acces în computerul meu? Îl scană de câteva ori de viruşi. Rezultatele îi pluteau deasupra farfuriei. Computerul spunea că e curat. Dacă ar fi fost complet invadat, i-ar fi spus exact acelaşi lucru.

Dacă sunt invadat, sunt mort. Sper să nu ajung iar să-mi ard computerul. Mi-a ajuns!

Mai ales în situaţia de faţă. Aruncă o privire la codul dinaintea lui: IP-ul lui Robert Gu. Dacă-şi făcea treaba bine, putea în sfârşit să-şi scrie teza. Şi nu orice teză. Sharif îl considera pe Robert Gu unul din cei mai tari poeţi moderni ai lumii, la acelaşi nivel cu Williams şi Cho.

Robert Gu era Dumnezeul lui Anne Blandings.

11

INTRODUCERE ÎN PROIECTUL BIBLIONET

Computere purtabile, cine a mai pomenit de-aşa ceva! Robert ar fi putut confunda noua lui garderobă cu hainele normale. Ce-i drept, pantalonii şi cămăşile nu erau pe stilul lui, brodate pe dinăuntru şi pe dinafară. Noroc că broderia nu se vedea, mai degrabă se simţea la atingere. Juan Orozco îi arătase reţeaua de microprocesoare şi lasere. Cea mai mare problemă o avea cu blestematele de lentile de contact. Trebuia să şi le pună în fiecare dimineaţă şi să le poarte toată ziua. Lumina era prea puternică şi, din când în când, vedea flashuri, dar, cu exerciţiu, reuşi să le controleze. Avusese un moment de fericire adevărată când reuşi să scrie ceva la tastatura fantomă şi răspunsul de la Google pluti în aer în faţa lui… Avu un sentiment de *putere* când putu să extragă răspunsuri de nicăieri.

Apoi, mai era ceea ce Juan Orozco numea „codul de ansamblu“.

Trecu o săptămână. Robert exersa cu „îmbrăcămintea“ de începător, încercând diverse şmecherii de codificare pe care i le arătase Juan. De cele mai multe ori, chiar şi cele mai simple gesturi nu-i ieşeau din prima. Dar tasta şi iar tasta. Când îi ieşea, simţea un val de bucurie copilărească şi se întorcea la lucru cu şi mai mult avânt. Ca un puşti la un joc pe computer. Sau un hamster pe roata lui. Când primi un telefon, îi sări inima din loc. Îi trecură câteva flashuri prin faţa ochilor şi auzi un bâzâit îndepărtat. Apoi bâzâitul se transformă în cuvinte:

— … foarte mulţţţzzz dacă aţi vreazzz… vă iau unzzz interviuzzz…

Aha! Spam sau vreun reporter.

— De ce aş vrea să dau vreun interviu?

— Pzzzţţţ foarte sssţţţzzzcurt.

— Nici măcar unul scurt.

Răspunsul lui Robert fusese reflex. De ani buni nu mai avusese ocazia să refuze un jurnalist.

Lumina puternică din lentile încă îl orbea, dar când Robert îşi îndreptă gulerul cămăşii, vocea deveni clară.

— Domnule profesor, numele meu este Zulfikar Sharif. Interviul ar fi teza mea de licenţă în literatură engleză.

Robert miji ochii, se scutură, apoi miji ochii iar. Şi dintr-odată nimeri la ţanc: vizitatorul lui stătea chiar în mijlocul dormitorului său.

Trebuie să-i povestesc lui Juan!

Era primul lui succes tridimensional real şi era exact cum îi povestise puştiul despre proiecţia retinală. Robert se ridică în picioare, făcu un pas în laterală şi îşi inspectă musafirul de jur împrejur. Imaginea era cât se poate de reală şi completă.

Hmmm…

Şi totuşi vizitatorul arunca o umbră nesincronizată cu lumina din cameră.

Oare a cui o fi vina?

Musafirul lui avea tenul închis la culoare – indian? pakistanez? – , vocea lui avea un accent sud-asiatic.

— Vă rog nu mă refuzaţi, domnule! continuă tânărul. Mi-aţi face o deosebită onoare dacă am putea sta de vorbă. Sunteţi o inspiraţie pentru întreaga umanitate.

Robert se plimba înainte şi înapoi în faţa vizitatorului său, încă fascinat de descoperirea lui.

— Doar câteva ore din timpul dumneavoastră preţios. E tot ce vă cer. Şi…

Aruncă o privire în camera lui Robert, pe care nu apucase s-o ascundă. Ieri, Juan avusese de gând să-i arate cum să afişeze fundaluri artificiale, dar se luaseră cu cealaltă jumătate a târgului pe care îl făcuseră – să-l ajute pe Juan la engleză. Bietul Juan, abia ştia să scrie. Pe de altă parte, acest Sharif… *Cât de inteligenţi or mai fi studenţii în ziua de azi?*

Studentul de faţă arăta din ce în ce mai disperat. Privirea i se agăţă de ceva în spatele lui Robert.

— A! Cărţi! Sunteţi unul dintre puţinii care mai apreciază încă adevăratele „cărţi“.

„Biblioteca“ lui Robert era formată din nişte etajere de plastic pe care erau puse cutiile din carton recuperate de la subsol. Unele dintre ele – Kipling, de exemplu – nu l-ar fi interesat înainte. Dar era tot ce mai avea la ora actuală. Se uită la Sharif.

— Corect. Unde vrei să ajungi, domnule Sharif?

— Mă gândeam… că înseamnă că împărtăşim aceleaşi valori. Ajutându-mă pe mine, veţi transmite această nobilă pasiune generaţiilor viitoare…

Făcu o pauză, parcă vorbind cu sine însuşi, dar, de când lua lecţii de la Juan, Robert nu mai avea încredere în oamenii care vorbeau singuri.

— Poate reuşim să ajungem la o înţelegere. Aş da orice să stăm de vorbă câteva ore, să-mi împărtăşiţi amintirile şi părerile dumneavoastră. Iar eu mă ofer să fiu ghidul dumneavoastră, sunt expert în Informaţii, aşa îmi plătesc taxele la Universitate. Pot fi ghidul dumneavoastră în lumea nouă.

— Deja am un profesor.

Când auzi ce spune, îl lovi ironia cuvântului, dar într-un fel, exprima adevărul. Juan era profesorul lui.

Se lăsă o nouă tăcere.

— Ah, el!

Sharif – imaginea lui, perfectă cu excepţia umbrei aiurea şi a papucilor care intraseră jumătate de centimetru în podea – făcu câţiva paşi în jurul lui Robert. Să studieze mai de aproape cărţile din rafturi? Subit, lui Robert îi

veniră în minte o sumedenie de probleme pe care le avea de lămurit cu Juan. Sharif vorbi din nou.

— Sunt tipărite permanent?

— Evident!

— Minunat. Ştiţi ceva? Aş putea să vă duc la biblioteca Universităţii.

Milioane de volume.

— Pot să mă duc şi singur, oricând.

Dar încă nu avusese curajul să se ducă. Robert aruncă o privire spre mica lui bibliotecă. În Evul Mediu, numai un om bogat îşi permitea să aibă atâtea cărţi câte avea el. Astăzi, cărţile erau din nou o raritate. Dar la Universitate exista o biblioteca reală, fizică. Şi o vizită în compania unui student… ar fi ca în vremurile bune.

Îl privi pe Sharif.

— Când să mergem?

— Chiar şi acum, dacă vreţi.

Robert se gândi să-l sune pe Juan Orozco să-l anunţe că nu mai vine la lecţia de după-amiază şi simţi un val de jenă foarte neobişnuită pentru el. Juan avea să-i arate cum să caute cu alte motoare de căutare decât Google, Robert îi promisese că-l învaţă să recite cu intonaţie. Robert îşi împinse părerile de rău undeva într-un colţ al minţii:

— Păi, ce mai aşteptăm?

Robert luă o maşină până în campus. Dintr-un motiv sau altul, nu putu obţine o imagine clară a lui Sharif în interiorul automobilului. Acolo nu i se auzea decât vocea sporovăind întruna, întrebându-l pe Robert ce crede despre orice le ieşea în cale, oferindu-i explicaţii şi păreri de fiecare dată când profesorul părea pierdut.

Robert mai condusese şi altă dată până în apropierea campusului; astăzi avea să vadă cum arăta acum universitatea. La ieşirea din Fallbrook, obişnuitele cartiere gri, triste şi neintersante. În nordul campusului, trecu pe lângă un şir nesfârşit de clădiri vopsite în gri-verde, traversate din loc în loc de alei. Nicio fereastră nu dădea în străduţele pustii.

— Acestea sunt laboratoarele de biologie, explică jovial Sharif. O mare parte din ele se află sub pământ.

Şi îi transmise lui Robert fotografii şi scheme cu detalii. Aha. Deci aceste clădiri fără uşi, fără geamuri nu erau vreun experiment al secolului douăzeci şi unu privind traiul la comun. De fapt, clădirile nu erau ocupate de mai mult de câteva zeci de oameni. Coridoarele erau pentru transportul biomostrelor.

Clădirile acestea hidoase şi cavernele de sub ele ar putea găzdui adevăraţi monştri. Dar şi adevărate miracole. Robert le salută din mers. Terenul minat în Rai al lui Reed Webber era pus la punct într-un astfel de loc.

Ajunseră şi la anticamerele Universităţii. Robert se pregăti să înfrunte opera viitorului: campusul. Maşina îl purtă pe Calea Pinilor Torrey[2]. Intersecţiile erau la fel cum şi le amintea, doar că acum nu mai existau semafoare şi treceri de pietoni. Maşinile îşi făceau singure treaba, navigând cu o graţie şi o precizie ireale.

Într-o zi va trebui să scriu un textuleţ despre viaţa secretă a maşinilor.

Niciodată nu văzuse o maşină oprită mai mult timp decât le lua pasagerilor să se urce sau să coboare. Când fusese în deşert, maşina lui plecase aproape imediat, lăsându-l în mijlocul pustiului. Dar până ajunsese iar pe drumul principal, sosise alta.

Drăciile astea erau într-o permanentă mişcare. Şi le închipui învârtindu-se prin toată ţara, manevrându-se singure astfel încât niciun client să nu aştepte mai mult de câteva momente.

Ce-or fi făcând noaptea, când oamenii dorm? Aceasta ar trebui să fie tema noului său poem. Oare existau undeva garaje ascunse, parcări invizibile? Ar trebui să existe undeva service-uri pentru reparaţii sau măcar pentru piese de schimb. Dar poate maşinile nu se opreau niciodată. Iată o temă poetică şi futuristică în acelaşi timp: poate că, noaptea, când cererea scădea şi ele ar fi trebuit să doarmă degeaba în vreo parcare goală, poate se întâlneau şi puneau la punct un plan să se combine ca *Autoboţii*… să devină

camioane de mare tonaj care să transporte cargouri prea mari pentru maşinile obişnuite.

În orice caz, parcarea veche din partea de nord a campusului nu mai exista, fusese înlocuită cu terenuri de joacă şi clădiri de birouri. Maşina îl lăsă pe Robert unde se termina vechiul campus, în apropiere de clădirea unde pe vremuri era Facultatea de Matematică şi Fizică aplicată.

— Nimic nu mai e la fel, nici măcar acolo unde înainte erau clădiri.

Spaţiile libere erau mai mari decât în anii şaptezeci.

— Nu vă faceţi probleme, domnule profesor.

Sharif tot doar cu vocea era. Parcă citea dintr-o broşură:

— Universitatea de Stat San Diego este mai aparte, mai puţin tradiţională decât altele din sistemul universitar. Majoritatea clădirilor au fost reconstruite după cutremurul de la Rose Canyon. Iată imaginea oficială a campusului.

Dintr-odată, clădirile redeveniră cum le ştia de demult, solide, urâte, din beton armat.

Robert şterse cu mâna imaginea falsă, gest deprins încă de la începutul lecţiilor cu Juan.

— Ia-ţi mâinile de pe peisaj, tinere.

— Mă scuzaţi.

O luă la pas înspre est, scrutând împrejurimile. Pe terenurile de sport, aceleaşi meciuri ca şi în 1970, jumătate fotbal american, jumătate fotbal european. Robert nu jucase niciodată fotbal, dar un lucru pe care îl admirase la Universitatea din San Diego era că studenţii *chiar* jucau la un nivel care la alte universităţi era considerat semiprofesionist.

Pe aleile campusului, oamenii arătau obişnuit, cu veşnicele rucsacuri, cu mânerele de la rachetele de tenis ieşind în sus, ca puştile de vânătoare.

Majoritatea dintre ei vorbeau singuri, uneori gesticulând sau împungând aerul cu degetele. Nimic nou în asta; dependenţii de telefoane mobile îl scoseseră mereu din sărite pe Robert. Dar cei din campus se comportau chiar mai bizar decât puştii de la Liceu. E destul de ridicol să

vezi un om în toată firea oprindu-se brusc în mijlocul drumului, lovindu-şi cu degetele centura de la pantaloni şi apoi începând să vorbească singur.

Noul Robert, curios de tot ce se petrecea în jurul lui, observă imediat un lucru care vechiului Robert i-ar fi scăpat: erau mulţi tineri alergând de colo-colo, dar bătrâni erau mult prea mulţi. Unul din zece arăta bătrân de-a binelea, de vârsta reală a lui Robert. Unul din trei era zvelt şi vioi, genul de „cetăţean matur activ“ din secolul douăzeci. Şi unii… îi luă o vreme să depisteze câţiva pentru care medicina modernă făcuse minuni. Tenul le era neted şi mersul sigur; arătau aproape tineri.

Apoi inima îi săltă de bucurie şi speranţă: doi moşnegi venind spre el – şi amândoi cărau cărţi! Lui Robert îi veni să-i ia în braţe! Dar se mulţumi să le zâmbească fericit în timp ce treceau pe lângă el.

Sharif îl convinsese că nu va găsi cărţi nici la decanate, nici la librăria Universităţii.

— Şansa cea mai bună e tot la Bibliotecă, domnule profesor.

Robert o luă la vale pe aleea către Bibliotecă. Un pâlc de eucalipţi de pe vremea lui, dar mai mari decât şi-i amintea. Coroana de frunze foşni în vântul care adia pe deasupra lor. Pătura de frunze uscate şi crengi pocnea uscat sub tălpile lui. De undeva din faţă se auzea un cor cântând.

Apoi, printre copaci, zări Biblioteca Geisel. Neschimbată în toţi aceşti ani! În afară de stâlpii de susţinere, acum acoperiţi cu iederă – dar totul era cât se poate de real. Ieşi de sub umbra copacilor şi se uită înspre clădire.

Vocea lui Sharif se auzi dintr-odată.

— Domnule profesor, dacă o luaţi în dreapta, aleea dă către intrarea…

Şi Robert îşi amintea la fel, dar ezită o clipă când vocea băiatului se întrerupse.

— Da?

— Oops. Eh, va trebui să înconjuraţi prin stânga. O gloată de cântători blochează intrarea principală.

— OK. Dar, apropo, despre ce cântă?

Sharif nu răspunse.

Robert ridică din umeri şi îşi continuă drumul după cum îl sfătuise ghidul invizibil, înconjurând aripa de nord a clădirii, până ajunse în dreptul unei foste parcări subterane. De la nivelul lui, Biblioteca se înălţa ameninţătoare deasupra lui. Îşi aminti ce mai cârcotiseră toţi când se construise: „Un elefant alb şi scump“, „Invazia extraterestră“. Chiar semăna cu o farfurie zburătoare: cele şase etaje deasupra solului formau un octaedru sprijinit pe stâlpi înalţi de cincisprezece metri, atingând pământul într-un singur punct. Pe vremea lui Robert, structura era din beton şi sticlă. Acum, iedera se căţărase până la al cincilea etaj, ascunzând betonul. Biblioteca mai arăta încă de pe altă lume, dar acum era ca un giuvaier antic imens, montat în pământ, prins cu liane verzi.

Vocile cântăreţilor se auziră mai tare. Păreau că intonează „La Marseillaise“, dar mai erau şi alte scandări care sunau ca lozincile tradiţionale studenţeşti. Era chiar sub stâlpi acum, trebuia să se uite direct în sus care să vadă etajul al patrulea, al cincilea şi al şaselea, unde betonul scăpa din strânsoarea iederei. Ciudat. Marginea fiecărui etaj era dreaptă, dar betonul avea striaţii fine care scăpărau în soare, cum strălucesc firele de argint în piatră.

— Sharif?

Niciun răspuns.

Ar trebui să văd de ce străluceşte.

Juan Orozco era bun la căutări din astea. Apoi îi veni să zâmbească: poate singurul lor scop era să fie acolo, un fel de joacă artistică misterioasă. USSD avea un departament de artă foarte creativ şi, în acelaşi timp, bizar.

Robert sui câteva trepte, care dădeau spre o rampă. Părea cea mai la îndemână intrare în Bibliotecă. Pe zid se zărea un semn abia vizibil de interzis accesul persoanelor neautorizate. Una din uşi era închisă, dar o alta era dată într-o parte. Dinăuntru se auzeau zgomote ca de drujbă – or fi în renovare? Îşi aminti că Juan îi spusese ceva despre „vederea din interior“. Făcu o încercare, dar nu se întâmplă nimic. Apăsă pe alt buton. *Aha!*

Uşa pe care intrase era plină de semne de interzis. Aruncă o privire înspre dealul pe care tocmai coborâse. Undeva sus se zărea intrarea

principală. Pe ecran vedea acum un semn luminos pâlpâind deasupra corului din faţă. Cuvintele pluteau în aer *Aì bas la Bibléotome!* – Jos proiectul Biblionet! Acum auzea şi vocile reale şi cele din camerele instalate deasupra Bibliotecii, pe care le urmărea de pe ecranul computerului.

— Ce se întâmplă, Sharif?

De data aceasta primi un răspuns:

— E un protest studenţesc. Nu veţi putea intra pe uşa din faţă.

Rămase o clipă nemişcat – oare faţă de ce mai protestau studenţii în ziua de astăzi? *Nu contează*. Putea verifica mai târziu. Intră pe uşa întredeschisă şi aruncă o privire de-a lungul coridorului slab luminat. În ciuda mulţimii semnelor şi a încălcării regulamentelor, nu sesiză niciun pericol. Dar drujba se auzea din ce în ce mai puternic: zgomote puternice, nepământeşti, ca de ziduri dărâmate, întrerupte de momente de tăcere mormântală.

Robert păşi înăuntru.

2 Pinii Torrey – *Pinus torreyana* — cea mai rară specie de pini din Statele Unite; nu cresc decât în zona San Diego.

12

CUSTOZI AI TRECUTULUI ÎN SLUJBA VIITORULUI

Încă de la începuturile sale, Conjuraţia bătrânilor se întrunea la al şaselea etaj al Bibliotecii Geisel. Winston Blount, folosindu-se de influenţa căpătată în anii petrecuţi la Catedra de Litere, făcuse acest lucru posibil. Pentru o perioadă, avea chiar şi un club aranjat în salonul dedicat personalului Bibliotecii. Asta se întâmplase după cutremurul de la Rose Canyon, când şmecheraşii de la IT o lăsaseră o vreme mai moale cu tehnologia şi etajul le aparţinea celor care se aventurau la o asemenea înălţime.

În primii ani, erau de obicei cam treizeci de membri care se mai schimbau de la un an la altul, dar, în general, erau profesori şi membri ai Administraţiei de la începutul secolului, adică pensionari sau împinşi pe linie moartă.

În timp, societatea lor secretă îşi pierdu din verva iniţială. Blount însuşi se îndepărtă de grup, nemaiavând nevoie de influenţă în cadrul Universităţii. Planurile lui de relansare a carierei se concentraseră pe programul de reorientare profesională de la Liceul Fairmount. Până când puştiul acela Orozco îi arătase o cale mai scurtă: Mişcarea de protest faţă de

Programul Biblionet – pentru care nucleul Conjuraţiei era perfect. De altfel, nucleul era singurul care mai rămăsese în picioare.

Tom Parker stătea înaintea peretelui de sticlă. Împreună cu Blount, supraveghea protestatarii de jos. Parker scoase un mormăit amuzant.

— Ia zi, domnule decan, ai de gând să le ţii oamenilor un discurs de la balcon?

— Nu, bombăni Blount. Dar ne văd că suntem aici. Fă-le cu mâna, Tommie.

Blount îşi ascultă propriul sfat, ridicându-şi braţele şi trimiţându-le binecuvântarea lui celor adunaţi în faţa intrării principale şi a celor din grupul care se adunase pe o alee lăturalnică. În realitate, chiar se oferise să le vorbească demonstranţilor. Pe vremuri, ar fi fost invitatul de onoare. Astăzi era mai mult de decor, avea zero impact la public. Frunzări câteva imagini de deasupra mulţimii.

— Măi, măi… s-au adunat ceva oameni. Pe mai multe niveluri chiar.

Dar pe unele niveluri erau contrademonstranţi, câteva fantome infiltrate în mulţime, să facă mişto de ei. *Să-i ia dracii*.

Închise imaginile şi băgă de seamă rânjetul lui Parker.

— Tot te chinui cu lentilele de contact, dom' decan? Îşi mângâie laptopul cu afecţiune. Ascultă la mine, nimic nu se compară cu minunea asta cu mouse şi ferestre, le închizi şi le deschizi când vrei.

Mâinile i se plimbară deasupra tastaturii, încercând să dibuiască layer-urile pe care le văzuse Blount direct prin lentile. Tom Parker era poate cel mai inteligent tip din câţi mai rămăseseră în clubul lor, dar era fără speranţă ancorat în trecut.

— Mi-am programat laptopul să culeagă ce e mai important.

Imaginile zburau pe ecranul minuscul. Erau chestii pe care Winston Blount nu le observase: cineva pusese o aură deasupra demonstranţilor. Impresionant.

Tommy încă mai mustăcea.

— Nu prea pricep ce-i cu nimbul ăsta mov, e de bine sau de rău?

De partea cealaltă a lui Parker, Carlos Rivera se retrase din dreptul ferestrei şi se întinse.

— Jurnaliştii zic că e anti. Cică e în semn de onoare pentru custozii din trecut.

Cei trei rămaseră tăcuţi o vreme. Corul de jos se auzea prin ferestre şi de la toţi protestatarii din jurul lumii. Efectul era mai degrabă solemn decât frumos, vocile fiind complet în contratimp.

— Aproape o treime din cei prezenţi fizic sunt din afara oraşului! exclamă Carlos Rivera.

Blount rânji. Carlos Rivera era un tânăr veteran de război, cu apucături ciudate. Teoretic nu îndeplinea criteriul de vârstă al clicii, dar, în unele privinţe, era la fel de depăşit ca şi Tom Parker. Purta ochelari mici rotunzi, cu lentile groase, la modă pe la începutul secolului. Purta inele la toate degetele de la mână, iar pe cămaşă avea scris, ca pe vremuri, cu litere albe pe fundal negru: „Bibliotecarii: Custozi ai trecutului, în slujba viitorului.“ Dar cea mai importantă calitate a lui Carlos Rivera era că lucra în Bibliotecă.

Parker analiza numerele afişate pe laptop.

— Am reuşit să avem atenţia întregii lumi îndreptată asupra noastră. Acum câteva minute, am atins două milioane de vizitatori. Şi mult mai mulţi vor privi mai târziu.

— Rectoratul ce spune?

Parker tastă repede pe laptop.

— Se dau loviţi. Apar ei imediat ce trece valul. Ha! Dar îi hărţuieşte presa…

Se lăsă pe spate şi rămase o vreme pradă amintirilor.

— Pe vremuri, mi-aş fi ascuns camerele de luat vederi la subsol. Şi dacă mă filau, aş fi spart site-ul celor de la Relaţii cu publicul şi aş fi postat poze cu cărţi arse în toate comunicatele lor de presă.

— *Dù,* aprobă Rivera. Dar în ziua de astăzi ar fi greu de făcut aşa ceva.

— Dap. Chiar mai rău, ţi-ar trebui curaj, nu glumă. Tommie bătu cu degetele în laptop. Asta-i problema cu oamenii din ziua de azi. Au dat

libertatea pe siguranţa zilei de mâine. Când eram eu tânăr, nu erau poliţai în fiecare widget şi nici câte un măscărici la fiecare clic să-ţi ia banii pe copyright. Nu era nicio „Securitate a sistemelor electronice“, şi nu aveai nevoie de zeci de mii de tranzistori să faci un circuit. Îmi aduc aminte prin nouăşunu, când am dat jos…

Şi începu iar una din veşnicele lui poveşti. Bietul Tommie. Medicina modernă nu-l vindecase de nevoia de a povesti aventurile lui din tinereţe de fiecare dată când se ivea ocazia.

Dar lui Carlos păreau să-i placă poveştile. Îi sorbea cuvintele lui Tommie. Blount se întreba uneori dacă entuziasmul tânărului era o calitate sau un defect, dacă ar trebui să-l bucure sau să-l supere.

— …în orice caz, înainte să ne vină în minte să verificăm dacă nu cumva e fisurat cablul pe undeva, ne ştersesem toate fişierele şi…

Dintr-odată, minune, Rivera nu mai era atent la discuţie. Îşi întorsese privirea spre zona depozitelor, cu o mină surprinsă. Bălmăji ceva în chineză, după care o dădu înapoi pe engleză.

— Vreau să spun, aşteptaţi, vă rog, un moment.

— Ce s-a întâmplat? Parker îşi ridică ochii din laptop. Au scos tocătoarele?

Blount înjură în gând. Sperase ca momentul culminant să fie marcat de protestatari.

— Da, spuse Rivera. Le-au scos acum câteva minute, în timp ce povesteaţi. Dar ce se aude acum e altceva. Cineva a intrat în zona rampelor de încărcare.

Winston sări în picioare, sări atât cât îi permiteau încheieturile lui reîntinerite.

— Parcă ne spusesei că zona e securizată?

— Şi eu credeam la fel! Rivera sări şi el, la rândul lui, în picioare. Staţi să vă arăt.

În faţa ochilor lui Blount ţâşniră imagini de la toate camerele de supraveghere din partea de nord şi est a clădirii, dar erau prea multe ca să poată înţelege ceva din ele.

Bătrânul închise cu un gest al mâinii imaginile care îi inundau câmpul vizual.

— Vreau să mă conving cu ochii mei.

Şi se îndreptă grăbit spre depozite, cu Rivera pe urmele lui.

— Dacă am fi ştiut, am fi pus pe câţiva din oamenii noştri să păzească intrarea de acolo.

Asta era problema în ziua de astăzi. Sistemele de supraveghere erau atât de eficiente, încât, atunci când se defectau, nimeni nu mai era în apropiere ca să profite de ocazie! Undeva într-un ungher întunecat al minţii, Blount se minuna de schimbarea priorităţilor sale. Fusese o perioadă când domnul decan Winston C. Blount fusese un membru de vază al instituţiei, dându-şi interesul ca nimeni să nu tulbure liniştea Bibliotecii. Astăzi, hmmm… astăzi, o mică zdruncinătură poate ar fi tocmai potrivită pentru a reaşeza lucrurile pe făgaşul potrivit.

— Cei din faţă oare au observat?

— Habar n-am. Camerele de luat vederi din zonă sunt izolate.

Rivera răsufla greu de parcă alergase. O luară pe lângă lifturile şi birourile personalului care ocupau partea centrală a etajului şi se îndreptară ţintă spre depozite. Undeva în spatele şirurilor de rafturi ordonate, pline de cărţi, se zărea cerul.

— Spuneai că există şanse ca Max Huertas să apară la întâlnirea de astăzi.

— Da, e posibil să vină. Câteva biblioteci încep proiectul săptămâna asta, dar noi suntem primii.

Huertas era ceva mai mult decât banii din spatele Biblionetului. Tot el investise o groază de bani şi în biolaboratoarele din apropierea campusului. Întorsese atmosfera în Universitate cu fundul în sus când declanşase nebunia cu distrugerea cărţilor – Biblionetul. În cele din urmă, reuşise să-i şpăguiască pe cei din conducerea Universităţii care ar fi trebuit să ţină cu dinţii de Bibliotecă.

Blount încetini pasul când ajunseră în dreptul ferestrelor. Campusul trecuse prin multe schimbări în ultimele decenii. Campania de construire de

noi clădiri de pe vremea sa, care începuse să prindă din ce în ce mai mult teren, fusese sistată după cutremurul de la Rose Canyon şi de noile sisteme de administraţie a universităţilor. Campusul se reîntorsese la arhitectura ieftină şi urâtă de dinainte. Îi amintea, într-un fel, de zilele de demult de când era student aici. Trist, foarte trist.

Am construit un campus atât de frumos şi pe urmă am lăsat oportunismul, cursurile la distanţă şi blestematele de laboratoare să facă praf tot ce-am realizat noi. Unde este onoarea unei Universităţi când educă cinci sute de mii de studenţi, dar îşi pierde propriul suflet?

Ajunsese la fereastra cea mai nordică şi aruncă o privire în jos. Etajul al şaselea era punctul cel mai înalt al clădirii şi cel mai înclinat. De acolo se vedea cel mai bine în jos, la fâşia de beton crăpat, rampa de încărcare. Iar acolo, un tip aruncând priviri furişe de jur împrejur. Carlos Rivera îl ajunse din urmă şi, pentru câteva clipe, stătură unul lângă altul la geam, cu privirea aţintită spre individul de jos. Apoi Blount observă că tânărul se uita prin podea, cu siguranţă descoperise vreo cameră de luat vederi de la etajele de dedesubt.

— Ăsta nu-i Max Huertas, zise Carlos. El ar fi venit cu o şatră de lingăi.

— Mda.

Dar părea a fi cineva care putea convinge noii paznici ai Bibliotecii să-l lase în clădire. Blount bătu cu degetul în geam.

— Hei, uită-te-n sus, mă, banditule!

Străinul se mişca ciudat, de parcă ar fi fost un bătrân care abia se acomoda cu un sistem nervos reîntinerit… Lui Blount i se puse un nod în gât. Apoi străinul îşi ridică privirea. Era ca şi cum te-ai trezi dintr-odată cu un şobolan uriaş la picioare.

— Dumnezeule…

O combinaţie ciudată de scârbă şi curiozitate îl forţă să-i ordone lui Carlos:

— Adu-l la mine.

După soarele puternic de pe rampa de încărcare, holul părea foarte întunecat. Robert ezită o clipă, ajustându-şi ochii la lumină. Pereţii aveau urme de zgârieturi, iar podeaua era din ciment. După urâţenia şi goliciunea camerei, se vedea că nu era într-o zonă publică. Îşi amintea de vremea studenţiei când, împreună cu alţi colegi, se furişa pe la subsolurile clădirilor din campus.

Pe ecran se vedeau semne în dreptul uşilor, tavanului şi chiar în dreptul crăpăturilor din ziduri. Nu erau cine ştie ce informaţii, numere de identificare şi instrucţiuni de mentenanţă, genul de text pe care înainte l-ai fi găsit ştampilat direct pe ciment. Dar, dacă ar avea timp să cerceteze pe îndelete camera respectivă, ar putea cerceta semnele mai în amănunt ca să afle mai multe informaţii. Fiindcă erau tot felul de ciudăţenii. De exemplu, o crăpătură chituită în zid era marcată „grindă în consolă – maximum <1,2mm:25s“. Robert tocmai se pregătea să afle ce înseamnă grinda respectivă când îi atrase atenţia o uşă acoperită cu un panou uriaş pe care ticăiau secundele: *00:07:03 Echipament Biblionet în funcţiune: ACCESUL STRICT INTERZIS!*

Şi uşa respectivă era deschisă! *Ce naiba se întâmplă aici?*

Înăuntru, huruitul drujbei era şi mai puternic. Mai merse douăzeci de metri înainte, dădu peste nişte lăzi mari din plastic, pe care scria „Date salvate“. La capătul sălii, în spatele unui fel de motostivuitor, se găsea o altă uşă deschisă. De data aceasta, se afla într-un spaţiu cunoscut: se găsea la baza scării principale a Bibliotecii. Privi în sus, în spirala din ce în ce mai mică a scărilor. Particule albe pluteau şi se învârteau în raza de lumină care venea din tavan. Fulgi de zăpadă? Prinse unul în palmă: o bucăţică de hârtie. Huruitul drujbei se auzea din ce în ce mai puternic, acompaniat acum de un aspirator uriaş. Acest zgomot infernal care răsuna în toată clădirea îl obseda, fiindcă îl cunoştea, dar nu-i putea da un nume, însă ştia că era un sunet pe care normal îl auzi *afară*.

O luă în sus pe scări, făcând o pauză la fiecare etaj. Praful şi zgomotul se înteţiră la etajul al patrulea, etichetat pe ecran „Catalog, secţia P– Z“. Uşa se deschise uşor. În spatele ei ar trebui să fie depozitul bibliotecii, toate

cărţile la care ai visat vreodată, kilometri întregi de volume. Frumuseţea ideilor gata de asalt. Dar aici îl întâmpină o imagine cum nu mai văzuse în viaţa lui, într-un depozit de bibliotecă. Podeaua era acoperită cu o prelată albă. Aerul era încărcat cu praf alb. Luă o gură de aer, simţi mirosul de răşină şi lemn ars şi îl apucă un acces de tuse.

— Trrrprrr. Se auzi asurzitor de undeva din dreapta, unde nu erau decât rafturi goale, o movilă de bucăţi de hârtie şi un strat gros de pulbere.

— Prrrrrrrrrprrrrrrr.

După ce îşi chinuise mintea să identifice zgomotul, în cele din urmă Robert îşi aduse aminte cu exactitate ce trebuie să fie maşina care scotea asemenea mugete. O auzise din când în când de-a lungul vieţii, dar întotdeauna fusese într-un spaţiu deschis.

— Brrrrrprrrr!

Un tocător de lemne!

În faţa lui nu erau decât rafturi goale, schelete ale fostului depozit. Robert merse până la capătul culoarului şi se îndreptă în direcţia dinspre care venea sunetul. Aerul era imposibil de respirat, saturat de praf de hârtie. Pe unul din culoare, spaţiul dintre rafuri era ocupat de un tub uriaş de pânză. Viermele uriaş era luminat puternic dinăuntru. La celălalt capăt, aflat la aproape zece metri, stomacul viermelui – sursa zgomotului. Prin ceaţa deasă din încăpere, Robert putu distinge două siluete îmbrăcate cu salopete albe, cu ecusoane pe care scria: „Huertas – Departamentul de arhivistică.“ Cei doi purtau măşti şi căşti de protecţie.

Puteai să-i confunzi cu muncitorii pe un şantier de construcţii. De fapt, afacerea lor se baza în principiu pe deconstrucţie: unul urmat de celălalt scoteau cărţile din raft şi le aruncau în gura tocătorului. În raza vizuală a lui Robert, computerul îi genera etichete banale şi calme pentru oroarea pe care o vedea prin lentilele de contact: mecanismul infernal era un „tocător special NaviCloud“, viermele de pânză care se întindea în spate era „tunelul aparatului“. Robert clipi des din ochi în faţa dezastrului, iar programul răspunse generându-i imagini din interiorul monstrului: bucăţi de cărţi şi reviste se rostogoleau de-a lungul tunelului ca frunzele luate de vârtejuri de

vânt, purtate tot mai sus şi mai sus. Interiorul tubului era plin cu mii de minicamere de luat vederi, fiecare bucată de hârtie era fotografiată din toate unghiurile şi apoi aruncată la coşul de gunoi de la picioarele lui Robert. Datele erau salvate.

— PPPPRRRRRR!

Monstrul mai avansă printre rândurile de cărţi, lăsând în urmă un metru de rafturi goale. Aproape goale. Robert făcu un pas în faţă şi dădu cu mâna de ceva aflat pe unul din rafturi. Nu era praf. Era o jumătate de pagină, ultima rămăşiţă a miilor de file care fuseseră în cărţile deja digerate de echipamentul de „stocare a datelor“. Robert o flutură către muncitorii în costume albe şi urlă la ei cuvinte care se pierdură în zgomotul tocătorului şi al aspiratoarelor din viermele de pânză. Dar cei doi tipi se uitară la el şi îi ţipaseră ceva înapoi.

Dacă la mijloc nu s-ar fi aflat tubul tocătorului, Robert poate s-ar fi repezit la ei. Dar aşa, fiecare stătea pe câte o parte şi făcea semne disperate.

În spatele lui Robert îşi făcu apariţia un al treilea tip, la vreo treizeci de ani, solid, îmbrăcat cu o pereche de bermude şi un tricou negru. Tânărul răcnea la el în – în chineză?! Îi făcu un gest rugător cu mâna să-l urmeze înapoi către scări, să iasă din coşmarul de acolo.

Etajul al şaselea al Bibliotecii era din altă lume decât cea cu două etaje mai jos. De fapt, arăta aproape la fel cum şi-o amintea Robert din 1970. Tipul cu tricou negru îl condusese prin depozite până într-o sală de lectură în partea de sud a clădirii. Un tip scund, cu un laptop în poală, stătea lângă fereastră. Se ridică şi îl cercetă câteva clipe, după care izbucni în râs, întinzându-i mână.

— Măi, să fiu al naibii, dacă ăsta nu-i chiar Robert Gu în carne şi oase!

Robert luă mâna întinsă şi stătu o clipă dezorientat. Jos, cărţi făcute praf, aici, un tip care pretinde că-l cunoaşte. Plus corul de nebuni de jos. În sfârşit putea să-i vadă pe cântăreţi.

— Hei! Nu mă recunoşti, nu-i aşa?

Nu.

Omul avea o coamă de păr blond, dar, după chip, era antic ca mumiile. Doar râsul îi era familiar. După o secundă, ridică din umeri nepăsător şi îl invită pe Robert să ia loc.

— N-ai nicio vină, continuă să sporovăiască. Dar mie îmi vine uşor să te recunosc. A dat norocul peste tine, Robert, aşa-i? Aş zice că tratamentul Venn– Kurasawa a dat cele mai bune rezultate la tine; ai pielea mai fină decât la douăzeci de ani.

Bătrânul îşi mângâie falca cu o mână pătată de vârstă, zâmbind trist.

— Dar restul aparatului cum e? Arăţi cam agitat.

— Am… am fost plecat cu sorcova. Alzheimer. Dar…

— Aha, înţeleg, se vede.

Robert recunoscu dintr-odată acea francheţe brutală. În spatele chipului bătrânului, Robert îl recunoscu pe omul care îi făcuse anii de la Universitate infinit mai interesanţi.

— Tommie Parker!

Tânărul plin de energie pe care nimeni şi nimic nu-l putea opri, entuziast spărgător de servere ale Universităţii încă de pe vremea când era la liceu şi, pe urmă, în toţi anii facultăţii. Pişpirelul care abia aştepta să ajungă om mare.

Tommie dădu din cap, râzând uşor.

— Dap. Dap. Doar că, de vreun secol, lumea mă strigă „domnul profesor Thomas Parker“. Ştiai că mi-am luat doctoratul la Institutul Tehnologic din Massachusetts? După care m-am întors aici şi am fost profesor patruzeci de ani. Ai în faţă unul din membrii de vază ai Universităţii!

Şi văzând ce făcuse timpul… Robert rămase tăcut. *Ar trebui să fiu imun deja*. Îşi luă privirea de la Tommie şi se uită pe fereastră la mulţimea de afară.

— Ce se întâmplă, bătrâne? Te văd aici aranjat la comandă ca un căpitan.

Parker râse şi tastă ceva la laptopul din braţe. Din câte putea Robert să-şi dea seama, era un soi de sistem străvechi, mai rău decât „foaia“ cu care

începuse el, şi cu un sistem de operare mult, mult mai slab decât Epiphany. Dar în vocea lui se auzea entuziasmul.

— E o demonstraţie de protest pe care am organizat-o. Împotriva pericolului Biblionetului. N-am putut opri tocarea cărţilor, dar… uau, ia uite ce-am găsit. Te-am prins pe cameră când ai intrat mai devreme prin spate.

Tommie îi arătă ceva parcă înregistrat cu un telefon mobil undeva în nordul campusului. O figură abia vizibilă, care putea fi Robert, pătrundea în Bibliotecă prin uşa din spate.

— Nu am idee cum ai reuşit să treci de camerele de securitate, Robert.

— Asta se întreabă şi conducerea, zise tânărul care îl salvase. Se aşezase la masa din faţa sălii şi îşi scutura pulberea de hârtie din păr şi de pe haine. Dintr-odată, inscripţia de pe tricou „Confetti dăunează grav sănătăţii“ căpătă sens. Tipul simţi privirea lui Robert şi îi făcu un semn din mână.

— Vă salut. Eu sunt Carlos Rivera şi lucrez în Bibliotecă.

Tricoul se făcu alb, ceea ce măcar mai ascundea bucăţile de hârtie care mai rămăseseră pe el.

— Dumneata eşti cu cei care distrug cărţile?

Dintr-odată băgă de seamă jumătatea de pagină pe care o salvase de la tocător. O aşeză încetişor pe masă, poate mai târziu avea s-o citească şi să încerce să afle de unde fusese luată.

— Nu, nu, zise Parker. Carlos ne ajută. De fapt, toţi bibliotecarii se opun distrugerii cărţilor, în afară de cei din administraţie. Şi, având în vedere că şi tu ai intrat fără să te întrebe nimeni nimic, aş zice că avem aliaţi şi în rândul şefilor. Eşti un personaj celebru, Robert. Am putea să ne folosim de înregistrarea făcută de tine în camera tocătorului.

— Dar n-am…

Robert era cât pe ce să spună că n-are nicio înregistrare, dar îşi aduse aminte ce fel de „haine“ purta.

— În regulă, doar că va trebui să-mi arăţi cum să ţi-o dau.

— Nu e nicio problemă…, începu Rivera.

— Foloseşti porcăria aia de Epiphany, nu-i aşa? Da, va trebui să-ţi găsim pe cineva care poartă ca şi tine, să te ajute. Purtabilele cică îţi fac

viaţa mai uşoară, dar eu cred că e o modalitate să te controleze mai uşor. Eu mă mulţumesc cu dovezi palpabile.

Şi bătu uşor cu palma în laptop. Printr-un accident fericit de memorie, Robert recunoscu modelul. Acum vreo douăzeci de ani, fusese cea mai tare sculă în materie de putere combinată cu miniaturizarea, douăzeci de centimetri pe douăzeci şi cinci, cu un ecran ultraluminos, gros de câţiva milimetri şi o cameră web excelentă. În ziua de astăzi… până şi lui Robert îi părea ditamai măgăoaia învechită. *Cum o fi comunicând cu celelalte aparate moderne?*

Privirea lui Parker alunecă înspre bibliotecar.

— Cum a reuşit să intre în clădire, Carlos?

— *Wŏ bù zhī dào*[3].

Tommie scăpă un geamăt frustrat.

— Iar vorbeşti chineză, Carlos.

— Pardon.

Se uită înspre Robert.

— Am fost translator în cadrul Armatei pe timpul războiului, zise, ca şi cum asta ar fi explicat totul. Nu ştiu cum a reuşit să intre, domnule profesor. Eu l-am văzut coborând pe alee dinspre Clădirea Varşavschi. Am folosit aceleaşi imagini pe care le au şi camerele de supraveghere. Veţi observa că, până şi atunci când a ajuns la sala unde erau tocătoarele, tot nu s-a găsit nimeni să-l oprească.

Îşi întoarse capul în direcţia depozitului.

— Poate domnul decan are oameni care lucrează la problemă.

După un moment de tăcere, un bătrân îşi făcu apariţia din spatele cărţilor.

— Ştii prea bine că n-am niciun om, Carlos.

Se îndreptă spre fereastră fără să-i adreseze vreo privire lui Robert.

Aha! gândi Robert, *deci aici se ascunsese Winnie în ultimele săptămâni*. Blount se uită în jos înspre piaţă, în cele din urmă vorbi:

— Au încetat cântatul. Ştiu că a venit şi Gu, nu-i aşa?

— Da, domnule. Chiar dacă noi n-am publicat înregistrarea, sunt destui jurnalişti care mişună primprejur. Cel puţin trei surse l-au identificat.

Afară, mulţimea scanda. Robert încercă o mişcare, cum îi arătase Juan să facă pentru a afla ştirile. Văzu doar publicitate. Şi Sharif tot mut era.

După o clipă, Blount se întoarse în capul mesei şi se aşeză pe scaun cu un oftat greu. Încă nu-i aruncase nicio privire lui Robert, dar nu mai arăta atât de impertinent ca la ora lui Chumlig. *Câţi ani au trecut oare de când nu ne-am mai jucat de-a războiul?* Robert îl privi fix pe Blount, gest pe care computerul l-a interpretat ca fiind o comandă de căutare pe numele acestuia. Dar, în plus, în zilele de demult, privirea lui Robert întotdeauna îl intimida pe tip.

— OK. Blount îi făcu semn lui Tom. Spune-le oamenilor noştri de jos să înceapă ultima parte, cu interviuri, opinii etcetera.

— Şi cu ultimul nostru invitat-surpriză cum rămâne? zise Tommie arătând cu degetul spre Robert.

Blount se uită, în sfârşit la Robert. Pe ecran veneau valuri de informaţii: Google: *Winston C. Blount a absolvit Filologia la Universitatea din San Diego în 1971, doctoratul în literatură engleză la Universitatea din Los Angeles 1973, profesor la Catedra de engleză la Universitatea din Stanford 1973 – 1980, profesor de literatură şi apoi decan al Facultăţii de Artă şi Literatură la Universitatea din San Diego 1980 – 2012. [Bibliografie, Interviuri, Activităţi]…*

— Ia zi, Winnie, tot cu şmenuri de ocupi?

Chipul bătrânului păli, dar răspunsul fu cât se poate de prompt.

— Prefer să mi se spună domnule decan sau Winston.

Avusese o vreme când voia să i se spună „Win“, dar îl lecuise Robert de pretenţia respectivă. Se măsurară din priviri câteva clipe, în cele din urmă, Blount întrebă:

— Ai vreo explicaţie despre cum ai reuşit să intri pe uşa de serviciu?

Robert râse încet.

— Am intrat pur şi simplu. Sunt cât se poate de neştiutor, Winston.

Ce se întâmplase oare cu Zulfi Sharif?

Tommie Parker îşi ridică ochii din laptop.

— Există pe net informaţii publice de ultimă oră în legătură cu Robert Gu. Care a suferit de Alzheimer aproape patru ani. Este unul din ultimele succese în materie de tratament. Uau, frate, era să mori de bătrâneţe înainte să te faci bine. Pe de altă parte, se pare că te-a lovit norocul cel mare. Deci! Cu ce ocazie pe la noi, taman azi?

Robert, spre surprinderea lui, nu avea niciun chef să discute problemele lui cu Bob şi Miri.

— Potrivirea e pur şi simplu întâmplătoare. Am venit până în campus pentru că… pentru că voiam să văd cărţile.

Un zâmbet răutăcios înflori pe chipul lui Blount:

— Cum îţi stă ţie în obicei, să apari când e prea târziu. Vii să vezi cărţile în ziua când noi le ardem.

— Ba nu le ardem, domnule decan, sări Rivera. Doar le tocăm. Tehnic vorbind. În afară de confetti, celelalte tocături sunt păstrate.

Robert privi la pagina pe care o adusese de jos: o tocătură care scăpase din locul de veci? Ţinu bucata de hârtie stingheră între degete şi întrebă:

— Serios, ce se întâmplă aici? Ce-a fost asta? Ce nebunie a dus la distrugerea cărţii din care a căzut pagina asta?

Winnie nu răspunse imediat; îi făcu un semn lui Rivera să-i dea hârtia din mâna lui Robert. O aşeză pe masă şi o analiză câteva clipe, apoi zâmbetul lui amar se lăţi şi mai mult.

— Ce ironie plăcută. Încep de la literatură post-modernă, nu-i aşa, Carlos?

— *Dù*… răspunse tânărul, ezitând.

— Aceasta, zise Winnie rânjind în timp ce flutura hârtia în aer, este dintr-un roman ştiinţifico-fantastic! Tâmpiţii ăia sefişti au primit în sfârşit ce meritau. Treizeci de ani au sabotat literatura şi educaţia literară – acum le-a venit de hac reducţionismul viitorului! Bună răsplată!

Făcu foaia ghem şi o aruncă înapoi spre Robert.

Tommie recuperă mingea de hârtie şi încercă să o netezească.

— A fost o întâmplare că SF-ul a fost primul, Winston.

— De fapt, remarcă Rivera, există zvonuri cum că s-ar fi început cu SF-ul fiindcă ar fi mai puţini protestatari în rândul ciudaţilor.

— N-are nicio relevanţă, spuse Tommie. Aveau programat să ajungă şi în celelalte domenii până la sfârşitul zilei.

Winnie se aplecă în faţă:

— Ce vrei să spui cu *aveau*?

— Cum, nu ştiai? Parker îşi mângâie iar laptopul. Au încheiat pe ziua de astăzi. Zâmbi cu gura până la urechi şi continuă: presa populară spune că „mica problemă tehnică“ a fost apariţia lui Robert în mijlocul operaţiunii.

Rivera ezită şi o luminiţă pâlpâi în lentilele negre din ochelarii pe care îi ţinea mereu la ochi.

— Da. Deci mulţimea de afară avea motiv de bucurie, la urma urmei.

Winnie se ridică, privi din nou pe fereastră şi se aşeză la loc.

— Foarte bine, o primă victorie! Transmite felicitări trupelor, Tommie.

Robert îşi ridică mâinile în aer.

— Îmi poate explica şi mie cineva ce se întâmplă? Poate nu arde nimic, dar aduce foarte bine cu *Fahrenheit 451*. Care e altă carte ştiinţifico-fantastică, Winston.

Rivera îi făcu un semn:

— Daţi o căutare pe Biblionet, domnule profesor.

Robert începu să tasteze, gesticulând şi întrebându-se în gând cum reuşea Juan să facă toate astea fără să pară ridicol.

— Ia laptopul meu, n-ai să reuşeşti să vezi ştirile în Epiphany.

Winston Blount bătu cu palma în masă.

— Lasă-l pe Gu în treaba lui, Tommie. Noi avem treaba noastră.

— OK. Dar Robert a schimbat datele problemei, acum ne putem folosi de reputaţia lui.

Rivera aprobă şi el:

— Corect. Practic, a câştigat toate premiile care se puteau câştiga.

— Lasă-mă, domnule, cu astea, zise Blount. Avem deja patru nobelişti alături de noi. Faţă de ei, Gu e apă de ploaie.

Aruncă o privire rapidă în direcţia lui Robert. Avusese o secundă de ezitare, prea scurtă pentru ca ceilalţi să sesizeze.

Cele mai importante lucruri despre Winston Blount nu erau scrise în biografia de pe net. Odinioară, Winnie se crezuse el însuşi poet. Dar nu era; abia putea să lege două idei, dar avea un ego mare. Până la vremea când ajunseseră amândoi preparatori la Stanford, Robert îşi pierduse deja răbdarea cu acest poseur. Pe de altă parte, şedinţele de la catedră ar fi fost plictisitoare de moarte fără pasiunea lui Robert de a-l ironiza pe Winnie. Tipul fusese o sursă nesecată de amuzament, în încercările lui disperate de a-l pune pe Robert cu botul pe labe. Semestru după semestru, duelurile lor verbale deveniseră din ce în ce mai puţin voalate, iar eşecurile lui Winnie, tot mai evidente. Soarta fusese şi crudă, vitregindu-l pe Blount de talentul la care râvnea cel mai mult, acela de a crea opere memorabile. Campania lui Robert, mai în glumă mai în serios, avusese un efect devastator. În ultima perioadă a anilor şaptezeci, bietul Winnie era ţinta – mascată – a întregii catedre. Din toată demagogia lui nu mai rămăsese nimic. Plecase din Stanford, spre marea satisfacţie a lui Robert, care îşi amintea ce mulţumire simţise când scăpase lumea de un asemenea talent gol, iar Blount îşi luase locul meritat în schema lucrurilor, devenind administrator…

Dar probabil fusese la fel de bun cum era noul Robert Gu talentat în poezie. *Mă întreb dacă Winnie are idee ce prost manager e…* Tommie Parker habar nu avea de nuanţele discuţiei. Răspunse la comentariile lui Blount ca şi cum ar fi fost un fapt divers.

— Cineva trebuie să-l fi considerat important. Cineva care are putere să-l treacă dincolo de un sistem de securitate destul de strict.

Se întoarse spre Gu.

— Ia adu-ţi aminte, Robert. Ştiu că eşti nou într-ale comunicaţiilor – şi Epiphany nu te ajută prea mult – , dar ai observat ceva neobişnuit astăzi? Vreau să spun… ceva înainte să ajungi la Bibliotecă!

— Păi…

Aruncă o privire la ştirile care începeau să se deruleze în aer. Texte şi fotografii despre „Proiectul Biblionet: salvarea preistoriei pentru studenţii

de astăzi“. Ştirea *asta* era cu siguranţă ciudată. Nu mai observă nimic neobişnuit, în afară de lumini care pâlpâiau în diverse locuri. Încercă să-şi amintească explicaţiile lui Juan. *Ah*. Sharif revenise, o iconiţă roşie într-un colţ, pe undeva prin zona depozitelor.

— M-a ajutat un student, Zulfikar Sharif.

— Ai ţinut legătura cu el în drum spre Bibliotecă?

— Da. Sharif mi-a spus că ar fi mai uşor dacă aş evita mulţimea adunată în faţa intrării principale.

Rivera şi Parker se uitară unul la altul.

— Şi n-aţi observat barajele puse de Pază? Care vă ghidau spre intrarea din sud?

— Domnule profesor, se pare că aţi fost deturnat.

— Nu fi supărat, Robert, zise Parker. Genul acesta de lucruri se întâmplă frecvent cu purtabilele. Ar trebui să vedem ce este cu acest personaj Zulfikar Sharif.

Robert făcu semn în direcţia luminii roşii.

— Cred că e încă aici.

Gestul trebuie să-i fi semnalat computerului să facă publică lumina pe care o vedea: Rivera se uită în direcţia mâinii lui, apoi:

— Da! Vedeţi luminiţa, domnule profesor Parker?

Tommie se uită în ecranul laptopului şi atinse touchpadul:

— Bineînţeles că o văd. Pun pariu că, prin computerul lui Robert, a şi tras cu urechea la ce discutam mai devreme. Ce-ai spune să-l invităm să iasă din ascunzătoare, să stăm puţin de vorbă.

Blount se uita, pierdut, de jur împrejur, clipind din ochi. Evident, nu vedea luminiţa, dar răspunse la sugestia lui Tommie ca şi cum i-ar fi fost adresată lui.

— Da, invită-l.

Robert tastă şi aşteptă o clipă. Un fel de spiriduş rubiniu zbură până la marginea mesei şi dintr-odată deveni un om întreg, cu pielea închisă la culoare şi privire onestă. Le zâmbi jenat, prelingându-se de-a lungul mesei, pentru a se „aşeza“ pe un scaun aflat în celălalt capăt.

— Vă mulţumesc, domnule profesor, că m-aţi invocat. Şi da, am tras cu urechea la ce vorbeaţi. Scuze pentru defecţiunile tehnice de mai devreme.

— Aş spune că mai degrabă ai profitat de neştiinţa unui începător, zise Parker.

Blount dădu din cap cu emfază:

— Aşa aş zice şi eu! Eu…

Ezită, părând să cântărească faptele.

— Ah, la naiba. Contează, Tommie? Tot ce am făcut astăzi este pe faţă.

Tommi zâmbi cu gura până la urechi.

— Adevărat! Dar un lucru pe care l-am învăţat este că întotdeauna calul de dar se caută la dinţi. Câteodată poţi descoperi vreun cal troian!

Privi către imaginea de pe ecranul laptopului.

— Deci, domnule Sharif, nu contează dacă ai tras sau nu cu urechea. Spune-ne doar ce i-ai făcut lui Robert Gu. Cineva l-a condus spre intrarea de serviciu şi l-a trecut de toate nivelurile de securitate.

Sharif zâmbi timid.

— Sincer să fiu, şi eu am fost la fel de surprins ca şi dumneavoastră. Eu şi domnul profesor stăteam de vorbă bine mersi când am ajuns în campus. La un moment dat, a devenit foarte tăcut pe măsură ce coboram panta dinspre Clădirea Varşavschi. Pe urmă, brusc, fără niciun motiv aparent, a făcut stânga şi a luat-o spre partea de nord a clădirii. După care l-am văzut intrând pe la intrarea de serviciu… şi ni s-a întrerupt legătura. Mai mult de atât nu ştiu. Purtabilul meu are antivirusul cel mai puternic de pe piaţă, nu are nimeni acces, hm…

Stătu o clipă tăcut, apoi schimbă subiectul.

— Mă întreb, nu cumva înţelegeţi greşit situaţia? Proiectul Biblionet va permite oricui doreşte să aibă acces la toată literatura scrisă în istoria omenirii şi mult mai rapid decât oricare alt program existent. Ce e greşit cu treaba asta?

Această ultimă remarcă fu întâmpinată cu o tăcere totală. Winston Blount schiţă un zâmbet subţire:

— Bănuiesc că nu ai văzut site-ul nostru de web!

— Ăă… încă nu am avut ocazia…

Făcu o pauză, cu privirea pierdută în gol.

— Aha, înţeleg ce vreţi să spuneţi, continuă, zâmbind. Presupun că ar trebui să fiu de partea protestatarilor – aş avea şi eu jobul asigurat la Biroul de informaţii! Vedeţi dumneavoastră, mie îmi plac poeţii din timpurile străvechi, dar literatura veche este incredibil de greu de accesat. Dacă te interesează un subiect post anii 2000, sursele sunt peste tot, găseşti tot ce vrei, doar apeşi pe un buton. Dar pentru restul literaturii, trebuie să te apuci să răscoleşti toată *asta!*

Şi arătă cu mâna spre şirurile nesfârşite de cărţi, depozitul care se întindea cât vedeai cu ochii pe întregul nivel al şaselea al Bibliotecii.

— Îţi trebuie zile întregi doar ca să-ţi dai seama care pe unde vine.

Trântorul, gândi Robert şi se întrebă dacă entuziasmul lui Sharif pentru „cărţi adevărate“ fusese sincer. Dar observase trendul respectiv chiar din perioada când era profesor. Nu erau doar studenţii cei care refuzau să se murdărească pe mâini. Chiar şi cei care se lăudau că lucrează în cercetare ignorau informaţiile pe care nu le găseau online. Winnie privi ameninţător înspre tânăr:

— Domnule Sharif, dumneata nu înţelegi scopul acestor camere. Nu mergi în depozit aşteptând să găseşti răspunsul precis la întrebarea-arzătoare-a-momentului. Nu funcţionează aşa. Am fost de mii de ori printre rafturile astea şi numai rareori am găsit răspunsul exact al căutărilor mele. Dar ştii ce am găsit în schimb? Am găsit alte cărţi, care tratau parţial subiectul căutat şi care mi-au răspuns la întrebări pe care eu nici nu mă gândisem să mi le pun. Acele răspunsuri mi-au deschis noi orizonturi şi au fost de cele mai multe ori mai interesante decât crezusem eu când pornisem în călătorie.

Se uită la Rivera:

— Zi tu dacă nu-i aşa, Carlos.

River aprobă din cap, niţel cam fără entuziasm, observă Robert.

Dar Winnie vorbise bine, atât de bine, încât Robert simţi nevoia să întărească cele spuse.

— Este curată nebunie, Sharif. Aparent, proiectul Biblionet este ideea cuiva de a fotografia şi apoi digitaliza tot conţinutul Bibliotecii. Dar… – brusc îşi aminti o mulţime de întâmplări din ultimii lui ani la Stanford – Google nu a făcut acelaşi lucru?

— Corect, zise Rivera. De fapt, acesta este primul nostru argument şi, probabil, cel mai puternic. Dar Huertas e un comersant versat şi are şi el argumente în favoarea lui. Ce doreşte el este ceva rapid şi foarte, foarte ieftin. Nici una dintre digitalizările de dinainte nu a fost la fel de complexă şi împânzită precum va fi cea de acum. Huertas are avocaţi şi software care să-i permită să cumpere vechile drepturi de autor pe nişte sume de nimic şi care nu vor mai putea fi răscumpărate sau vândute altcuiva.

Winnie râse amar.

— Adevăratul motiv pentru care cei din administraţie au acceptat proiectul este că le convin banii lui Huerta, poate chiar şi publicitatea. Dar dă-mi voie să-ţi explic, domnule Sharif, tocarea cărţilor înseamnă distrugerea lor. Mai rău de atât nu se poate. Rezultatul va fi un talmeş-balmeş fără nicio utilitate.

— Ba nu, domnule Blount, citiţi prezentarea: fotografiile înregistrate de camerele din tunel sunt apoi analizate şi reformatate. Este o problemă de software să reorienteze imaginile, să le potrivească unele cu altele şi să reconstruiască textul original, în ordinea corectă. De fapt, dincolo de simplitatea mecanică a proiectului, se pare că acesta este motivul pentru care foile sunt rupte cu asemenea violenţă. Urmele lăsate în momentul ruperii sunt unice, nu e ceva nou. Reconstruirea focului de armă este deja un procedeu clasic în criminalistică.

— Ah, da?

Robert luă în mână pagina pe care o scăpase de la măcelul din depozitul de literatură nouă. O ţinu între degete ca pe o victimă, lipsită de suflare.

— Ia să-mi spui şi mie ce minune de software va putea recupera o bucată de hârtie smulsă din legătură şi care nu a ajuns în tub, deci rămasă nefotografiată?

Lui Sharif prea puţin îi păsa, dar văzu pe faţa lui Robert că nu era de glumă.

— Dar, domnule profesor, asta nu e problema mea. Se vor pierde fragmente pe ici, pe colo, e drept. Chiar şi acolo unde totul este fotografiat integral, programele ar mai putea încurca pe ici, pe colo câte o bucăţică. Teoretic, marja de eroare este infimă, câteva cuvinte la un milion de volume, mult mai bună chiar şi decât în cazul republicării unei cărţi, cu editare manuală! Acesta este şi motivul pentru care marile biblioteci participă la proiect, pentru a verifica rezultatele şi a detecta orice eventuală eroare.

Alte biblioteci mari? Robert îşi dădu seama că stătea cu gura deschisă. O închise, rămas fără replică.

Tommie se uita în ecranul laptopului.

— Pari dintr-odată foarte bine informat, domnul meu.

— Pentru că… mă rog, sunt cu computerul pe mine, răspunse tânărul.

— Pfff. Şi tot ce-ţi doreşti este să-ţi urmezi pasiunea pentru literatură.

— …Da! Îndrumătoarea mea de lucrare şi-a bazat întreaga carieră pe *Secretele vârstelor* lui Gu. Şi acum aflu că marele poet s-a întors printre noi din ghearele Alzheimerului! Este un tren pe care nu-l prinzi decât o dată în viaţă… Uitaţi ce zic eu: dacă nu credeţi în prezentarea mea de pe Google, daţi în baza de date de la Informaţii! Multă lume este foarte mulţumită, chiar o grămadă de studenţi de la Universitate – şi să ştiţi că nu le dau vreo informaţie secretă! Nici măcar una!

Aha. Poate că încă era interzis să faci lucrările altora, în această minunată lume nouă.

— Nu ştiu ce s-a întâmplat cu domnul profesor Gu astăzi, dar apariţia lui a încetinit proiectul, nu-i aşa? Nu asta vă doreaţi?

Blount şi Rivera aprobară simultan.

— Dap. Dar încă nu-s lămurit care e jocul dumitale.

— Nu sunt decât un simplu student la engleză!

Tommie scutură din cap:

— Poţi fi aproape oricine. Poate şi cineva din conducere. Când vor să pozeze în filologi, trimit pe cineva care se pricepe la poezie. Există o vorbă din bătrâni: Începutul încrederii vine când te vezi cu omul faţă în faţă. Eu nu văd nimic în biografia dumitale de care să mă agăţ să zic că eşti băiat de încredere.

Sharif se ridică şi făcu câţiva paşi prin masă. Îşi îndreptă privirea în sus, ridicându-şi mâinile în aer.

— Vreţi în persoană? Asta pot face. Uitaţi-vă în jos, la banca de lângă alee.

Tommie îşi dădu scaunul mai în spate, aruncând o privire peste umăr. Robert se duse la fereastră şi se uită în jos. Mulţimea se risipise, mai rămăseseră câteva pâlcuri de demonstranţi înrăiţi. Aleea era un şarpe din dale care îşi croia drum de-a lungul dealului, capul atingând balustrada terasei Bibliotecii. Mozaic veritabil, încă de pe vremea studenţiei lui Robert.

— Am bătut tot drumul din Corvallis special să-l văd pe domnul profesor Gu, vă rog, nu mă trimiteţi înapoi acasă.

Şi chiar acolo, în mijlocul aleei, era al doilea Zulfi Sharif, de data aceasta, în carne şi oase. Se uita în sus către ei şi le făcea semn cu mâna.

3 „Nu ştiu“ în lb. chineză în original (n. red.).

13

MIRI ÎŞI FACE GAŞCĂ

De când se ştia, Miri avusese ghinion cu bunicii. Părinţii lui Alice – şi bunicii de asemenea – trăiseră în Chicago şi nici unul nu mai era în viaţă. Din partea familiei lui Bob, Robert fusese aproape mort, dar apoi îşi revenise! Acum Miri se temea că avea să-l piardă şi a doua oară. Şi ajungem la Lena…

Lena Gu era decedată doar oficial, după ce îl convinsese pe Bob să aranjeze minciuna cu Prietenii dreptului la intimitate şi îi interzisese categoric să-i spună lui Miri. Dar Bob o pusese pe Miri la curent. Foarte inteligent din partea lui, pentru că Miri ar fi descoperit oricum, dar, făcând-o părtaşă la secret, Miri devenise prizoniera promisiunii de a nu dezvălui nimic. Nu-i suflase o vorbă lui Robert, nici chiar pe vremea când mai erau încă prieteni şi el căutase disperat răspunsuri.

Dar acum *Miri* era cea disperată. Nu o mai văzuse pe Lena de cinci luni. Fusese cât pe ce să o sune după incidentul cu Ezra Pound. Dar n-ar fi făcut altceva decât să-i confirme certitudinea că Robert e un monstru. Bob nu voia să mai audă de problemele lui Robert. Laşul. Alice nu era laşă, dar era ocupată până peste cap în aceste zile cu pregătirea care nu părea să meargă prea bine. *OK, mă pot descurca şi singură*, îşi spuse Miri în gând. Pusese la cale un plan de recuperare, împreună cu Sharif. La început, totul mersese ca pe roate. Avea acces la purtabilul lui Sharif şi, prin el, direct la

Robert. Dar, după excursia lui Robert la Universitate, îşi dăduse seama că, în afară de ea, mai era cineva în spatele lui Sharif.

Clar, venise momentul să-i facă o vizită Lenei.

Aşteptă până în weekend şi luă o maşină până la Dealul Piramidei. Locul roia de lume sâmbăta. Bob îi povestise că îi aducea aminte de bâlciurile din copilărie. Trebuia să mergi fizic până acolo, dar, odată ajuns, puteai intra în orice joc aveai chef. Era afacerea celor de la Cazinourile din Baja, dar pentru copiii care nu erau încă la vârsta legală pentru jocurile de noroc. Cel mai important lucru, pentru Miri, era că parcul avea un sistem de pază destul de bun. Chiar dacă pe Robert l-ar fi apucat curiozitatea să vadă unde s-a dus, era puţin probabil că ar fi putut-o repera până la Lena.

Când ajunse, îşi scoase bicicleta din portbagajul maşinii şi o proiectă ca un măgăruş. Avatarul ei era un personaj clasic de desene animate: ochii mari, părul în formă de ţepi şi gură mică. Ceea ce ar fi trebuit să descurajeze pe oricine avea de gând să se joace cu el.

Miri o luă de-a lungul potecii care înconjura dealul. Îşi scoase avatarul ca să poată vedea jocul zilei. *Îh, porcăria de Jurasic*. Teropozi şi stegozauri peste tot. Acum un an, nimeni nu auzise de Jurasici, iar acum erau mai populari decât multe jocuri de la firme mari. Chiar reuşiseră o mega lansare a ultimei versiuni de *Cretacic*. Existau sute de tipuri de personaje. Unele chiar erau furate din alte jocuri. Restul erau imaginate din folclorul popoarelor de la capătul lumii. Imageria era foarte foarte ieftină, fără vreo logică creativă. Poate de aceea erau copiii înnebuniţi după ele.

Aproape de vârful dealului, un Mic Tiranozaur urla. Sunetul nu era amplificat de vreun sintetizator.

Tiribombele ţâşniră de undeva din măruntaiele pământului, aruncându-se spre înălţimi. Stătură suspendate în aer aproape un minut, după care se aruncară înapoi spre pământ. Era cea mai spectaculoasă cursă din California de Sud. Prietenii lui Miri strâmbau din nas: „Poate e doar poşta, trimisă cu lansatorul de la UP/Ex“. Dar când era mică, Miri îşi petrecuse zile întregi făcând tumbe prin aer.

Astăzi, traversă parcul fără să participe la vreun joc. Fusese atentă să nu atingă, cu atât mai puţin să se urce în vreo jucărie. Evitase cu multă grijă animăluţele pufoase pe care îţi venea să le iei în braţe să te joci cu ele. Regula numărul unu a parcului era „pui mâna, plăteşti". Poate ar trebui să plătească intrarea la vreun joc, pentru a împărtăşi febra momentului.

Se opri şi aruncă o privire în susul dealului. Zona era foarte animată, iar, dacă ascultai atent, îi auzeai pe puştii ascunşi prin tufişuri jucându-se în alte universuri, concepute în aşa fel încât nici unul din jucători şi nicio maşină nu îi incomodau pe ceilalţi. Se felicită că alesese avatarul anime, prea pretenţios pentru mucoşii de aici.

— Ce zici de *Spirite gemene*? Nu ai nevoie decât de doi oameni.

— Au!

Miri era cât pe ce să cadă de pe măgăruş. Se întoarse şi se ascunse în spatele bicicletei. În faţa ei era cineva real, dar tot cu avatar anime. Mută pe imaginea reală şi surpriză: Juan Orozco. El mai lipsea. Nu şi-ar fi închipuit că era fan anime clasic.

Vorbi cu o voce piţigăiată:

— Mă tem că astăzi nu sunt dispusă, caut ceva mai sofisticat.

Orozco – şi creatura cu părul cu ţepi pe care o avea ca avatar – îşi aplecă într-o parte capul, curios:

— Tu eşti Miri Gu, nu?

Culmea lipsei de politeţe, dar la ce să te aştepţi din partea unui ratat de paisprezece ani?

— Aşa. Şi? Tot n-am chef să mă joc.

Făcu stânga-mprejur şi împinse bicicleta la deal, pe potecă, cu Orozco pe urmele ei. Băiatul avea o bicicletă pliabilă, pe care o manevra mult mai bine decât Miri pe a ei.

— Ştii că eu şi bunicul tău lucrăm împreună pentru proiectul de compoziţie al doamnei Chumlig?

— Ştiam asta!

Am îmbulinat-o! Dacă Juan afla ce avea Miri în plan, atunci şi Robert putea afla.

— M-ai urmărit?

— Nu e ceva ilegal!

— Dar nu e frumos.

Nu se uita la el, mergea repede-repede tot înainte.

— Nu te-am urmărit secundă-cu-secundă. Doar speram să ne întâlnim pe undeva, după care te-am zărit venind dinspre poartă…

Poate doar îi instalase alarme de proximitate.

— Nu ştiu dacă ştii, bunicul tău încearcă să mă ajute. La scris, de exemplu. Am impresia că încep să le am cu scrisul. Iar eu îl învăţ să poarte. Dar… îmi pare rău pentru el. Tot timpul pare enervat de ceva.

Miri continua să meargă înainte.

— În orice caz, mă gândeam… dacă s-ar putea întâlni cu vreunul din prietenii lui de demult… poate s-ar simţi mai în largul lui.

Miri se întoarse nervoasă spre el.

— Recrutezi cumva?

— Nu! Adică, am o afacere în care s-ar putea băga seniorii, dar nu despre asta este vorba. Bunicul tău mă ajută la lecţii şi vreau să-l ajut şi eu la rândul meu.

Începuseră să coboare dealul pe partea cealaltă, apropiindu-se de poarta dinpre est. Aici era ultima şansă a Parcului să facă bani. Cu cât te apropiai mai mult de poartă, cu atât decorul devenea mai tentant. Tot felul de animăluţe pufoase se jucau în jurul tău, îmbiindu-te să le iei în braţe. Jucăriile erau de-adevăratelea, un mecanism îmbrăcat în pluş gros care îi tenta pe copii. Când era mai mică, Miri cumpăra câte o jucărie pe lună. Mai avea şi acum câteva în camera ei.

Îşi împinse bicicleta prin aglomeraţia de jucării, încercând să evite ursuleţii vorbitori, soldaţii în miniatură şi copiii. Ajunsă în faţa porţii, Miri se împiedică şi îşi pierdu avatarul, redevenind pentru o clipă fata grasă şi neinteresantă de fiecare zi, iar bicicleta, o rablă. Orozco în realitate era un slăbănog care se chinuia, nervos, să-şi desfacă bicicleta nou-nouţă.

Nu trebuie să afle despre Lena.

Făcu un pas spre băiat şi îl împunse cu un deget în piept.

— Bunicul meu se descurcă şi fără ajutorul tău. Lasă-te de racolări şi, în afara şcolii, stai departe de el.

Şi îi băgă sub nas o imagine făcută de Annette pentru grupul lor de Răzbunători. Băiatul se dădu un pas în spate.

— Dar vreau doar să-l ajut!

— Iar dacă te prind că mă urmăreşti…

Îşi programă purtabilul să transmită coordonate greşite, pe care puştiul avea să le depisteze abia după câteva ore.

Anonim —> Juan Orozco: <sm> Dacă mă superi, temele tale vor „arăta“ ca şi cum ar fi fost copiate de pe net. </sm>

Juan făcu ochii mari, luat prin surprindere de ameninţarea fetei. Care era vorbă goală, Miri era ascultătoare şi respecta regulile cu sfinţenie, chiar dacă pretindea altfel.

Se urcă pe bicicletă şi îşi dădu drumul la vale. Aproape îşi pierdu echilibrul, dar se drese repede şi o zbughi, cât mai departe de Orozco.

Când coborai Dealul Piramidei prin partea de nord-est, dădeai de o vale în care se afla cartierul pensionarilor numit Capătul curcubeului. Fusese fondată în urmă cu şaizeci de ani, cu mult timp înainte ca suburbiile să se extindă atât de departe. Comunitatea luase avânt în primii ani ai secolului douăzeci şi unu, când un val de bătrâni proaspăt îmbogăţiţi ajunsese aici.

Miri pedală de-a lungul rampei de biciclete, făcând tot posibilul să nu dea peste cineva. Legitimaţia ei de vizitator era încă validă, iar copiii aveau oricum statut de cetăţeni de onoare ai comunităţii. Când era mică şi venea la Lena, i se părea că satul era ca din poveşti. Grădinile cu iarbă adevărată erau la fel de frumoase ca şi cele cu iarbă artificială din Fallbrook. Şi statuile din bronz adevărat. Şi colonadele şi faţadele de cărămidă erau reale şi frumoase cum numai în cele mai scumpe magazine mai puteai vedea.

Între timp Miri crescuse, mai aflase câteva lucruri despre seniori la şcoală, deci era inevitabil să nu-şi facă unele idei, chiar cinice: la Capătul curcubeului se învârteau bani frumoşi, dar erau cheltuiţi de oameni care nu mai aveau pe ce da banii. Majoritatea celor care stăteau acolo se hrăneau cu

amintiri, iluzii şi promisiuni biotehnologice, fiindcă nu avuseseră încă norocul să găsească / reuşească un tratament nou.

Orozco nu încercase s-o urmărească ori să-şi ascundă urmele, Miri îl putu vedea îndreptându-se spre est. Reuşise, în cele din urmă, să-şi desfacă bicicleta şi o luase la pedale înspre cartierul Mesitas. Fata îl urmări, dusă pe gânduri. Ar putea fi Juan Orozco individul care îl deturnase pe Sharif la Universitate? Imposibil. Acela fusese un deştept încrezut care făcuse un gest de bravadă. Mai important, Deşteptul lui peşte ştia ce face, poate chiar mai bine decât Miri.

Gata. Avea lucruri mai importante la care să se gândească. Casa Lenei era la capătul celei de-a doua străzi. Era timpul să redecoreze peisajul. Se gândise mult la această întâlnire, închipuindu-şi toate lucrurile pe care avea să le spună, toate lucrurile triste pe care avea să le vadă. Miri îşi construise o viziune specială, bazată pe proiectele la care lucrase, într-o formă sau alta, încă din clasa a doua, când învăţase ce înseamnă „varianta 12: osteoporoza incurabilă“.

Mai întâi, făcu copacii de pe marginea străzii mai înalţi şi mai robuşti, să nu mai semene a palmieri. Pe măsură ce urca dealul, frunzele mari din vârf fură înlocuite cu crengi arcuite acoperite cu ace verzi de conifere. Miri nu avea, desigur, niciun suport fizic pentru peisajul proiectat, nu avea la ea purtabilul cu planşe pentru jocuri, nici microventilatoare. Soarele tot o bătea în cap, chiar dacă desenase nori pe cer şi copaci umbroşi de o parte şi de alta. Poate ar trebui să-şi imagineze căldura ca un fel de vrajă. Se mai gândise şi înainte la asta, dar mereu se iveau alte detalii mai importante la care să lucreze. După toate lunile în care visase cu ochii deschişi, imaginea pe care o proiecta acum nu era luată de nicăieri, era în întregime produsul minţii lui Miri, împrumutat din sute de fantezii şi gânduri, despre cum avea să fie întâlnirea cu Lena. Nu făcuse public proiectul. Multe fantezii sunt mult mai distractive atunci când le împărtăşeşti cu alţii, dar nu aceasta.

În cele din urmă se opri brusc şi descălecă de pe bicicletă. Avea să meargă pe jos următoarea sută de metri. În jur mai erau câţiva oameni, care, în viziunea ei, făceau parte din decor. Trotuarele şi rampele pentru scaunele

cu rotile erau poteci de pădure şi trepte vechi, acoperite cu muşchi. De câteva ori se împiedică de unele detalii care nu-şi aveau logica acolo, dar era explicabil în emoţiile momentului. Ajunse în dreptul grupului de case unde stătea Lena. Se vedeau poteci ducând undeva în spate, semn că mai erau şi alte cabane ascunse în inima pădurii. Aici, copacii ei erau foarte bătrâni, cu crengi uriaşe întinse deasupra ei. Miri îşi împinse bicicleta de-a lungul cărării. Oamenii din zonă o duceau mai bine decât restul – nu la fel de bine ca Lena, dar erau încă bine văzuţi şi respectaţi. Miri îşi ţinu ochii în pământ şi se rugă să nu-i vină cuiva ideea să o întrebe de vorbă.

Mai făcu câţiva paşi şi dădu de o alee care ducea la o cabană din lemn, mare şi albă. Aruncă o privire în sus la crengile care ascundeau cerul într-un verde de smarald al frunzelor bătute de soare. Aici erau copacii cei mai înalţi din toată pădurea. Vrăjitoria vrăjitoriilor. Aici era înţelepciunea lumii. Îşi rezemă bicicleta de perete şi se îndreptă spre intrare, apoi bătu cu putere în ciocănelul uşii. Bubuitul îi răsună în urechi. Ignoră melodia soneriei care cânta undeva în realitate şi pe care Lena o adusese din casa din Palo Alto.

Trecură câteva clipe. Miri auzi un zgomot de paşi dinăuntru. Paşi? Uşa se deschise scârţâind şi imaginaţia lui Miri fu luată prin surprindere: o femeie, cam de vârsta profesorilor ei de la şcoală. *Ce cauţi aici?!* Miri rămase o vreme fără cuvinte. Nu i se întâmpla foarte des să fie atât de surprinsă de realitate. Îşi reveni şi dădu din cap respectuos.

— Xiu Xiang?

— Da. Tu eşti Miri, nu-i aşa? Nepoata Lenei?

Făcu un pas înapoi şi o invită pe Miri înăuntru.

— Ah, nu ştiam dacă mă recunoaşteţi.

Miri făcu câţiva paşi în casă, cu imaginaţia zburând în toate părţile. Xiu Xiang arăta prea tânără ca să fie o vrăjitoare în toată puterea cuvântului. *OK, o fac discipola Lenei, o cum-să-i-zicem… o ucenică vrăjitoare!*

Ucenica Xiang zâmbi:

— Lena mi-a arătat poze cu tine. De câteva ori te-am văzut şi la şcoală. Lena mi-a spus că vei veni pe la noi, ăăă…, mai devreme sau mai târziu.

— Deci mă poate primi?

— S-o întreb.

— Mulţumesc, spuse Miri înclinând uşor din cap.

Ucenica Xiang o invită pe Miri să ia loc într-un fotoliu ce se afla în faţa unui birou încărcat cu cărţi. Miri se lăsă confortabil în el. Vai. Era de fapt un scaun din plastic ieftin. Iar biroul… era într-adevăr acoperit cu cărţi, dar erau manuale pentru reorientarea profesională a seniorilor. Nu erau genul de cărţi goase şi vechi pe care şi le imaginase Miri, însă măcar erau reale. Pe un maldăr era aşezat un computer, o „foaie“ de care folosise şi Robert la început. Miri o transformă repede într-o carte de farmece. Se aplecă în scaun şi aruncă o privire pe cărţi. Mecanică şi electronică. Trebuie să fie ale lui Xiang; Miri se interesase de toţi colegii lui Robert. Cutia cu jucării de sub birou conţinea probabil gadgeturile pe care le construia la ora de atelier. Miri recunoscu tava mutilată de Robert, pe care o văzuse la ştiri.

Ce coincidenţă dubioasă că Xiu Xiang stătea în aceeaşi casă cu Lena…

Se auziră zgomote de undeva din spate. Uşa camerei se deschise. Era ucenica Xiang, cu vrăjitoarea-şefă chiar în urma ei. Miri avea pregătită imaginea pentru acest moment. Căruciorul cu rotile al Lenei era o maşinărie banală cu şase rotile, trei pe o parte şi trei pe alta, montate pe o axă. Căruciorul Stăpânei Gu avea nişte roţi mari de lemn, îmbrăcate în argint, înclinate uşor în afară. Când se puneau în mişcare, scântei albastre dansau în aer de jur împrejurul lor. Miri şi-o imaginase pe Lena îmbrăcată într-o rochie grea de catifea neagră, atât de neagră, încât înghiţea toată lumina din cameră. Atât de neagră încât detaliile se pierdeau în întunericul catifelei. Pălăria ţuguiată de vrăjitoare a Lenei era agăţată lejer de spătarul căruciorului. Aici se opreau efectele speciale ale lui Miri. Restul era exact cum arăta Lena în realitate. De fapt, întreaga atmosferă era un cadru special construit pentru a o pune în evidenţă pe Lena, care era o minune de bunică.

Vrăjitoarea-şefă o măsură pe Miri de sus în jos şi apoi o întrebă.

— Nu ţi-a spus Bob să nu mai iei legătura cu mine?

Dar nu părea atât de furioasă pe cât se aşteptase Miri.

— Ba da, dar îmi era dor de tine.

— Ah.

Se înclină puţin în faţă.

— Ce face mama, Miri? E bine?

— Alice e bine.

Lena ştia deja prea multe despre Alice. În plus, nu-i aducea niciun folos să ştie mai multe.

— Despre altceva vreau să stăm de vorbă.

Stăpâna Gu închise ochii înfundaţi în orbite. Când îi deschise din nou, un zâmbet fantomatic păru să-i lumineze faţa.

— Mă bucur să te văd, Miri. Dar nu vreau să mă cert cu tine sau cu Bob şi, mai ales, nu vreau să afle Ştim-noi-cine că încă mai sunt pe aici.

— Vreau să ne certăm doar un pic, Lena. *Atât cât să ajungem la o înţelegere şi să mai vrei să mă primeşti şi altă dată*. Nu trebuie să-ţi faci griji despre Ştim-noi-cine.

Dialogul acesta era parcă luat dintr-o carte de poveşti, doar că, din păcate, Robert nu putea fi în rolul balaurului.

— Îţi promit că nu-i suflu o vorbă despre tine. Cel puţin nu fără permisiunea ta. Mi-am luat super precauţii când am plecat de acasă. În plus, Ştim-noi-cine nu e bun la tras cu ochiul.

— Aşa crezi tu, spuse Lena clătinând din cap.

Ucenica Xiang se aşezase lângă scaunul Lenei şi le urmărea în tăcere. Poate ar putea-o ajuta.

— Dumneavoastră îl vedeţi pe Ştim-noi-cine în fiecare zi, nu-i aşa?

— Da, la orele de atelier şi la ora de cercetare şi analiză a Louisei Chumlig.

— Doamna Chumlig nu e chiar aşa de rea… *mai ales pentru cei slabi de minte*. Miri era suficient de bine-crescută, încât să-şi înghită ultima parte a frazei, dar tot simţi că i se urcă sângele în obraji.

Xiang nu păru să bage de seamă.

— Mie mi se pare chiar bună. I-am povestit şi Lenei. Louise are o perspectivă, neobişnuită pentru mine, a aflării răspunsului prin căutarea întrebării potrivite. Şi tot de la ea am învăţat despre importanţa analizei.

Arătă cu degetul spre „cartea de vrăji“ de pe masă. Miri era puţin surprinsă. Da, doamna Chumlig era o femeie de treabă, dar era plină de clişee şi era *pisăloagă*.

Dar cu o vrăjitoare, nici măcar ucenică, nu e bine să te contrazici, iar Miri se străduia să facă o impresie bună. Lăsă capul în jos:

— Da, aveţi dreptate. Ce voiam să spun… dumneavoastră vă vedeţi des cu Ştim-noi-cine. E într-adevăr un om atât de rău?

Xiu Xiang dădu din cap.

— E destul de ciudat. Şi arată *foarte tânăr*. Robert – pardon, Ştim-noi-cine – e cu toane, acum e foarte amabil, o secundă mai târziu îţi taie macaroana. L-am văzut făcând asta cu câţiva tineri. Cei bătrâni se feresc de el. Cred că Winston Blount îl urăşte de-a binelea.

Da. Miri îl urmărise pe Winston Blount la Bibliotecă sâmbăta trecută. Deşi ea îşi concentrase toată atenţia pe bătălia pentru salvarea lui Zulfikar Sharif, nu-i scăpase ostilitatea lui Blount.

— Mă tem că Lena are dreptate în privinţa lui. Se foloseşte de oameni. Cum a făcut şi cu proiectul meu, mi l-a lăudat ca pe urmă să plece cu el şi ai văzut ce-a făcut.

Lena chicoti.

— Xiu, mie mi-ai povestit că a fost foarte palpitant când l-ai văzut ciopârţind maşina.

Ucenica Xiang era prinsă la înghesuială.

— Ăăă… da. Când eram eu la şcoală, proiectele noastre erau mini rachete şi avioane teleghidate. N-aş fi ajuns nicăieri fără experienţa practică, reală. În ziua de azi, lucrurile palpabile sunt ascunse sub multe straturi de tehnologie. Şi cred că şi eu am o parte din vină, fiindcă i-am dat voie. Amândoi, şi Robert, şi eu, voiam să spargem ceva şi l-am aplaudat că *a făcut* ceva. Dar pe el nu-l interesa proiectul meu. I-am oferit doar instrumentul potrivit.

Lena râse din nou.

— Eşti atât de norocoasă. Tu ai înţeles în câteva zile ce mie mi-a luat ani.

Ridică o mână uscată şi-şi dădu părul într-o parte. Medicina modernă o ajutase şi pe Lena într-o oarecare măsură. Acum cinci ani, suferea de Parkinson. Miri îşi amintea şi acum tremorul. Medicina modernă tratase Parkinsonul, îi menţinuse mintea trează, îi oprise evoluţia câtorva boli mai grave şi mai puţin grave. Dar osteoporoza nu i se mai putea trata. Încă din clasa a doua, Miri înţelesese motivul medical al acestei imposibilităţi. Motivul moral nu i-l putuse nimeni explica.

Miri se uită la chipul uscăţiv al vrăjitoarei-şefe.

— M-mă bucur că ţi-a luat ani buni să vezi adevărata faţă a lui Ştim-noi-cine. Altfel nu l-aţi fi avut pe Bob şi Bob nu s-ar fi căsătorit cu Alice… şi nu m-ar fi avut pe mine.

Lena se uită într-o parte.

— Mda. Bobby a fost singurul motiv pentru care am stat cu bunicul tău. Am vrut ca Bobby să aibă o familie. Şi el se purta aproape omeneşte cu băiatul, cel puţin până în momentul când şi-a dat seama că nu-l mai poate dirija cum vrea el. Dar, între timp, Bob evadase, ducându-se la Facultatea de Marină.

Îşi întoarse privirea înapoi spre Miri.

— Sunt fericită că l-am avut pe Bobby. Am făcut o greşeală teribilă căsătorindu-mă cu bunicul tău, dar uite ce minune a ieşit şi nu m-a costat decât douăzeci de ani.

— Nu ţi-e dor de el niciodată?

Stăpâna Gu se încruntă.

— Te apropii periculos de mult de linia roşie, domnişoară.

— Îmi cer scuze.

Miri se apropie şi îngenunche lângă căruciorul Lenei şi îi luă mâna în mâna ei. Bătrâna zâmbi. Ştia ce avea să urmeze, dar nu-i putea rezista fetiţei.

— Ai stat atâţia ani departe de el. Îmi aduc aminte când veneai în vizită la noi, pe vremea când Ştim-noi-cine era bine sănătos şi nu venea niciodată să ne vadă.

Chiar şi pe vremea aceea, Lena tot o bătrânică era, o doamnă doctor foarte ocupată, care zâmbea cel mai mult când stătea de vorbă cu Miri.

— Erai fericită atunci?

— Bineînţeles! După toţi acei ani, scăpasem în sfârşit de monstru!

— Dar după ce Ştim-noi-cine a început să-şi piardă minţile, atunci l-ai ajutat.

Lena îşi dădu ochii peste cap, apoi se uită spre ucenica Xiang.

— Când îţi fac semn, o iei pe răzgâiata asta mică de aici şi o dai afară.

Xiang se uită la ea, neştiind ce să creadă.

— Ăăă… bine.

— Dar… nu încă.

Lena se întoarse către Miri.

— Am mai discutat despre acea perioadă, Miri. Bob a venit la mine, aici, şi m-a implorat să-l ajut. Îţi aduci aminte. Te-a adus şi pe tine cu el. Bob nu a înţeles niciodată pe deplin relaţia mea cu tatăl lui. Bietul de el n-a priceput că toată afecţiunea din casa noastră nu era decât pentru el. Dar în faţa rugăminţilor lui şi a mutrişoarei tale simpatice, am cedat şi am acceptat să-l ajut pe ticălos în ultimii ani… Şi unii spun că demenţa mai înmoaie oamenii. A urmat cam un an când Robert era aproape neajutorat, dar încă îi recunoştea pe cei din jur şi îşi amintea de anii petrecuţi împreună. Atunci chiar ne-am înţeles bine pentru o vreme!

Miri dădu din cap.

— Pe urmă doctorii au găsit un medicament pentru boala lui. Între timp devenise mai mult o legumă. Miri, aş fi stat cu el până la capăt dacă nu ar fi fost tratamentul minune. Dar ştiam ce avea să urmeze: întoarcerea Monstrului.

Lena îşi ridică un deget strâmb în direcţia lui Miri.

— Dacă te fraiereşte o dată, ruşine lui. Dacă te fraiereşte şi a doua oară, ruşine ţie. Deci stau în banca mea. Ne-am înţeles?

Miri îi strânse mâna.

— Dar n-ar putea fi altfel de data asta? Până să apuce ei să-l facă bine, o parte din el deja murise.

Aceasta era teoria lui Jin Li, nu a lui Miri.

— Ştiu că e mereu nervos, dar este aşa pentru că a pierdut multe. Poate a scăpat şi de lucrurile rele pe care ţi le aminteşti tu.

Lena îi făcu semn în direcţia lui Xiu.

— N-ai auzit ce-a spus Xiu despre noua lui nobleţe de caracter?

Miri folosi altă metodă: niciodată nu funcţiona cu Alice, dar lui Bob, dacă schimba repede subiectul, reuşea să-i distragă atenţia. Aruncă o privire către ucenica Xiang.

— Lena, tu te-ai mutat aici când s-a îmbolnăvit Robert. După ce şi-a revenit, puteai să te muţi oriunde, din moment ce nu mai vii pe la noi. Dar nu te-ai mutat, stai la cincisprezece kilometri.

Lena îşi ridică mândră capul.

— Am trăit în San Diego ani întregi. Doar n-o să renunţ la prietenii de-o viaţă, la magazinele cu care m-am obişnuit, la drumeţiile… la drumeţii am renunţat. Ce vreau eu să spun e că, deşi Ştim-noi-cine a înviat, nu-mi poate controla viaţa!

— Dar… – *atenţie la gheaţa de sub picioare!* – o cunoşteai pe doamna Xiang dinainte?

Vrăjitoarea-şefă strânse buzele.

— Nu. Iar acum tu vei spune sau vei lăsa tăcerea care va urma să sugereze că din moment ce în Curcubeu trăiesc două mii cinci sute de bătrâni, combinaţia noastră nu poate fi o simplă coincidenţă.

Miri rămase tăcută.

În cele din urmă, ucenica Xiang vorbi.

— A fost alegerea mea. M-am mutat aici la începutul verii, cam în perioada când începusem să-mi revin. Eu sunt dintre cei mai bătrâni din cartier, dar sunt atât de „veselă şi zglobie“, încât nu ştiu ce să facă cu mine… Deci m-am oferit să stau împreună cu cineva şi a fost o idee excelentă. Bunica ta e cu zece ani mai tânără decât mine, dar asta prea puţin contează la vârsta noastră.

Şi o bătu uşor pe umăr pe Lena.

Miri îşi amintea că Lena Gu lucrase ani la rând ca psiholog aici, la Capătul curcubeului. Dacă cineva putea hotărî cu cine s-ar potrivi Xiu Xiang, atunci ea era cea mai capabilă persoană. Deschise gura să spună cu glas tare, când ceva din privirea Lenei îi atrase atenţia, un semnal de avertisment care, nici dacă l-ar fi strigat în gura mare, nu ar fi fost mai clar.

După o clipă, Lena se foi în scaun.

— Vezi, draga mea? Pură coincidenţă. Dar trebuie să recunosc, a fost foarte util. Xiu mă ţine la curent cu noile aventuri ale Ştim-noi-cui în educaţia modernă.

Şi afişă un zâmbet vrăjitoresc care nu avea nimic de-a face cu efectele speciale ale lui Miri.

— Da, răspunse Xiang. Amândouă stăm cu ochii pe el.

— Monstrul n-o să mă prindă de data asta.

Miri se dădu pe spate cu scaunul:

— Sunteţi o entitate combinată!

Nici în visele ei cele mai fantastice nu şi le-ar fi putut imagina pe cele două vrăjitoare folosind magia modernă.

— O ce? întrebă ucenica.

— O entitate combinată. Parteneri cu puncte slabe şi puncte forte complementare. În ochiul public sunteţi o singură persoană, reprezentată de partenerul mobil. Dar vă folosiţi calităţile pentru un scop comun.

Xiang se uita la ea fără să înţeleagă nimic.

Ah… Miri le trimise un impuls. În afară de statusul medical al Lenei, amândouă erau complet offline. Miri fusese prea absorbită cu propria ei jucărie.

— Nu „purtaţi“, nu?

Xiang arătă cu mâna spre birou.

— Am foaia şi cărţile de pe masă, încerc să învăţ o grămadă de lucruri noi, Miri, nu am timp de pierdut cu purtatul.

Miri aproape îşi uită misiunea pentru care venise.

— Doamnă Xiang, vă înşelaţi în privinţa purtabilelor. Nu v-a vorbit şi doamna Chumlig despre ele? Unele pachete de analiză nici nu funcţionează

pe computerele statice.

Xiang aprobă din cap:

— Mi-a arătat ceva. Dar mi s-a părut o simulare moleculară îmbrăcată frumos ca la un joc.

— Dar v-aţi uitat la ele numai prin foaia bidimensională!

Ucenica vrăjitoare îşi lăsă capul în jos, copleşită.

— Am atâtea lucruri de învăţat, Miri. Încă sunt la noţiunile cele mai simple, pe care le pot rula de pe foaie.

Lena o privi pe femeia din faţa ei, apoi se întoarse spre Miri.

— Biata de tine. Miri, tu nu înţelegi. Trăieşti într-o epocă a omenirii care crede că poate ignora condiţia umană. N-ai citit niciodată *Secretele vârstelor,* nu-i aşa?

— Ba normal că am citit-o!

— Scuze, Miri, sunt sigură că ai citit-o. La urma urmei, e cea mai cunoscută capodoperă a prea-odiosului meu soţ. Dar, recunosc, sunt poeme absolut geniale. „Greutatea lor implacabilă“ e manifestarea răutăţii lui canalizată într-o formă care să cuprindă aceste adevăruri universale. Dar tu nu ai cum să înţelegi. Eşti înconjurată de promisiuni medicale şi jumătăţi de remedii. Îţi abat atenţia de la realitatea dură.

Lena se opri, lăsându-şi capul în piept. Rămase nemişcată, ca pe vremuri, sau poate se întreba dacă să spună mai multe.

— Miri, adevărul este că, dacă suntem atenţi şi norocoşi, reuşim să ajungem bătrâni, slabi şi foarte, foarte obosiţi. Când lupta încetează.

— Nu! O să te faci bine, Lena! Ai avut doar puţin ghinion, dar e doar o chestiune de timp!

Auzi un râset slab şi îşi aminti că „e doar o chestiune de timp“ era laitmotivul poemelor lui Robert.

Pentru o clipă, bunica şi nepoata se priviră drept în ochi, fiecare încercând s-o convingă pe cealaltă de adevărul ei. Apoi, Lena continuă:

— Şi ajungem acolo unde mă temeam că se va sfârşi discuţia noastră. Îmi pare rău, Miri.

Miri se dădu bătută. *Doar vreau să te ajut!* Ciudat. Acelaşi lucru i-l miorlăise şi Orozco. OK, poate omul nu era chiar un tâmpit. Poate ar putea-o ajuta. Dar îi mai spusese şi altceva, care în acest moment părea mult mai important… Da! Deodată Miri ştiu cum să-şi transforme înfrângerea într-o victorie. Se uită în sus la bătrână şi zâmbi nevinovat.

— Lena, ştiai că… Ştii-tu-cine învaţă să „poarte“?

14

STRĂINUL MISTERIOS

Chiar şi după trei săptămâni, Robert şi Juan făceau lecţiile împreună „pe viu“, imediat după terminarea orelor. Se aşezau în tribunele de pe terenul de sport şi un ignorant îl învăţa pe celălalt. Din când în când, Fred şi Jerry Radner veneau cu ei, al treilea şi al patrulea ignorant. Gemenii făcuseră echipă la ora de compoziţie a lui Chumlig, însă păreau mai degrabă interesaţi de progresul lui Robert decât de proiectul lor, oferindu-i sfaturi care mai de care mai pline de imaginaţie, dar rareori folositoare.

Mai era şi un al cincilea ignorant. Xiu Xiang renunţase la orele de compoziţie, dar încă mai urma alte cursuri la liceu şi, ca şi Robert, învăţa să „poarte“; începuse cu o costumaţie de începător, o bluză cu volane şi paiete. Era şi ea acolo când Robert şi Juan se întâlniră cu chilienii, pe pista de alergări care înconjura terenul de sport. Maidanul părea pustiu, echipele de atletism încă nu începuseră antrenamentele.

Miri —> Juan: <sm> Hei! Scularea, Orozco! Uite-i iar!</sm>

Juan —> Miri: <sm> Scuze, nu i-am văzut. </sm>

Miri —> Juan : <sm> Nici ieri nu i-ai observat. Marchează-i înainte să treacă la gemeni. Ţi-am spus că tipii ăştia sunt buni de practicat pe ei. </sm>

Juan —> Miri: <sm> Bine, bine! </sm>

— Ia, zise Juan dintr-odată. Robert, Xiu, uitaţi-vă aici. Şi transmise coordonatele lui Robert. Era asemănător jocului cu ţintele la care lucraseră în ultimele zile. Puştiul pretindea că, dacă exersează, tipul acesta de interacţiune li se va părea la fel de firesc ca şi cum s-ar fi uitat înspre locul indicat de iconiţă. Nu era chiar uşor pentru Robert Gu. Se opri locului şi îşi concentră privirea pe icoană. Din oficiu, acest gest ar trebui să se centreze pe obiectul respectiv. Nimic. Lovi câteva clape din tastatura lui fantomă. Observă că şi Xiang, la câţiva paşi distanţă, făcea acelaşi lucru.

Miri —> Juan, Lena, Xiu: <sm> OK, cred că Robert îi vede. </sm>

Lena —> Juan, Miri, Xiu: <sm> Eu îi văd! Tu îi vezi, Xiu? </sm>

Xiu —> Juan, Lena, Miri: <sm> …nu încă, trebuie să… </sm>

Miri —> Juan, Lena, Xiu: <sm> Nu vă mai chinuiţi să tastaţi înapoi, doamnă Xiang, încă nu sunteţi suficient de rapidă şi Robert ar putea începe să bănuiască ceva. Vorbiţi cu glas tare, ca şi cum aţi discuta cu el sau cu Juan. </sm>

Xiang nu zise nimic o vreme, tastând întruna. Ea învăţa şi mai greu decât el. După care o auzi spunând:

— Da, îi văd! Cine sunt? întrebă uitându-se la Juan.

— Nişte prieteni ai lui Fred şi Jerry, din sud. Sunt chilieni.

Miri —> Juan: <sm> Spune-le să pună monstrul sincron. </sm>

Juan —> Miri: <sm> Bine. </sm>

Juan începu să sporovăiască cu străinii cu o viteză la care Robert nu prinse mare lucru, decât că era vorba de a-i ajuta pe începători cu un monstru. Spaniola celorlalţi era şi mai puţin inteligibilă. Dar nu conta. Tipii se dădură în spate şi spaţiul dintre ei se umplu cu *un ceva* purpuriu care se mişca greoi.

Xiang izbucni în râs:

— Văd şi asta, dar monstrul… nici măcar nu are pretenţia să arate real!

Robert se aplecă mai aproape de imaginea disproporţionată pe care o vedea în faţă.

— Cred că are pretenţia să fie un animal împăiat.

Cu nişte cusături grosolane prin care îi ieşeau paiele de umplutură pe la îmbinări. Dar arătarea avea aproape trei metri şi, când Robert vru să se apropie, monstrul se retrase.

— Am citit despre arătările astea, începu Robert să râdă.

Lena —> Juan, Miri, Xiu: <sm> Xiu, am căutat pe net, deci, dacă tu te mişti, se mişcă şi el. Dar fiecare dintre voi poate controla numai o parte. </sm>

— Aha.

Xiu Xiang păşi înainte împiedicând monstrul să se retragă. Picioarele din spate se opriseră, dar picioarele din faţă continuau să împingă înapoi şi aproape căzu pe spate.

Miri —> Juan: <sm> Spune-le că ideea e să facă animalul să danseze graţios. </sm>

— Scopul este ca toţi trei să ne sincronizăm încât să-l facem să se mişte, explică Juan. Dansează în jurul lui, Xiu.

Xiu dansă. Odată cu dansul, se auzi şi muzica. Picioarele creaturii se rearanjară şi partea din spate părea să fie în armonie cu ritmul picioarelor ei. Lucru care stârni râsul puştilor din Chile.

Când Robert lovi aerul cu mâna ca la tobe, auzi şi el muzica.

Juan începu să bată din palme şi umerii monstrului se mişcară în ritmul melodiei. Tinerii din sudul îndepărtat urmăriră o vreme în tăcere. Arătau la fel de reali ca şi Juan sau Xiu Xiang, dar erau la fel de ignoranţi ca majoritatea utilizatorilor din San Diego. Umbrele le băteau într-o direcţie complet aiurea şi picioarele rar făceau contact cu iarba de pe teren. După câteva secunde părură şi ei să audă muzică şi se porniră să bată din palme. Acum, coada monstrului – partea lor de sincron? – începu să salte ritmat în sus.

Gesturile lui Robert deveniră mai ample, controlând labele din faţă ale creaturii. Pentru câteva secunde, animalul reuşi să danseze după muzică, fiecare gest fiind firesc. Dar reţeaua avea o întârziere de o jumătate de secundă sau mai mult. Varia de la o fracţiune de secundă până la o secundă întreagă. Dansul deveni din ce în ce mai haotic, pe măsură ce încercau să

dreagă ritmul, până ce coada se încolăci în jurul labelor din spate şi monstrul căzu pe spate cu picioarele crăcănate.

Lena —> Juan, Miri, Xiu: <sm> Uau, asta a fost chiar distractiv! </sm>

— La naiba! exclamă Robert.

Toată lumea râdea amuzată de joc. Până la urmă, unul câte unul, copiii de departe dispărură şi rămaseră doar cei prezenţi real, Robert, Juan şi Xiu Xiang.

— Puteam să dansăm mai bine, Juan!

Lena —> Xiu: <sm> Vezi? Un cârcotaş şi jumătate! Mai lasă-l un pic şi o să înceapă să se plângă că tu eşti de vină că lucrurile n-au mers mai bine! </sm>

— Ştiu, ştiu! zise Juan, încă râzând. Dar netul era *basura mas odiosa*. Sunt firme de jocuri care îţi dau net ieftin şi prost, ca să te enervezi că-ţi merge greu, să-ţi iei net rapid pe bani.

— Atunci de ce ne-am mai chinuit?

— Ca să exersăm, ca să ne distrăm!

Robert îşi aminti de corul de protestatari care cântau în contratimp în faţa Universităţii.

— Ar fi trebuit să folosim reţeaua şcolii. Nu-i putem aduce pe copii înapoi?

— Eh, nu, asta a fost aşa… ca un fel de salut. Fiecare cu treaba lui.

Fiecare cu treaba lui.

— Nici nu-i observasem înainte să mi-i arăţi tu. Cât de aglomerat e pe aici prin aer?

Robert făcu semn cu mâna arătând vag în jur. Câte realităţi îi înconjurau invizibil?

— Aici în public e mult prea aglomerat ca să poţi urmări. Tu ai, în câmpul vizual, trei sau patru sute de noduri de reţea. Fiecare nod poate ţine câteva zeci de subdimensiuni. Dacă se adună mulţi oameni la un loc, vor fi sute de realităţi active, deci miliarde de alte posibile…

Miri —> Juan: <sm> Nu îi da idei, bunicul meu e destul de inteligent să pună lucrurile cap la cap, să-şi dea seama că s-ar putea să fie şi fantome pe aici. </sm>

Juan —> Miri: <sm> A, da, numai eu sunt de vină? Dar nici cu tine nu mi-e ruşine. Când i-ai arătat-o pe doamna Gu lui Xiu, n-ai făcut altceva decât s-o derutezi. Uite-te la ea cum încearcă să nu se uite în locul unde ai pus-o pe Lena. </sm>

Băiatul păru derutat o clipă.

— Bine, acolo unde sunt doi, trei oameni, traficul e destul de slab…

Porniră de-a lungul pistei de atletism, cu Juan explicându-le cum să surfeze printre camerele de luat vederi publice. Robert şi Xiu îi urmăreau explicaţiile, uneori ajungând să vadă acelaşi lucru. Xiang părea mai relaxată decât la începutul plimbării; măcar mergea mai aproape de Juan şi Robert.

Dar Xiu nu râse când Robert făcu o glumiţă:

— Parcă merge din ce în ce mai rău!

Lena —> Xiu: <sm> Vezi? Ce-ţi spuneam! </sm>

Robert ajunse la concluzia că madam Xiang e o gâscă ciudată.

Xiu Xiang mai avea şi alte ciudăţenii. Deşi renunţase la orele de compoziţie, motivând că e prea timidă ca să vorbească în faţa clasei, la orele de atelier părea să fie în elementul ei. În fiecare zi meşterea ceva nou. Atunci era chiar fericită, zâmbea şi fredona încet o melodie. Noul Robert înţelegea din prima unele din proiectele la care lucra, la altele bâjbâia, dar ea îi explica entuziasmată:

— Chiar dacă nu înţeleg ce e înăuntru, înţeleg ce fac cu ele!

Făcea în fiecare zi câte un proiect la care elevii ceilalţi petreceau un semestru întreg şi se distra de minune.

Dar Xiu nu era chiar ruptă de realitate; în mod normal, nu-şi făcea apariţia când Gu făcea lecţiile cu Juan. Robert nu predase niciodată copiilor, nici nu stătea de vorbă cu incompetenţii. Deşi Juan se străduia, din nefericire pentru el, era şi una, şi cealaltă. Şi acum Robert se prefăcea că-l învaţă să scrie.

— E simplu Juan, se auzi Robert vorbind. *Îl mai şi minţi!* Sau poate nu: era simplu să scrii porcării. Ştia din proprie experienţă, cât predase timp de douăzeci de ani cursuri de poezie. Să scrii bine era cu totul altă poveste. A scrie versuri bune era o treabă care nu se preda la niciun nivel.

Geniile aveau drumul lor. Juan Orozco era de la o poştă cel mai puţin apt elev din toată carierea lui Robert. După standardele secolului douăzeci, era aproape analfabet… mai puţin când avea de lucrat cu computerele. OK, poate nu era analfabet. Poate trebuia inventat alt cuvânt pentru copiii ăştia. Paraliterat? *Şi pun pariu că pot să scot din el un scriitor! Prost, dar scriitor!*

Deci stăteau în tribune, înşirând cuvinte prin aer. Lui Juan, în sfârşit, nu-i mai fugeau ochii la fiecare secundă spre cei care alergau pe teren. Veni şi ziua în care nu se mai juca cu fonturile în loc să se joace cu cuvintele.

După care sosi clipa când reuşi să scrie o frază care exprima ceva. Nu era vorbărie goală. Era aproape de nivelul clişeelor obişnuite. Băiatul se uită în aer aproape un minut, cu gura căscată.

— Asta e… dat naibii. Cuvintele, deci… mă fac să văd lucruri…

Îşi coborî privirea spre Robert şi zâmbi fericit.

— Tu cu computerele, eu cu scrisul. Începem să ne mişcăm.

— Ne mişcăm.

Robert, la rândul lui, nu-şi putu reţine un zâmbet.

Trecu o săptămână. Majoritatea serilor, Robert şi le petrecea stând de vorbă cu Zulfi Sharif. După ore şi câteodată la sfârşitul săptămânii, el şi Juan lucrau împreună. Dar acum vorbeau de la distanţă. Încă nu se apucaseră de proiectul de final de semestru. Robert era din ce în ce mai interesat de coordonarea de la distanţă. Jocurile, muzica, sporturile erau la îndemână pe o rază de câteva mii de kilometri şi câteva zeci de noduri. Băiatul avea din cele mai bizare idei despre proiect.

— Am putea face ceva pe muzică, muzică *manuală*. E mai uşor decât sincronizarea la jocuri!

Robert îşi petrecea ore întregi uitând de sine, de boala lui, de cât de bătrân era.

Proiectele de la şcoală erau acum mai interesante pentru noul Robert decât interviurile admirative cu Sharif şi mult mai interesante decât vizitele ocazionale la Universitate. Distrugerea cărţilor din Bibliotecă fusese suspendată temporar, la prima vedere datorită demonstraţiilor şi a apariţiei sale involuntare şi dramatice. Dar fără protestatari, Biblioteca era un loc mort. Studenţii de acum nu aveau niciun motiv să vină acolo. Nu era decât „Conspiraţia bătrânilor“ peste care trona Winnie la etajul al şaselea, rebeli a căror cauză era, pentru moment, lăsată pe linie moartă.

Robert şi Xiu Xiang se familiarizaseră cu principiile de bază de pe Epiphany. Acum, când se uita la ceva „aşa şi nu altfel“, îi săreau în faţă explicaţii. Dacă se uita lung la icoanele de pe ecran, îi veneau mai multe informaţii. Iar când se uita „altfel“, putea vedea prin lucruri şi chiar dincolo de ele! Xiu nu era la fel de bună ca Robert cu vizualele. Pe de altă parte, dacă nu era stresată, se pricepea mai bine la partea audio: dacă auzeai un cuvânt pe care nu-l ştiai, îl bifai şi rezultatele apăreau instantaneu. Acum îşi explica vocabularul extraordinar şi gafele majore pe care le observase în limbajul copiilor.

Miri —> Juan: <sm> Ar trebui să-i explici că setările neimplicite sunt mult mai complicate. </sm>

Juan —> Miri: <sm> OK. </sm>

— Robert… ăăă… cum să zic io… tu şi Xiu sunteţi deci foarte buni la setările de bază. Dar ar trebui să trecem la neimplicite.

Xiang aprobă din cap. Azi era intrată de acasă, ca şi Juan, doar că nu se vedea la fel de realistic. Imaginea ei era perfect reală, însă picioarele îi intrau până la genunchi în scaunele din faţa ei şi, din când în când, Robert putea zări fragmente din… decor? apartamentul în care locuia? Gu făcu câteva glumiţe, dar, ca de obicei, când el devenea mai volubil, ea se dădea lovită.

Lena —> Juan, Miri, Xiu: <sm> Ce! Ce-a văzut? </sm>

Miri —> Juan, Lena, Xiu: <sm> Nimic. Xiu are filtre de background. În afară de asta, tu eşti în bucătărie şi ea e în sufragerie. </sm>

Robert se întoarse la Juan:

— Ei, care sunt cele mai importante neimplicite?

— Păi, unul din ele ar fi mesajele scrise. Au nevoie de foarte puţină bandă, deci, când altceva nu mai merge, mess-ul e cea mai simplă soluţie.

— Am auzit de mesajele scurte, ms-uri. E ca pe vremuri cu sms-urile, doar că acum nimeni nu te vede că scrii.

— Corect, majoritatea folosesc setarea invizibilă, aprobă Juan.

Lena —> Juan, Miri, Xiu: <sm> Nu! Lasă-l pe nebun să afle singur cum să-şi scrie textul! </sm>

Miri —> Juan, Lena, Xiu: <sm> Hai, te rog, lasă-l să înveţe, Lena …! </sm>

Juan —> Lena, Miri, Xiu: <sm> Toată lumea foloseşte meseul. </sm>

— …doar că e nevoie de mult exerciţiu, continuă băiatul după o scurtă pauză. Nu merită deranjul, dacă te prinde careva.

Poate îşi amintea de când o băgase pe mânecă în timpul orelor?

Xiang se apleca peste un scaun. Probabil acasă se rezema de ceva.

— În afară de texte, care mai sunt celelalte neimplicite?

— Ah, sunt o mulţime de chestii. Dacă scoţi defaulturile poţi face o groază de lucruri. Poţi prioritiza căutările, adică poţi căuta ceva pe mai multe niveluri. Poţi combina imaginile video din mai multe perspective, ca să „vezi“ ce nu se poate vedea cu ochiul liber, dacă stai într-un singur loc. Asta se numeşte fantomare. Dacă eşti super şmecher, poţi rula simulări în timp real, folosind rezultatele căutărilor dinainte şi sugestiile generate. De aia gemenii sunt aşa buni când joacă baseball. Bine, poţi s-o dai în bară, dacă ai un bug în reţea, sau, dacă vrei să fie şi mai realist…

Şi Juan o luă pe arătură, vorbind în păsăreasca lui, dar Robert deja ştia cum să-l înregistreze, fiindcă avea de gând să studieze problema ceva mai încolo.

Lena —> Juan, Miri, Xiu: <sm> Uite la el că deja e pierdut! Hai că ai reuşit să-i muţi gândurile, Juan! </sm>

— Bine, Juan, hai s-o luăm de la început.

— Cel mai simplu este să nu-ţi mai concentrezi atenţia asupra perspectivei frontale.

Băiatul le arătă câteva manevre simple. Robert n-avea idee cum se vedea pe computerul lui Xiang, care era intrată de la distanţă. Pentru el, era simplu să se întoarcă cu spatele, dar Juan îi interzisese să folosească metoda oglindă, pe motivul că ar deveni derutat când începea să schimbe unghiurile.

Fără setările implicite, lucrurile deveniră destul de dificile.

— O să-mi petrec restul zilelor căutând comenzile, Juan.

— Nu şi dacă folosim meniurile din lentilele de contact! contracară Xiu.

Robert se uită la ea, enervat: „Asta fac, nu vezi?“

Lena —> Xiu: <sm> Niciodată să nu-l contrazici! Ţi-o plăteşte când nici nu te aştepţi! </sm>

Xiang îşi lăsă privirea în jos, speriată. Se uită la Juan:

— Eu nu te văd pe tine niciodată tastând cu degetele.

— Păi, eu am crescut cu textele scrise. La mine în casă toată lumea foloseşte „tastatul fantomatic“, chiar şi maică-mea!

— Juan, Xiu şi cu mine suntem de modă veche, am apucat alte vremuri. Dar învăţăm papagaliceşte, tu spune-ne pe ce să apăsăm, cum să clipim şi noi facem.

— Foarte bine! Dar acum nu mai e vorba de gesturile obişnuite pe care le ştim. Partea interesantă abia de acum încolo începe, poţi face o combinaţie din gesturile tale şi unele generate de computer. Senzorii de pe piele prind mişcări pe care ceilalţi nu le sesizează. Tu îţi înveţi purtabilul şi el te învaţă pe tine.

Robert citise despre asta. Părea să fie la fel de ciudat pe cât suna la prima lectură, o combinaţie între a învăţa să jonglezi şi a învăţa o maimuţă să te ajute să jonglezi! El şi Xiu Xiang aveau la dispoziţie aproape douăzeci de minute să se maimuţărească, înainte să vină băieţii să joace fotbal. Dar era suficient, căci acum Robert putea vedea tot în jurul său printr-o simplă mişcare din umăr.

Juan zâmbi:

— Sunteţi chiar buni, pentru nişte…

— …pentru nişte babalâci? completă Xiu.

— Da, zise Juan cu gura până la urechi. Se întoarse către Robert:

— Dacă vă descurcaţi, înseamnă că sunt şanse şi pentru mine să pun două cuvinte cap la cap… Trebuie să plec s-o ajut pe maică-mea, participă la nu ştiu ce maraton în după-amiaza asta. Dar ne vedem mâine, OK?

— OK, zise Xiu, şi eu ar trebui să plec. Dar cât de buni trebuie să fim?

— Ha! Ca să fiţi buni, trebuie să exersaţi, dar ar fi suficient cât să nu râdă băieţii de voi.

Şi arătă spre terenul de fotbal unde începea lumea să se adune pentru antrenamente.

— Doamna Xiu, ce-ar fi dacă v-aş transforma în iconiţă şi v-aş explica mai multe pe drum?

— Perfect.

Imaginea lui Xiang se făcu un punct luminos roşu.

Băiatul zâmbi la Robert.

— Mă descurc să-i explic doamnei Xiu fără să fie nevoie să o văd în mărime naturală.

Imaginea lui sări peste scaunele din tribună. Umbra i se potrivea mult mai bine decât a lui Sharif. Iconiţa lui Xiu plutea deasupra umărului drept al lui Juan. Ajunse pe gazon şi o luă spre capătul celălalt al terenului, făcându-se tot mai mic.

Pe nesimţite, litere aurii apărură în faţa ochilor lui Robert.

Xiang —> Gu: <sm> Ne vedem mâine! </sm>

Hah. Deci aşa arătau mesajele. Robert îi urmări pe cei doi până dispărură din raza vizuală.

Lena —> Miri, Xu: <sm> Hei! Imaginea lui Juan e foarte reală. Băiatul ăla e isteţ. </sm>

Miri —> Lena, Xiu: <sm> A fost ok. </sm>

Robert nu mai avea ore, aşa că era liber să se ducă acasă. Putea să ia o maşină spre casă – în faţa şcolii roiau autovehiculele când ieşeau copiii de la şcoală – , dar astăzi nu se grăbea să se întoarcă în Fallbrook. Văzu că Miri ajungea acasă în câteva minute. Bob era de serviciu în acea seară – ce-

o fi însemnând şi asta. Dacă se apropia de Miri, avea de-a face cu Alice. Robert nu mai înţelegea de ce crezuse cândva că nora lui era fină şi diplomată. Acum îl speria pur şi simplu. Sau poate Robert îşi dăduse seama că, dacă o călca pe Alice pe bătătură, aveau să-l trimită la Capătul curcubeului. (Nu înţelesese niciodată dacă numele era creaţia unui om care nu ştia că nu există un capăt al curcubeului sau ştia ce înseamnă metaforic un azil de bătrâni.)

Se gândi să mai stea la şcoală o vreme şi să observe atmosfera. Dinamica era neschimbată de pe vremea adolescenţei lui, poate chiar de la începutul omenirii. Avea să-şi recapete simţul superiorităţii. Urcă spre treptele de sus ale tribunelor, unde copiii care se adunau pe teren nu-l mai vedeau, ferit şi de ochii celor care se ascundeau pe sub scaune şi făceau glume pe seama tuturor.

Miri —> Lena, Xiu: <sm> Ar trebui să plece spre casă. </sm>

Lena —> Miri, Xiu: <sm> Nu şi monstrul meu. Vezi ce privire hotărâtă are? Se gândeşte la ce s-a întâmplat mai devreme şi îşi face un plan s-o necăjească pe Xiu. </sm>

Xiu —> Lena, Miri: <sm> Mie mi s-a părut că s-a purtat destul de normal de când a luat-o razna la ora de atelier. </sm>

Xiu —> Lena, Miri: <sm> Nu, Lena, te rog, foloseşte messengerul. Ştiu că tocmai m-am aşezat lângă tine la masă, în bucătărie, dar aş vrea să mai exersez. </sm>

Lena —> Miri: <sm> Of, Xiu e o tipă extraordinară, dar când are o idee, n-o mai lasă. </sm>

Xiu —> Lena, Miri: <sm> Alo! Lena, te văd! Ce-i scrii lui Miri?</sm>

Soarele apunea undeva în spatele lui, umbra tribunelor se întindea pe o jumătate de teren. Putea vedea de jur împrejurul campusului. Privite cu ochiul liber, clădirile arătau jalnic, ieftin, de genul barăcilor de şantier. Dar nu erau doar porcării noi. Clădirea principală a şcolii era din lemn, peticită pe ici, pe colo cu plastic. Potrivit descrierii, la origine fusese un pavilion de călărie!

Xiu —> Lena, Miri: <sm> Cred că îşi exersează Epiphany-ul. </sm>

Robert urmări din nou camerele de pe terenul de fotbal. Arăta ca pe vremea când Bob mergea la şcoală – dacă făceai abstracţie de lipsa liniilor de marcaj şi a porţilor. Alese o vedere de sus şi observă planul general. Jucătorii alergau înainte şi înapoi, echipaţi obişnuit, dar aveau căşti de protecţie altfel decât îşi amintea el. Strigătele lor ajungeau până la el fără ajutorul tehnologiei moderne. Se adunară în mijlocul terenului, părând să asculte de un antrenor invizibil.

Cu un strigăt de luptă, se repeziră unii la alţii, urmărind… ce anume?

O minge invizibilă? Robert căută disperat prin meniuri şi zări o suită de alte imagini pe dedesubt. Aha! Acum echipele aveau un echipament spectaculos şi se vedeau şi arbitrii. În tribune, un grup de spectatori – profesori? părinţi? – publicul obişnuit pentru un astfel de meci care era mai degrabă antrenament decât campionat.

Xiu —> Lena, Miri: <sm> Ce fel de meci e? </sm>

Miri —> Lena, Xiu: <sm> Fotbal Egan. </sm>

Xiu —> Lena, Miri: <sm> Nu face altceva decât să urmărească meciul, Lena.</sm>

Lena —> Miri, Xiu: <sm> Poate. </sm>

Xiu —> Lena, Miri: <sm> Eu cred că Juan are dreptate în privinţa lui. Lasă-mă să stau de vorbă cu el, o să vezi că va fi bine.</sm>

Xiu —> Lena, Miri: <sm> Mai gândeşte-te.</sm>

Robert tot nu zărea mingea. Mai rău, terenul era acum acoperit de o ceaţă aurie, care, în unele locuri, le ajungea jucătorilor până la brâu. Prin aburi se vedeau plutind numere minuscule, care îşi schimbau culoarea şi strălucirea în funcţie de intensitatea aburilor. Când jucătorii echipei adverse veneau la atac, numerele străluceau şi mai puternic, iar copiii se aliniau ca şi cum s-ar fi pregătit să lovească mingea. Atunci se vedea o lumină ţâşnind ca un arc de foc de-a lungul terenului.

Xiu —> Lena, Miri: <sm> Cum a rămas cu Sharif, Miri? Cu ajutorul lui vorbeşti cu Robert, nu? </sm>

Miri —> Lena, Xiu: <sm> Da, am crezut că Sharif ar fi bun de paravan, fiind student, are ce discuta cu Robert. Şi un firewall foarte

slab! A fost uşor să intru în pielea lui. Problema e că se pare că nu sunt singura! Şi ne încurcăm unii pe alţii. Hei, ce se întâmplă? </sm>

Xiu —> Lena, Miri: <sm> Nu-l mai văd pe Robert, Miri.</sm>

Miri —> Lena, Xiu: <sm> Am pierdut şi semnalul sonor! Nici nu mi-am dat seama! Ce şmecher! </sm>

Lena —> Miri, Xiu: <sm> Vedeţi? V-am spus eu.</sm>

Unul dintre copii se desprinse de ceilalţi şi alergă de-a lungul flăcării, ghicind cumva exact unde va cădea ghemul de foc. Fata o ajunse şi lovi dintr-o parte… şi căzu în fund. Pentru o clipă, una din porţi fu puternic luminată, o lumină stranie şi clară de parcă toată ceaţa s-ar fi strâns ghem într-o minge de fotbal. Toată lumea aplauda, chiar şi adulţii fantomatici din tribune.

Robert nu era lămurit de ce nu vedea chiar şi ceva atât de simplu, cum ar fi un meci în curtea şcolii. Trase de manşeta cămăşii, în speranţa că avea să prindă o imagine mai clară.

— Nu e vina ta, amice, nu e nimic în neregulă cu purtabilul tău.

Vocea părea să vină de undeva de lângă umărul lui drept. Îşi întoarse capul, dar nu văzu pe nimeni. Se uită nedumerit în spaţiul gol. După o vreme, vocea continuă.

— Uită-te şi pe tabela de marcaj. Toate sunt neclare în jocul ăsta, chiar şi scorul.

Pe tabela uriaşă îndreptată cu faţa spre el, scorul era marcat 0.97.

— Cred că trebuia să fie rotunjit la 1. A fost un gol excelent, aproape perfect!

Pe teren, echipele se retrăgeau fiecare pe jumătatea ei. Se pregătea o nouă lovitură fantomă.

Robert îşi concentră privirea asupra meciului şi nu răspunse când vocea încercă să continue discuţia:

— Am impresia că nu recunoşti jocul, domnule profesor, nu-i aşa? Este fotbal Egan. Uite aici…

În raza vizuală îi apărură explicaţii despre joc, în timp ce pe stadion trei jucători căzuseră la pământ şi alţi doi se loviseră unul de altul.

— Fireşte, continuă vocea, este doar o aproximaţie a idealului.

— Te cred, zise Robert şi aproape zâmbi. Străinul îi vorbea pe un ton secretos, cu o voce studiată şi aproape fiecare propoziţie suna foarte serios. Era o plăcere să întâlnească în sfârşit pe cineva cu care ştia cum să vorbească:

— Ia-o din loc, puştiule, nu ţi-ai găsit omul, dacă încerci să te joci cu mine.

— Nu mă joc cu nimeni, omule! replică vocea, la început iritată, apoi o drese şi reveni la tonul superior uşor vesel. Eşti un caz interesant, Robert Gu. Sunt obişnuit să manipulez oameni, dar de obcei, prin intermediari. Sunt prea ocupat să stau de vorbă cu muritorii de rând. Dar tu mă intrigi.

Robert se prefăcu atent la joc, dar vocea continuă:

— Ştiu ce te chinuie, prietene. Ştiu cât te roade că nu mai poţi scrie poezie de când ţi-ai revenit.

Robert nu-şi putu stăpâni surpriza. Străinul invizibil râse pe înfundate, cumva, îi prinsese emoţia ascunsă în smuciturile involuntare pe care Robert le avea de obicei.

— Nu e nevoie să te ascunzi, aici nu-ţi poţi ascunde reacţiile. Senzorii medicali instalaţi în curtea şcolii sunt atât de sensibili, încât ai putea fi la fel de bine conectat la un detector de minciuni.

Ar trebui s-o iau din loc. Dar nu se ridică, mai stătu câteva momente urmărind meciul de „fotbal“. Când fu sigur că e din nou stăpân pe vocea lui, răspunse:

— Deci recunoşti că ai făcut o măgărie.

Alt râset înfundat.

— Într-un fel, e o măgărie foarte sofisticată. Poţi să te gândeşti la mine ca la o entitate superioară, dotată cu toate mijloacele tehnice pe care omul le-a inventat pentru a-şi face viaţa mai uşoară şi mai frumoasă.

Trebui să fie vreun puţoi din şcoală. Sau poate că nu. Poate vizitatorul era invizibil pentru că până şi prezenţa lui virtuală pe terenul şcolii ar fi fost o violare a legii. Robert se prefăcu dezinteresat de laudele vocii.

— Cu mare plăcere aş putea raporta „calităţile tehnice superioare“ părţilor interesate!

— Dar n-o s-o faci. În primul rând, pentru că poliţia n-ar putea să mă identifice. Şi în al doilea rând, pentru că ţi-aş putea da înapoi ce ai pierdut. Vocea poetică.

De data aceasta, Robert era pregătit şi scoase, la rândul lui, un hohot scurt, care, spera el, suna credibil.

— Vai, zise celălalt, câtă suspiciune. Dar şi începutul speranţei! Ar trebui să citeşti ştirile sau să-ţi mai scoţi filtrele de reclame. Pe vremuri, aveam atleţi pe steroizi şi studenţi pe amfetamine. Dar drogurile respective erau apă de ploaie. Acum, avem lucruri care chiar îşi fac treaba.

Dumnezeule, un traficant de droguri! Robert aproape râse cu glas tare. Apoi se gândi la noua lui viaţă, la corpul lui reîntinerit, la uşurinţa cu care putea sări şi alerga fără niciun efort. *Tot ce mi s-a întâmplat până acum ar fi considerat un miracol, după standardele lumii vechi*. Da, ar putea fi un traficant de droguri, şi ce dacă?

— Cum se fac profiturile din medicamentele pentru recuperarea poeziei? întrebă Robert cu neobrăzare, apoi îşi dădu seama cât de mult se expunea în discuţia asta. Poate nici nu conta.

— Eşti atât de depăşit de vremuri, profesore… Vezi dealurile acelea din sud?

Dealuri acoperite cu şiruri nesfârşite de case.

— La câteva mile în spatele lor, există unul din puţinele lucruri pe Pământ pentru care amplasarea fizică este încă foarte importantă.

— Universitatea?

— Pe aproape. Mă refer la laboratoarele biotehnologice care înconjoară campusul. Ce se întâmplă în laboratoarele respective nici nu se compară cu cercetarea medicală a secolului douăzeci. Tratamentele moderne sunt un lucru extraordinar, dar sunt adesea concepute pentru pacienţi individuali.

— Nu poţi finanţa cercetarea dacă faci tratamente pentru fiecare bolnav.

— Nu mă înţelege greşit. Tratamentele cu aplicabilitate pe scară largă rămân în continuare principala sursă de bani. Dar chiar şi acolo se folosesc studii de caz particular pentru a stabili şi împiedica apariţia efectelor secundare. Chiar şi la dumneata se aplică, fiind un caz special. În tratamentul Alzheimerului, câteodată vindecarea e incompletă şi sechelele sunt idiosincrasice. În cazul dumitale, niciun alt mare poet nu a mai avut problema asta. Deci până în *ziua de azi*, nu există tratament.

Măscăriciul ăsta avea un stil dezarmant să dea cu tine de pământ şi pe urmă să te flateze.

— Dar trăim într-o epocă a medicamentelor stimulante, profesore, şi multe dintre ele sunt cu spectru restrâns, unicat. Există o foarte mare posibilitate ca aceste laboratoare să fie *impulsionate* să-ţi găsească un tratament.

Magie. *Dar dacă chiar e posibil? Ăsta e Viitorul. Eu m-am întors din morţi şi poate*… Robert simţi speranţa înmugurindu-i în suflet. Nu putu rezista. *M-a prins. Ştiu că e manipulare, dar nu contează*.

— Deci cu cine am onoarea, o, tu, străine enigmatic?

Era o întrebare ca să se afle în treabă, dar măcar încercase.

— Străin enigmatic? Ăă…

Urmă o pauză, în care fără îndoială omul căuta cuvântul enigmatic în dicţionar.

— Ah, da, desigur, m-ai ghicit din prima! Străin enigmatic, e bun aşa.

— Şi bănuiesc că ajutorul tău implică ceva periculos şi ilegal, continuă Robert scrâşnind din dinţi.

— Categoric ilegal! Şi, într-o oarecare măsură, periculos… pentru dumneata, mă refer. Tratamentul dumitale va merge pe un teritoriu necunoscut. Dar, în acelaşi timp, merită cu vârf şi îndesat, nu crezi?

Da!

— Poate.

Robert încercă să-şi stăpânească nervozitatea din voce şi aruncă o privire în spaţiul gol de lângă el.

— Care e preţul? Ce vrei de la mine?

— Ah, nu-ţi face griji, răspunse străinul râzând. Vreau doar ajutorul dumitale la un proiect în care eşti deja implicat. Prietenii de la Bibliotecă, să mergi la întâlnirile lor, să te implici în planurile lor.

— Să te ţin la curent cu ce se întâmplă?

— A, nu e nevoie, eu ştiu şi văd totul. Nu, am nevoie doar de mâinile dumitale. Gândeşte-te că acum eşti un robot care a fost cândva poet. Deci, profesore, batem palma?

— Mă mai gândesc.

— Odată ce termini de gândit, sunt sigur că vei fi de acord.

— Să-mi vând sufletul.

— Au, ce poetic. Dar nu e cazul. Deocamdată.

Locotenentul-colonel Robert Gu Jr. îşi adusese de muncă acasă. Sau cel puţin aşa spunea el când muncea în timpul în care ar fi trebuit să stea cu Alice şi Miri. Dar Miri avea şi ea de învăţat în seara asta şi Alice… ultima ei misiune era cea mai dificilă din câte avusese până acum. Se plimba prin casă, tăcută şi preocupată. Altcineva în situaţia ei ar fi fost deja mort sau nebun de legat. Printr-un miracol, ea rezista, chiar reuşind uneori să pară vechea Alice. *Şi ei o muncesc din ce în ce mai mult*.

Bob îşi alungă acest gând. Tot acest sacrificiu avea rostul lui. Trecuseră mai bine de zece ani de la atacul din Chicago. Niciun atac asupra Statelor Unite sau a vreunuia din statele care semnaseră tratatul nu mai reuşise de mai bine de cinci ani. Dar ameninţarea era mereu acolo. Încă mai avea coşmaruri cu lansatoarele de la orfelinatul din Assuncion şi ce fusese cât pe ce să facă pentru a le opri. Şi, ca de obicei, internetul zumzăia cu zvonuri despre noile tehnologii care făceau armele clasice să pară de jucărie. În ciuda securităţii permanente şi în ciuda eforturilor lor, riscul creştea mereu. Încă mai erau grupuri teroriste care făceau ravagii în lume.

Bob trecu în revistă ultimele rapoarte de siguranţă. Ceva plutea în aer şi părea mai aproape decât Paraguay. Veştile cu adevărat proaste erau pe hârtie: analiştii de la CIA ziceau că indo-europenii ar colabora cumva cu băieţii răi. Iisuse, dacă marile puteri nu pot lucra împreună, ce şanse are umanitatea să treacă în secolul următor?

Auzi un zgomot din spate. Era tatăl lui, stând în cadrul uşii.

— Bună, tată, spuse politicos.

Bătrânul se uita la el. Bob îşi făcu vizibile hârtiile pe care le citea.

— Ah, scuze. Lucrai?

— Da, hârţoage de la birou. Nu-ţi face griji dacă le vezi ca prin ceaţă; nu se pot vedea în casă.

— Aha. Mă… mă gândeam dacă aş putea să te întreb câteva lucruri.

Bob speră să nu i se fi observat surpriza: era prima dată când Robert părea timid. Îi făcu semn să ia un loc.

— Te rog.

— Azi, la şcoală, stăteam de vorbă cu cineva. Doar pe voce. Tipul putea să fi fost şi la capătul celălalt de lume, corect?

— Da, zise Bob. Dar dacă e foarte departe, îţi poţi da seama.

— Ştiu. Bruiaj şi lag.

Mi se pare mie sau papagaliceşte în jargon? Înainte de a-şi pierde minţile, Robert fusese un ignorant în ale tehnicii. Bob îşi amintea o dată, pe vremea telefoanelor clasice, când tatăl lui insistase că receptorul fără fir al telefonului din casă era un telefon mobil. Dar Lena îi demonstrase că nu are dreptate şi îl trimisese pe Bob cu receptorul afară să-i arate că nu poate suna cu el în casă. Mare greşeală din partea ei, bătrânul tunase şi fulgerase pe această temă câteva săptămâni.

— Analiza sincronizării probabil ne-ar putea ajuta să aflăm mai multe, zise Robert vorbind pentru sine.

— Da. Orice elev de la liceu se pricepe la asta.

Şi tu ai putea, dacă ai fi lăsat-o pe Miri să te ajute.

Bătrânul se uită într-o parte, gânditor. Îngrijorat?

— Îţi face cineva necazuri la şcoală, tată?

Nu-i venea a crede.

— Cineva încearcă să mă supere, îi răspunse Robert, cu un zâmbet răutăcios.

— Poate ar trebui să vorbeşti cu unul dintre profesori, să le arăţi logul cu discuţia respectivă. Incidente de genul ăsta se întâmplă frecvent.

Replicile tăioase la care se aştepta Bob nu veniră. Robert era cât se poate de serios.

— Ştiu, ar trebui. Aşa o să fac. Dar e greu, înţelegi? Şi cu jobul tău, mă rog, ai petrecut ani întregi lucrând cu genul acesta de probleme, în versiunea lor pe-viaţăşi-pe-moarte, corect? M-am gândit că tu ai cea mai avizată părere.

Era pentru prima dată în viaţa lui Bob când tatăl său rostise ceva de bine despre cariera lui. *Trebuie să fie o farsă!*

Pe moment se lăsă tăcerea, în timp ce bătrânul aştepta aparent răbdător şi fiul încerca să formuleze un răspuns.

— OK, doar că răspunsurile militare s-ar putea să fie mult mai mult decât poţi duce. Nu pentru că noi am fi mult mai inteligenţi decât miliarde de adolescenţi, ci pentru că noi avem Controlul securităţii sistemelor. Practic, noi controlăm toată tehnologia.

Făcând abstracţie de componentele făcute „pe vapor“.

— Tipul cu care am vorbit în după-amiaza asta îşi zicea „un nor atotcuprinzător de cunoaştere“. Vorbea prostii? Cât de multe poate şti despre mine?

— Dacă nemernicul respectiv e dispus să sape adânc, poate afla totul despre tine. Inclusiv fişa medicală, poate chiar şi şedinţele cu Reed Weber. Poate să te spioneze în public, deşi asta depinde de setările tale şi de semnalul din zona respectivă. Dacă are complici sau zombi, poate afla ce faci chiar şi când eşti în locuri neacoperite, deşi informaţia nu-i parvine în timp real.

— Zombi?

— Sisteme corupte. Îţi aduci aminte cum erau computerele când eram eu copil? Aproape toate porcăriile, spamurile, viruşii, pe care le aveam pe desktopuri, acum le avem în purtabile. Situaţia ar fi disperată fără securitatea sistemelor electronice.

Robert privea gânditor sau poate căuta pe Google.

— Nu-ţi face griji, tată. Sistemul tău este sigur, doar trebuie să fii precaut şi să nu ai încredere în oricine.

Bătrânul păru să rumege ce-i spusese Bob.

— Dar altfel nu pot? Cum ar fi gadgeturi, pe care dracii… hm, copiii să mi le agaţe de haine?

— Ba da! Tâmpiţeii ăştia nu-s cu nimic diferiţi de cum eram noi când aveam vârsta lor, doar că au mai multe posibilităţi la îndemână să facă prostii.

Semestrul trecut puseseră la cale o invazie de camere de luat vederi ca nişte păianjeni care se agăţau de haine. Miri fusese exasperată vreo câteva zile, după care abandonase subiectul atât de subit, încât Bob o suspecta că aranjase o revanşă.

— De aceea trebuie să intri în casă pe uşa din faţă, prin holul principal, unde avem un „deparazitator“. Când eşti în casă, n-ar trebui să-ţi faci probleme… Deci ce anume ţi-a spus tipul? Tu eşti atât de departe de scena şcolii, încât nu te văd intrând în vizorul vreunei găşti de puţoi.

Măi, să fie, tata chiar pare speriat!

— Nu sunt foarte sigur, mă gândesc poate e genul de farsă pe care o fac nou-veniţilor, cine ştie? – zâmbi uşor – chiar dacă nou-venitul se întâmplă să fie un băşinos bătrân ca mine. Mulţumesc pentru sfaturi.

— Nicio problemă.

Şi ieşi uşor din cameră. Bob îl urmări cu privirea sus pe scări până intră în camera lui. Omul era clar preocupat de ceva. Se uită îndelung la uşa închisă, mirându-se cum se întorc lucrurile în viaţă şi dorindu-şi ca el şi Alice să fie ca alţii care trăgeau cu ochiul la ce făceau cei din casă.

15

CÂND METAFORELE SUNT REALE

În săptămâna care urmă, Robert ocoli Universitatea, doar ca să vadă care va fi reacţia Străinului Misterios.

Începuse să se simtă în largul lui cu computerul, deşi nu va putea fi niciodată la fel de îndemânatic precum copiii care crescuseră purtându-l. Xiu Xiang încă mai avea probleme, dar mai degrabă era lipsa ei de încredere în sine. Apoi refuzase trei zile să poarte după ce apăsase undeva aiurea şi se trezise în… refuzase să dea orice detalii, dar Robert bănui că nimerise peste o setare cu un fel de vedere porno.

Limbajul în proiectul Gu/Orozco, chiar dacă nu atinsese nivelul de poezie, depăşise nivelul de înşiruire de cuvinte fără noimă. Robert constată că, spre surprinderea lui, îi plăcea să lucreze la efecte video şi sintetizare sonoră. Dacă proiectul lor ar fi fost prezentat în anii ’90, ar fi fost opera unui geniu. Acum aveau la dispoziţie biblioteci întregi de clişee literare şi efecte vizuale senzaţionale, dar Juan se temea – şi pe bună dreptate – că Chumlig nu voia ce se găsea deja pe net.

— Avem nevoie de o valoare adăugată, altfel ne pică.

Căută pe net vreun liceu în care să se studieze instrumentele cu clape.

— Copiii aceia cred că e o formă tragică de joc.

În cele din urmă, Robert stătu de vorbă cu studenţi la Conservator din Boston şi Chile, ocazie cu care îşi exersă „pe viu“ cunoştinţele de reţea.

Sharif se întorsese la Corvallis, dar mai avură câteva interviuri. Unele din întrebările tânărului erau mult mai inteligente decât se aşteptase Robert după primele lor întâlniri.

În rest, stătea pe net foarte mult, să citească diverse articole despre siguranţa sistemelor şi, din când în când, să vadă ce se mai întâmplase cu poezia. Ce era arta, acum când perfecţiunea de suprafaţă era o realitate? Ei, literatura serioasă încă mai era acolo. Nu făcea prea mulţi bani, nici chiar cu sistemul de drepturi de autor. Dar mai existau încă bărbaţi şi femei care mai puteau face cuvintele să cânte, aproape la fel de bine ca Robert pe vremuri. *Să-i ia naiba!*

Străinul încă nu dăduse niciun semn. Fie îşi pierduse interesul, fie îl aştepta pe Robert să se dea învins. E uşor să câştigi când adversarul e disperat. Trecuse multă vreme de când îi învinsese cineva încăpăţânarea lui Robert Gu… până într-o sâmbătă când, în loc să se întâlnească cu Juan, luă o maşină şi se duse direct la Universitate.

Sharif îi ieşi în întâmpinare.

— Vă mulţumesc că aţi acceptat să ne întâlnim, domnule profesor.

Imaginea luă loc lângă el în maşină, afundându-se pe jumătate în pernele banchetei. Zulfi arăta mai neglijent decât la întâlnirile recent avute.

— Aţi fost greu de găsit în ultima vreme.

— Am considerat că joi am discutat suficient de mult.

Sharif afişă o expresie îndurerată.

— Vreo problemă? întrebă Robert mirat.

— Vai, nu, nu, deloc! Dar, vedeţi dumneavoastră, e posibil că în ultima vreme, pe undeva, am neglijat securitatea purtabilului meu şi am impresia că e… ăăă… puţin virusat. Pun pariu că li se întâmplă tuturor utilizatorilor. Am crezut că ţin situaţia sub control, dar lucrurile au scăpat din frâu, fiindcă… cum să vă spun, nu eu v-am luat interviul joi. N-am fost eu.

— A-ha!

Deci Străinul Misterios lucra pe două fronturi: îl trata pe Robert cu tăcerea şi, în acelaşi timp, se folosea de altcineva ca să-l spioneze. Sharif

aşteptă reacţia lui Robert, dar, când văzu că nu scoate un cuvânt, se grăbi să adauge:

— Vă rog, domnule profesor, îmi doresc atât de mult să continui aceste interviuri! Acum că ştim că am o problemă, putem să o ocolim! Vă rog nu mă refuzaţi.

— Ai putea să-ţi cureţi sistemul.

— Da, păi, da. Teoretic. L-am mai curăţat o dată când eram în primul an la facultate. Fără să vreau, devenisem un zombi într-un complot de înşelătorie. Deşi nu fusese vina mea, Universitatea din Calcutta m-a obligat să-mi incinerez purtabilul.

Îşi ridică mâinile în sus, ca şi cum s-ar fi rugat la Robert.

— Niciodată n-am fost bun la backup-uri, deci toată isprava m-a costat munca pe un semestru. Vă rog, nu mă puneţi să-mi ard iar computerul, acum ar fi şi mai rău, ar fi o adevărată tragedie!

Robert se concentră la drum. Tocmai ieşiseră pe autostradă şi se îndreptau spre coastă. Drept înainte începeau laboratoarele. Poate Străinul Misterios era şi el acolo. Prin comparaţie, măcar în cazul lui Sharif ştia cu cine are de-a face. Se întoarse spre tânăr şi îi spuse blând:

— Bine, domnule Sharif. Continuă, aşa virusat cum eşti.

Îi veni în minte o amintire veche, de pe vremea când administratorii de reţea de la Stanford veşnic îl sâcâiau cu ultimele update-uri la antivirusuri.

— Vom fi mai presus de vandalismul de doi lei, domnule Sharif.

— Adevărat grăit-aţi! Vă mulţumesc din suflet.

Sharif răsuflă profund uşurat.

— Şi, mai mult ca oricând, sunt nerăbdător să facem aceste interviuri. Am întrebările pe aici pe undeva.

O scurtă ezitare şi apoi privirea pierdută în timp ce schimba vitezele mentale.

— A, da! Aţi mai lucrat în ultima vreme la completarea de la *Secretele vârstelor*?

— Nu, răspunse, cam repezit. Dar acum recunoştea genul de întrebare pe care un adevărat Zulfi Sharif ar fi pus-o, deci îşi îndulci răspunsul cu

câteva semiadevăruri.

— Încă revizuiesc întreaga structură, înţelegi…

Şi se lansă într-o lungă dizertaţie despre cum, deşi poezia guiană este cunoscută prin simplitate, crearea ei necesita o planificare extraordinar de minuţioasă. Şi pe vremuri obişnuia să spună gogoşi, dar niciodată atât de mari şi glazurate ca acum. Sharif le servi fără să clipească.

— În următoarele săptămâni voi veni la prietenii mei vechi, din Bibliotecă, înţelegi? Să mă pun la curent cu starea în care se află, hmm, literatura epocii apuse. Eşti bine-venit să mă însoţeşti, dacă vrei. Dacă mă urmăreşti cu atenţie, vei putea să prinzi câteva din secretele metodei mele de lucru şi, pe urmă, voi asculta concluziile tale şi le vom discuta împreună.

— Minunat, extraordinar, vă mulţumesc! aprobă tânărul în culmea fericirii.

Era încredibil ce bine se simţea să aibă pe cineva care să-l admire, chiar dacă era genul de admirator insipid de care se ferise toată viaţa lui de dinainte. *Înseamnă că aşa a reuşit bietul Winnie să reziste atâţia ani, folosind cuvinte mari şi pompoase, să-i fraierească pe cei şi mai lipsiţi de talent decât el*. Robert îşi luă privirea de la imaginea lui Sharif şi încercă să-şi ascundă zâmbetul care din binevoitor risca să devină un rânjet de animal de pradă. *Şi, când se deşteaptă Sharif, voi şti că e Străinul*.

Astăzi nu aveau loc demonstraţii la Bibliotecă, dar – surpriză – o mulţime de studenţi veniseră în carne şi oase. Emoţionant, cum îşi amintea din anii trecuţi, cu biblioteca pe post de centru al vieţii intelectuale a Universităţii. Ce lucruri bune se petrecuseră în ultima săptămână? Robert şi imaginea lui Sharif intrară prin uşile de sticlă şi luară liftul până la etajul al şaselea. Interiorul clădirii nu era vizibil pentru Robert, chiar cu noile sale talente tehnice. OK, între timp putea citi… dar deja ajunseseră la etajul cinci.

Lena —> Juan, Miri, Xiu: <sm> Hei! Nu se mai vede nimic! </sm>

Juan —> Lena, Miri, Xiu: <sm> Etajul şase nu e accesibil publicului astăzi. </sm>

Miri —> Juan, Lena, Xiu: <sm> Poate să-i zic lui Robert să-mi dea acces. </sm>

Sharif rămăsese doar o luminiţă roşie.

— Nu mai văd nimic. Şi pun pariu că nu mai aud pe nimeni în afară de dumneavoastră.

Robert ezită, apoi îi transferă lui Sharif accesul. *Ia să vedem ce părere au conspiraţioniştii noştri.*

Winnie şi Carlos Rivera erau aşezaţi lângă peretele de sticlă. Tommie era aplecat peste laptopul lui.

— *Nĭ hăo*, domnule profesor! zise Rivera. Vă mulţumim că aţi venit.

— Dar nu-s sigur că-l vrem şi pe prietenul tău, zise Tommie ridicând nasul din ecran.

Dar Sharif primi voie de la cine nu se aştepta.

— Tommie, cred că Sharif ne-ar putea fi de ajutor, spuse Winston Blount.

— Nu mai are cum, replică Tommie. Biblioteca e deja tocată.

— Ce zici?

Rafturile erau pline de cărţi. Robert făcu un pas în spate şi îşi plimbă degetele de-a lungul cotoarelor.

— Mie mi se par cât se poate de reale.

— N-ai văzut afişele de la celelalte etaje?

— Nu, am luat liftul şi nu mă pricep prea bine deocamdată să văd prin pereţi.

— Suntem la ultimul etaj netocat, explică Tommie. După cum ne aşteptam, conducerea a aşteptat până s-au liniştit lucrurile şi, într-o noapte, au năvălit cu şi mai multe tocătoare. Până să ne dezmeticim, deja dăduseră gata două etaje. Dar era prea târziu.

— Fir-ar să fie de treabă! zise Robert aşezându-se pe un scaun. Atunci care mai e rostul continuării protestului acum?

— E drept că n-am reuşit să salvăm Biblioteca, de fapt, nenorociţii au făcut în aşa fel încât proiectul Biblionet e mai popular în rândul studenţilor decât înainte. Dar, deocamdată, biblioteca de aici e singura tocată.

— *Dù, dànshì tāmen xūyào huĭ diào qítāde túshūguăn, yīnwèi*, izbucni Rivera în chineză.

Ezită o clipă, când văzu că toată lumea îl privea nedumerită.

— M-mă scuzaţi. Spuneam că oricum au nevoie să distrugă celelalte biblioteci. Pentru verificarea corectitudinii cărţilor în format virtual. Reproducerea datelor şi reaşezarea lor e un proiect care va continua, tinzând asimptotic spre reproducerea perfectă.

Robert observă că Tommie urmărea discuţia zâmbind.

— Deci ai vreun plan secret?

— Nu spun nimic atât timp cât omul tău e prezent.

— OK, Tommie, oftă Winnie. Scoate-l de aici.

Luminiţa roşie a lui Sharif ieşi de după rafturi.

— E în regulă. Nu vreau să creez prob…

Şi se stinse.

— Gata cu el, zise Tommie ridicând ochii din monitor. Şi am închis şi etajul, adăugă, arătând spre ledul de deasupra laptopului antic.

Robert îşi aminti de discuţia cu Bob:

— Şi cu filtrul Armatei cum rămâne?

— Rămâne bine, Robert, zise Tommie mângâindu-şi laptopul. Componente din Paraguay de la mama lor, livrate chiar înainte să le închidă fabrica. Acum nu suntem decât noi, dacă nu cumva vreunul din voi poartă chiloţei virusaţi.

— Sau unul dintre noi este informator, zise Tommie uitându-se la Robert.

— Aici nu suntem la Stanford, Winston, oftă Robert.

Dar dacă Străinul Misterios era vreun băiat cu ochii albaştri? Ar fi trebuit să se gândească mai devreme. Dădu gândul la spate.

— Deci care-i planul?

— Am citit în *The Economist*, zise Rivera. Huertas International n-o duce prea bine cu banii. Dacă lucrurile trenează aici, ar putea fi nevoiţi să abandoneze întregul proiect.

Se uită la Robert prin ochelarii groşi în care se vedeau pâlpâind imagini.

— Chiar dacă au distrus aproape toate cărţile de aici?

— Da.

Tânărul se aplecă în faţă:

— Treaba stă în felul următor: Proiectul Biblionet nu este doar o captură video a cărţilor din mileniul trecut. Nu este doar digitalizare. Merge mai departe decât Google şi compania. Huertas intenţionează să combine toată ştiinţa clasică într-o singură bază de date, obiectivată situaţional, cu o taxă de accesare.

Bază de date obiectivată situaţional? Termenul era peste puterea lui Robert de înţelegere, chiar şi cu noua sa pasiune pentru tehnică. Încercă să caute termenul, dar nu se întâmplă nimic. Uitase de „zona moartă“ a lui Tommie.

Rivera crezu că Robert încă avea dubii.

— Pe bune, nici măcar nu sunt atât de multe date pe cât s-ar crede. Câţiva petabyţi. Cel mai important este că va fi foarte eterogenă în comparaţie cu alte baze de date de mărimi similare, din alte aplicaţii.

— În fine. Şi unde vrei să ajungi?

Pe furiş observă zâmbetul lui Winnie. Tipul ştia că Robert arunca praf în ochii proştilor.

— Aşadar, continuă Rivera, colecţia Huertas va conţine aproape toată ştiinţa lumii până în urmă cu vreo douăzeci de ani. Toată corelată şi interconectată. Acesta este şi motivul pentru care Huertas dă bani statului California ca să-i permită să comită o asemenea atrocitate. Chiar şi prima variantă, necizelată, a compilaţiei ar putea fi o mină de aur. De la startul proiectului acum şase săptămâni, Huertas International are o perioadă de şase luni de monopol pe Biblionetul pe care îl fac. Asta înseamnă şase luni de acces complet la toate secretele trecutului. Sunt sute de întrebări la care o asemenea resursă ar avea răspuns: cine a încheiat de fapt Intifada? cine e în spatele falsificărilor de artă din Londra? unde s-au dus cu adevărat banii din petrol în ultimii ani ai secolului trecut? Unele răspunsuri ar stârni doar

interesul unor societăţi istorice obscure. Dar altele ar putea însemna bani frumoşi. Şi Huertas va avea drepturi depline asupra acestui oracol în următoarele şase luni.

— Dar mai întâi trebuie să adune toate datele, interveni Winnie. Dacă Huertas pierde câteva săptămâni, vor exista sute de organizaţii care vor hotărî că ar putea să mai aştepte până trece perioada de monopol – când vor putea afla şi mai multe răspunsuri, pe gratis. Ba chiar mai rău. Chinezii au Informagicul care face British Museum şi British Library, folosind echipament mult mai performant decât al lui Huertas. Britanicii s-au împotrivit şi mai mult decât noi, dar şi la ei începe digitalizarea azi-mâine. Dacă Huertas întârzie cu proiectul, el şi chinezii se vor bate care să ia primul banii din drepturile de difuzare ale primei variante.

— O adevărată spirală a morţii! chicoti distrat Tommie. Întotdeauna fusese fascinat de mecanismele prin care lucrurile se dezintegrează. Robert îşi amintea, la incendiile care mistuiseră Coasta de Est, în anii şaptezeci, Tommie se dusese la faţa locului să ajute cu comunicaţiile – dar şi ca să privească de aproape dezastrul.

— Deci, mmm…

De ce ar vrea Străinul să mă vadă băgat în proiect?

— Derutat, Robert? râse Blount.

Pe vremurile când erau amândoi la Stanford, Winnie n-ar fi îndrăznit să-i râdă în faţă, cel puţin nu după primul an. Dar acum Robert nu avea niciun chef să-l pună la punct. Deci îi răspunse calm:

— Da, sunt complet în ceaţă.

Blount rămase nedumerit, crezând că e vorba de una din capcanele lui Robert.

— Ideea este că noi vrem să-l sabotăm cât mai mult pe Huertas şi programul lui. Pe cale legală n-am reuşit să facem nimic, deci orice am face să întârziem duşmanul va trebui să fie pe căi lăturalnice. Înţelegi?

— Da, suntem de-a dreptul nişte conspiratori.

— Şi conspiraţia în sine e o infracţiune, remarcă Rivera.

— Aşa şi? râse Tommie. Tocmai le-am tăiat ălora de la Armată accesul aici! E un atentat la siguranţa naţională.

— Nu mă interesează dacă comitem înaltă trădare! zise Robert. *Dacă pot să-mi iau înapoi poeziile…* Adică, ştiţi cât iubesc eu cărţile.

Ceilalţi aprobară din cap.

— Deci *care* e planul?

Blount îi făcu semn lui Tommie.

— Îţi mai aduci aminte de escapadele noastre subterane? începu el.

— Pe vremea studenţiei? Da, erau distractive… la modul tâmpit.

Tommie rânji cu gura până la urechi.

— Vrei să-mi spui că tunelurile de aerisire încă mai sunt în stare de funcţionare?

— Dap. În anii nouăzeci, au ieşit din modă. Noile clădiri construite n-au fost conectate la reţea. Dar după câţiva ani, oamenii au vrut canale rapide de comunicaţii şi laboratoarele au avut nevoie să construiască coridoare pentru transportul specimenelor. Oamenii aveau o grămadă de bani.

— Acum au şi mai mulţi, adăugă Carlos.

— În zilele noastre, „căile de aerisire“ nu mai sunt pentru cablurile de curent sau aer condiţionat. Acum sunt adevărate pasaje secrete, pe sub întregul oraş. Am auzit un zvon că merg până sub ocean, deşi naiba ştie ce caută până acolo. Dacă o iei spre est, poţi intra în fiecare din laboratoarele bio.

Deodată, Robert înţelese de ce Străinul Misterios era interesat să afle de planurile Conjuraţiei bătrânilor.

— Şi ce au tunelurile de aerisire de-a face cu proiectul Biblionet, Tommie? întrebă cu glas tare.

— A! Păi, ştii că Max Huertas a făcut avere din biotehnică. Deţine câteva din cele mai mari laboratoare din America de Nord – inclusiv cel de la câteva sute de metri de noi. A luat programul folosit la genomi, l-a modificat şi a creat programul Biblionet! Şi acum ţine toată tocătura depozitată în nişte seifuri sub laboratoarele din nordul campusului.

— Şi?

— Şi încă n-a terminat cu cărţile! Tocatul i-a furnizat destule imagini, dar treaba încă nu e finalizată. Va trebui să re şi rerescaneze acolo unde nu s-a reuşit din prima. Acuma, dacă n-ar fi fost presat de termenul-limită, ar fi stat cu mâinile în sân până când următoarea bibliotecă ajunge numai confetti şi se foloseşte de datele lor pentru a-şi verifica materialul. Dar e în criză de timp.

— Depozitul respectiv e şi el inclus în propaganda lui Huertas, interveni Winnie. Când vor termina rescanările, maculatura respectivă cică „va fi pusă bine la păstrare în seifurile companie, pentru arheologii viitoarelor generaţii“. Unii chiar au înghiţit-o!

— De fapt, interveni Rivera, există un sâmbure de adevăr în promisiunea lui. Hârtia va rezista mai bine în depozit la el, la temperatură şi umiditate controlată, decât pe rafturile bibliotecii.

Dar Winnie îi tăie ideea:

— Important este că respectivele cărţi au fost distruse şi Huertas va distruge şi mai multe dacă nu îl opreşte cineva. Planul nostru este – şi se uită împrejur, parcă realizând că e pe cale să facă pasul în lumea criminalilor – să intrăm în tunelurile de aerisire şi să spargem seifurile. Tommie are o idee despre cum să facem bucăţile de hârtie ilizibile.

— Poftim? Ne împotrivim distrugerii bibliotecii distrugând şi ce-a mai rămas din ea?

— Doar temporar! sări Tommie. Am descoperit un lipici care se şpreiază! Dacă şpreiem hârtiile, ele se vor lipi una de alta şi vor fi ca un bloc enorm de plăci din fibre lemnoase! Dar, după câteva luni lipiciul se evaporă.

— Deci nu va fi dăunător, aprobă şi Rivera. N-aş fi aici dacă era vorba de distrugerea completă a cărţilor. Schema lui Huertas este de o brutalitate fără rost, din lăcomie, şi vrea să termine totul într-un timp foarte scurt, deşi, dacă s-ar fi făcut în paşi mărunţi, ar fi fost la fel de bine. Poate reuşim să-l întârziem suficient de mult, cât să aibă timp companiile de digitalizare a cărţilor să-l ajungă din urmă – şi nu va mai fi nevoie de distrugerea altor biblioteci.

Robert se lăsă pe spate şi se prefăcu a cântări spusele lor.

— Chinezii au de gând să toace Biblioteca Britanică, asta vreţi să spuneţi?

— Da, şi au de gând să termine şi muzeul, oftă Rivera. Dar Uniunea Europeană caută un motiv să-i oprească. Dacă facem în aşa fel încât Huertas să dea prost…

— Înţeleg, zise Robert gânditor, evitând să dea ochii cu Winnie. Blount era suficient de paranoic să-l suspecteze de ceva.

— Planul e destul de slăbuţ… dar tot e mai bun decât nimic. Mă bag.

— Bravo, prietene! exclamă Tommie fericit.

Robert se uită în cele din urmă la Blount:

— Întrebarea este, de ce aveţi nevoie de mine?

Blount rânji:

— Ne mai dai câte o mână de ajutor, te mai trimitem pe ici, pe colo…

— Nu, adevărul este că nici prin cap nu ne trecea să facem aşa ceva înainte de a apărea tu, zise Tommie.

— Eu? De ce?

— Ha! Ia gândeşte-te: să intri pe ascuns în tunelurile de aerisire, să mergi vreo doi kilometri până la unul din cel mai bine păzite laboratoare biologice din lume. Să zicem că fac eu ce fac şi intrăm neobservaţi. Dar putem să ne plimbăm pe acolo fără să ne vadă nimeni? În niciun caz. Asta funcţionează numai în *Star Trek,* unde sistemul de ventilaţie e făcut special să permită accesul proştilor, ca să fie cu aventură. Dar în lumea reală, cu sistem de pază real, e imposibil.

— Am înţeles. Dar tot nu răspunde la „de ce eu?"

— Ce face? A! Ajung şi acolo! În orice caz, după ce planul nostru cu protestele a cam picat, am început să fac săpături în legătură cu laboratoarele. Motoare de căutare, ştiri, chaturi, grupuri de discuţie, peste tot m-am băgat. Cel mai greu a fost să fiu cât mai discret să nu mă miroasă securiştii. A durat mai mult decât credeam, dar în cele din urmă mi-am făcut o idee despre sistemul de protecţie a laboratoarelor. E tipic pentru un stabiliment important pentru siguranţa naţională. Treabă serioasă, dar

greoaie. Sistemul e automat, accesul se face pe bază de parolă şi amprentă. Amprentarea este simplă biometrie utilizată de unii ofiţeri din unele servicii secrete. Şi ghici pe cine am găsit pe listă?

— Pe fiu-meu.

— Nu chiar. Pe nora ta.

Alice.

— E ridicol. Noră-mea e nu ştiu ce expert în relaţii americano-asiatice.

Când nu e cât pe ce s-o ia razna. Apoi se gândi la Străinul Misterios.

— Prea se leagă toate.

— De când eşti tu expert în securitate, Robert? întrebă Winnie.

Ar trebui să-mi ţin gura. Mergem în direcţia bună!

Dar îşi pierduse abilitatea de-a manevra oamenii din cuvinte şi bolborosi:

— Să nu-mi spui mie că ai găsit informaţiile respective doar din Google.

Tommie clătină din cap, dar în ochii lui se putea citi mila.

— Lumea s-a schimbat, Robert. Astăzi, găsesc răspunsuri pe care îmi era imposibil să le obţin acum douăzeci de ani. O sută de mii de oameni din întreaga lume mi-au dat o mână de ajutor, în unele locuri am primit informaţii importante din surse anonime. În cel mai rău caz, informaţiile mele ar putea fi false. Dezinformarea este la putere astăzi. Chiar dacă minciunile nu sunt intenţionate, există tot felul de grupuri de fantezişti care învârt realitatea cum li se pune lor pata. Dar dacă am fost păcăliţi, a fost o conspiraţie mondială, fiindcă informaţiile mele au venit din mai multe locuri.

— Aha.

Robert păru impresionat. De fapt, era pe bune impresionat, poate Străinul Misterios chiar era un barosan.

Mai stătură de vorbă încă jumătate de oră, dar nimic concret, cum ar fi trădarea la care se aşteptau, din partea lui Robert. Tommie le dădu alte sarcini: aveau nevoie de câteva parole de acces în sistemul Universităţii şi de nişte simulatoare de voce. Intrările în tuneluri erau acum încastrate în

beton. Nu mai existau căi de acces la nivelul solului, ca acum cincizeci de ani. Şi mai era o problemă şi cu „şpreiul de lipit“ al lui Tommie.

— Lipiciul? întrebă Tommie cu un aer vag jenat. Încă nu există, dar este aproape inventat.

Tommie prezentase conceptul pe un forum de grădinărit şi peisagistică. Societatea gardurilor vii din Japonia lucra chiar în acest moment în colaborare cu unii biologi argentinieni pentru perfecţionarea sistemului de aerosoli. Produsul ar trebui să fie terminat în mai puţin de două săptămâni şi avea să fie prezentat în premieră la un curs de îngrijire a plantelor în Tokyo. Un litru de mostră avea să-i fie trimis lui Tommie. Se uită la Robert care rămăsese cu gura căscată:

— Hei, aşa se face treaba în ziua de azi.

Trecuse deja de ora trei după-amiază. Umbra Bibliotecii se întindea acum mult înspre est, înghiţind clădirile dimprejur. Cei patru conspiratori terminaseră şedinţa. Tommie se ridică în picioare.

— Putem s-o facem! Şi e probabil ca nici măcar să nu ne prindă. Dar dacă ne prind, ce? Ar fi ca pe vremuri!

Carlos Rivera se ridică ceva mai greu.

— Şi nu facem nimănui niciun rău.

— Gata, domnilor, ridic interdicţia, zise Tommie, tastă câteva secunde şi îşi stinse laptopul.

Se lăsă tăcerea, încă nu ştiau ce să spună realizând că sunt probabil ascultaţi.

— Păi, bine. Rivera se uită la Robert. Vreţi să vedeţi cu ce am… cu ce a înlocuit Biblioteca rafturile goale?

— Adică propaganda la care se referea Tommie?

— Da, zise Rivera zâmbind şters. Într-un fel, e foarte frumos. Dacă ar fi fost făcut mai cu uşorul, aş fi susţinut proiectul din toată inima.

Îi conduse în jurul etajului prin spatele lifturilor.

— Intrarea dinspre scări e cea mai frumoasă.

Winnie Blount scăpă o grimasă, dar Robert băgă de seamă că venea după ei.

Casa scărilor era slab luminată. Cu ochiul liber, zidurile erau din beton, cu nervurile argintii pe care le observase şi pe pereţii exteriori. Când păşi pragul uşilor, viziunea lui Robert comută pe o variantă îmbunătăţită: acum lumina venea de la torţele pe gaz prinse în suporţi de-a lungul pereţilor. Tencuiala gri nu se mai vedea, acum zidurile erau construite din bucăţi mari de piatră pătrate, cioplite cât să se îmbine perfect cu doar o urmă de mortar. Robert întinse mâna să atingă peretele, dar şi-o trase înapoi când simţi atingerea umedă şi rece a zidului murdar! Rivera începu să râdă.

— Dezamăgitor, corect?

Când simţurile contraziceau iluzia vizuală.

— Da. Robert îşi lăsă palmele să alunece deasupra blocurilor de piatră, acoperiţi în unele locuri cu muşchi.

— Conducerea facultăţii a fost foarte inteligentă aici. I-a implicat pe cei din comunitatea designerilor de fantezii virtuale şi i-a încurajat să instaleze grafitti cu senzori tactili. Unele instalaţii sunt impresionante chiar şi fără filtre vizuale.

Coborâră două rânduri de scări. Trebuie să fi ajuns la intrarea de la etajul al cincilea. Uşa era din lemn masiv sculptat, radiind întunecat în lumina torţelor. Rivera trase de mânerul de fier şi uşa de aproape trei metri înălţime se dădu în lături. Lumina din cameră era de un violet actinic, alternând de la abia vizibilă până la orbitoare. Se auzeau pocnituri uşoare. Rivera îşi băgă capul prin uşă şi intonă ceva ininteligibil. Lumina deveni mai normală şi singurele sunete care se mai auzeau erau glasuri vorbind în şoaptă.

— E OK, haidem înăuntru.

Robert păşi prin uşa întredeschisă şi aruncă o privire înăuntru. Încăperea nu era de la etajul al cincilea al Bibliotecii Geisel de pe planeta Pământ. Într-adevăr, existau cărţi, dar erau supradimensionate, aşezate pe rafturi de lemn care se întindeau pe rânduri nesfârşite pe orizontală şi pe verticală. Robert îşi lăsă capul pe spate. Lumina violetă mergea şi ea până sus, de-a lungul rafturilor. Erau ca acele păduri fractali de pe vremuri. Cu coada ochiului vedea alte rânduri de cărţi, minuscule din cauza distanţei.

Oaaa! Era să cadă pe spate, dacă nu l-ar fi sprijinit Tommie.

— Fain, nu-i aşa? întrebă Parker. Mai că mi-aş dori să fi avut un purtabil la mine.

— D-da!

Robert se sprijini de un raft de lângă el. Era făcut dintr-o scândură groasă, solidă, din lemn adevărat. Îşi lăsă privirea în jos, la podea, şi se uită de-a lungul aleii. Poteca printre rafturi şerpuia încolăcit şi nu se temina la peretele extern real care trebuie să fi fost acolo la cinci, zece metri. Însă, acolo unde ar fi trebuit să fie geamurile, se vedea o scară din lemn care cobora abrupt. Genul acela de scâri şubrede parcă făcute ad hoc, care îl fermecaseră mereu pe Robert în vechile anticariate. Dincolo de scări, rafturile păreau înclinate, de parcă gravitaţia în cealaltă cameră funcţiona în alt sens.

— În ce fel de loc suntem?

Cei trei rămaseră tăcuţi o clipă. Robert observă că păreau să poarte un fel armură închisă la culoare. Costumaţia lui Rivera avea un fel de însemn complicat. Şi aducea dubios de mult cu un tricou şi nişte bermude făcute din zale.

— Nu v-aţi prins încă? întrebă Rivera într-un final. Dumneavoastră trei sunteţi Cavaleri păzitori, iar eu sunt un Bibliotecar războinic. E totul luat din *Ştiinţa primejdioasă* a lui Jerzy Hacek.

Blount aprobă din cap şi se întoarse către Robert:

— N-ai citit în viaţa ta ceva de Hacek, este?

Robert îşi amintea vag de Hacek din perioada în care el se retrăsese. Pufni:

— Eu am citit lucrările importante.

Merseră încet de-a lungul aleii principale. Se mai vedeau şi alei secundare, care nu duceau doar în stânga sau în dreapta, dar şi în sus şi jos. Dintr-unele se auzeau sâsâituri ca de şerpi, în altele, zări alţi „Cavaleri păzitori“, cocoşaţi peste mese acoperite cu stive de cărţi şi pergamente; chipurile le erau luminate de paginile cărţilor deschise. Erau, într-adevăr, manuscrise luminate. Robert se opri să arunce o privire mai de aproape.

Cuvintele erau în engleză, printate cu caractere gotice vechi. Cartea părea a fi un fel de manual de economie. Unul din cititori, o femeie tânără cu sprâncene stufoase, îi examină scurt şi gesticulă în aer. De sus dintre rafturi se auzi o bufnitură şi un volum uriaş îmbrăcat în piele se văzu alunecând la vale. Robert sări în spate, gata să-l dea jos pe Tommie. Dar blocul gros de un metru căzu până în dreptul fetei, unde rămase suspendat în aer, iar paginile se deschiseră de unele singure.

Of! Robert făcu câţiva paşi în faţă.

— Am înţeles. Aici sunt digitalizările cărţilor care au fost distruse până acum.

— Prima variantă de digitalizare, spuse Blount. Care le-a adus tâmpiţilor din conducere mai multă publicitate decât visau ei. Toată lumea a sărit să laude programul „inteligent şi drăguţ". Săptămâna viitoare ne toacă etajul şase.

Rivera îi conduse spre ieşire, către scările de lemn.

— Nu toată lumea e mulţumită. Fundaţia Geisel, doctorul Seuss, n-a fost de acord cu proiectul Universităţii.

— Bravo lor! Blount lovi cu piciorul în raftul de lângă el. Dacă e aşa, studenţii noştri ar putea la fel de bine să se ducă în Parcul Piramidei!

Robert gesticulă cum era obişnuit pentru a scoate filtrele, dar nimic nu se schimbă, aceeaşi lumină purpurie şi manuscrisele vechi îmbrăcate în piele. Tastă direct comanda în computer. Nimic.

— Am rămas agăţat cu vederea de aici.

— Aşa e. Nu poţi vedea ce e aici în realitate, decât dacă îţi scoţi lentilele sau suni la Urgenţe. Încă un motiv pentru care nu port Epiphany. Tommie îşi flutura laptopul ca pe un talisman. Pot vedea iluzii, dar numai când vreau eu!

Bătrânelul o luă pe o altă alee, ba împungând cu degetul într-o carte care zăcea pe jos, ba intrând peste oameni în alcovuri să vadă ce citesc.

— Locul ăsta e super cool!

Când ajunseră la scările de lemn, Rivera se întoarse la ei:

— Atenţie la scări, sunt periculoase.

Pe la jumătatea coborâşului, treptele erau înclinate şi perspectiva era strâmbă. Winnie păşi primul, după o scurtă ezitare.

— Am mai făcut asta înainte, mormăi, mai mult ca pentru sine. Pot s-o fac.

Păşi în faţă, poticnindu-se, apoi stătu drept, dar celorlalţi le părea că stă înclinat. Când Robert ajunse în prag, închise ochii. Epiphany-ul era setat să închidă orice iluzie când avea ochii închişi. Deci era pe moment imun la trucul vizual. Făcu un pas în faţă şi… nu era nicio înclinare, doar o simplă curbă!

Tommie apăru imediat în spatele lui, cu un zâmbet larg pe faţă.

— Bun venit în aripa Escher! Scările astea vor face furori!

La capătul scărilor era o altă întorsătură de nouăzeci de grade în spaţiu. Parker se întoarse la ei:

— OK, acum mergem înapoi în centrul clădirii, dar vom continua să avem iluzia că rătăcim printre şiruri interminabile de cărţi.

Cărţi în spate, în faţă, de o parte şi de alta. Cărţi deasupra, ca hornurile caselor pierzându-se în lumina purpurie. Cărţi chiar şi sub ei, unde scări şubrede păreau să coboare în adâncuri. Dacă Robert se uita la ele întorcând capul într-o parte, titlurile de pe coperte şi cotoare străluceau în întuneric, un albastru închis aproape invizibil, dar foarte clar, cu tipăritura specifică Bibliotecii Parlamentului. Cărţile astea erau fantomele sau, mai bine zis, avatarurile cărţilor distruse.

Scoteau sunete, oftau, mormăiau, se văietau, şopteau. Conspirau. Pe unele alei îndepărtate, câteva cărţi erau în lanţuri.

— Atenţie la *Capitalul* lui Marx, zise Rivera.

Robert zări unul din tomuri – *de data asta, cuvântul se potriveşte!* – încercând să rupă lanţurile, zdrăngănind inelele prinse în perete cu nişte cuie imense.

— Da, *Ştiinţa primejdioasă* tânjeşte după libertate.

Unele cărţi probabil erau reale, ca să păstreze senzaţia studenţilor că pun mâna pe o pagină. Câţiva studenţi într-un colţ se apucaseră să bage

cărţile unele în altele. Se dădură un pas în spate şi textele se amestecară într-o orgie de litere şi pagini.

— Asta o fi o sinteză bibliografică?

Rivera îi urmări privirea.

— Ăă, da. A început ca o poantă pe care a făcut-o domnul decan Blount, ca să nu-i îndepărteze pe studenţi de Bibliotecă după ce se termină proiectul. Noi le povestim despre cărţi ca despre nişte fiinţe aproape vii, care slujesc şi farmecă pe cei care le citesc. Terry Pratchett şi apoi Jerzy Hacek s-au jucat cu tema asta ani întregi. Dar noi nu le-am apreciat la adevărata lor valoare. Câţiva oameni din cercurile de exegeţi ai lui Hacek ne ajută în proiect. Orice acţiune de la nivelul bazei de date are corespondent aici, la fel ca în povestirile cu Bibliotecarii războinici ale lui Hacek. Cei mai mulţi utilizatori consideră că proiectul e mai bun decât celelalte programe clasice de referinţă.

Winnie se întoarse spre ei. Se îndepărtase între timp şi părea mai mic, parcă se vedea prin lentila unui telescop, de la mare distanţă. Dădu din mână, dezgustat.

— Asta-i trădare, Carlos. Bibliotecarii tăi n-au fost de acord cu distrugerea cărţilor, dar uite ce-aţi făcut. Copiii îşi vor pierde orice urmă de respect faţă de tezaurul scris al omenirii.

— Copiii de mult nu mai au niciun respect, Winnie, glumi în şoaptă Tommie Parker de undeva din spatele lui Robert.

Rivera se uita în pământ.

— Îmi pare rău, domnule decan. Tocatul reprezintă răul, nu digitalizarea. Dar, pentru prima dată în viaţa lor, studenţii noştri au acces la cunoştinţele din mileniul trecut.

Arătă cu mâna spre studenţii din capătul aleii.

— Şi nu doar de aici. Poţi accesa Biblioteca şi de pe net, mai puţin simulatoarele de realitate. Huertas permite accesul limitat fără plată, chiar şi în perioada de monopol. Aici e doar o primă fază a reconstituirii, dar am avut mai multe accesări pe secţia premilenium în ultima săptămână decât în ultimii patru ani. Şi majoritatea au fost de la facultate!

— Nişte ipocriţi nenorociţi! izbucni Winnie.

Robert se uită către studenţii din alcov. Orgia cărţilor se încheiase şi volumele pluteau acum în aer, deasupra capetelor lor, şi paginile cântau cu voci subţiri înspre cărţile rămase încă nedeschise. Metaforă întrupată.

Se întoarseră şi se îndreptară spre scările interioare, pe unde veniseră, dar drumul îi păru acum de câteva ori mai lung. Scările înclinate îi scoseseră probabil undeva în mijlocul etajului al patrulea. În cele din urmă ajunseră în dreptul uşilor înalte pe care intraseră. După tot ce văzuseră în bibliotecă, uşile păreau chiar normale. Chiar şi podeaua părea solidă şi banală. Când deodată o simţi săltându-i sub picioare.

— Ce nai…

Robert se împiedică şi se izbi cu spatele de perete. Se auziră cărţile mişcându-se în rafturi şi îşi aminti că unele erau reale şi la fel de grele pe cât păreau. Fulgerele străpungeau aerul lăsând în urma lor arcuri violete. Rivera urlă ceva în chineză despre un cutremur fals. Orice ar fi fost, clătinatul era real. De dedesubt veni un vuiet şi lilieci zburară înainte şi înapoi. În cele din urmă, clătinatul îşi reduse din intensitate şi încetă. Podeaua şi pereţii erau nemişcaţi şi rezistenţi ca pe vremea studenţiei lui Robert.

Tommie se ridică în picioare şi îi întinse o mână lui Winston Blount.

— Totul e în regulă?

Blount dădu din cap automat, prea zdruncinat ca să fie sarcastic.

— Niciodată n-a făcut, zise Tommie.

Carlos dădu din cap.

— *Āiya, dùbùqǐ, wǒ gāng xiǎng qǐlái tāmen jīntiān shì xīn dōngxī,* zise el ceva legat de experimentarea unei scheme noi.

— Hei, amice, vorbeşti în chineză, râse Tommie bătându-l pe umăr.

Rivera rămase tăcut, apoi răspunse tot în chineză, dar mai tare şi mai rapid.

— E în regulă, Carlos, nu-ţi face probleme.

Tommie îl conduse pe tânăr spre scări, Rivera tot vorbind, din ce în ce mai panicat, repetând *Wǒ zài shuō yīngyǔ ma? Shì yīngyǔ ma?* Vorbesc

engleză? E engleză?

— Continuă să mergi, Carlos, totul va fi bine.

Robert şi Winnie veneau în urmă. Blount clipea din ochi în felul lui exagerat, căutând ceva.

— Ha! izbucni. Tâmpiţii au pus servo-stabilizatoarele să zguduie clădirea. Uite.

Şi, minune, Robert văzu, în sfârşit după atâtea lecţii de exersat „văzutul“.

— A-ha!

Biblioteca Geisel era una dintre clădirile care nu fuseseră înlocuite după cutremurul de la Rose Canyon. Dar îi băgaseră un mecanism de stabilizare în structura de rezistenţă.

— Deci administratorul de reţea s-a gândit să adauge nişte realism în sala de lectură…

— Putea să ne omoare, zise Blount.

Erau la etajul al treilea. Din partea opusă venea un grup de studenţi; sau, cel puţin, aşa bănuia Robert, că sunt studenţi, din moment ce erau foarte bine dispuşi şi majoritatea aveau avataruri cu monştri. Cele două grupuri trecură unul pe lângă celălalt, cei bătrâni muţi până când studenţii dispărură din raza vizuală.

— Carlos, ce declanşează zgâlţâiala respectivă? întrebă Tommie.

Rivera se agita în faţa unui dulap de arme construit în zid.

— Tot nu vorbesc engleza? ţipa din ce în ce mai tare. A, ba da! Slavă cerului! Visez de multe ori că rămân blocat!

Făcu câţiva paşi aproape plângând de uşurare. Apoi începu să turuie:

— Da, da, am înţeles întrebarea: nu ştiu ce declanşează cutremurul. Am fost la o şedinţă în care s-a hotărât să se folosească sistemul de stabilitate din când în când. Cutremurul – am zis noi – să se declanşeze de fiecare dată când cineva încearcă să „deschidă“ vreo carte care conţine cunoştinţe pe care lumea nu are voie să le afle. Trebuia să fie ca o glumă, doar că s-a dovedit o glumă proastă. În plus, şefa noastră nu vrea să renunţe la idee. E

şi mare mahăr în clubul lui Hacek, vrea să implementeze metodele de pedepsire a utilizatorilor care încalcă regulile luate din cărţile lui Hacek.

Lui Tommie îi dispăru îngrijorarea fiind înlocuită cu o curiozitate tehnică:

— Vorbeşti serios? *Gropile pocăinţei?*

La parter, intrară în holul principal al Bibliotecii. Cu o oră în urmă, Robert şi Sharif intraseră tot pe aici să ia liftul, dar Robert abia observase spaţiul larg, curat şi mochetat, în centrul căruia trona statuia lui Theodor Seuss Geisel. În sfârşit un loc normal. Ieşiră din clădire pe uşile de sticlă şi păşiră în soarele după-amiezii.

Winnie se întoarse şi aruncă o privire în sus mamutului ameninţător din spate.

— Au transformat locul ăsta într-un pericol pentru sănătatea oamenilor! Cutremurul a fost ceva… Eşti OK, Carlos?

— Da, zise bibliotecarul gesticulând din mâini, câteodată, blocajele mele seamănă cu o criză de epilepsie.

Îşi şterse faţa, udă de sudoare.

— Oho, asta a fost mai serioasă decât de obicei.

— Ar trebui să consulţi un doctor.

— Asta fac. Vedeţi?

Deasupra capului îi apărură câteva steguleţe cu cruce roşie.

— Am dat alarma când eram pe scări. La ora actuală e cel puţin un doctor cu ochii pe mine.

Stătu o clipă nemişcat, ascultând ceva.

— Mă cheamă la spital. Să-mi facă tomografie la cap ori ceva de genul ăsta. Ne vedem data viitoare. Staţi calmi, domnilor, nu e nimic serios, îi linişti când le văzu îngrijorarea cu care îl priveau.

— Vin şi eu cu tine, zise Tommie.

— OK, dar să nu vorbiţi, că acum mă pregătesc pentru tomograf.

O luară spre ieşirea din campus. Robert şi Winnie îi urmăriră cu privirea până dispărură. Blount vorbi primul, cu o neobişnuită şovăială în glas.

— Poate n-ar fi trebuit să-i scot ochii cu treaba cu Hacek…

— O să fie OK?

— Probabil că da. De fiecare dată când un veteran are o criză, Asociaţia veteranilor dă prost în ziare. Deci o să aibă grijă de el.

Robert derulă momentele în care Rivera vorbise păsăreşte. Normal, nu scotea decât interjecţii, ca un fel de tic verbal. Dacă ar fi fost în spaniolă, nici nu s-ar fi observat. Dar acum…

— Care e problema lui, Winnie?

Privirea lui Blount era absentă.

— Carlos e un SLC, zise ridicând din umeri.

— Ce-i aia un SLC?

— Ce? Vai de capul tău, Gu, eşti în urmă rău!

Aruncă o privire în jur.

— OK, OK!

Apoi se întoarse către Robert cu un zâmbet forţat.

— Scuze, Robert. SLC e uşor de găsit, sunt forumuri, grupuri de discuţii, informaţii gârlă. Dar cel mai important e să nu uităm de misiunea noastră! Ăăă… pentru Carlos, adică. Succesul ei depinde de tine.

— Dar despre ce misiune vorbim? Ce…

— Încă e în studiu, îl întrerupse Winnie. Îţi vom transmite detaliile cât de curând.

În drum spre casă, Robert căută „SLC“ şi găsi milioane de rezultate, pe site-uri de medicină, de armată, de medicamente. Din lista de surse, îşi alese explicaţiile furnizate de cei de la Siguranţa globală, care erau cei mai „respectabili disidenţi“.

> SLC, „specializare la comandă“ (sau „specialist-la-comandă“ când se referă la victima procedurii). Un tratament care combină terapia tradiţională cu expunerea intensă la date, capabil să insereze o cantitate mare de deprinderi şi cunoştinţe în mai puţin de 100 de ore. Cel mai cunoscut pentru utilizarea lui cu efecte

tragice în <link> Conflictul americano-asiatic </link>, când 100 000 de militari americani au fost învăţaţi chineza, cantoneza…

O listă întreagă de alte specializări despre care Robert nu auzise în viaţa lui. În mai puţin de trei luni, americanii şi-au rezolvat problema de limbă. Dar au urmat efectele secundare:

…această forţare a fost utilă pe teatrul de operaţii, însă victimele au început să apară chiar înainte de sfârşitul războiului.

Robert Gu – şi probabil orice elev sau student – visase la o metodă rapidă de învăţare. Rusă, latină, chineză, spaniolă peste noapte şi fără niciun efort! *Dar ai grijă ce-ţi doreşti…* Citi secţiunea cu efectele secundare: Studiul unei limbi sau al unui domeniu de specialitate transformă individul. Acumularea de cunoştinţe şi deprinderi în mod forţat pe un termen foarte scurt poate distorsiona fondul unei personalităţi. Foarte puţini SLC-işti scăpaseră fără sechele. În unele cazuri, aceşti indivizi făceau şi o a doua, chiar şi o a treia specializare până când simţeau efectele negative. Procesul de respingere era ca un fel de război intern între noile concepte şi cele vechi şi se manifesta prin crize de pierdere a cunoştinţei şi halucinaţii. În cele mai multe cazuri, SLC-istul rămânea blocat într-o stare de ignoranţă limitată la deprinderile ultimei specializări… Una din moştenirile războiului erau aceşti veterani specializaţi la minut.

Bietul Carlos.

Şi ce anume îmi promite mie Străinul Misterios?

Astăzi fusese fără îndoială una din acele zile în care descoperirile ştiinţei te şochează. Robert coborî geamul portierei şi se lăsă mângâiat de briză. De o parte şi de alta a şoselei erau cartiere întregi, majoritatea construite pe la jumătatea secolului douăzeci, cu excepţia câtorva case mai dărăpănate şi a mall-urilor care arătau ca nişte depozite de materiale. În mod ciudat, acelea erau magazine de-adevăratelea, chiar şi în această lume supratehnologizată. Chiar făcuse cumpărături în câteva din ele. Unele chiar erau construite solid. Magazine „pentru cei cu suflet bătrân“ era sloganul lor, care, în anii 2000, cu siguranţă ar fi stârnit valuri de indignare.

Robert ascunse misterele şi frica într-un colţ al minţii şi începu să se joace cu computerul. *Ia să vedem cel mai simplu filtru.* Şi făcu gestul cu care deja se familiarizase. *Până aici, totul bine.* Vedea inscripţiile simple: totul, chiar şi florile de pe marginea şoselei, aveau un cod numeric deasupra. Un alt gest al mâinii şi vedea exact obiectele pe lângă care trecea – sau mai bine zis proprietarii respectivelor obiecte voiau ca el să vadă. Pe mall erau panouri publicitare – din alea vechi, ca să-l încânte pe Robert, pe care-l ghiciseră că era un moşneag. Dar nu mai vedea spamurile care îl invadaseră în primele zile când purtase Epiphany, poate, în sfârşit, învăţase să le oprească.

Robert se întoarse de la geam şi exploră alte locuri mai de departe. Hărţi colorate îi apărură în faţa ochilor. Locuri de foarte departe geografic, pe care le vedea separat de peisajul dimprejur. Era ca cyberspace-ul din anii ’80, ’90. În cele din urmă alese „locuri publice din zonă“. Aşa. Doar două sute de mii de locuri publice în această parte a San Diegoului. Alese la întâmplare. Prin parbriz, se zăreau dealurile micşorate sub cartiere întregi de case. Şoseaua avea trei benzi şi maşinile păreau din anii ’60. Observă eticheta de pe ştergătorul de parbriz al maşinii (acum un Ford Falcon): „Societatea istorică San Diego.“ Încet, încet, reconstruiau tot trecutul. Pachete întregi din secolul douăzeci erau disponibile pentru cei care doreau să trăiască în vremuri mai simple.

Robert aproape se pierdu în atmosferă. Era atât de aproape de anii lui de studenţie. Era atât de… reconfortant. Îi trecu prin minte că aceşti fani ai istoriei ar putea fi aliaţi cu cei din proiectul Biblionet. Dacă Huertas îşi punea baza de date pe picioare, ei ar putea înainta şi mai repede cu această nostalgie reconstruită. Se întoarse la secţiunea de opţiuni. Era acolo ceva care se numea „traversare paratemporală continuă“. Sau poate ar trebui să aleagă viziunea unui scriitor. Uite-l şi pe Jerzy Hacek. Nu, destul pe ziua de azi cu „O picătură de ştiinţă“.

Dar Terry Pratchett? OK. Casele erau acum din chirpici şi maşina lui era un covor zburător ce aluneca în jos pe un dâmb cu iarbă verde care acum un minut fusese autostradă. În valea din faţă erau corturi viu colorate

cu însemne pictate cu caligrafie latină care, prin înflorituri, aducea cumva cu literele arabe. Undeva, într-un colţ al zării, sclipea o fâşie de ocean. Şi nave cu pânze?

Robert Gu citise la viaţa lui un singur roman de Pratchett şi, din câte îşi amintea, acţiunea se petrecea într-un oraş care aducea cu Londra medievală. Acum era diferit. Încercă să vadă ce era în oraşul de corturi…

Miri —> Lena, Xiu: <sm> Îl prind iarăşi! Vedeţi? </sm>

Xiu —> Lena, Miri: <sm> Oho, eşti cu maşina chiar lângă el?</sm>

Miri —> Lena, Xiu: <sm> Nu, e o compilaţie de imagini de deasupra dealurilor şi camerele de pe autostradă. </sm>

Xiu —> Lena, Miri: <sm> Pare că se uită în jur. </sm>

Miri —> Lena, Xiu: <sm> Trebuie să mă loghez în contul lui Sharif. Vă las cu Robert.</sm>

Lena —> Miri, Xiu: <sm> Asta-i culmea! </sm>

Miri —> Lena, Xiu: <sm> Gata, am revenit, sunt Sharif, în maşină cu Robert… au, fir-ar! </sm>

Cineva tuşi discret lângă el. Robert se întoarse şi-l zări pe Sharif aşezat într-un colţ, pe scaunul din dreapta.

— N-am vrut să vă surprind, domnule profesor, zâmbi timid apariţia, am încercat să apar mai devreme, dar au fost probleme tehnice.

— E în regulă, zise Robert, întrebându-se dacă Tommie încă îl mai bruia.

Sharif făcu un gest larg cu mâna înspre atmosfera din jurul lor.

— Ei, ce părere aveţi?

Peisajul era acelaşi, doar că avea mai multă apă. Şi alţi oameni şi altă civilizaţie.

— M-am gândit să încerc atmosfera din cărţile lui Terry Pratchett.

— E o variantă reuşită a cărţilor, cel puţin aici în San Diego.

— Da, dar… Robert arătă înspre pajiştile din jur. Unde e Ankh-Morpork? Unde sunt mahalalele, şi mlaştinile, şi santinelele?

— Alea sunt în Londra şi Beijing, zise Sharif zâmbind. Cel mai bine e să aplici fantezia pe un relief cât de cât potrivit. Pratchett scrie despre toată

lumea. Ce se vede aici e ce se potriveşte cu atmosfera din San Diego.

Sharif privi o clipă în jur.

— Da, aici e Abu Dajeeb. Ştiţi despre ce vorbesc? Sultanatul de la sud de Sumarbad în *Pasărea de foc*.

— Ah. *Pasărea de foc?*

— A fost scrisă după ce …

După ce m-am sonat la cap.

— E, e enormă. Îmi pot imagina pe cineva să scrie despre acest loc, dar niciun om sau vreun studio de film nu poate aduna la un loc toate…

Robert se retrase repede de la geam când o femeie călare pe o iguană înaripată trecu în zbor pe lângă ei. (Comută pe vederea reală şi văzu un poliţist pe o motocicletă gonind înainte.)

Sharif râse încet:

— Nu este munca unui singur om, probabil sunt milioane de fani care au contribuit. Ca majoritatea celor mai bune realităţi create, a fost şi un efort comercial, fiind cel mai de succes cinema de exterior din 2019. În anii care au urmat, a devenit din ce în ce mai frumos, ca un omagiu adus din partea fanilor.

— Hmmm.

Robert întotdeauna criticase milioanele care intrau în industria filmului şi scriitorii care se îmbogăţeau de pe urma vânzărilor.

— Pun pariu că Pratchett a luat bani frumoşi din treaba asta.

— Mai mulţi decât Hacek, rânji Sharif. Dar nu mai mulţi decât Rowling. Dar drepturile de autor se adună. Pratchett este proprietarul unor terenuri întinse din Scoţia.

Robert închise vederea cu lumea lui Pratchett. Mai erau şi altele: Tolkien, de exemplu, sau unele pe care nu le recunoştea după nume. Ce era SCA? Ah. În opţiunea SCA, suburbiile se transformau în sate înconjurate de ziduri, la poalele dealurilor pe ale căror culmi tronau castele uriaşe. Parcurile din apropiere erau acum păduri sălbatice.

Sharif părea să urmărească şi el aceleaşi peisaje. Îi arătă cu un deget parcul Los Pumas Valley pe lângă care tocmai treceau.

— Ar trebui să vedeţi festivalurile medievale de acolo. Ocupă tot parcul, câteodată se pornesc aşa-zise războaie între familiile de nobili din castelele de sus. E excelent, frate, un adevărat spectacol.

Ah. Robert se întoarse şi îl privi cu atenţie pe Sharif. Imaginea de acum semăna perfect cu cea de acum câteva ore, în afară de rânjetul impertinent de pe mutră.

— Iar tu nu eşti Sharif.

Rânjetul se lăţi.

— Chiar mă întrebam dacă ai să te prinzi odată şi-odată. Trebuie să te obişnuieşti să fii mai precaut cu identităţile oamenilor, profesore. Ştiu, l-ai întâlnit pe Sharif în persoană. Adică, pe studenţaşul pupincurist din faţa Bibliotecii. Dar la capitolul control asupra propriului computer e repetent. Pot să mă dau drept Sharif oricând şi oriunde am chef.

— Acum câteva minute ai spus altceva.

— Mda, atunci era altceva, se încruntă Sharif. Atunci era altcineva. Se pare că mai ai şi alţi fani, iar unul din ei nu e chiar complet pe dinafară.

Ha? Robert se gândi o clipă, apoi schiţă un zâmbet forţat.

— Atunci poate ar trebui să avem vreo parolă, să nu mă dau de gol de faţă cu străinii, ei, ce zici… Sharif?

Străinul Misterios nu părea foarte încântat.

— Prea bine, când vezi că-ţi spun „frate“, „omule“, „prietene“, ar trebui să-ţi dai seama că-s eu.

Chipul lui Sharif căpătase o tentă verzuie, iar ochii aveau o formă ciudată, neomenească. Zâmbi către Robert:

— Te-ai ales cu un djinn, profesore. Dar să trecem la altele, ce părere ai de planul lui Tommie Parker?

— Ah…

Sharif – Străinul Sharif – se aplecă spre Robert, dar nu se vedea nicio urmă de mişcare pe imitaţia de piele a banchetei.

— Eu sunt peste tot şi apar oriunde vreau, ca să obţin ce-mi doresc, în ciuda perspicacităţii lui Tommie, am fost la faţa locului.

Se uită în ochii lui Robert:

— Ei, ai rămas fără cuvinte? Asta e singura dumitale problemă, profesore, şi vreau să te ajut, dar mai întâi trebuie să mă ajuţi şi dumneata pe mine.

Robert se strădui să schiţeze un zâmbet detaşat, fiindcă nu ştia ce să răspundă. Dar încercă:

— Îmi promiţi un miracol, fără să-mi oferi măcar o cât de măruntă dovadă. Iar dacă vrei să mă prosteşti cu „specializare la comandă“, nu mă interesează, creativitatea nu se învaţă într-o sută de ore.

Sharif se dădu în spate râzând. Suna sincer şi chiar plăcut.

— Foarte adevărat, banda rulantă e o minune îngrozitoare. Dar se mai întâmplă şi minuni fericite în ziua de astăzi. Şi *eu* pot să le fac să se întâmple.

Maşina ieşise de pe autostradă şi intrase pe o stradă de cartier care ieşea în câteva minute în faţa casei lui Bob. Străinul păru să studieze peisajul câteva minute, apoi zise:

— Chiar voiam să demarăm lucrurile astăzi, dar, dacă insişti să ai dovada sigură a bunelor mele intenţii…

Făcu un gest şi o luminiţă scăpără în aerul dintre ei, indicând că se făcuse un transfer de fişiere.

— Aruncă o privire pe lista pe care ţi-am transmis-o. Şi uite şi dovada că eu am fost în spatele „minunilor“ de acolo.

— Am să mă uit şi luăm legătura.

— Te rog să nu stai prea mult pe gânduri, profesore. Gaşca băieţilor veseli de la Bibliotecă n-are nicio şansă de reuşită fără ajutorul dumitale prompt. De care am nevoie ca să te pot ajuta.

Maşina intră pe strada lor, încetini şi opri chiar în faţa casei lui Bob. Nu era nici măcar patru şi jumătate, dar soarele intrase după dealuri şi se însera. Grupuri de copii se jucau din loc în loc de-a lungul străzii, deşi nu se mai vedea mare lucru. Robert ieşi din maşină şi o zări pe Miri pedalând la bicicletă în capătul străzii, spre el. Se priviră fără să-şi spună nimic. Robert se simţea ciudat. În mod normal, nu se vedeau decât atunci când Bob sau Alice erau de faţă.

Pe vremuri, n-aş fi simţit nicio urmă de remuşcare că am repezit-o pe biata fetiţă. Dar cumva, reproşurile mute ale lui Bob şi Alice şi politeţea de gheaţă a lui Miri îl făceau să se simtă foarte prost. *Nu pot sta aici, în loc să-i ajut eu pe ei, mai mult îi încurc.*

Miri descălecă de pe bicicletă şi veni spre el. Se uita în maşină. Robert privi maşina îndepărtându-se, cu Sharif în continuare pe bancheta din dreapta. Poate şi ea îl vedea.

— Tânărul e Zulfikar Sharif, zise Robert şi se repezi să dea mai multe explicaţii, ca un om cu conştiinţa încărcată ce era. Face un interviu cu mine despre vremurile de demult.

— Aha. Părea că n-o mai interesează.

— Ei, nu ştiam că ai bicicletă.

Împinse bicicleta şi păşi alături de el.

— Da, răspunse foarte serioasă. Nu e un mijloc de transport foarte comod, dar Alice spune că trebuie să fac mişcare. De obicei pedalez în jurul cartierului şi mă joc cu noile filtre de realitate.

Graţie minunii de computer, acum Robert avea idee despre ce vorbea.

— De fapt, nici nu e bicicleta mea. E a lui Bob, de când era mai mic decât mine.

Roţile arătau noi, dar… privirea alunecă de-a lungul cadrului de aluminiu cu vopseaua scorojită. Dumnezeule! Lena insistase să cumpere bicicleta pentru băiat. Amintiri cu Bobby când era mic îi reveniră în memorie, de când se chinuia să înveţe să pedaleze. Fusese o pacoste de om.

Merseră în tăcere restul aleii până la uşa de la intrare, Robert cu câţiva paşi în urma nepoatei.

16

INCIDENTUL DIN BAIE

Winston Blount sună de câteva ori în zilele care urmară. El şi băieţii lui erau nerăbdători să mai discute despre „ce-am mai discutat“. Robert răspunsese că nu are timp şi refuză o întrevedere personală. Aproape îl auzea pe Winnie scrâşnind din dinţi de frustrare, dar îl mai lăsă o săptămână să se gândească.

Robert mai avu câteva interviuri cu adevăratul – cel puţin aşa spera el, că era adevăratul – Sharif. Erau rememorări emoţionante ale anilor de glorie şi atmosfera era complet diferită de întâlnirile pe care le avusese cu Străinul Misterios. Tânărul era plin de un entuziasm aproape copilăresc, doar că, din când în când, părea cititor asiduu de science fiction. Din când în când. Când Robert făcu observaţia cu glas tare, Sharif se arătă foarte surprins. Ah! Străinul Misterios loveşte din nou. Sau poate că erau trei… entităţi care animau imaginea lui Zulfikar Sharif. Robert începu să fie atent la fiecare cuvânt, fiecare nuanţă.

Compoziţiile lui Juan Orozco înfloreau. Acum putea scrie propoziţii întregi fără să stea prea mult pe gânduri. Băiatul părea să creadă că reuşise numai datorită geniului pedagogic al lui Robert Gu. *Da, în curând şi pe maimuţe o să le farmec cu talentul meu profesoral*. Dar nu zise nimic cu voce tare. Juan Orozco evolua în propriile limite. Era condamnat la

mediocritate, ca şi el de altfel, dar acum lui Robert nu-i mai plăcea să împărtăşească celorlalţi din marea lui înţelepciune blazată.

Străinul Misterios se făcuse nevăzut. Poate gândea că nevoia disperată a lui Robert era suficientă să facă târgul. Căcănar. Robert întoarse pe toate părţile referinţele pe care i le dăduse acesta. Erau descrieri ale unor descoperiri medicale miraculoase în ultimele zece luni. Unul era un tratament împotriva malariei. Nu cine ştie ce, având în vedere că existau medicamente ieftine de ani buni. Dar celelalte două descoperiri priveau tulburări de dispoziţie şi inteligenţă. Nu erau exemple de „terenuri minate în Rai“ cum spunea Reed Weber. Ambele tratamente fuseseră *comandate* de pacienţi care se făcuseră bine.

Şi ce dacă? Miracole se întâmplau şi în lumea modernă. Nu era nicăieri dovedit că erau opera Străinului. Scoase documentele pe care i le dăduse tipul. Vizual, arătau ca un fel de scrisoare de recomandare din Evul Mediu, în plic sigilat cu ceară roşie. La o privire mai atentă, era uşor să observi straturile de dedesubt, rândurile de cod care aparent nu aveau niciun sens. Dacă te uitai superficial, vedeai un meniu de folosire a recomandărilor, cu pasaje din lucrări tehnice care explicau ce făceau meniurile respective cu datele conţinute.

De trei zile încoace, Robert studiase lucrările din scoarţă-n scoarţă. Vechiul Robert n-ar fi avut deschiderea mentală să înţeleagă. Zeii îi luaseră geniul lui adevărat şi unic şi, în bătaie de joc, îi dăduseră talent la computere. Dar era distractiv să te joci cu protocoalele, în câteva zile le va pune cap la cap şi avea să-l prindă pe Străin cu mâţa-n sac.

Între timp, rămânea din ce în ce mai în urmă cu proiectul de la compoziţie, cu Juan.

— Mai aveţi timp să lucraţi la sugestiile mele grafice? întrebă Juan într-o după-amiază. Până mâine, vreau să spun.

Când trebuiau să predea proiectul săptămânal.

— Da, sigur.

Puştiul făcuse efortul să corecteze acolo unde îi sugerase Robert, care simţi un val de vinovăţie că el nu-şi dădea silinţa.

— Încerc, da? Am nişte probleme acum cu alte lucruri.

— Aşa? Vă pot ajuta cu ceva?

Doamne!

— Nişte certificate de conformitate. Ar trebui să dovedească, ăăă, că un prieten de-al meu a fost implicat în rezolvarea… unei probleme la un joc.

Îi arătă unul lui Juan. Puştiul se uită la sigiliu şi la hârtie.

— Ah, acreditări! Am mai văzut astfel de certificate. Poţi… hei, al tău are un plic de protecţie, deci numai tu poţi face operaţiile, dar vezi – apucă certificatul şi îi indică lui Robert unde să facă şi ce – mai întâi trebuie să aplici propriul tău sigiliu, apoi să dezlipeşti de-a lungul liniei serverului şi va apărea ceva de genul…

Şi îi arătă.

— Dacă prietenul nu vorbeşte prostii, vei vedea o linie verde aprins aici. Iar acolo va apărea o menţionare în scris a contribuţiei lui, atestată de Microsoft sau Banca Americii sau cine o mai fi.

Apoi Juan trebui să plece acasă. Când aproape dispăru, Robert studie atent exemplul pe care i-l arătase. Recunoscu câţiva paşi din descrierea protocolului, dar…

— De unde ai ştiut ce să faci?

Întrebare stupidă. Băiatul păru uşor surprins de întrebare.

— Aşa m-am gândit… e intuitiv, bănuiesc. Cred că aşa funcţionează interfaţa respectivă.

Şi dispăru.

În casă nu mai era nimeni în afară de el, deci Robert coborî în bucătărie şi îşi făcu un sandvici. Apoi reparcurse paşii pe care i-i arătase băiatul. Nu avea niciun rost să mai tărăgăneze lucrurile. Mai şovăi o clipă… şi verifică toate cele trei „acreditări“.

Verde aprins. Verde aprins. Verde aprins.

Străinul Misterios nu venea de obicei când Robert era acasă în camera lui, poate că nu era pe atât de competent pe cât pretindea el. Robert abia aştepta să plece de acasă, cu un amestec de speranţă şi groază. Va trebui să

ia o decizie foarte curând. Îşi va putea trăda familia pentru şansa de a fi iar cel de odinioară?

Zilele trecură, niciun semn din partea necunoscutului. *Mă lasă să fierb în suc propriu*.

Când, în cele din urmă, se întâmplă, Robert era la plimbare prin cartier, împreună cu Zulfikar Sharif. Tânărul se oprise în mijlocul propoziţiei şi se uita la el.

Miri —> Juan: <sm> M-a scos afară!</sm>

Juan —> Miri: <sm> Iar?</sm>

Miri —> Juan: <sm> Da, iar!</sm>

Trăsăturile oneste ale lui Sharif căpătară nuanţa aceea vicleană şi verzuie a Străinului.

— Care-i treaba, omule?

— Merge, merge, reuşi Robert să răspundă cât mai relaxat.

— Arăţi cam slăbit, profesore, zise Străinul zâmbind. Poate ar trebui să ne aşezăm undeva. O maşină apăru şi se opri lângă ei. Portiera se deschise şi îl invită politicos pe Robert să intre.

— Aici suntem mai în siguranţă? întrebă Robert în timp ce luau curba.

— În maşina asta, da, sunt mult mai puternic decât micii dumitale prieteni.

Se aşeză pe banchetă.

— Ia să vedem. Te-ai convins între timp că te pot ajuta?

— Poate că da, spuse Robert şi simţi un val de mândrie la felul detaşat în care rostise răspunsul. Am verificat acreditările şi, din câte se vede, n-ai nicio idee despre nimic, dar se pare că ai talentul de a pune oamenii potriviţi la locul potrivit şi de a fi prezent când oamenii respectivi rezolvă probleme serioase.

Străinul ridică o mână.

— Nu am idee despre nimic? Eşti naiv, dragul meu profesor. Lumea noastră este saturată de expertiză tehnică. Cunoaşterea cuprinde constelaţii întregi. Acestea fiind spuse, cea mai importantă informaţie e cea pe care o posed eu – cunosc oamenii şi ştiu pe cine să pun unde şi cu cine pentru a

obţine soluţii. Doamna Chumlig înţelege asta. Copiii de la şcoală cu siguranţă ştiu asta. Până şi Tommie Parker pricepe, deşi el înţelege pe dos un detaliu. În mine, zise el, ducându-şi mâna într-un gest elegant la gulerul cămăşii, în mine ai abilitatea lui dusă la apogeu. Eu sunt un „strateg“ de clasă mondială.

Şi un ego pe măsură. Cum face să-i manipuleze pe Einsteinii şi Hawkingşii epocii ăsteia? Nu se poate să aibă pe toată *lumea la mână!*

Străinul se aplecă spre Robert:

— Dar destul despre mine. Winnie Blount şi „Conjuraţia bătrânilor“ încep să fie disperaţi. Eu nu sunt chiar disperat, dar, dacă mai tărăgănăm mult, nu voi putea garanta o rezolvare onorabilă. Deci. Te bagi sau nu?

— Eu… da, mă bag.

Acum douăzeci de ani l-ar fi trădat pe Bob fără să clipească. La urma urmei, prostul era un nerecunoscător. Acum, însă, nu-i veni în minte niciun motiv pentru care să facă un asemenea gest, numai că ar face orice să primească înapoi ce a pierdut.

— Ce este informaţia asta biometrică de care avem nevoie de la Alice?

— Sonograme pe care nu i le putem lua în public. Şi un strop de sânge.

Străinul îi arătă o cutie mică aşezată pe banchetă între ei.

Robert întinse mâna şi… degetele îi atinseră ceva tare şi rece. Cutia era cât se poate de reală. Primul lucru palpabil de la necunoscut. Examină cu atenţie obiectul. Era din plastic, fără nicio deschizătură şi fără etichete virtuale. Bine, în afară de veşnicul „nu umblaţi înăuntru“.

— Aşa.

— Aşa, lasă cutia în baie la noapte. Îşi face singură treaba.

— Nu vreau să-i fac niciun rău lui Alice.

— Câtă paranoia, râse necunoscutul. Toată treaba trebuie să rămână secretă. Alice e în câteva locuri publice de câteva ori pe săptămână, dacă ar vrea cineva să-i facă rău, ar avea nenumărate ocazii. Tu şi prietenii tăi aveţi nevoie de amprenta ei… alte întrebări?

— Deocamdată, nu. Robert băgă cutiuţa în buzunar. Doar că nu-mi pot imagina care securitate militară a secolului douăzeci şi unu poate fi fraierită

cu o picătură de sânge şi o sonogramă.

— Ah, e mult mai mult decât atât, râse Străinul. Tommie Parker crede că are totul pus la punct, dar, fără ajutorul meu, nici nu ajungeţi până la intrarea în tuneluri.

Se uită la Robert care stătea crispat lângă el.

— Gândeşte-te la dumneata ca fiind interfaţa unui utilizator. Iar eu sunt utilizatorul, mai zise înclinând uşor capul.

Robert intră intenţionat pe uşa din faţă cu gadgetul, dar nu stârni nicio reacţie din partea scanerului. Deci nu trebuia să facă altă măgărie decât să se ducă în baia de la etaj şi să ascundă cutia printre celelalte cutii, tuburi, sprayuri înghesuite pe poliţa de lângă chiuvetă. Produsele de îngrijire corporală erau încă un bastion al publicităţii de modă veche reale. La urma urmei, chiar şi cei mai moderni indivizi tot îşi dădeau jos hainele şi lentilele de contact undeva. Dar Alice şi Bob erau lipsiţi de stil, cumpărau cele mai ieftine lucruri care se găseau în magazine. Blestemata de cutie de plastic nu făcea notă discordantă cu restul lucrurilor.

Robert stătu o veşnicie în duş, simţea nevoia să se spele bine. Nu auzi nimic neobişnuit, nu văzu nimic ciudat prin geam, însă, când ieşi din cabina de duş, observă că dispăruse cutiuţa de pe poliţă. Scotoci peste tot în baie, nici urmă de cutie. Nu avea cine să intre, uşa fusese închisă tot timpul. Cineva bătu la uşă.

— Robert, eşti OK? era Miri. Alice te cheamă la masă.

Cina fu un adevărat coşmar.

Atmosfera era întotdeauna încordată când se întâlneau toţi patru. De obicei, Robert evita cât de mult putea aceste întâlniri, dar Alice părea hotărâtă să ia toţi cina împreună cel puţin o dată pe săptămână. Robert ştia ce urmărea: îl ţinea sub observaţie ca să vadă dacă poate să slăbească embargoul din casă.

În această seară, era mai încordată ca oricând şi Robert se simţea şi mai agitat, ştiindu-se cu musca pe căciulă. Poate avea un motiv special să fie suspicioasă. Băgă de seamă că Miri şi Bob îşi tot găseau de lucru în bucătărie ducând şi aducând felurile de mâncare. De obicei şi Alice îi ajuta,

dar în seara asta ea stătea pe locul ei obişnuit, punându-i lui Robert întrebările obişnuite: ce mai e pe la şcoală, cum mai merge proiectul cu Juan. Îl întrebă şi ce mai fac „vechii lui prieteni“, pentru numele lui Dumnezeu! Robert explica, zâmbea docil şi se ruga să treacă testul. *Vechiul Robert nu avea niciodată probleme să-i ducă pe oameni de nas!*

Apoi Bob şi Miri se aşezară să mănânce. Alice îşi mută atenţia de la ticălosul de socru-său. Conversă cu Miri în acelaşi ton prietenos şi interesat pe care îl folosea şi cu Robert. Miri răspunse la obiect, îi povesti pe scurt ce făcuse la şcoală, bune şi rele. Robert începu să se relaxeze. La urma urmei, erau la masă. Sigur nu avea cum să se dea de gol.

Totuşi, ceva era suspect, şi nu era doar imaginaţia lui. Bob şi Alice începură o discuţie despre politică, un subiect interzis la şcoală. În aer plutea o atmosferă încordată; unele cupluri, când discutau politică, se certau, dar era pentru prima dată când Robert îi văzu pe ei doi discutând în contradictoriu. Din când în când, hainele lui Alice scoteau scântei. În viaţa reală, Alice purta prin casă un capot lălâu, demodat încă de prin 1950. Când scotea scântei, era o imagine pur virtuală, nu ca tricourile de modă veche ale lui Carlos. Prima dată când se întâmplă, Robert aproape nici nu observă, mai ales că Miri şi Bob nu avură nicio reacţie. Un minut mai târziu, când Alice gesticulă emfatic, într-o chestiune absolut trivială în legătură cu alegerile, văzu luminile. O fracţiune de secundă, văzu că era îmbrăcată cu un fel de uniformă albă, iar pe gulerul cămăşii avea un însemn „PHS“. PHS? Pe Google găsi mai multe variante ale abrevierii. Trecu un minut, două şi Robert o văzu pentru o secundă în uniformă întreagă de colonel. Asta Robert văzuse şi înainte, din moment ce era gradul ei adevărat.

— Faci abuz de grad, draga mea, zise Bob cu blândeţe.

— Nu contează, răspunse ea repezit. Ştii asta. Ideea este că…

Şi continuă să peroreze pe subiect. Dar ochii priveau în jur, până ajunseră iar la Robert. Era o privire tăioasă, chiar dacă subiectul n-avea legătură cu Robert, iar vocea îi era severă. Apoi, pentru aproape câteva secunde, purta iar capotul ei obişnuit, cu un cordon cu ID. ID-ul avea numerele obişnuite şi literele M.A.N. Robert ştia ce însemnau literele

respective. Făcu un efort supraomenesc să nu tresară. Nu are cum să ştie ce se petrece! Se întrebă dacă Alice şi Bob îşi sincronizau intenţionat replicile şi reacţiile, să-l sperie pe Robert să mărturisească. Dar avea o presimţire că lui Bob nu-i prea convenea situaţia.

Robert îşi plimbă privirea prin cameră. Miri era neobişnuit de tăcută, se uita absentă în aer, ca orice copil de treisprezece ani obligat să stea la masă cu părinţii ei care discutau prostii neinteresante. Dar suntem în secolul douăzeci şi unu şi ea nu era oricine. Cel mai probabil naviga pe net, deşi, de obicei, îşi camufla activităţile în timpul mesei.

Alice bătu cu palma în masă şi Robert se uită imediat la ea. Care îl fulgera cu privirea.

— Nu eşti de acord, Robert?

Nici Louise Chumlig nu putea fi atât de agresivă.

— Scuze, Alice, eram cu gândurile în altă parte.

— Nu contează, zise ea.

Şi deodată văzu în aer literele plutind. Un mesaj.

Miri —> Robert: <sm> Nu te speria, nu e supărată pe tine. </sm>

Fetiţa părea în continuare absentă, cu mâinile pe masă, la vedere, nemişcate. Atât de bună era cu purtabilul. *Bine-bine, dar ce naiba se întâmplă aici?* Asta ar fi vrut să scrie, dar nepriceput cum era la tastat, singurul lucru pe care-l putea face era să se uite la ea, întrebător.

Alice continua să vorbească enervată, întreruptă din când în când de Bob. Dar acum, Robert se simţea mai liniştit. Aşteptă câteva minute, se scuză şi se ridică de la masă.

Bob păru uşurat.

— Nu e nevoie să discutăm despre asta acum, avem alte…

— Nu, e în regulă! Am teme de făcut.

Le zâmbi timid şi se retrase în camera lui. Simţi privirea lui Alice în ceafă la fiecare treaptă. Dacă n-ar fi fost mesajul lui Miri, ar fi luat-o la fugă.

Şi până acum, Alice nu intrase în baie.

Chiar avea teme. Juan veni şi îi mai luă gândurile vreo jumătate de oră cu explicaţii despre simulatorul de imersie spaţială. Robert ar fi trebuit să aibă pregătit un început de proiect pentru mâine la ora cu Chumlig. Juan plecă mulţumit. Robert era şi el mulţumit, recuperase cele câteva zile pierdute. Se mai jucă o vreme cu modelele pe care i le lăsase Juan să exerseze, până reuşi să încropească ceva. Ar trebui să luăm un zece măcar pentru colaborare. Proza copilului devenise aproape rezonabilă, iar simulatorul, făcut de mâna lui, era frumos. O auzi pe Miri strângând masa şi apoi cum se duse în camera ei. Bob şi Alice se aşezară în sufragerie. Puse un senzor de mişcare la etaj şi pentru o vreme lucră absorbit la proiect, făcând modificări grafice din ce în ce mai rafinate.

Dumnezeule! Trecuse o oră! Aruncă o privire la parter. Până acum, nimeni nu fusese la budă. Avea un mesaj de la Tommie Parker. Conjuraţia voia să ştie dacă mai puteau conta pe el.

Se uită iar jos. Ciudat. Nu mai putea vedea sufrageria, deşi, de obicei, o găsea în meniul casei. Acum era la fel de inaccesibilă ca şi dormitoarele. Se ridică în picioare şi se duse până la uşă, o întredeschise încet şi trase cu urechea după metoda tradiţională.

Se certau! Bob era super enervat. Vorbea din ce în ce mai tare, ajungând să ţipe cu furie.

— Mă doare-n fund că au nevoie de tine! De fiecare dată spui că e ultima oară. Dar de data asta ai…

Bob se opri în mijlocul propoziţiei. Robert se aplecă în faţă, lipindu-şi urechea de uşă. Nimic. Nici măcar un sunet. Era clar, nu mai vorbeau în casă, îşi luaseră cearta pe tărâmuri virtuale. Dar Robert continuă să asculte. Îi auzea mişcându-se prin cameră. La un moment dat auzi o pocnitură. Alice dăduse cu masa de pământ? Se lăsă un minut de linişte, apoi o uşă trântită.

Imediat, reveni semnalul din sufragerie. Bob era singur, uitându-se către uşă. Rămase nemişcat câteva clipe, dădu ocolul camerei şi se lăsă să cadă în fotoliul lui preferat. Ridică o carte de pe măsuţa de cafea. Era una din cele trei cărţi reale de jos.

Încet, Robert închise uşa şi se întoarse la birou. Stătu pe gânduri o clipă, după care îşi luă tastatura virtuală.

Robert —> Miri: <sm> Ce-a fost asta? </sm>

Miri era la câţiva metri distanţă. De ce nu se ducea să bată la uşă? Sau de ce nu se duce la ea virtual? Poate era obişnuit să nu stea în calea ei. Poate era mai uşor să se ascundă în spatele cuvintelor.

Poate nu era singurul care se ascundea. Trecu aproape un minut până primi un răspuns.

Miri —> Robert: <sm> Nu sunt supăraţi pe tine.</sm>

Robert —> Miri: <sm> OK, dar care e problema? </sm>

Miri —> Robert: <sm> Nu e nicio problemă. </sm>

Acesta era tot mesajul, dar după o vreme, Miri îi trimise un altul.

Miri —> Robert: <sm> Alice se pregăteşte pentru o nouă misiune. Care e tot timpul dificilă. După aia Bob se enervează. </sm>

Altă pauză.

Miri —> Robert: <sm> Astea sunt informaţii secrete, Robert. Eu nu ar trebui să ştiu. Tu cu atât mai puţin. Îmi pare rău. SS </sm>

Sfârşitul sesiunii. Un fel de „am încheiat discuţia“, pe limba lui Miri. Robert aşteptă, dar nu mai primi nimic. Fusese prima conversaţie pe care o avusese cu Miri în ultimele două luni. Ce făcea fetiţa cu secretele ei? Cu siguranţă avea şi altele, mai importante decât bănuise el vreodată. Avea mai multe posibilităţi de comunicare decât oricare din adolescenţii secolului trecut, dar atitudinea ei superioară n-o ajuta să aibă confidenţe. *Sau poate are prieteni cu care poate să vorbească?*

Robert Gu senior nu avea niciun prieten, dar nici nu avea nevoie; în seara asta avea pe cap suficient scandal şi suspans să nu vrea să socializeze. Era cu un ochi pe uşa de la baie şi cu unul la uşa de la intrare.

— Aveţi timp să discutăm în seara asta, domnule profesor? Vocea venea chiar din spatele lui.

Robert sări de pe scaun, speriat.

— Iisuse!

Era Zulfikar Sharif.

Sharif se dădu în spate, cu ochii mari.

— Puteai să baţi la uşă, zise Robert.

— Am bătut. Sharif părea uşor jignit.

— Da, da.

Robert încă nu se lămurise cum să seteze „cercul de prieteni“ în Epiphany. Îi făcu semn lui Sharif să ia loc.

— Ce doriţi, domnule Sharif?

Sharif se aşeză destul de realist, fără să intre în scaun.

— Păi, speram să putem sta de vorbă.

Rămase o vreme pe gânduri.

— Adică, mă gândeam să continuăm cu întrebările pe care le am în legătură cu volumul dumneavoastră, *Secretele vârstelor*.

De jos încă nu se auzea niciun sunet.

— …Foarte bine. Întrebaţi.

Deci cine e aici? Adevăratul Sharif? Necunoscutul Sharif? Sefistul Sharif? Sau o combinaţie ciudată? Oricare ar fi fost, era o coincidenţă prea dubioasă că se arătase exact acum. Robert se lăsă pe spate în scaun, pregătit să observe şi să asculte.

— Păi… nu ştiu.

Îşi uitase ideile? Dar Sharif se trezi dintr-odată şi începu.

— Ah! un lucru pe care doresc să-l subliniez în teză este echilibrul între frumuseţea cuvintelor şi frumuseţea adevărului exprimat. Sau sunt separate?

O întrebare al cărei răspuns nu poate fi exprimat decât într-un sofism criptic. Robert făcu o pauză filozofică şi se lansă într-o explicaţie pretenţioasă.

— Ar trebui, la experienţa dumneavoastră, Zulfi, să înţelegeţi acest concept, ca un cunoscător de poezie, chiar dacă nu creator de poezie, că aceste două noţiuni nu pot fi separate. Frumuseţea capturează adevărul. Citiţi eseul meu din *Carolingian*… blablabla.

Sharif aproba, captivat.

— Atunci încercaţi să atingeţi o culme a uneia, pentru a atinge esenţa celuilalt. Vreau să spun, culmea frumuseţii pentru esenţa adevărului?

Ce? Acum chiar uită de problemele lui. Robert gândi şi rumegă enormitatea prostiei. *Adică dacă voi ajunge să nu mai percep frumuseţea?* Şi răspunsul ar fi da; nu mai pot crea lucruri frumoase. Sau poate era „amicul" lui, Străinul-Sharif, jucându-se cu el cât aşteptau cutiuţa de plastic să-şi facă treaba.

— Bănuiesc… că aş putea atinge culmea frumuseţii.

Apoi îi sări în minte a doua jumătate a întrebării.

— La naiba, Sharif, adevărul – adevărul adevărat – a fost atins de mult. Noi, artiştii, stăm în vârful unei piramide care a fost construită acum zece mii de ani. Cei mai inteligenţi dintre noi ştim că tot ce a fost de spus s-a spus. Dar noi încă mai punem pietre, unii dintre noi fac treabă extraordinară, dar tot nu mai putem construi o altă piramidă deasupra.

Tocmai am spus ce-am spus?

— Şi, dacă sunt conectate, atunci şi frumuseţea a ajuns în stadiul final?

Sharif se aplecase în faţă, cu coatele sprijinite pe genunchi, cu bărbia în podul palmelor. Îi sorbea fiecare cuvânt, cu ochii mari şi serioşi.

Robert se simţi subit jenat. Îşi feri privirea. În cele din urmă, izbucni.

— Încă mai există frumuseţe. Şi eu o voi găsi.

O voi recuceri.

Sharif zâmbi, probabil lua remarca lui Robert drept o maximă, o încredere poetică în viitorul omenirii?

— Minunat, domnule profesor. Asta e mai tare decât eseul dumneavoastră din *Carolingian*.

— Într-adevăr.

Robert stătu nemişcat, întrebându-se ce naiba se întâmpla şi el încă nu înţelegea.

Sharif ezită un moment, de parcă nu ştia ce să mai spună.

— La Bibliotecă, proiectul de acolo cum mai merge?

De la parter tot nu se auzea nimic.

— Vezi vreo legătură între arta mea şi… proiectul Biblionet?

— Da, normal. Nu vreau să mă bag unde nu e treaba mea, dar la urma urmei ceea ce faceţi la Universitate pare a fi o declaraţie a poziţiei artei şi

literaturii vizavi de lumea modernă.

Probabil stătea de vorbă cu sefistul Sharif care încerca să afle ce pune la cale Misteriosul Sharif. *Dacă l-aş putea pune pe unul să se bată cu celălalt…* clătină din cap, gânditor.

— Voi prezenta aspectul prietenilor mei, poate putem aranja ceva.

Sharif păru mulţumit de răspuns. Se ridică şi se pregăti de plecare. Stabiliră o întâlnire viitoare şi musafirul se făcu nevăzut.

Robert închise accesul prietenilor. Nu era dispus să mai primească musafiri-surpriză în seara asta.

Jos, tot nicio mişcare. Privi prin pereţi încă un sfert de oră. O metodă excelentă pentru petrecerea timpul.

Fir-ar să fie, gândeşte-te la altceva.

Închise reţeaua la etaj şi se uită pe geam deasupra cartierului. Fără niciun filtru, totul părea cufundat în întuneric, aducea mai degrabă a loc pustiu decât a suburbie plină de case. Viaţa de noapte din San Diego era mai puţin palpitantă decât şi-o amintea el de pe vremea studenţiei. Dar dincolo de peisajul real, existau infinite variante, toate lumile virtuale pe care cei din generaţia lui Robert nici nu şi le puteau vreodată imagina. Sute de milioane de lucruri se întâmplau chiar acum. Robert simţea – sau Epiphany-ul lui simţea – zumzetul lumii ispitindu-l.

Tastă o comandă pe care Chumlig o menţionase la oră, văzu luminiţe strălucind ici şi colo pe întinsul districtului. Erau ceilalţi colegi ai lui sau, în fine, cei care erau logaţi la ora asta şi îşi făceau temele sau vorbeau unii cu alţii. Douăzeci de luminiţe. Mai bine de două treimi din clasă, un fel de club, preocupat să ia note bune la proiectul de mâine. Până acum nu realizase cât efort depuneau copiii ăştia pe care el îi considerase nişte proşti.

Robert se fantomiză deasupra suburbiilor, spre cea mai apropiată dintre lumini. Până acum nu încercase opţiunea de „în-afara-corpului“. Nu simţea aerul trecând pe lângă el, nu avea sentimentul că se mişcă. Era doar vederea lui artificială plutind de-a lungul peisajului. Încă putea să-şi simtă fundul pe scaun în camera lui. Şi totuşi înţelegea de ce, în instrucţiuni, scria că e bine

să faci asta stând jos. Fantoma lui se lăsă în jos în vale cu o viteză care îl ameţi.

Alunecă într-o fereastră unde fusese invitat. Juan Orozco, Mahmoud Kwon şi alţi câţiva băieţi erau adunaţi într-o sufragerie făcând pronosticuri pentru meciul de mâine cu Capetown. Se uitară la el şi îl salutară, dar Robert ştia că nu vedeau mai mult decât iconiţa lui bântuind prin cameră. Putea să se arate virtual, eventual chiar să arate la fel de „real“ ca Sharif de obicei. Dar Robert prefera să plutească în aer, să asculte câteva clipe ce vorbeau şi…

Alarma clipoci!

Tăie conexiunea şi se întoarse în dormitor la el.

La parter, Bob ieşise din sufragerie. Se opri în faţa biroului lui Alice şi bătu uşurel. Din câte auzea Robert, dinăuntru nu veni niciun răspuns. După o clipă, Bob îşi băgă capul între umeri, se întoarse şi plecă. Robert îl auzi urcând scările, sunetul paşilor ducea către capătul holului. Bob bătu la uşa lui Miri, aşa cum o făcea aproape în fiecare seară. Se auzi o coversaţie înfundată şi vocea lui Miri spunând:

— Noapte bună, tati.

Era prima dată când Robert o auzea spunându-i lui Bob tată.

Paşii se apropiară; Bob se oprise în faţa uşii lui Robert, dar nu spuse nimic. Robert îl urmări prin perete cum se întoarce şi intră în dormitorul lui şi-al lui Alice, unde Robert nu mai putea vedea. Robert se aplecă peste birou şi se uită la parter. Alice se culca aproape întotdeauna cam în acelaşi timp cu Bob. Dar, fireşte acum nu era o seară obişnuită. La naiba. Îţi iei şi tu în sfârşit inima în dinţi să-ţi lucrezi familia pe la spate şi soarta îţi bagă tot felul de strâmbe. Dar chiar dacă Alice avea să doarmă la noapte în birou, până la urmă tot va trebui să se ducă la baie, corect?

Uşa de la birou se deschise. Făcu câţiva paşi pe hol şi se îndreptă spre scări. *Du-te la baia de la parter, fir-ai tu să fii*. Femeia se întoarse din drum şi începu să facă ture de jur împrejurul sufrageriei. Dar nu mergea. Fiecare mişcare avea precizie şi forţă, ca la un dansator sau un practicant performant de arte marţiale. Nu era Alice Gu pe care o ştia el, femeia

plinuţă, cu faţa ca o lună plină şi capotul lălâu pe ea. Şi totuşi, imaginile erau reale, se vedea chipul ei, chiar dacă încordat de durere şi ud de transpiraţie. Ce? Robert încercă să-i urmărească dansul mai de aproape. Curgea transpiraţia pe ea, capotul era ud leoarcă, de parcă tocmai ar fi terminat o cursă de alergat.

Cum se întâmplase cu Carlos Rivera.

Imposibil. Alice niciodată nu rămânea blocată în vreo limbă străină sau în altceva ori într-un domeniu anume. Dar îşi aminti discuţia de pe web în legătură SLC, unde citise despre câţiva oameni superdotaţi care se pot „specializa“ de mai multe ori, care deveneau multitalentaţi până când efectele secundare îi ajungeau din urmă şi la final îi distrugeau. Unde ar putea un astfel de nefericit rămâne „blocat“ când mintea lui avea prea multe culoare pe care să rătăcească?

Baletul lui Alice încetini, apoi încetă. Stătu o vreme cu capul plecat, umerii ridicându-se şi coborând ritmic. Apoi se întoarse şi o apucă încet spre baia principală.

În sfârşit! *Acum ar trebui să răsuflu uşurat.* Dar, în loc de uşurare, revelaţia pe care tocmai o avusese începu să-i pună în mişcare rotiţele din cap. Descoperirea de acum câteva clipe explica atât de multe mici enigme. Contrazicea câteva lucruri pe care le crezuse sigure. Poate Alice nu avusese niciodată nimic cu el. Poate nu era, aşa cum îşi închipuise el, cel mai aprig duşman al lui din casă. Câteodată lucrurile nu sunt ce par a fi.

Nu se mai auzea niciun sunet. În vechea lor casă din Palo Alto se auzeau mereu scârţâituri şi pocnituri, uneori se mai auzea computerul lui Bob cântând muzică piratată. Dar aici, în seara asta… da, mai erau zgomote pe ici, pe colo, casa se obişnuia cu răcoarea nopţii. O clipă! În meniul cu utilităţi văzu că se pornise duşul. Auzea apa curgând.

Pentru a mia oară, Robert se întrebă ce fel de magie putea face cutiuţa aceea gri. Nu declanşase alarma la intrare în casă. Poate nu era un sistem electronic, poate era un mecanism clasic, cu arc, de secolul nouăsprezece. Dar Robert îşi aminti că porcăria *dispăruse* când intrase în duş. Asta era o invenţie nouă, nu doar un truc vizual. Poate cutiuţa făcuse picioare şi o

luase din loc. Dar orice ar fi fost, ce făcea ea în ultimă instanţă? Poate necunoscutul nu avea nevoie doar de o picătură de sânge. Poate voia o baie de sânge. Robert stătu o secundă nemişcat apoi sări în picioare… şi înlemni iar. *Eram atât de disperat*. Credibilitatea nu e obligatorie atunci când păcălitul vrea cu tot dinadinsul să creadă că mincinosul spune adevărul. Vasăzică, Străinul minţise atunci când îi spusese că nu avea să-i facă rău lui Alice. *Şi eu, prost, disperat, am zâmbit şi l-am crezut.*

Într-o secundă, Robert izbi uşa camerei lui de perete şi ţâşni pe scări în jos. Trecu glonţ prin sufragerie şi bătu cu putere în uşa băii.

— Alice! Al..

Uşa se deschise. Alice se uita la el cu ochii mari. O apucă de braţ şi o trase în hol. Fiind micuţă, nu-i trebui mult efort s-o împingă într-o parte. Dar Alice se întoarse, dezechilibrându-l. Se împiedicară unul în celălalt şi Robert căzu, lovindu-se cu capul de clanţa uşii.

— Ce s-a întâmplat? întrebă ea, enervată.

— Eu..

Robert se uită peste umăr, în baia puternic luminată, apoi la Alice. Era îmbrăcată într-un halat de baie şi părul scurt arăta de parcă ar fi fost proaspăt spălat. *Toată lumea e bine şi nevătămată. Nicio baltă de sânge… în afară de rana pe care mi-am făcut-o la cap*.

— Eşti OK, Robert?

Îngrijorarea părea să ia locul enervării.

Robert îşi duse mâna la cap.

— Da, da. Sunt destul de robust în ziua de azi.

Se gândi cum coborâse scările. Nici când avea şaptesprezece ani nu sărise câte patru trepte odată.

— Dar.., începu ea.

În mod evident era mai degrabă îngrijorată de starea lui mentală decât de cea fizică.

E totul în regulă, Alice, am crezut că te salvez de la moarte şi, când colo, era o alarmă falsă.

Probabil nu era cea mai plauzibilă explicaţie. Deci ce căuta el aici, în toiul nopţii, să spargă uşa băii? Mai aruncă o privire înăuntru.

— Ăă… hm.. aveam nevoie urgentă la budă.

Pe chipul ei se aşternu o bunăvoinţă miloasă.

— Bine, Robert, intră.

Se întoarse şi se îndreptă spre dormitor.

— Totul în regulă, Alice? se auzi vocea lui Bob din capul scărilor.

Robert nu avu curajul să arunce o privire în sus, dar era aproape sigur că şi Miri ieşise din camera ei şi se uita la el. Când intră în baie şi închise uşa în urma lui, auzi glasul obosit al nurorii sale.

— Nu e nimic grav, Robert avea nevoie la toaletă.

Robert stătu pe vasul de toaletă câteva minute până valurile de panică se potoliră. Poate totuşi aici era o bombă şi, dacă exploda, avea să-l arunce în aer pe vinovat. Şi partea cea mai distractivă era că nici măcar nu mai avea cutia. Avea să se întoarcă la Bibliotecă cu mâinile goale. Aşa, şi? După o clipă, se ridică în picioare şi se uită în oglinda de deasupra chiuvetei. Se strâmbă la reflexia lui. Poate le-ar putea duce o cutie contrafăcută; Tommie oare ar băga de seamă? Cât despre Străinul Misterios, poate vraja lui s-a spulberat… şi – odată cu ea – speranţa lui Robert.

Privirea îi fu atrasă de poliţa din spate. În mijlocul dezordinii de tuburi, fiole, creme, era o cutiuţă gri. Care nu fusese acolo când Alice ieşise din baie. Puse mâna pe ea, degetele atinseră plasticul cald. Nu era iluzie. Un mister şi mai adânc decât cele cu care abia începuse să se obişnuiască. Băgă cutia în buzunarul pijamalei şi se întoarse în camera lui.

17

ALFRED SE OFERĂ VOLUNTAR

Günberk Braun and Keiko Mitsuri erau ofiţeri de bază în cadrul serviciilor secrete din ţările lor. Vaz îi avea în vizor încă de când erau la colegiu. Ştia mai multe despre viaţa lor decât ar fi bănuit ei vreodată. Acesta era unul din avantajele vârstei înaintate şi a relaţiilor bine consolidate: într-un fel, el îi coordonase spre cariera pe care o aleseseră, deşi nici ei, nici organizaţiile pentru care lucrau, nu bănuiră acest lucru. Nu erau trădători de ţară, dar Alfred îi înţelegea atât de bine, încât îi putea ghida subtil să facă ce voia el.

Cel puţin aşa credea şi aşa spera. Şi totuşi, eforturile celor doi tineri prieteni ai săi de a-l ajuta orbeşte începură să se întoarcă împotriva lui, entuziasmul lor risca să pună în pericol reuşita planurilor sale.

— Da, da, există riscuri, zise Vaz. Ştiam asta de la bun început. Dar a lăsa un proiect de manipulare în masă să zburde nestingherit prin lume este şi mai periculos. Trebuie să aflăm ce se pune la cale în laboratorul din San Diego. Aici ar trebui să-l avem pe domnul Iepurilă.

Keiko Mitsuri scutură din cap.

— Alfred, am contacte în cadrul serviciilor secrete din State, prieteni de-o viaţă. Nu sunt agenţii mei, dar nu ar tolera vreun proiect ilegal de producere de armament. Aici am încredere deplină în ei. Eu zic să-i

contactăm, absolut neoficial, şi să vedem dacă descoperă ei ceva în legătură cu laboratoarele din San Diego.

Alfred se aplecă înspre ea.

— Le-ai încredinţa soarta ţării tale? Pentru că despre asta vorbim aici. În cel mai rău caz, ce se întâmplă la San Diego nu este doar un proiect al vreunui biolog bolnav la cap, ci chiar unul susţinut de guvernul Statelor Unite până la cele mai înalte sfere. În acest caz, eforturile prietenilor tăi n-ar face altceva decât să trezească suspiciunile superiorilor. Probele ar dispărea. Când este vorba despre o ameninţare de o asemenea gravitate, *trebuie să acţionăm singuri*.

Într-o formă sau alta, aceste diferende începuseră încă de la întâlnirea din Barcelona. Dar sesiunea de astăzi avea să fie decisivă.

Keiko se lăsă pe spătarul fotoliului şi ridică din umeri enervată. Imaginea ei era mai mult sau mai puţin fidelă ca prezenţă şi amplasare, o femeie de treizeci de ani stând la biroul ei de undeva din Tokyo. Proiecţia ei transformase un colţ al biroului lui Vaz într-o cameră mobilată minimalist, cu vedere la panorama Tokyoului. Günberk Braun era mai puţin expansiv, imaginea lui pur şi simplu „luase loc“ pe unul din fotoliile din cabinetul de lucru al lui Alfred. Fără îndoială, Günberk intuise că UE va avea un cuvânt greu de spus în afacerea asta şi stătea destul de relaxat. Günberk putea fi adevărata problemă astăzi, dar deocamdată asculta discuţia.

OK. Alfred îşi răsfiră degetele pe birou.

— Eu cred cu tărie că planul pe care l-am trasat în Barcelona este cel mai prudent. Poţi nega faptul că am făcut progrese serioase?

Arătă cu mâna spre notiţele biografice împrăştiate pe masă.

— Avem mână de lucru pe teren, care nu bate la ochi şi habar nu ai cine îi manevrează. De fapt, oamenii au înţeles complet aiurea semnificaţia acestei operaţiuni. Vă îndoiţi de reuşita planului? Credeţi că americanii au mirosit ce avem noi de gând?

Amândoi tinerii scuturară din cap. Keiko îi adresă un zâmbet jenat.

— Nu. Compartimentalizarea ta bazată pe securitatea sistemelor electronice este cu adevărat revoluţionară în domeniul strategiei militare.

— Într-adevăr. Iar dacă noi folosim aceste metode, chiar în ţările-surori din cadrul Alianţei, arată cât de serioasă este situaţia actuală. Deci, haideţi, vă rog. Dacă întârziem proiectul mai mult de o sută de ore, s-ar putea să fim nevoiţi să o luăm de la capăt. Care este problema voastră de nu vreţi să vă daţi acordul final?

Günberk aruncă o privire omologului său japonez. Ea îi făcu semn să ia cuvântul.

— Presupun că întrebarea ta este retorică, Alfred. Problema cu Planul Iepurilă este domnul Iepurilă. Suntem cu totul la mâna lui, iar noi nu ştim încă aproape nimic despre el.

— Nici americanii nu ştiu nimic despre el. Deci nu îl pot prinde. Iepurele este exact omul de care avem nevoie.

— Este mai mult decât atât, Alfred.

Günberk îl străpungea cu privirea. În ciuda tinereţii sale, Braun arăta solid şi serios ca un veteran. Luă lucrurile pe rând, metodic.

— Punând la punct această operaţiune, Iepurele a făcut minuni pentru noi. Capacitatea sa ne demonstrează că el însuşi poate deveni oricând o ameninţare.

Vaz studie rezultatele ultimei investigaţii a lui Günberk.

— Dar ai descoperit şi puncte slabe esenţiale la el. Oricât s-a chinuit el să-şi ascundă urmele, ai reuşit să-i depistezi autoritatea de certificare primară.

Faptul că Iepurele avea o singură autoritate de certificare nu era ceva neobişnuit; extraordinar era că Günberk reuşise să-i dea de urme. Pentru Alfred care avea, hm, o relaţie delicată cu Iepurele, aceasta era o veste extraordinar de bună.

Günberk încuviinţă din cap.

— Da, Credit Suisse. Şi ce-i cu asta?

— Păi, dacă Iepurele se dovedeşte a fi un ghimpe în talpă, închidem dreptul de certificare al lui Credit Suisse şi îl lăsăm fără afacere.

— Închidem certificarea Credit Suisse? Ai idee ce ar însemna asta pentru economia europeană? Sunt mândru de echipa mea că a reuşit să

descopere secretul, dar nu ne putem folosi efectiv de el.

— Ar fi trebuit să ne debarasăm de el imediat după întâlnirea din Barcelona, spuse Keiko. Este prea şmecher.

— Poate, dar dă-i omului mintea de pe urmă, răspunse Vaz.

— *Poftim?* Mă scuzi, Alfred, dar începem să ne întrebăm dacă nu cumva ştii mai multe despre domnul Iepurilă decât noi.

Drace!

— Nu ştiu nimic. Pe cuvântul meu de onoare.

Alfred se relaxă în scaun şi îi examină pe cei doi tineri care stăteau nervoşi în faţa lui.

— V-aţi vorbit pe la spatele meu, voi doi, nu-i aşa?

Zâmbi îngăduitor.

— Credeţi că Iepurele e pe bune din serviciile secrete americane? Chineze?

Îşi petrecură multe ore cântărind posibilităţile. Dar acum Keiko scutură din cap.

— Atunci care este teoria voastră, prieteni?

— Păi, începu Günberk uşor jenat. Poate Iepurilă nici măcar nu e om. Poate e Inteligenţă Artificială.

Vaz izbucni în râs. Se întoarse spre Keiko:

— Şi tu?

— Cred că inteligenţa artificială este o posibilitate care trebuie luată în considerare. Abilităţile lui sunt atât de vaste, metoda lui de lucru atât de eficientă şi personalitatea atât de juvenilă. Ultima este una din calităţile caracteristice ale inteligenţei artificiale, conform Agenţiei pentru cercetare avansată în domeniul apărării din State.

Văzu îndoiala pe chipul lui Vaz.

— Ce? Pericolele nu vin numai de la secte religioase şi conspiratori.

— Fireşte. Dar monştrii artificiali? Sperietorile din secolul douăzeci? Cine din serviciile secrete ia o asemenea ameninţare în serios? Ah, asta e teoria lui Pascal Heriot, nu? Aţi vorbit cu Pascal despre proiectul nostru?

— Bineînţeles că nu! Dar inteligenţa artificială a fost un subiect ignorat în ultimii ani.

— Corect, pentru că nu există nicio dovadă că ar exista. Înainte de războiul americano-asiatic, ştim că americanii au cheltuit miliarde să facă roboţi de birou. A fost un fiasco la fel de mare ca şi interzicerea accesului în Spaţiu.

— Interzicerea accesului a funcţionat.

— A funcţionat împotriva tuturor, Keiko, râse Vaz. Dar mai ales împotriva americanilor. Să lăsăm asta. Ce vreau eu să spun este că unii din cei mai inteligenţi oameni ai planetei au încercat să creeze inteligenţă artificială şi au eşuat.

— Proiectul a eşuat, dar cu siguranţă codul scris a rămas pe undeva. Internetul nu mai e jucăria nevinovată care era cândva. Poate bucăţi din roboţii de atunci sunt undeva în eter, crescând şi transformându-se în ceva imposibil de creat în trecut.

— Asta e science fiction! Era chiar şi un film…

— Mai multe filme, de fapt, interveni Günberk. Alfred, nu sunt de acord cu Keiko că programele scrise cu ani în urmă se pot îmbunătăţi de unele singure doar pentru că acum există resurse decente. Dar noi am luat în calcul şi posibilitatea asta. Trebuie să recunoşti că, la ora actuală, posibilităţile tehnice sunt infinite. Pascal consideră că, atunci când inteligenţa artificială va apărea, nu va fi rezultatul muncii unei instituţii. Va apărea ca un accident, ca multe alte descoperiri, doar că va avea rezultate catastrofice.

Alt pericol pentru supravieţuirea umanităţii.

— Oricare ar fi explicaţia, spuse Keiko, Iepurele este prea competent, prea generic… îmi pare rău, Alfred, credem că ar trebui să închidem operaţiunea şi să luăm legătura cu prietenii noştri americani.

— Dar echipementul este instalat, oamenii noştri sunt pe poziţii!

— Cu Iepurilă în fruntea lor? întrebă Keiko. Riscăm ca el să plece cu rezultatele cercetării. Chiar dacă noi am fi de acord cu tine, şefii noştri n-ar aproba.

Era serioasă. Alfred se întoarse la Braun. Şi el era la fel de serios. Situaţia era cât se poate de proastă.

— Keiko, Günberk, haideţi, vă rog, puneţi în balanţă riscurile.

— Le punem, răspunse Keiko. Iepurele scăpat de sub control la sfârşitul proiectului este o bombă cu ceas de dimensiuni cosmice!

— Dar putem aranja în aşa fel încât Iepurele să primească informaţii operaţionale cu linguriţa pe măsură ce evoluează acţiunea.

Din fericire, Günberk îl contrazise imediat.

— *Ach*, nu, un asemenea micromanagement de la distanţă e o cale sigură spre dezastru.

Vaz stătu multă vreme în cumpănă, încercând să arate cât mai dus pe gânduri, luând hotărâri importante.

— Poate, poate există o cale prin care să obţinem ce dorim, adică să realizăm şi „marele proiect“, dar şi să-l ţinem pe Iepure sub control. Să zicem că nu-i dăm omului detaliile finale înainte de faza ultimă a misiunii. Să presupunem că trimitem pe unul din oamenii noştri pe teren la San Diego în noaptea cea mare.

Mitsuri şi Braun se uitară la el nedumeriţi.

— Şi cum rămâne cu negarea implicării noastre? zise Keiko. Dacă noi avem propriul agent infiltrat…

— Gândeşte-te, Keiko. Propunerea mea riscă să-i alarmeze pe americani, în timp ce propunerea ta este chiar să-i anunţăm. Dacă facem cum zic eu, menţinem riscul la minim. Noi pur şi simplu ne punem agentul nostru undeva în apropiere, într-o poziţie bine gândită şi cu răspuns instant. Ceea ce americanii numesc „local honcho“ – şeful de la faţa locului.

— Cum a fost Alice Gong în misiunea de la Ciudad General Ortiz, se lumină Günberk.

— …Da. Exact.

Nu se gândise la Alice, dar Günberk avea dreptate. Alice Gong fusese acolo şi aproape singură descoperise şi împiedicase mişcarea Frontul pentru dreptul la apă. Poate Frontul n-ar fi reuşit, în fond şi la urma urmei, nimeni nu mai încercase un bombardament de o asemenea amploare. Dacă le-ar fi

reuşit, „declaraţia lor de principiu“ ar fi otrăvit izvoarele din vestul Antarcticii. Gong rămăsese necunoscută marelui public, dar devenise legendă în comunităţile de informaţii secrete. Ea era unul din oamenii pe care te puteai baza oricând.

Slavă cerurilor, nici Braun, nici Mitsuri nu părură să observe tulburarea lui Alfred la auzului numelui ei.

— Infiltrarea unui *honcho* acum ar fi dificilă, spuse Keiko. Vorbim aici despre turistul nevinovat rătăcit prin laboratoare sau despre şoferul care transportă materiale? Nici unul din agenţii mei de pe teren nu este pregătit pentru asemenea gen de operaţiune. Este nevoie de o persoană specială cu aptitudini speciale şi influenţă specială.

Asemenea misiuni arătau precum cele de capturare a armelor de distrugere în masă.

— Eu am nişte oameni în California, spuse Günberk, dar niciunul nu e la asemenea nivel.

— Nu contează, spuse Vaz, regăsindu-şi în sfârşit glasul. Sunt pregătit să mă duc eu însumi.

Îi mai luase prin surprindere şi în alte dăţi, însă, de data aceasta, fu o adevărată bombă. Braun rămase o vreme mut, cu gura deschisă.

— Alfred!

— Într-atât de important este.

Şi se uită la amândoi cu cea mai onestă şi convingătoare expresie de care era capabil.

— Dar tu eşti şoarece de birou, ca şi noi!

Alfred scutură din cap. Astăzi va trebui să dezvăluie o parte din povestea trecutului său. Spera ca, în felul acesta, să nu-i scape mai multe detalii decât ar fi vrut. Alfred îşi petrecuse ani întregi infiltrat în această poziţie de funcţionar în cadrul Agenţiei pentru informaţii secrete internaţionale. Dacă avea să fie demascat, în cel mai bun caz putea să facă şi el ce făcea şi primul-ministru, forţat să se ocupe de şantaj politic la nivel mare. În cel mai rău caz… în cel mai rău caz, Günberk şi Keiko şi-ar putea da seama care era scopul real al misiunii lui la San Diego.

Vaz trimise secretarei lui un mesaj în care îi ceru să facă „Pachetul biografic nr. 3“ disponibil pentru vizionare. Cu glas tare, le spuse celor doi prieteni mai tineri.

— De fapt, eu am ceva experienţă de teren, am lucrat în primii ani după 2000 în Statele Unite.

Braun şi Mitsuri se uitau concentraţi în faţa lor, ocupaţi că citească Biopachetul 3 pe care acum îl puteau vedea. Se potrivea cu ce ştiau despre el dinainte, dar dezvăluia noi secrete despre amicul lor indian. Günberk fu primul care îşi reveni din surpriză.

— Înţeleg.

Apoi redeveni tăcut, citind mai departe.

— Te-ai descurcat bine. Dar asta a fost acum mulţi ani, Alfred. Misiunea de acum e foarte mult bazată pe tehnologie.

Alfred dădu din cap înghiţind observaţia.

— Aşa este, nu mai sunt tânăr.

Mitsuri şi Braun credeau că are undeva în jurul vârstei de cincizeci de ani.

— Dar pe de altă parte, aici în Agenţie eu mă ocup tocmai de problemele legate de reţele, deci nu sunt chiar depăşit.

Pe faţa lui Keiko apăru un zâmbet surprins.

— În plus, cunoşti cel mai bine operaţiunea. Deci, prin prezenţa ta la faţa locului, poţi rezolva ultimele detalii fără să-l implici pe Iepurilă.

— Corect.

Günberk tot nu era convins.

— Şi totuşi, este o misiune extrem de periculoasă. Marile puteri sunt la concurenţă, e drept, dar, când vine vorba de armament, trebuie să facă front comun. Este pentru prima dată în cariera mea când pactul este încălcat.

Alfred dădu din cap cu solemnitate.

— Trebuie să aflăm adevărul, Günberk. Ne-am putea înşela în privinţa laboratoarelor din San Diego. În acest caz, ne retragem mulţumiţi şi fără să deranjăm pe nimeni. Dar trebuie să descoperim sursa virusului, oricare ar fi

ea. Iar dacă ea se află în San Diego, atunci există mari şanse ca americanii să ne mulţumească.

Mitsuri şi Braun se uitară unul la altul, apoi înclinară din cap şi Keiko spuse:

— Vom sprijini infiltarea unui şef la faţa locului, cel mai probabil, tu. Voi vorbi cu oamenii mei să elaboreze o strategie de acoperire, în caz că eşti descoperit. Vom furniza reţele de comunicare şi analiză. Tu va trebui să coordonezi datele la sol…

— …Şi să nu-i dai voie lui Iepurilă să-şi bage nasul unde nu-i fierbe oala! completă Günberk.

Alfred stătu în biroul său încă o vreme după ce prietenii lui plecară. Fusese pe muchie de cuţit. Pe măsura ce mizele cresc, pericolele se înmulţesc proporţional. Planul Iepurilă era cea mai delicată operaţiune la care participase vreodată (cu bună ştiinţă) guvernul indian; obţinerea aprobării prim-ministrului nu fusese o jucărie. Astăzi, Keiko şi Günberk aproape îl lăsaseră singur. Cât despre Iepure… inteligenţa artificială ar putea fi o fantezie, dar era un adevărat pericol, aşa cum intuiseră Günberk şi Keiko.

Alfred se relaxă puţin şi îşi permise să zâmbească, pentru prima dată în ultimele săptămâni. Da, pericolele se înmulţiseră, ha-ha!, ca iepurii. Dar astăzi se confruntase cu unele din ele şi le învinsese. De săptămâni întregi punea la cale planul cu agentul infiltrat. În cele din urmă, Günberk şi Keiko îi serviseră motivul cel mai la îndemână pentru a fi prezent el însuşi pe teren, în San Diego.

18

SOCIETATEA SPEOLOGILOR MIASTENICI

Conspiraţia bătrânilor încă se mai întâlnea la etajul al şaselea al Bibliotecii, dar acum locul arăta complet diferit. Robert ieşi din lift, evitând să dea ochii cu Hacekienii şi „războinicii“ lor. Cu toate acestea, simţul realităţii era greu de menţinut. Statuia lui Theodor Geisel încă mai trona în mijlocul holului de la intrare, dar conducerea închiriase toate celelalte încăperi. Jurasicii invadaseră subsolul. Se spunea că cei ai lui H.P. Lovecraft bântuiau şi mai în adâncuri, pe unde fuseseră depozite închise cu anii.

Iar etajul al şaselea era… pustiu, golit de toate cărţile, lăsat cu rafturile goale. Din uşa liftului aflat undeva în centrul încăperii, Robert putea vedea prin rafturile scheletice până la ferestre. Tocătoarele de cărţi veniseră şi plecaseră. În colţul de sud-est, conjuraţii stăteau ascunşi ca socialiştii la începutul secolului douăzeci conspirând împotriva Imperiului în mijlocul ruinelor.

— Unde sunt războinicii de la etajul al şaselea? întrebă Robert arătând către realitatea crudă a rafturilor goale.

— O întârziere în găsirea ultimei tehnologii haptice, răspunse Carlos. De fapt, e o chestiune politică. Partizanii jurasici vor etajul pentru universul lor. Bibliotecarii războinici se împotrivesc. Conducerea s-ar putea să

dezamăgească ambele tabere şi să facă aici un simulator de bibliotecă tradiţională.

— Dar cu cărţi false, corect?

— Dap, zise Tommie zâmbind. La ce te-ai aştepta? Între timp avem tot etajul numai pentru noi. Încă nu ne-au învins, domnilor.

Winnie nu arăta prea convins.

— Ştiam de săptămâni întregi că este inevitabil. Am pierdut o luptă importantă. Dar e abia prima bătălie din război, zise uitându-se către Tommie.

Parker făcu semn către luminiţa de pe computerul din faţa lui.

— Scutul e pe poziţie, nu ne mai vede nimeni. E timpul să trecem la discuţii serioase.

Zâmbea, dar privirea adresată fiecăruia era cât se poate de serioasă.

— OK, eu mi-am făcut treaba. Putem pătrunde în tuneluri. Am aranjat ca nimeni să nu fie la ora aceea în buncăre. Putem ajunge până la containerele cu tocătură şi am spray-ul cu lipici. Putem produce daune majore proiectului Biblionet, dar mai ales lui Huertas. Fireşte că nu va sista întregul proces, dar îl va…

— Deja am stabilit că o anulare a acţiunii este imposibilă, mormăi Winnie. Însă putem să-i convingem pe tembeli să nu mai folosească metode distructive – şi eu zic să e mare lucru.

— Just. Numai asta putem şi trebuie să facem. Totul e aranjat, ne mai trebuie un singur ingredient.

Se uită la Robert, care simţi mustrarea conştiinţei lui adormite, dar, după o ezitare de o miime de secundă, băgă mâna în buzunar şi scoase cutiuţa de plastic pe care i-o furnizase Străinul.

— Ia uite ce am eu aici, Tommie.

— Hei, mă uimeşti! făcu Parker. Mă aşteptam la vreun origami. Pare un fel de kit pentru biomostre, zise luând cutiuţa din mâna lui Robert.

De fapt, deasupra cutiei străluceau luminiţe colorate indicând chiar acest lucru.

— Cum ai făcut-o?

Chiar, cum? Lui Robert nu-i veni în minte nicio minciună sau parte din adevăr care să pară verosimil. Tommie înţelese greşit tăcerea lui şi sări:

— Nu, nu-mi spune! Ar trebui să-mi dau seama şi singur.

O privi zâmbind o clipă, apoi o băgă în buzunar.

— Bun, deci suntem gata. Acum trebuie să stabilim o dată.

— Cât mai curând, preciză Rivera. Se începe construirea unui alt laborator şi va fi multă agitaţie.

— Aşa-i. În plus, mai suntem constrânşi de alte lucruri. E incredibil cât de greu a fost până aici, sunt băgat până în gât în tot felul de combinaţii. Nu te îngrijora, Winnie, nu am decât o foarte mică parte din plan, când se termină totul, voi fi expert în afilieri.

Tommie se ambala pe măsură ce vorbea.

— Putem să reuşim, oameni buni. Hei, va fi ca pe vremurile bune. OK, poate nu pentru tine, Carlos, tu nu erai născut pe atunci.

Şi zâmbi cu gura până la urechi înspre Winnie şi Robert. Gu fusese în multe expediţii „subterane“, care mai de care mai palpitante, alergase prin sute de metri de tunel până să iasă la suprafaţă la întâmplare, în mijlocul unor clădiri întunecate şi pustii, unele chiar în faza de construcţie. Unele aveau scări, altele nu.

Şi Winnie zâmbea uşor acum.

— Da, Societatea speologilor miastenici.

Se încruntă, amintindu-şi de tinereţe:

— Am fost norocoşi că nu ne-am rupt gâturile.

Ultimul comentariu îi aparţinea lui Winnie cel de mai târziu, care îşi petrecuse restul zilelor ca administrator, plin până în gât cu responsabilităţi şi litigii.

— Dap, era mai distractiv decât jocurile pe calculator şi mai periculos. Oricum, era înainte să apară computerele, cel puţin nu aşa cum le ştim acum. Astăzi lucrurile sunt complet diferite, dar cu mişculaţiile mele şi cutiuţa lui Robert, putem avea o nouă aventură. Dacă lucrurile decurg conform planului. Să ne întoarcem la ale noastre, avem trei ferestre de timp

în următoarele şase săptămâni, când toate găurile din sistemul de pază se aliniază.

— Când e prima, întrebă Winnie.

— Foarte curând. De luni într-o săptămână.

Îşi întoarse laptopul în aşa fel încât ceilalţi să poată citi pe ecran.

— Intrăm prin Clădirea Pilchner… – şi se lansă într-o poveste întreagă despre cum va reuşi să-i bage acolo – …apoi aici tunelul se desparte în două, unul duce în campus, unul în laboratoare. De aici, mai mergem cam un kilometru pe sub clădirea de la General Genomics.

— Laboratoarele lui Huerta sunt la nord.

— Exact. Şi avem şanse zece la unu să intrăm să ne facem treaba. Cu puţin noroc, poate mai şi ieşim!

Nici Rivera, nici Bount nu păreau speriaţi de pronostic. După câteva minute, Winnie spuse:

— Nu mai putem amâna lucrurile. Eu spun s-o facem de luni într-o săptămână.

— Şi eu la fel, zise Robert.

— *Wŏ toìngyì*. Da.

— Perfect atunci! Tommie întoarse laptopul cu faţa spre el. Veniţi cu purtabilele, dar eu voi aduce haine de schimb şi aparatura electronică necesară.

— Mai e ceva, Tommie, interveni Winston Blount.

— Ă, ce?

— Nu e mare lucru, dar ne-ar putea ajuta să ne facem reclamă.

— Aşa?

— Propun să mai luăm cu noi pe cineva de la distanţă, pe omul lui Robert, Sharif.

— Asta e nebunie curată, sări Tommie în picioare, după care brusc căzu înapoi pe scaun. Vrei o prezenţă de la distanţă? Nu pricepi? Nici măcar n-o să ai purtabilul cu tine acolo.

— Dar ai spus că aduci scule, Tommie, răspunse Winnie mieros. Sculele tale nu suportă prezenţă virtuală?

— Cum credeţi că funcţionează prezenţa de la distanţă, domnule decan? întrebă Parker aproape înecându-se de indignare.

— Păi, e un fel de filtru.

— Aşa arată, e drept, dar nu e ceva local. În spatele imaginii se află cod şi transmisie de date în mediul ambient. Dar în subsoluri nu există reţele libere. În plus, reuşita planului depinde foarte mult de discreţia noastră. Asta include nefolosirea nodurilor de reţea ale laboratoarelor. Ce vreţi dumneavoastră e…

Şi clătină din cap, parcă nevenindu-i să creadă.

— Nici eu nu înţeleg ce te-a apucat, se uită Robert la Blount. Nu mai departe de acum două săptămâni l-ai dat afară pe Sharif pe motiv că prezenta riscuri pentru siguranţa noastră.

Winnie se înroşi de nervi, ca pe vremuri când Robert dădea cu el de pământ la şedinţele de catedră.

— Doar eram curios, Winnie, pe cuvânt. Robert ridică mâinile pacifist.

După o secundă, Winnie continuă.

— OK, deci eu n-am avut niciodată nimic cu omul. L-am văzut în persoană, aici la Bibliotecă. Pare un student în banca lui. Face un interviu cu tine pe bune, nu?

Când nu e domnul misterios sau domnul sefist, da, cum să nu. Robert îşi dădu seama că un cuvânt din partea lui ar fi suficient ca planul să fie abandonat. Nu-şi imaginase că trădarea este o muncă atât de complexă:

— Da. Întrebările lui sunt de obicei naive, dar în limite academice.

— Foarte bine! Ideea mea e că dacă lucrurile nu merg cum vrem noi, am putea avea un martor din afară de partea noastră, care să arate cum s-au întâmplat lucrurile din punctul nostru de vedere. Ideal ar fi chiar cineva care să vadă ce facem acolo. Ar fi diferenţa între a merge la puşcărie fără să ai cum să te aperi sau să faci o declaraţie publică.

— Da, spuse Rivera. Domnule profesor Parker, dumneavoastră sunteţi un geniu în materie de securitate, dar chiar şi planurile cele mai bine puse la punct pot să dea greş uneori. Dacă îl luăm cu noi pe Sharif, am putea avea un… fel de plasă de siguranţă.

Tommie se dădea încetişor cu capul de masă.

— Oameni buni nu ştiţi ce-mi cereţi…

Dar, în ciuda gestului teatral, nu spusese nu. După câteva clipe bătrânelul îşi ridică fruntea şi se uită chiorâş la fiecare.

— Îmi cereţi o minune. Poate pot s-o fac, dar poate nu. Daţi-mi o zi să mă gândesc.

— Absolut, domnule profesor.

— Nicio problemă, spuse Blount zâmbind uşurat.

Tommie dădu din cap şi se aplecă peste laptop. Nici nu-i băgă în seamă pe ceilalţi când încheiară întrevederea şi se îndreptară spre lifturi.

De obicei, când terminau întrunirile, era mereu câte un lift care îi aştepta. Se pare că, de data aceasta, „scutul“ lui Tommie blocase şi softul ascensoarelor. Când ajunseră în dreptul lifturilor, se opriră şi stătură o vreme nedumeriţi în faţa uşilor închise, apoi Carlos întinse mâna şi apăsă pe buton.

— Ce ţi-e şi cu tehnologia antică, râse încetişor.

Winnie zâmbea şi el, dar nu avea nicio legătură cu liftul.

— Nu-ţi face probleme, Tommie va găsi o soluţie.

— Întotdeauna găseşte el ceva… aprobă Robert.

— *Dap!* îl imită Winnie şi râseră cu toţii.

Dintr-odată lui Robert îi pică fisa de ce îl voiau Winnie şi Carlos pe Sharif cu ei. Când veni liftul şi Rivera cu Blount păşiră înăuntru, Robert rămase pe loc.

— Vorbim mai târziu, mă duc să-i mai văd o dată pe Bibliotecarii războinici.

— Cum vrei, zise Winnie şi îl lăsară singur.

Robert stătu nemişcat, ascultând zgomotul cabinei în coborâre. Dincolo de uşa de la casa scării din stânga lui, se putea coborî în biblioteca virtuală. Nu mai fusese niciun cutremur de atunci, dar programul de avarie încă mai bubuia în boxe. Sub el, podeaua vibra. Aşteptă încă un minut şi, în loc s-o ia în jos pe scări, se întoarse şi dădu iar ocol etajului până ajunse înapoi în faţa lui Tommie Parker.

Tommie stătea aplecat cu nasul în laptopul lui. Ledul de protecţie a zonei încă mai era aprins. Arăta ca un vrăjitor bătrân aplecat peste o carte de învăţături din vechime. Nu era nevoie de niciun filtru virtual, se descurca singur. Robert se aşeză pe scaunul din faţa lui şi aşteptă. Era foarte posibil ca tipul nici să nu-l fi simţit întorcându-se, atât era de absorbit de planurile şi schemele pe care le punea la cale.

Eu sunt peste tot şi apar în orice formă vreau pentru a obţine rezultatul pe care îl doresc, îşi aminti Robert. Atunci crezuse că Străinul se dă mare, dar, după episodul de aseară din baie, Robert era dispus să creadă că nu fusese o laudă deşartă.

Mă întreb cu ce-i are la mână pe Carlos şi Winnie.

În cele din urmă, Robert rupse tăcerea.

— Ia zi, Tommie, cât de rău stăm?

De după laptop apăru o pereche de ochi albaştri. Expresia lui Tommie părea să întrebe c*e naiba cauţi aici?* Apoi se întoarse înapoi la computer.

— Habar n-am. Doar că aş vrea să vă hotărâţi odată. Dar nu tu ai fost cel care a cerut schimbarea asta de planuri.

— Păi… în mine se duce o luptă.

Lunea viitoare, Străinul avea să fie în mijlocul acţiunii, dovedindu-şi încă o dată ubicuitatea.

— Dar am fost întotdeauna de părere că e bine să-i laşi pe oamenii care se pricep la tehnologie să-şi facă treaba nestingheriţi.

— Dap, dădu Tommie din cap.

De fapt, vechiului Robert nu-i păsase de tehnologie nici cât negru sub unghie. Dar acum lucrurile erau complet diferite.

— Îmi amintesc că tu mereu ai făcut şi-ai dres şi ne-ai scos din încurcături. Crezi că de data asta îţi cerem prea mult, Tommie?

Parker îşi ridică ochii şi se uită atent la el.

— Nu… pur şi simplu, nu ştiu, Robert. Pe vremuri, îmi era absolut imposibil să rezolv aşa ceva. Puteam scrie linii de cod sofisticate, puteam sparge protocoale, puteam face o grămadă de chestii pe lângă ce făceam eu la slujbă. Care acum par joacă de copii. De data asta…

— De data asta jonglezi cu probleme mai complicate din mai multe domenii.

— Exact. De unde ştii?

Mi-a spus Louise Chumlig.

— Fiindcă aşa sunt lucrurile în ziua de astăzi.

— Corect. Câteva din *talentele* mele de bază încă mai sunt importante. Sunt la fel de eficiente ca odinioară. Dar… la vremea pensionării, ajunsesem o relicvă în departamentul meu. Mai eram bun la câteva cursuri de nişă, dar când am vrut să predau lucruri noi… toată viaţa am fost cu un pas în faţa studenţilor, chiar şi la noile tehnologii. Spre final, ajunsesem complet pe dinafară. În ultimul semestru de activitate nu făceam altceva decât să-i pun pe studenţi să facă ce proiecte vor şi pe urmă să-şi dea note unul altuia.

Arăta de-a dreptul umilit. Lui Robert nu i se întâmplase niciodată asemenea ruşine – *dar eu am ştiut întotdeauna ce înseamnă calitatea şi performanţa*.

— Apoi, după ce am ieşit la pensie, m-am întors la şcoală, cel puţin în mintea mea. Vezi cu totul altfel lucrurile când vrei să rezolvi problemele rapid. E ca şi cum ai învăţa să foloseşti supertehnologie, doar că sculele nu mai sunt Google şi pachete de cod, acum sunt şi forumuri, grupuri de discuţie…

— Şi interacţiunea cu oamenii?

— Dap. Oamenii n-au intrat niciodată în socoteala mea, dar acum nu mai e cazul, echipele de design se ocupă de cosmetizări. De când am început să lucrez la acest proiect, totul se leagă! Dacă nu reuşim să evacuăm personalul din laboratoare, degeaba reuşim să ajungem până acolo. Deci ce-am făcut? I-am stârnit pe Jurasici împotriva Hacekienilor şi sper să avem un conflict politic intern între gameri. Va fi nemaipomenit, Robert! Am găsit un tip care înţelege ce vreau să fac şi se ocupă de design, eu am făcut planul în mare, el îl implantează în toate reţelele, restul fac oamenii pe loc!

Tommie se lăsă pe spate, frustrarea iniţială fiind spulberată de viziunea noii lui puteri.

— Şi uită-te la computerul meu!

Îşi trecu degetele, cu dragoste, peste laptopul crăpat şi zgâriat, de parcă trecuse prin război. Tommie probabil era unul din ultimii oameni care nu credea în „componente fixe“.

— De-a lungul anilor, am schimbat totul înăuntru. Cel mai mult ca să îndeplinească noile standarde şi blestemata de securitate a hardului. Dar în ultimele luni am pus o revoluţie sub carcasă! Am un programel care blochează filtrul de securitate al ăstora. Pe cuvântul meu, Robert, sunt mai şmecher decât toate CIA-urile şi FBI-urile lor!

Robert îl asculta, tăcut. Apoi zise:

— Sunt sigur că vei găsi o modalitate să-l bagi şi pe Sharif în schemă.

— Ha! Asta ar fi cireaşa de pe tort! Soluţia evidentă e o treabă clasică: ne punem reţeaua noastră. Care va fi suficientă pentru un trafic decent – suficient pentru Sharif, în orice caz – , dar tot rămânem sub radar.

Se uită la Robert şi confundă tăcerea lui cu îndoială.

— Ştiu, e nebunie curată şi probabil securitatea în tunel va fi activă. Dar este şi un fel de fibră optică… sau va fi după ce vorbesc cu designerul meu coordonator.

— Da, designerul tău coordonator.

Eu sunt peste tot şi în orice formă pentru a obţine rezultatul pe care îl doresc. Lumea nouă era un loc plin de miracole, dar exista o ierarhie a minunilor. Cele pe care Juan şi Robert le puteau face. Minunile pe care încerca să le predea Louise Chumlig. Miracolele lui Tommie. Şi undeva, deasupra tuturor, erau cele pe care le putea face Străinul Misterios.

19

POŢI SĂ MAI ŞI PICI

La Fairmount High începură examenele de sfârşit de semestru. Robert îşi amintea de pe vremea adolescenţei, când atmosfera era aproape la fel: puştii abia aşteptau să vină vacanţa. Ba mai rău, sezonul de filme de Crăciun începea să le invadeze diversele lumi în care trăiau.

Dar examenele de acum erau diferite în mod esenţial faţă de cele din timpul liceului. Pentru Robert Gu, aceste noi examene erau dificile. Pe vremuri, toată lumea ştia că Gu va lua examenele cu brio şi va eclipsa pe oricine din jurul lui. Dar, într-un an, fusese nevoit pentru o scurtă perioadă de timp să studieze şi materii „reale“. În timpul acelor ore, cunoscuse tineri care nu-i erau din start inferiori şi întâlnise profesori cărora puţin le păsa de geniul lui poetic. Odată ce scăpase de trimestrul obligatoriu în clasa de real, Robert evitase cu tot dinadinsul să mai trăiască o asemenea umilinţă. Până acum.

Matematică şi logică. Statistici şi mecanica datelor. Cercetare şi analiză. Chiar şi la Analiza probelor accesul pe internet era limitat. Deşi la ore încuraja colaborarea, Chumlig credea cu tărie în importanţa concurenţei acerbe între elevi. Acum, toate platitudinile cu care îi plictisise în timpul trimestrului se concretizau într-o săptămână de chinuri şi cazne.

Imediat după examenul la logică, Străinul Misterios îşi făcu apariţia. Era doar o voce într-un abur verzui.

— Necazuri cu şcoala, prietene?

— Mă decurc.

Sincer, la matematică fusese chiar interesant.

Miri —> Juan, Xiu: <sm> Iar stă de vorbă cu altcineva. </sm>

Juan —> Miri, Xiu: <sm> Ce spune? </sm>

Miri —> Juan, Xiu: <sm> Nu ştiu. Canalul audio e închis pe privat. Juan! Du-te la el! </sm>

Juan —> Miri, Xiu: <sm> Nu eşti şefa mea. Mă duc fiindcă oricum aveam de vorbit ceva cu el. </sm>

Necunoscutul scoase un râs înfundat.

— La Fairmount High nu se dau automat note de zece, nici măcar note de trecere din oficiu. Picatul e o posibilitate, dar tu…

Ah, îi venea scăparea. Îl văzu pe Juan Orozco ieşind din clădire, îndreptându-se către el. Străinul continuă:

— …şi Juan Orozco nu sunteţi de nota patru. În afară de asta, eşti pe o programă simplificată. Ar trebui să vezi ce subiecte îi pregătesc lui Miri.

— Ce e cu Miri?

Dacă nenorocitul se lua de Miri…

Dar vocea nu-i răspunse.

— Cu cine vorbeşti, Robert? întrebă Juan uitându-se de jur împrejur.

— Nu vorbesc despre şcoală.

— Pentru că eu nu văd pe nimeni.

Ezită o clipă, apoi Robert văzu în faţa ochilor un mesaj.

Juan —> Robert: <sm> Este foarte important să nu colaborezi cu nimeni în afara şcolii.</sm>

— Înţeleg, răspunse Robert cu voce tare.

— Bun atunci.

În mod evident, Juan nu credea că Robert avea să treacă examenele. Câteodată avea impresia că bietul copil încerca el să-l protejeze pe Robert.

— Înţelegi tu, continuă Juan, şcoala are un server de protecţie foarte bun. Poate sunt copii care îl pot fraieri. Cei mai mulţi dintre ei doar cred că pot, dar în realitate nu reuşesc.

Şi totuşi, uite-l pe străinul nostru misterios care nu pare să aibă nicio problemă cu securitatea. Necunoscutul era atât de atotputernic… Cu toate astea, îi făcea plăcere să-l sâcâie pe Robert. Ar putea fi oare vreunul din vechii lui duşmani, cineva mult mai inteligent decât Winnie Blount?

— În orice caz, cred că avem o şansă să luăm un zece la proiectul de la Chumlig.

Băiatul începu să-i explice entuziasmat despre ultimele lui planuri de a combina versurile lui cu muzică la instrumente cu clape şi algoritmii lui Robert. Era ca orbul care-l duce de mână pe orb, dar, după câteva minute, Robert era numai ochi şi urechi.

În casă, atmosfera era cât se poate de tensionată şi nu avea nicio legătură cu examenele. De fapt, aventura de la miezul nopţii a lui Robert la baie cu Alice atinsese proporţiile unui asalt fizic. Nu contează că el încercase să o protejeze, nu putea admite nimănui acest lucru. De data aceasta Bob nu-l mai ameninţase şi nu-i mai dăduse termen-limită. Dar Robert vedea o îngrijorare în ochii fiului său pe care înainte nu o văzuse. Era privirea unui om care începe să se întrebe dacă şarpele ţinut în casă nu era cumva o cobră. Dacă Bob avea să ajungă la o asemenea concluzie, atunci Robert avea să fie trimis pachet la azilul de bătrâni cât ai clipi din ochi.

Miri îi explică de ce încă îl mai ţineau în casă. Îl ajunse din urmă într-o după-amiază când se plimba prin partea de vest a cartierului, în speranţa că avea să fie contactat de vreunul din Sharifii cuminţi. Miri, pe bicicleta ei veche, pedală pe lângă el câţiva metri încercând să ţină pasul, controlând cu greu bicicleta care se smucea dintr-o parte în alta. În cele din urmă se dădu bătută, coborî şi păşi pe lângă ea. Ca de obicei, mergea dreaptă şi înfiptă ca o profesoară, cu privirea tot înainte. Din când în când îi mai arunca câte o ocheadă.

— Cum merg examenele, Robert?

— Bună, Miri. Cum merg examenele *tale*?

— Eu am întrebat prima! În afară de asta, ştii că examenele mele încep după vacanţă.

Entuziasmul ei dominator se temperă pe moment şi făcu loc diplomaţiei.

— Deci ce-ai făcut la examene?

— Se pare că am luat un opt la matematică.

— Au! Îmi pare rău, sări ea.

— Ah, nu, e de bine! râse Robert. Înainte de Alzheimer nici nu aş fi înţeles enunţul problemelor.

— Păi, atunci felicitări, îi zâmbi confuză.

— Hmmm. Un… prieten… de-al meu mi-a spus că în clasă de la tine elevii sunt foarte buni la materiile astea.

— Ştim să folosim cunoştinţele şi sculele pe care le avem.

— Cred că aş putea deveni mult mai bun la mate, zise Robert, mai mult pentru sine. Ar putea fi chiar distractiv.

Fireşte, dacă planul lui real pentru următoarele zile reuşea, avea să-şi recapete poezia şi examenele nu vor mai conta.

— Bineînţeles că poţi fi mai bun, zâmbi Miri, de data aceasta, mai fericită. Te ajut eu, dacă vrei. Mie îmi place matematica şi am tot felul de metode euristice inventate de mine. În vacanţa dintre semestre pot să te învăţ să le foloseşti.

Vocea ei căpătă o tonalitate de şef, pe măsură ce îi planifica vacanţa. *Acum e leită Alice*, gândi Robert şi aproape zâmbi.

— Să nu ne grăbim, mai am încă examene de trecut.

Şi se gândi la ultimele planuri ale lui Juan în legătură cu proiectul lor. Băiatul se descurca din ce în ce mai bine la partea lui. Robert era cel care avea dificultăţi cu partea sa de grafică şi interfeţe.

— Acolo aş avea nevoie de ajutor.

Miri sări ca arsă:

— Eu nu te ajut să copiezi, Robert!

Amândoi se opriră şi se uitară unul la altul.

— Nu asta voiam să spun, Miri!

Apoi realiză ce-i ieşise pe gură. *Doamne, pe vremuri jigneam oameni tot timpul, dar măcar o făceam în cunoştinţă de cauză.*

— Pe cuvânt. Ce am vrut să spun e că, pentru mine, examenele sunt grele. OK?

Lena —> Miri, Xiu: <sm>Stai calmă, Miri. Nici măcar eu nu cred că Robert vrea să-ţi facă greutăţi. </sm>

Xiu —> Lena, Miri: <sm> Asta e chiar o noutate din partea ta.</sm>

Miri se uită lung la Robert, apoi scoase un sunet ciudat ca şi cum ar fi chicotit.

— OK, trebuia să ştiu că un Gu nu ar trişa niciodată. Doar că aşa mă enervează unii copii din clasa în care învăţ. Le spun ce să facă. Le spun să nu copieze. Şi totuşi ei de fiecare dată se chinuie să spargă protocoalele.

Păşi înainte şi Robert o urmă.

— De fapt, doar făceam conversaţie. Dar sunt aici în misiune, trebuie să-ţi spun ceva.

— Aşa?

— Da. Bob vrea să te trimită undeva departe. Crede că ai încercat s-o baţi pe Alice.

Făcu o pauză, parcă aşteptându-l să spună ceva în apărarea lui. Dar Robert se mulţumi doar să dea din cap, amintindu-şi privirea lui Robert. Deci îl aştepta azilul.

— Cât timp mai am?

— Despre asta voiam să-ţi spun, să nu-ţi faci griji. Fiindcă…

Se pare că scăparea îi venise de unde nici nu se aştepta, mai precis doamna colonel Alice Gu în persoană. Din câte se părea, ea nu se simţise absolut deloc ameninţată fizic de el.

— Alice ştie că ai fost doar la mare nevoie. Adică…

Şi Miri făcu ocolişuri peste ocolişuri ca să evite cuvinte urâte şi să nu-l jignească, dar pe scurt: Alice credea că Robert e un moş nebun. Bătrânii nebuni se duc la toaletă tot timpul, ajung să nu se mai gândească decât la toaletă. Ba chiar mai mult, Alice nici nu considera că Robert o bruscase intenţionat. Îşi aminti ce cucui avusese câteva zile după ce se împiedicase şi dăduse cu capul de clanţa uşii. Probabil Alice îl trântise la pământ. Centura

neagră trebuie să fie una din specializările ei la comandă. Biata Alice. Bietul Bob. Biata Miri.

— Mai departe, ea i-a spus lui Bob că reacţionează exagerat şi că ai nevoie să mergi la şcoală aici. Tot ea spune că poţi sta la noi atât timp cât comportamentul tău e…

Vocea i se pierdu şi se uită în sus la el. Nu ştia cum să-i spună cât mai diplomatic: *atât timp cât nu-mi superi fetiţa*.

— …Înţeleg, Miri. Voi fi cuminte.

— Păi, perfect atunci.

Miri se uită în jur.

— Deci… ăăă… eu asta am avut de spus. Te las cu… treburile tale. Baftă la examene.

Se urcă înapoi pe bicicletă şi o luă la drum pedalând din greu. Rabla de bicicletă era prea mare şi prea grea pentru ea. Robert dădu din cap şi zâmbi.

20

OFIŢERUL DE SERVICIU

Examenele luară sfârşit. Robert obţinuse 8 media generală şi 9 la Cercetare şi analiză. Muncise mai mult decât o făcuse vreodată în viaţa lui. Dacă nu ar fi ştiut că în curând nu va mai conta ce note a luat, ar fi fost mândru de el.

Acum era luni după-amiaza şi el număra orele, aproape că număra şi minutele. Străinul Misterios se arătase foarte rar în ultima vreme. Conjuraţia lor se întâlnise de câteva ori, Tommie le povestise în linii foarte mari care erau ultimele noutăţi. Tommie citise prea multe cărţi de spionaj la viaţa lui. Deocamdată, tot ce ştia Robert era că urmau să se întâlnească toţi patru la Bibliotecă în acea seară la ora 5.30.

Între timp, undeva sub baza militară Pendleton…

Teoretic, a fi în misiune de gardă într-o bază militară în sud-estul Statelor Unite nu se deosebea cu nimic de o operaţiune de supraveghere în oricare alt punct al Pământului. Teoretic, şi aici ar putea avea loc comploturi care să arunce lumea în aer. Dar, practic, aici era acasă la el, într-una din zonele cele mai sigure din lume. Şansele de a fi nevoit să ia cu asalt vreo formaţie inamică erau aproape de zero. Cu toate acestea, pentru următoarele ore, locotenentul-colonel Robert Gu Jr. era responsabil cu protecţia a aproximativ o sută de milioane de vecini de la distrugere în masă.

Gu ajunse la bază cu douăzeci de minute mai devreme, ascultă raportul ofiţerului care încheia garda şi apoi luă la verificat problemele de la Ministerul Apărării Naţionale. Acolo erau, de obicei, eventualele pericole care se puteau ivi în timpul unei gărzi. Printr-un miracol al birocraţiei virtuale, detaşamentul lui Gu era în seara aceasta parte din MAN. Aşa reuşeau cei de la Armată să-şi menţină bugetul, hm, redus.

„Asemenea oricărei instituţii moderne, Ministerul Apărării Naţionale colaborează cu oricare altă organizaţie de al cărei ajutor are nevoie în acel moment.“ Aceasta era lozinca lor.

Bob făcu turul buncărului, transformă pereţii de plastic verde în ferestre care dădeau înspre vederea oraşului. Aerul se umplu cu obiecte virtuale, statusul oamenilor din subordine şi al echipamentelor în dotare, rapoartele pe care trebuia să le întocmească. Luă o cafea de la automatul de lângă uşă şi se aşeză la un birou aflat la câţiva metri de popotă.

— Patrick?

— Da, să trăiţi! Adjunctul lui îşi făcu apariţia.

— Pe cine avem în noaptea asta cu noi?

O întrebare inutilă, dar Patrick Westin îi prezentă lista oficială. Grupul de Expediţii Marine consta în patru echipe de câte doisprezece soldaţi. Să le spunem plutoane. În secolul douăzeci, comanda lui Bob ar fi fost de sublocotenent. Dar, chiar dacă nu avea decât o mână de oameni, controla mii de maşini (majoritatea de mărimea unor avioane) şi suficientă muniţie cât să termine un război mondial. Cel mai important amănunt: toţi oamenii lui fuseseră supuşi unui antrenament la fel de riguros şi de dur ca oricare din soldaţii de acum o sută de ani. Erau puşcaşi marini. Patrick îi chemă pe toţi la raport şi o şedinţă scurtă. Camera se deschise în spatele biroului lui Bob şi se transformă într-un auditoriu. Toată lumea era relaxată; în ultimii ani nu se întâmplase nimic deosebit în timpul acestor gărzi. *Şi noi suntem motivul principal al acestei linişti*.

— Suntem aici pentru următoarele patru ore, începu Bob. Dacă avem noroc, vor fi patru ore foarte plictisitoare. Atât timp cât nu se întâmplă nimic, sunteţi liberi să staţi în birourile de lângă vehiculele voastre. Dar

majoritatea dintre voi aţi mai fost cu mine de gardă înainte. Ştiţi că vreau să staţi în stare de alertă. Ţineţi pasul cu analiştii.

Arătă cu mâna spre rapoartele trimise regulat. În timpul unei gărzi normale, erau folosiţi aproximativ o mie cinci sute de analişti pe diverse specialităţi, dar cu legături ramificate însumând sute de mii de servicii şi milioane de procesoare încorporate. În seara aceasta, Alice se ocupa de coordonarea specialiştilor şi modificările aduse de ea în organigramă erau vizibile, reţeaua nu mai arăta ca un muşuroi de furnici tridimensional, ci căpătase o structură şi diviziuni care ar fi fost visul oricărui manager. În afară de reorganizarea minuţioasă, afişajul era convenţional. Erau sute de conexiuni între analiştii care aveau acces la bază şi comunicau între ei. Sub aceştia erau alte lumini care pâlpâiau la fiecare secundă, când se introduceau datele, se analizau şi se obţineau rezultatele, care erau transmise la nivelul superior.

Bob arătă înspre liniile roşii:

— Ia să vedem care sunt eventualele probleme în următoarele patru ore.

Analiştii din spatele nodurilor roşii transmiseră primele rapoarte. Lucrurile păreau destul de liniştite:

Acţiuni posibile:
Proteste la Universitate antiBiblionet
Revolta cercurilor virtuale aproape sigură
Cu participare organizată
Cercul virtual Jerzy Hacek
Evaluarea CIA: participare prin conexiune indo-europeană
Cercul virtual al Jurasicilor
Evaluarea CIA: participare prin conexiune Africa Centrală
Evaluarea CIA: participare prin conexiune Africa de Sud
Evaluarea CIA: participare prin conexiune Paraguay
Raportul Camerei de comerţ şi industrie a Statelor Unite.
Organisme comerciale
Posibile pericole pentru infrastructură

Prea aproape de zone de securitate naţională
General Genomics
Huertas International
Creşterea importurilor de componente ilegale
Orange
Los Angeles
Nu se cunoaşte sursa
Justiţie:
Raidul FBI la Las Vegas Splendor farm – aproape sigur
Posibile cereri pentru întăriri
Agenţia pentru controlul drogurilor – raiduri în Kern
Eventuale cereri pentru întăriri
Posibile activităţi în afara razei de acţiune
Alberta
Persoane de interes:
Arizona
California
San Diego
Numărul turiştilor din sudul Asiei a crescut
Altele
Nevada
Recomandări de recuzare

Bob lăsă lista în aer pentru un moment.

— Ha, zise unul din băieţi. Măcar nu mai avem probleme cu mexicanii.

Nu aveau să trimită întăriri în raiduri în seara aceasta, fiindcă nu erau cazuri de răpiri sau de ameninţări cu moartea. Nancy încercui luminiţele de alarmă în jurul Universităţii.

— Asta o să ne ţină ocupaţi.

Selectă aria şi mări imaginea să vadă mai multe detalii.

— Ce face? Un război între cercurile virtuale? N-am auzit niciodată de aşa ceva.

Unul din cei mai tineri se întoarse către ea şi spuse râzând:

— Îmbătrâneşti, Nancy. Războaiele virtuale sunt noile tragedii.

Bob nu se complică să ceară explicaţii, dar auzise destule de la Robert şi Miri ca să ştie că e ceva serios. Desfăşură descrierea revoltei anunţate.

— Arată ca o combinaţie de proteste de secolul douăzeci şi jocurile moderne. Ar trebui să fie la fel de sigur ca oricare eveniment public. Problema este zona.

Exista atâta activitate de laborator în apropierea Universităţii încât orice instabilitate era un factor de îngrijorare.

— Ar trebui să ne preocupe. Vedeţi statisticile privind interesul din afara Statelor.

Se mută spre linkurile cu persoane de interes.

Ca de obicei, lista cuprindea zeci de mii. La un moment dat fiecare devenea persoană de interes, în afară de cazul în care era mort, când ar fi intrat la categoria paranoia bioterorismului.

— Nu vă cer să analizaţi pe fiecare în parte, fiindcă ar însemna să stăm la serviciu încă un an. Dar vedeţi ce fac fantomele respective şi fiţi cu ochii pe schimbările în timp real.

Ultima remarcă era un sfat devenit clasic, dovedit vital în zecile de dezastre trăite şi evitate în decursul secolului. Analiştii au avut dintotdeauna un milion de suspiciuni, dar când ele se transformau în realitate, succesul contracarării depindea de atenţia cu care oamenii responsabili urmăriseră evoluţia în timp real a evenimentelor.

Iar la capătul listei, undeva detaşat de celelalte enumerări de mai sus: Recomandarea de recuzare, adică membrul sau membrii echipei care ar putea, într-un fel sau altul, să compromită garda. În mod normal, aceasta era cea mai paranoică listă dintre toate, dar echipa lui nu putea vedea acel paragraf, nici măcar linkuri la el. Recomandarea era doar pentru el şi adjunctul lui. În practică, dacă ar fi fost o problemă serioasă, cei de sus ar fi avut grijă s-o rezolve cu mult înainte de întâlnirea aceasta.

— Întrebări?

Se uită de jur împrejur. Toată lumea tăcea, fiecare studiind rapoartele şi analizând detaliile. Apoi cel tânăr care vorbise mai devreme întrebă:

— Domnule comandant, echipamentul de care avem nevoie e acelaşi ca în cazul misiunilor în străinătate legate de ameninţarea tehnologică?

Bob se uită în ochii tânărului.

— Echipamentul este mai uşor decât cel obişnuit… Aceasta este singura diferenţă. Noi suntem o instituţie de apărare, ceea ce înseamnă apărarea întregii ţări. Unii ar spune chiar a întregii lumi. Deci, da, folosim aceleaşi arme.

Se lăsă pe spate în scaun şi îi cuprinse pe toţi cu privirea.

— Nu mă aştept să avem niciun fel de probleme. Dacă suntem cu ochii în patru şi ne facem treaba, va fi o seară liniştită pentru cetăţenii Californiei.

Încheie şedinţa, camera revenind la dimensiunile ei reale. Patrick Westin mai avu câteva întrebări despre distribuirea în teritoriu a plutonului, apoi se retrase şi el. Bob Gu îşi scoase toate filtrele de mediu şi rămase pentru câteva clipe la masa lui lângă automatul de cafea. În dreapta lui se afla uşa care ducea în camera serverelor, pe care, cu puţin noroc, n-avea s-o viziteze în seara aceasta.

Bob —> Alice: <sm> Totul în regulă? </sm>

Alice —> Bob: <sm> Da. Misiunea la Universitate va fi un exerciţiu bun pentru auditul meu la laborator. Vorbim după. </sm>

Adică după terminarea gărzii. În această seară, Alice era analistul principal; dacă nu ar fi fost specializată pentru audit, ar fi putut fi comandantul operaţiunii. Era unul dintre puţinii oameni din lume calificaţi pentru ambele poziţii. În oricare din cele două situaţii, era o plăcere să lucrezi cu ea, atât timp cât nu trebuia să te gândeşti la sacrificiile pe care le făcuse pentru a ajunge la o asemenea performanţă.

Bob îşi termină de băut cafeaua şi reaplică filtrele vizuale. Verifică din nou ce face Cheryl Grant. Se pregătea de plecare. OK, trebuia să preia garda oficial:

Gu—> Grant: <sm> Doamnă comandant, preiau garda.</sm>

Schimbară saluturi. Cronometrul porni. Plutonul lui ocupă poziţiile în stare de alertă maximă. Puteau sta aşa ore întregi – nu înseamnă multă

vreme, dar atât de mult cât putea rămâne cineva perfect treaz fără ajutorul medicamentelor sau drogurilor.

Munca lui Bob era diferită. El era un fel de câine ciobănesc care aleargă în jurul turmei să le ţină la un loc, în timp ce fugeau dintr-o parte în alta. El urmărea ce făceau şi soldaţii, şi analiştii. Cu scopul, pe de o parte, să detecteze din timp dacă era vreo problemă şi, pe de altă parte, să nu le scape vreun detaliu din neatenţie.

Pentru moment, Bob se uita, printr-o cameră de supraveghere, peste întregul campus universitar. Acest… eveniment… avea să implice un număr mare de demonstranţi, mulţi dintre ei prezenţi fizic. Statisticile arătau că o mulţime de demonstranţi virtuali erau aşteptaţi în plus. Se întrebă dacă Miri era la curent cu demonstraţia.

Gândul îl readuse la realitatea momentului. Se uită din nou peste Recomandările de recuzare. Jumătate din echipa lui avea rude înscrise la Universitate. Aceasta era marea problemă a misiunilor acasă. Trei dintre oamenii lui chiar erau studenţi la fără frecvenţă. Puştiul de mai devreme era pasionat de decoraţiuni Jurasice care implicau şi un număr de fani din Bangalore. Dacă nu ar fi fost de serviciu în această seară, probabil ar fi în campus acum. Dar analiştii îl urmăriseră minut cu minut în ultimul an, descoperiseră câteva mici ilegalităţi, ceva droguri recreaţionale, dar nimic important, care să pună în pericol reuşita misiunii.

Bob cercetase cu grijă întreaga listă de recomandări. Acum intră şi mai în profunzime, dar tot nu dădu de numele lui Robert. *Şi puteam să bag mâna în foc că e băgat în treaba cu Biblionetul*. Nu că acesta ar putea fi un motiv de recuzare. Se gândea mult prea departe, era un defect profesional al comandanţilor cu responsabilitate…

Xiu Xiang? Numele îi era vag familiar, dar nu i-ar fi sărit în ochi dacă numele lui însuşi nu ar fi fost trecut ca referinţă. Xiang era unul din cei trei sute de mii de oameni în California de Sud-Vest care la ora actuală prezenta interes din cauza faptului că se ocupa cu reparaţiile amatoare de computere. De obicei, unele din aceste „reparaţii“ erau ilegale şi oamenii puteau fi daţi pe mâna FBI-ului. Dar era mai productiv să-i pui sub urmărire.

În majoritate erau pasionaţi nevinovaţi sau hoţi de soft. Unii dintre ei erau angajaţi de diverse culte teroriste. Şi unii dintre ei erau agenţi secreţi în spatele acestor culte. Xiang avea inteligenţa şi pregătirea profesională să facă parte din ultima categorie, dar, până acum, cel mai interesant amănunt în legătură cu ea era numărul mare şi diversitatea gadgeturilor pe care le construise, o adevărată colecţie de electronice ciudate. Şi era colegă de clasă cu Robert. Legătura era marcată ca fiind „nesemnificativă".

Dar mai era şi o referinţă la Comunitatea de pensionari Capătul curcubeului… Femeia aceasta era colega de casă cu mama sa ! Şi în tot acest timp el îşi făcuse griji cât de plictisitoare trebuie să fie viaţa Lenei în ultimul timp. Ce echipă bizară: omul de ştiinţă nebun şi psihiatrul! – şi… *Ce e asta?* Săptămâni întregi de filaj amator, Miri, mama şi Xiu îl spionaseră pe Robert. Sute de gânduri îi trecură prin minte – *Misiunea, nu uita de misiune, ţine ochii pe misiune*. Împinse toate problemele personale într-un colţ al minţii. Principalul lucru pe care aceste recomandări îl dovedeau era că este o prostie să-ţi urmăreşti angajaţii.

Bob îşi mai puse o cafea şi se aşeză să vadă imaginile de la Universitate şi din alte locuri fierbinţi ale serii. În armata modernă, pierderea atenţiei era la fel de gravă ca şi adormitul în post. Era timpul să treacă la acţiune.

Şi totuşi, o voce din interiorul său continuă să-l distragă: C*e naiba au pus la cale mama şi cu Miri?*

Luni, 5.00 p.m. *În sfârşit.*

Amurgul încă mai colora cerul de deasupra plajei La Jolla, când Robert intră în parcarea de la nord de Clădirea Varşavschi. O luă pe jos înspre est, spre Biblioteca Geisel.

— Eşti pregătit pentru misiunea din noaptea asta, prietene? Era Străinul-Sharif mergând lângă el. Trecătorii nu păreau să observe paloarea verzuie a tovarăşului său.

— Sunt pregătit să te văd cum îţi ţii promisiunea, îi răspunse acru Robert.

— Nu-ţi face probleme. Dacă reuşim diseară, o să-ţi recapeţi complet ciudatul dumitale talent, îţi dau cuvântul meu.

Robert mormăi în barbă. Nu era pentru prima dată când se minuna în ce stadiu de nebunie îl adusese disperarea.

— Şi fii mai optimist, profesore. Ce-ai avut mai greu de făcut deja ai făcut. În seara asta, este rândul lui Tommie Parker să-şi îndeplinească misiunea ca la carte.

— Tommie? Mă îndoiesc.

— Te îndoieşti?

Zâmbetul Străinului se lăţi.

— Deci te-ai prins cine era „super extraordinara echipă de design“ a lui Tommie? Săracul om. Este singurul dintre voi care încă mai crede că e de capul lui. Mai mult, crede că eu sunt doar unul din cei mai buni oameni ai lui. Vezi, pot fi super de treabă când e absolut necesar.

Robert nu văzuse niciodată în viaţa lui de student atâţia oameni adunaţi în campus la vreme de seară. Drept înainte, în direcţia Bibliotecii, o lumină era agăţată undeva sus, mai puternică decât lumina apusului. Uitându-se în jos din vârful dealului cu eucalipţi, Robert putea vedea mulţimile adunate pe esplanadele din sudul şi estul Bibliotecii. Păreau să fie câteva grupuri separate, care nu se amestecau între ele.

— Ce se întâmplă?

Trebuie să fie diversiunea pe care o promisese Tommie; era mult mai amplă decât demonstraţiile bibliofile ale lui Winnie.

— Eh, am plănuit festivităţi extraordinare prin Bibliotecă în seara asta, aproape toată lumea este invitată, în special personalul de la laboratoarele General Genomics. Dar nu şi dumneata. Deci îţi sugerez să ocolim Biblioteca.

— Dar aici era punctul de întâlnire…

— Deja este prea aglomerat. Mergem direct la Clădirea Pilchner. Pe aici, te rog.

Străinul îi făcu semn în dreapta, printre eucalipţi.

Între timp, în laboratoarele General Genomics…

Sheila Hanson apăru la jumătate de oră după ce începuse tura de noapte.

— Sunteţi gata, Tim?

Tim Huynh se ridică de la birou şi îi arătă cu mâna micile sale ajutoare.

— Suntem gata, şefa.

Ieşi în hol şi urmă săgeţile indicatoare ale lui Hanson pe scări în sus. Ea şi restul laboranţilor erau deja adunaţi în jurul ieşirii de la suprafaţă. Patru sau cinci proaspăt absolvenţi. Restul angajaţilor erau – ca şi Timothy Huynh – studenţi care munceau pentru practică.

— Sunteţi sigură că n-o să ne pierdem joburile?

Jocurile în cluburile virtuale erau acceptabile în afara serviciului, dar Huynh nu ar fi luat în considerare această aventură, dacă nu i-ar fi propus-o chiar coordonatoarea lui de proiect.

Hanson râse.

— Ţi-am mai explicat, GenGen priveşte această bătălie ca o formă de serviciu public. În plus, îi pune pe cei de la Huertas International într-o poziţie proastă.

Privirea i se plimbă deasupra tuturor celor adunaţi acolo, întregul schimb de noapte cu excepţia geneticienilor. Explicaţia Sheilei era suficientă pentru Tim. Cândva demult, el chiar aşteptase cu nerăbdare ziua când va lucra la General Genomics. Câţi oameni aveau şansa de a vedea în persoană laboratorul în care se descopereau lucrurile despre care se scria în manuale? Dar munca lui actuală se reducea la repararea roboţilor de curăţat care se blocau la clienţi acasă sau la descărcarea materialelor. Da, câteodată apăreau probleme reale, probleme în care trebuia să te consulţi cu utilizatorii şi să-i ajuţi să-şi ajusteze setările la modul dorit. După care stăteai zile întregi să repari codul pentru ca respectiva situaţie să nu se repete la alt produs. Deci nimeni dintre cei prezenţi, nici chiar cei care nu erau Jurasici, nu păreau nemulţumiţi de mica schimbare de program.

— OK, atunci toată lumea să ia forma stabilită, zise Sheila.

Fiecare se schimbă într-un personaj Jurasic. Erau dimetrodoni, teropozi şi un stegozaur uriaş. Stegozaurul era Sheila. Se uită la Huynh.

— Nu poţi fi Marele Tiranozaur, Tim, e luat deja.

— Dar eu comand animalele.

Îi arătă boţii care îl urmaseră pe scări în sus.

— Tu îi ghidezi, Tim. Poţi fi Micul Tiranozaur.

— OK.

Şi îşi schimbă forma. Toate erau desenate la marea artă şi nemaivăzute până în seara asta. Tim se îndoia că le vor putea păstra rezervate mult timp, dar dacă Sheila voia să joace după regulile stricte ale cercului, nu avea el să fie mai cu moţ.

Ieşiră încolonaţi pe uşi, în lumina amurgului. Coroanele eucalipţilor încă mai erau luminate. La sud, în râpă, destinaţia lor era vasta piramidă dublă, cu geamuri de sticlă luminate puternic la vârf şi întunecată, acoperită de iederă, la bază. Şi era ceea ce se vedea cu ochiul liber! Biblioteca Geisel. Pe măsură ce înaintau, Sheila şi ceilalţi aplicau filtrele Jurasicilor peste tot de jur împrejur. Nu fusese ceva repetat dinainte. Era conceput ca o surpriză pentru Hacekieni, dar, şi mai mult, ca o surpriză pentru lumea care, în curând, se va înghesui pentru a asista la spectacol. Unul câte unul, eucalipţii făcură poc şi se transformară în tufe de zorele, cu frunzele strălucind în lumina apusului.

— Am fost remarcaţi, zise cineva.

— Te cred. Suntem peste tot. Uite că vine ceva dinspre Clădirea luminată.

— Zboară rampornicoizii şi pretodactiloizii de la subsol de la noi spre Bibliotecă!

Şi fiecare apariţie trimitea un cent la fundaţia Jurasicilor. Acum, pentru prima dată, lui Tim nu-i păsa că-i iau banii. Asociaţia Jurasicilor era foarte răspândită, chiar şi cei de la capătul lumii care făceau componente de calculator aveau să beneficieze de pe urma drepturilor de autor.

Hanson —> Tura de noapte: <sm> Ţineţi armele ascunse cât mai mult posibil. </sm>

Vederea reală de la camerele de deasupra avea să arate că unele imagini jurasice ascundeau animale reale. Deci, pentru moment, Sheila voia cât mai

multă discreţie. Hacekieni nu trebuiau să vadă nimic în afară de cele arătate de camerele publice şi ce observau cu propriii lor ochi. Huynh îl lăsă pe Rick Smale şi pe ceilalţi să aibă grijă, el se concentră să dirijeze animăluţele: toţi boţii din laborator cu o rază de acţiune rezonabilă şi suficientă mobilitate cât să parcurgă drumul până la bibliotecă. Aceste gadgeturi, în mod obişnuit, făceau curăţenie de rutină sau schimbau module. Nu erau proiectate să alerge prin sălbăticia naturii.

Dar GenGen le dăduse aprobarea să plece şi Timothy Huynh se distra de minune. Mai întâi lucră să facă roboţii să arate cât de cât la fel. Piuiturile şi ţârâiturile zburau în toate direcţiile. În realitate, aceştia erau cei patru sute de manipulatori de telefoane mobile ce-i aparţineau, cunoscuţi în branşă ca „roboţi pensetă“, prea lenţi pentru a ţine pasul cu oamenii. Dar din roboţii de curăţenie şi cei de sortat mostre făcuse trudoni, barionicşi şi alozauri.

În urma lor veneau două din cele mai mari maşini din laboratorul lui Huynh, o combinţie de motostivuitoare şi macarale; pe moment, erau ascunse şi apăreau ca gigantozauri… Pusese la punct specificaţiile fizice încă de acum două săptămâni când zvonurile despre această aventură începuseră să plutească în laboratoare. Designul vizual era spectaculos şi se potrivea cu structura roboţilor de dedesubt şi echipamentul pe care Huynh îl ataşase fuzelajului boţilor. Dacă îi băteai pe alozauri pe picioare, puteai simţi muşchii sub blana moale, aşa cum bănuiai când te uitai la ei. Atât timp cât nu aveau de-a face prea mult cu oamenii, maşinile erau suficient de rapide încât să menţină iluzia. Erau mai ca lumea decât orice bot din Parcul de pe Dealul Piramidei. Se înţelege că spectatorii de la distanţă aveau să se bucure prea puţin de aceste minunăţii, dar va ridica moralul Jurasicilor aflaţi aici în persoană şi va crea iluzia că sunt în număr mult mai mare decât Hacekienii.

Vorbind de lup, duşmanul deja era pe poziţii. Cinci Cavaleri păzitori stăteau pe terasa dinspre est a bibliotecii şi un Bibliotecar războinic stătea la pândă undeva pe lângă Aleea Şarpelui.

— Ăştia-s toţi?

— Deocamdată, răspunse Sheila. Sper doar că noi nu suntem prea împrăştiaţi.

— Mda.

Aceasta era calitatea, dar şi defectul Jurasicilor. Jurasicul era distribuit în bucăţi şi bucăţele. Era adaptat după preferinţele copiilor, nu doar în statele puternice, dar şi în ţările de la capătul lumii. Jurasicii aveau o *mulţime* de creaţii diferite. Hacekienii aveau noţiunea cunoaşterii care cucerea lumea, o viziune care cerea consistenţă mai presus de toate. Iar acum voiau controlul aproape absolut asupra Bibliotecii.

Stegozaurul sărea pe cele trei picioare ale sale. Sheila urla la duşman cu ceea ce ar fi trebuit să fie o portavoce, din moment de Huynh simţea cum vibrează sunetele în jurul lui.

— Plecaţi din calea noastră!

— Noi ne vrem etajul!

— Noi ne vrem Biblioteca!

— Dar, mai presus de toate, ne vrem înapoi cărţile REALE!

Această ultimă cerinţă era bună de lozincă, deşi nu se prea potrivea cu felul lor de a fi, mai de la capătul lumii.

Ceata condusă de Sheila se repezi înainte cu strigăte de luptă. Dar acum, zeci de Hacekieni li se alăturaseră celor cinci Cavaleri păzitori. În mod sigur, cei mai mulţi dintre ei erau virtuali, dar se armonizau perfect. Nicio surpriză, ambele tabere ştiau ce avea să urmeze. Era o ciocnire între cluburile virtuale. Scopul era de a convinge lumea mare, prin dedicaţie şi imagine, că Jurasicul era o viziune mai frumoasă.

Ambele părţi credeau că ştiu ce avea să urmeze. Dar Tim avea o surpriză pregătită: Hacekienii urlau ameninţări înspre armata jurasică şi la namilele care se vedeau vag în spatele lor. Credeau că se joacă pe imagini clare şi jucătorii sunt toţi oameni. Apoi primul barapazaur albastru se hârşâi de asfalt şi luptătorii Hacekieni îşi dădură seama că sunetul pe care îl producea era real. În acelaşi timp, un alozaur – un transportor de mostre – se repezi şi îl muşcă pe unul din cavaleri de gleznă. Nu era altceva decât un mic şoc electric, dar Hacekienii se dădură înapoi îngroziţi, strigând:

— Trişorii! Trişorii!

Şi era, într-adevăr, pungăşie, dar Huynh văzu din statisticile reţelei că sprijinul pentru tabăra lor se dublase. *În afară de asta, o facem pentru o cauză nobilă*. Timothy Huynh nu folosise aproape niciodată biblioteca fizică, dar ce se întâmplase aici era o porcărie.

Terasa rămăsese goală pentru moment, dar Sheila ezita.

Hanson —> Schimbul de noapte: <sm> Nu-mi place cum ne-au lăsat calea liberă, ceva e putred. </sm>

— Da! Uitaţi-vă acolo! strigă Rick Smale arătând înspre vederea de la intrarea în bibliotecă. Camerele înfăţişau nişte arătări asemănătoare păianjenilor patrulând în faţa uşilor. Erau atât de multe, încât mozaicul de sub ele aproape că nu se vedea. Apoi legătura se întrerupse.

— Pfuuu, animalele respective erau reale?

— Unele dintre ele cred că erau, zise Sheila.

— Nu are cum. Nici Politehnica nu are atâţia roboţi. Şi de obicei noi avem mai multe maşini decât ei.

Dar dacă duşmanul adusese o gaşcă de boţi amatori? Dacă şi numai jumătate din maşinării erau reale… Sheila se opri din gânduri ascultând un sfat tactic venind de undeva de pe planetă. Apoi urlă:

— Retragerea spre copaci!

Ţipară cu toţii în microfoane, afară se auzi ca un urlet de luptă, puternic şi plin de inflexiuni, ca un jurasic veritabil. Se repeziră cu toţii în tufele aflate la sud de Bibliotecă. Decorul virtual rămase în urmă, fiind înlocuit de o imagine neclară care însemna că semnalul de reţea era prost în zonă.

Roboţii mici urcară imediat pe terenul accidentat, dar monştrii mari se împotmoliră. Huynh alerga în jurul lor, împingând aici, scoţând un bolovan de dincolo, încet, încet reuşiră să se mişte. Era aproape aceeaşi muncă pe care o făcea de obicei în laborator. Dar acum nu mai rezistă:

Huynh —> Hanson : <sm> Nu are niciun rost să mai împingem roboţii, păianjenii ne vor ajunge din urmă. </sm>

Hanson —> Huynh : <sm> Ai răbdare, deturul va funcţiona. Uite ce… </sm>

Un ţipăt de surpriză scăpă de pe buzele Sheilei şi lăsă propoziţia să plutească în aer neterminată. Jurasici virtuali mai făcură câţiva paşi, dar oamenii de la schimbul de noapte din laboratoarele General Genomics se opriră cu toţii brusc. Toată lumea se învârti pe loc pentru o clipă, imaginile amestecându-se, fiecare căutând o cale de a ieşi din tufăriş.

Dar nu acesta era motivul opririi lor bruşte. Motivul era că dăduseră nas în nas cu… un om şi un iepure. Primul real, al doilea virtual. Cei doi nu păreau să se ascundă: stăteau în mijlocul unei poieniţe. Dar erau înconjuraţi de jur împrejur de tufe mari şi, până în momentul în care Jurasicii dădură buzna, nicio cameră de luat vederi nu se afla deasupra lor.

Iepurele nu era nimic special, o apariţie de desene animate. Dar avea un aer neobrăzat, ceea ce era de admirat.

Stegozaura Sheila ezită o clipă, apoi făcu câţiva paşi ameninţători în direcţia iepurelui.

— Ce căutaţi voi aici?

Iepurele muşcă dintr-un morcov şi ciuli o ureche.

— Care-i treaba, doctore?

— Nu sunt doctor… încă, răspunse Sheila involuntar.

Iepurele începu să râdă:

— Speranţa moare ultima. Sunt aici ca să vă reamintesc că nu sunteţi numai voi şi Hacekienii aici în seara asta. Mai sunt şi alte forţe, mai puternice, implicate.

Ultimele cuvinte fuseseră rostite pe un ton solemn şi conspirativ, în timp ce laba în care ţinea morcovul arăta înspre cer.

Huynh —> Schimbul de noapte: <sm> Lasă-i, Sheila, tot timpul există gură-cască. </sm>

Smale —> Schimbul de noapte: <sm> Dacă ne oprim aici nu facem altceva decât să ne ştirbim reputaţia. </sm>

Dar Sheila ignoră obiecţiile. Înconjură iepurele impertinent şi păşi mai aproape de bărbatul prezent în carne şi oase. Tipul acela… arăta ciudat de normal: undeva la cincizeci de ani, probabil hispanic, îmbrăcat în haine de lucru închise la culoare. Era imaginea perfectă a unui om din cadrul

Universităţii, deşi puţin cam pretenţios îmbrăcat. Avea purtabil, dar foarte simplu, nici măcar nu prezenta info de bază. Ochii săi o priveau atent pe Sheila, dar cu o siguranţă de sine care îl scotea pe Huynh din pepeni.

Apoi Huynh văzu ce vedea şi Sheila. Străinul proiecta imagini. Foarte subtile, genul de umbre mov pal pe care aproape nici nu le vezi. Erau ca o ceaţă care ieşea din pantofii străinului şi căpătau intensitate pe măsură ce urcau înspre copaci.

Huynh —> Schimbul de noapte: <sm> Treceţi pe vederea utilitară. </sm>

Opţiunea utilitară de la General Genomics era complicat de folosit în afara laboratorului, dar vedeai mai multe lucruri decât în mod normal cu Epiphany. În vederea utilitară… puteai vedea că tipul purta echipament sofisticat. Aburul lavand doar îţi sugera, dar Huynh putea vedea acum scânteind linkurile laser pe hainele omului.

Fără indiciul mov, nici măcar nu ar fi observat. Câteodată, cel mai înalt grad de măiestrie e să pretinzi că încerci să pari inofensiv, dar nu reuşeşti.

Smale -> Schimbul de noapte: <sm>Hei! Tipul ăsta… e pe mână cu oamenii de la Bollywood de aici din campus.</sm>

Se uitară unul la altul plăcut surprinşi. Trebuie că au dat peste un mogul de la Bollywood. Cercurile virtuale erau combustibilul care făcea industria filmului să funcţioneze.

Hanson -> Schimbul de noapte: <sm> V-am spus eu că, dacă ne batem cu Hacekienii, ieşim în evidenţă.</sm>

Acum era mai important ca niciodată să-i dea pe Hacekieni în şuturi afară din Bibliotecă!

— La atac, înainte! urlă Hanson din toate puterile şi peste toată omenirea.

— Jos cu ciuma Biblionetului!

Cei din virtual şi aproape toţi cei prezenţi fizic o luară la fugă prin pădure. Huynh rămase în urmă câteva secunde pentru a se asigura că niciun bot nu se agăţase prin tufişuri şi că motostivuitoarele aveau destul loc printre copaci. Apoi o luară cu toţii la vale înspre Bibliotecă.

— Noi ne vrem etajul!

— Noi ne vrem Biblioteca!

— Dar mai presus de toate, ne vrem înapoi cărţile REALE!

Huynh ştia că boţii păianjeni nu vor fi luaţi prin surprindere. Deci ce ascundea Sheila în mânecă?

21

CÂND CERCURILE VIRTUALE SE CIOCNESC

Alfred Vaz îi urmări pe nebuni plecând. Lângă el, Iepurele se feri la timp din calea lor. Pentru prima dată de când îl cunoştea, creatura părea impresionată de altcineva decât de el însuşi. Sau poate că nu.

— Eh, zise, ridicând morcovul la frunte şi salutându-i, abia aştept să le văd feţele când vor descoperi cine se luptă de partea cealaltă.

Vaz se uită în jos la Urechilă.

— Închide-ţi imaginea publică.

Ideea era să *nu* atragă atenţia.

— Îţi faci prea multe griji.

Dar mai muşcă din morcov şi aruncă restul într-o parte. Morcovul se făcu nevăzut înainte să atingă pământul.

— OK, doctore, acum mă poţi vedea numai tu. Care este pasul următor?

Vaz mormăi ceva şi o luă spre partea de sud a campusului. De fapt, era mai degrabă iritat de indolenţa Iepurelui decât îngrijorat că atrăgeau atenţia cuiva. Dacă lucrurile mergeau conform planului în această seară, americanii nu vor face legătura între operaţiune şi Iepure şi, cu atât mai puţin, între operaţiune şi Alianţa indo-europeană. Dacă americanii se apucau serios de investigat, îşi vor da imediat seama de rolul lui Alfred aici… indiferent dacă el şi Iepurele ar fi sau nu văzuţi împreună. Oamenii lui Keiko puseseră la

punct un plan decizional – o „schemă în caz de urgenţă“ – care specifica exact ce putea fi revendicat şi ce putea fi negat dacă ar fi fost prinşi. Cu douăzeci de ani în urmă, Alfred ar fi râs în faţa unui asemenea plan, dar nu în zilele de acum. Echipa lui secretă de analişti făcuse şi ea un plan de urgenţă. Crescuse din schema lui Keiko, luând în considerare cele mai nefericite scenarii, până la demascarea proiectului de manipulare în masă.

Alfred ieşi dintre tufele din pădurea de eucalipt. De jur împrejur, micii lui roboţi patrulau fără să deranjeze pe nimeni. Fiecare din ei era o încălcare a legii, fiindcă nu conţineau nici măcar un singur chip care să poată fi monitorizat de Ministerul Apărării Naţionale. În timp ce Vaz continua să joace rolul producătorului de la Bollywood în radarele reţelelor publice, micile drăcovenii îi furnizau propria lui reţea şi firewall. Erau faze în planul de urgenţă în care, în caz de necesitate, puteau fi deosebit de folositoare.

Între timp, un aerobot minuscul zbura deasupra lui nedetectat de radarele Armatei, îi lua datele locale şi i le retransmitea în miile de puncte de pe cer. Semnalele erau insesizabile – dacă nu stăteai foarte aproape şi nu erai foarte atent – , dar ar fi trebuit să ajungă până la Keiko în cealaltă parte a Pacificului. Unde folosea reţeaua militară de acolo. Teoretic. În realitate, Alfred fusese absent în ultimele aproape trei minute. Ştia că Alice Gong era la post în seara asta, probabil în calitate de analist. Îşi lansase atacul asupra ei exact înainte să piardă accesul la reţea. Foarte curând, reţelele ei de supraveghere îi vor atrage atenţia asupra unui fişier de laborator conţinând un moar aparent inocent, doar că moarul nu avea să fie inofensiv pentru ea. S-o fi întâmplat deja? Poate ar trebui să tragă cu ochiul prin reţeaua publică.

— Haide, doctore, haide ce mai stai? întrebă Iepurele săltând de pe un picior pe altul.

Vocea avea o urmă de batjocură pe care o auzise prima dată acum vreo optzeci de ani.

— Vreo problemă?

— Nicio problemă, răspunse Vaz. Agenţii tăi sunt pe poziţii.

— Nu te teme, cu toţii, în afară de Rivera şi Gu, sunt la punctul de start. Chiar acum îi ghidez pe ocolite în jurul bătăliei de aici. Dar dacă vrei

să verifici cablul, ai face bine să te grăbeşti.

Terenul era plat şi solid. Se aflau pe o potecă la suprafaţă. Acum viteza lor era limitată de cât de repede puteau boţii lui să se mişte nedectaţi.

Erau oameni adunaţi şi aici, dar majoritatea se îndreptau spre Bibliotecă. Îi zări pentru o secundă pe Rivera şi Gu şi, la un moment dat, văzu doi copii pe biciclete. Ce căutau copiii acolo, printre Hacekieni şi Jurasici? Va trebui să verifice îndată ce avea să-şi recapete conexiunea.

Străinul Misterios îl grăbea pe Robert de-a lungul unei poteci, pe unde fuseseră înainte clădirile administraţiei. Robert ţinea o lumină virtuală îndreptată spre pământ, să vadă pe unde calcă. Vederea era aproape la fel de bună ca în realitate, dar mai bună decât ar fi fost o lanternă. Ritmul alert al Străinului nu-i dădea timp să vadă ce se mai întâmpla la Bibliotecă.

— Acolo sunt lumini reale, zise, chiar mai multe decât înainte. Ce…?

— Hacekienii au făcut exces de zel. Au distrus câteva camere de luat vederi. Dar au nevoie de lumină reală.

Râse pe înfundate.

— Nu-ţi face probleme, nimeni nu va fi rănit şi e o diversiune care se va dovedi… utilă.

Necunoscutul încetini pasul şi Robert îşi ridică ochii din pământ pentru o clipă. De pe deal, dintr-o cameră cocoţată în copaci, aruncă o privire la oamenii de jos. În vederea reală, erau studenţi care strigau unii la alţii, câţiva chiar încăierându-se. Dar dacă deviai puţin de la realitatea strictă, imaginile deveneau ceea ce un grup dorea ca celălalt grup să vadă. Erau acolo Cavalerii şi Bibliotecarii lui Hacek care se luptau cu nişte arătări cu blana zburlită şi colorată viu, care ar fi putut fi …

— Ah, ăştia sunt fanii Jurasicilor care se bat cu Hacekienii?

— Majoritatea dintre ei, da.

Străinul îşi întoarse capul, ascultând altceva. Cineva gonea din vârful dealului împotmolindu-se. Un Bibliotecar războinic. Era Carlos Rivera. Abia respirând, bibliotecarul durduliu îi salută din cap.

— Ce tărăboi.

— Mda.

Carlos îşi scoase costumul, coiful de bibliotecar deveni o şapcă obişnuită purtată cu spatele în faţă şi armura lui de zale era tricoul lui tradiţional şi bermudele.

— Sper doar ca bătăliile astea să nu devină un obicei.

Străinul le făcu semn cu mână să intre în pădure.

— Un obicei? întrebă. Ar fi încă una din tradiţiile neoficiale ale Universităţii, ca parada în chiloţi sau cocoţarea maşinilor pe clădirile administraţiei. Genul acesta de lucruri au dus faima universităţilor din America.

— Poate, zise Rivera suflând din greu. Noi am avut mult mai multă activitate de când Biblioteca a ieşit în virtual, dar…

Robert încă mai privea la găştile încăierate pe deal.

— Eu credeam că ideea cluburilor virtuale era că pot coexista în acelaşi loc.

— În principiu, aşa ar trebui, răspunse Rivera. Făcură un detur în jurul unui loc întunecat chiar şi virtual. Imaginea lui Sharif păru să pâlpâie. Atât de puţini oameni mergeau pe aici, încât reţeaua era foarte slabă şi purtabilul nu se descurca.

— Dar, continuă Rivera, Biblioteca e plină ochi. În teorie, noi avem medii interschimbabile pentru a putea găzdui mai multe cluburi, cum este pe Dealul Piramidei. În realitate, mediul nostru este prea rigid pentru a permite mai multe haptice care se bat cap în cap. Deci conducerea a încercat să le satisfacă cererea Jurasicilor şi le-a dat spaţiu la subsol.

Rivera se opri şi Robert era cât pe ce să se împiedice de el.

— Tu ştiai că ideea e proastă şi vom ajunge aici, aşa-i?

Carlos îi adresase întrebarea lui Sharif, sau străinul-Sharif, cum îl vedea Robert.

Străinul se întoarse şi zâmbi.

— Ţi-am dat cel mai bun sfat pe care-l aveam la îndemână, dragul meu.

— Mda, răspunse Rivera acru.

Se uită peste umăr la Robert.

— Pe dumneavoastră cu ce vă are la mână, dom' profesor?

— Ă…

— Aiiiaiaai! interveni necunoscutul. Cel mai bine pentru toată lumea ar fi dacă nu am trece la astfel de confidenţe.

— Corect, răspunseră ambele lui victime în acelaşi timp.

— În orice caz, mai zise Străinul, sunt chiar mândru de mine cum am reuşit să transform controversa cu Biblionetul într-un conflict între Cercurile virtuale. Scandalul ăsta le va abate atenţia celor care altfel ar fi cu ochii în altă parte – cum ar fi la ce facem noi aici.

Ieşiseră din pădure, o luară în jos pe o pantă abruptă şi ajunseră undeva la sud de Bibliotecă. Chiar în faţa lor era Calea Gilman. Carlos ieşi în stradă, fără să-i pese de trafic. Maşinile încetineau ori accelerau sau schimbau benzile ocolindu-l. Robert ezită, căutând o trecere de pietoni. Negăsind niciuna, ţâşni pe urmele lui Carlos, în mijlocul străzii.

Miri se opri în capătul din nord al Căii Gilman.

— Deci unde se duc? întrebă Juan.

— Coboară de-a lungul străzii.

Camerele amplasate pe eucalipţi îi arătau pe Robert şi pe bibliotecar, Carlos Rivera, mergând prin pădurea deasă. Imaginile erau sporadice, din moment ce nu erau multe camere în zonă, dar Miri era sigură că erau reale. Cei doi aveau să ajungă la ieşirea pe autostradă în câteva minute.

— Toată lumea vine pe Calea Gilman.

Miri îşi opri bicicleta şi puse un picior pe pământ.

— Ştii ceva? Tu vrei să recunosc că nu ştiu unde se duc, este?

Orozco îşi opri şi el bicicleta lângă ea.

— Sincer, mă îndoiesc.

Xiu Xiang se înfiinţă şi, o clipă mai târziu, apăru şi o versiune mai tânără a Lenei Gu. Imaginile lor erau ţepene ca nişte păpuşi Barbie, dar se îmbunătăţeau pe zi ce trecea. De exemplu, Lena reuşise să înveţe expresiile feţei, iar acum chipul ei era sever.

— Domnişoară, Juan nu este singurul care are dubii! Dacă nu ştii, trebuie să recunoşti.

Xiu părea îngrijorată.

— Lena şi cu mine suntem pe undeva prin nordul campusului. Poate am înţeles eu greşit, dar acţiunea pare să fie în sud. Noi cum putem fi de ajutor în nord, dacă lumea este în sud?

Miri ridică din umeri încercând să pară cât mai relaxată.

— Cred că aveţi dreptate, Xiu. Juan şi cu mine îl urmăream pe Robert, dar acum… cred că nu ştiu unde se duce. De aceea este chiar mai important acum să stăm separaţi. Vă rog, dacă puteţi rămâne în partea de nord, ar fi cel mai bine.

În ultimele zile, Xiu făcuse câteva săpături şi era chiar inteligentă când avea încredere în ea însăşi. Aflaseră că Huertas păstra cărţile din Biblionet în laboratoarele aflate în partea de nord. Dacă prietenii lui Robert plănuiau un „protest direct“, ar fi de aşteptat să intre acolo. *Deci de ce nu se îndreaptă într-acolo?* Mari semne de întrebare începeau să apară.

Dar Xiu Xiang dădu din cap şi nici măcar nu îndrăzni să pună întrebarea care le stătea tuturor pe buze. Erau gaşca lui Miri, la bine şi la rău.

Camerele de sus îi piedueseră urma lui Robert şi a lui Rivera. Miri renunţă la ele şi se uită de-a lungul străzii. Tot nu-i zări, puteau ieşi de pe Calea Gilman pe aproape oriunde.

— Important e să-i oprim pe…, zise ea speriată.

— Nebunii ăştia inconştienţi…, continuă Lena.

— Să facă ceva nechibzuit şi distructiv.

— Da, zise Juan aprobând din cap. Cine crezi că e tipul acela care merge cu ei?

— Poftim?

Juan de obicei era un puşti aerian, însă, din când în când, avea sclipiri de inteligenţă. Miri reluă ultimele cadre cu Robert şi Rivera. Erau neclare, dar Juan avea dreptate. Cei doi se uitau spre cineva care mergea alături de ei şi păreau că păstrează o distanţă faţă de el. Vasăzică aşa. O prezenţă privată.

— Pun pariu că e tipul acela Zulfi Sharif, zise Juan.

— Pun pariu că ai dreptate.

Încercă iar, pentru a nu ştiu câta oară în această seară, să preia controlul pe computerul lui Sharif. Nu se întâmplă nimic.

Fă ceva!

— Hai, Juan!

O luă pe lângă bicicletă în josul străzii, traversând încet, să nu atragă atenţia asupra lor.

Xiu şi Lena se luară după ei.

— Traficul e aglomerat, zise Lena.

— E bătaie între cluburile virtuale, lumea vine în grup.

Ştirea jocurilor din seara asta venise dintr-odată, din senin, iar Miri bănuia că nu era o simplă coincidenţă. Ca să pui la punct aşa ceva, îţi trebuia timp şi coordonare. Chiar dacă lupta era încă un zvon, spectatorii veniseră într-un număr impresionant. Din toate maşinile coborau oameni care se îndreptau, strigând şi râzând, spre Bibliotecă. De partea cealaltă a Căii Gilman, aleile erau complet pustii. Ajunse la capătul străzii şi se uită în urmă.

— Hai *azi*, Juan!

Acum, cerul de deasupra Bibliotecii era luminat de reflectoare violet, un efect fractal foarte frumos făcut de un grup de artă din nordul Chinei. Miri se uită pe statisticile reţelei. Nu era doar traficul de maşini încărcat. Putea vedea luminile reţelelor aprinse peste tot deasupra Californiei. Milioane de camere erau îndreptate spre campusul Universităţii. Sute de milioane de participanţi la bătălie. Când Juan o ajunse din urmă, îi spuse:

— E o adevărată senzaţie. Parcă s-ar lansa un joc nou.

Băiatul dădu din cap, dar nu era atent la ea.

— Uite ce am găsit pe stradă.

Gadgetul era zdrobit, cablurile curgeau din el. Miri îi făcu semn să-l arunce.

— Călcat de maşină, şi ce-i cu asta?

Dacă un nod pica şi ajungea în stradă… ce să-i faci?

— Cred că încă e online, dar nu ştiu cum funcţionează.

Miri se aplecă şi studie mai atent. Se vedeau circuitele pâlpâind slab.

— E distrus, Juan.

Juan nu răspunse, dar aruncă gadgetul în rucsac. Avea o privire concentrată, probabil încă mai căuta.

— Arată ca un Cisco 33, dar…

Din fericire, nimeni nu era atent la Juan. După un moment, Lena zise:

— Miri. I-am găsit pe Robert şi tipul acela, Rivera.

Urmă o pauză, în care Lena le trimise ID-ul camerei. Ha! Robert şi Rivera traversau strada, undeva la câteva sute de metri la vest de unde se aflau ei acum.

— Suntem pe urmele lor, Lena!

Pe vremea lui Robert, în această zonă a Căii Gilman se aflau nişte baze militare vechi. Mai târziu, Universitatea construise acolo Facultatea de medicină. Acum, acolo se afla Clădirea Pilchner, care, ca aproape toate clădirile din campus, arăta la fel de urât ca vechile barăci.

Străinul Misterios îi conduse pe Robert şi pe Carlos în clădire. Lumina de afară pătrundea din loc în loc la intrare, dar, mai în spate, totul era virtualizat. Probabil mai erau şi alţi oameni în clădire, dar Străinul îi conduse pe unde era pustiu. Se îndreptă spre scări, o luă în jos şi dădură în nişte birouri înghesuite. În unele părţi, podeaua era acoperită de un strat gros de praf. Restul era curăţat lună, iar din loc în loc se vedeau zgârieturi pe pereţi.

— Eh, zise Străinul, arătând spre urmele de pe ziduri. Tommie a fost pe aici. Întregul etaj a fost rearanjat pentru misiunea noastră. Sunt zone proaspete care nu apar pe camerele de securitate ale Universităţii.

O luară printr-un labirint din ce în ce mai îngust şi mai întortocheat. În cele din urmă, necunoscutul se opri în faţa unei uşi închise. Făcu o pauză, apoi vorbi pe un ton serios.

— După cum v-aţi dat seama, profesorul Parker nu este chiar la curent cu toate aspectele misiunii. De aceea, v-aş sugera să nu dezvăluiţi amănunte de care nu are nevoie.

Robert şi Carlos aprobară din cap.

Străinul se întoarse şi se prefăcu a bate în uşa de plastic. Răsuna ca un ciocan bubuind într-o uşă din lemn masiv. După un moment, uşa se deschise şi Winnie Blount se iţi.

— Bună, Carlos.

Le adresă o privire neprietenoasă lui Robert şi necunoscutului, apoi le făcu semn să intre. Camera era triunghiulară şi strâmtă. În centru, ocupând aproape tot spaţiul, se afla un cheson de ciment. Tommie Parker era aşezat pe podea, lângă o roabă plină cu pungi de plastic şi rucsacuri.

— Salutare, băieţi, aţi venit la timp.

Se uită în laptop.

— Ţin să vă felicit, aţi trecut neobservaţi de Poliţie şi Presă. În acest moment ne aflăm într-o cameră care nici măcar nu există. Treaba asta – şi bătu cu mâna în cheson – apare în vizorul Universităţii, dar e cât se poate de inofensivă.

Robert dădu ocolul construcţiei.

— Îmi aduc aminte de chestia asta.

În anii ’70 chesonul era amplasat undeva afară şi avea un capac de lemn. Se uită înăuntru. Da, exact cum îşi amintea: o scară de fier cobora undeva în adânc.

Tommie se ridică în picioare. Avea laptopul prins într-o curea de gât, cu tastatura la îndemână. Dar îi permitea să se mişte liber. În felul lui, Tommie Parker găsise o modalitate să ajungă la un computer purtabil. Întinse mâna în roabă şi luă două pungi de plastic.

— E momentul să vă lăsaţi purtabilele să doarmă. Avem echipament nou.

— Chiar ne-ai adus haine!

— Dap. Hainele voastre mă vor ajuta să vă „dau“ în altă parte. Între timp, voi veţi fi cu mine şi cu echipament mai bun.

— Fără laptopuri, sper! zise Winnie aruncând o privire neîncrezătoare spre computerul lui Parker. Între timp, se dezbrăcară, dar păstrară lentilele de contact, deşi nu vedeau nimic acum, în afară de realitate. Lumina în

cameră era destul de puternică, dar, fără niciun sunet sau imagine din afară, parcă erau într-un mormânt.

Tommie părea chiar jenat de urâţenia din jurul lor. Dar nu-l ţinu mult. Desfăcu una dintre pungi şi le înmână pantaloni şi tricouri. Arătau ca haine de lucru, dintr-un material banal, gri. Carlos ţinu tricoul în lumină şi examină ţesătura, apoi o pipăi:

— Hainele astea sunt plictisitoare.

— Dap. Fără microlasere, fără noduri de procesare. Doar bumbacul nostru de toate zilele, cum ni l-a dat Dumnezeu.

— Dar…

— Nu-ţi face griji, avem procesoare.

— Glumeam cu laptopurile, Tommie.

Tommie scutură din cap:

— Nu, n-avem nici laptopuri. Am computere Hurd.

Ce? Fără purtabil, Robert era invalid. Carlos nu părea să înţeleagă, dar pe urmă o amintire din vremurile mai simpeă păru să-i vină în minte:

— Ah! Hurd! Sistemul de operare! Dar nu e depăşit?

Tommie scobea în a doua pungă de plastic.

— Nu e învechit, răspunse fără să-şi ridice privirea. Doar ilegal… Aşa, uite-le. Marfă originală *made în Paraguay*.

Le înmână fiecăruia dintre tovarăşii săi de conspiraţie câte o cutie de plastic cam de mărime unei cărţi obişnuite. Pe o faţă avea tastatură şi pe cealaltă o clemă metalică.

— Prindeţi-le la cureaua de la pantaloni şi vedeţi ca acea clemă să fie în contact cu pielea.

Noii pantaloni ai lui Robert erau prea scurţi, iar cămaşa prea largă. Îşi prinse computerul la curea şi simţi atingerea rece a metalului pe piele. Pe partea rămasă în afară, putea vedea acum un desen şters: era o tastatură şi, când puse mâna pe cutie, văzu urmele amprentelor sale imprimate. Ce interfaţă jalnică.

— Nu acoperi cutia cu cămaşa, Carlos, ai toate porturile de comunicare pe ea.

— Vrei să spui că va trebui să ne întoarcem în direcţia care trebuie ca să stabilim o conexiune? întrebă Winnie.

— Dap. Cât suntem dedesubt, singura noastră rutare externă va fi prin laptopul meu. Şi singura legătură a laptopului meu cu reţeaua este prin asta.

Tommie ridică în sus un obiect care semăna cu o roată de rugăciune tibetană. O învârti şi în aer apăru un fir de lumină atât de subţire, încât aproape nu se vedea, care ducea până la un conector pe care Tommie îl ţinea în cealaltă mână. Se întoarse şi îl conectă la o cutie care se afla pe roabă.

— Ia vedeţi acum.

Robert îşi ridică tricoul şi se întoarse astfel încât cutia lui să fie direct îndreptată spre laptopul lui Tommie. Nimic. Introduse o comandă simplă şi acum putea vedea prin ziduri din nou!

În nordul Căii Gilman, tot mai mulţi oameni se îndreptau spre Bibliotecă. Înăuntru… se uită de-a lungul labirintului prin care tocmai veniseră. Tot gol. Nu! Un tip se îndrepta hotărât spre camera lor „inexistentă“. Apoi pierdu semnalul.

— Auzi, Tommie…

— Ce e?

Vocea Străinului răsună în urechea lui Robert. Semnalul audio era prost, dar tot auzi clar:

— N-ai văzut nimic, prietene.

— Ăă…, Robert înghiţi în sec. Reţeaua ta merge unsă, Tommie.

— Bun, bun.

Parker mergea de la unul la altul, asigurându-se că toată lumea putea primi şi transmite.

— OK, sunteţi toţi echipaţi, asta a fost partea distractivă. Acum vine partea de cărăuşie.

Le arăta rucsacurile din roabă.

Rucsacul lui Robert cântărea undeva la douăzeci de kilograme. Al lui Carlos arăta cam tot atât de greu. Tommie şi Winnie avea rucsacuri mai mici, dar chiar şi aşa, Blount părea cocoşat sub greutate. Winnie e ca un moş. Da, Robert avusese noroc chior. Se uită în altă parte, înainte ca lui

Winnie să-i sară muştarul. Îşi mută rucsacul mai confortabil în spate şi se strâmbă:

— Am crezut că acesta e viitorul, Tommie. Unde e miniaturizarea? Sau măcar nişte roboţi să ne care bagajele!

— Acolo unde mergem noi, infrastructura nu e prea prietenoasă, Robert.

Tommie se uită pe ecranul laptopului.

— Salutare, domnule Sharif. OK, se pare că suntem gata să intrăm.

Făcu o plecăciune invitându-i spre puţul întunecat din mijlocul camerei.

— După dumneavoastră, domnilor.

22

ATACUL BICICLETELOR

Alfred aşteptă o vreme înainte de a intra în cameră. Nu avea niciun rost să facă vreun zgomot care i-ar putea alerta pe oamenii Iepurelui.

— Ce ţi-am spus eu, doctore? Am intrat. Am intrat!

Iepurele ţopăi fericit în jurul chesonului. Fibra optică, motivul exuberanţei creaturii, era o linie aproape invizibilă când bătea lumina pe ea.

Vaz aprobă din cap. El avea un alt motiv de bucurie: reuşise să restabilească legătura cu cei de peste ocean.

Braun —> Mitsuri, Vaz: <sm> Cei de la M.A.N. par destul de calmi, Alfred. </sm>

Alfred urmări statisticile furnizate de serviciile de supraveghere ale Alianţei plutind pe ecran. Într-adevăr, totul părea calm pe scena securităţii naţionale, deşi tevatura de la Bibliotecă atrăsese mulţimi impresionante în campusul Universităţii. Iepurele crease, în mod paradoxal, diversiunea perfectă. Aproape perfectă; afacerea lua prea mare amploare. Vaz îngenunche lângă cutia care indica punctul în care se termina fibra optică a lui Thomas Parker. Cutia era un jaf de transformator. Într-o parte primea datele de la computerele ilegale ale oamenilor lui Parker. Pe partea cealaltă, apărea ca un computer cuminte, rulând conform normelor de siguranţă a hardware-ului cerut de guvern. Cutia ascundea datele de la Parker în pachete nevinovate, învelite în toate licenţele şi permisiunile necesare

pentru a pluti în internet fără a atrage atenţia nimănui. Deşi nu era atât de sigură ca reţeaua lui Vaz, era suficient de bună pentru a servi planul de urgenţă dacă va fi cazul.

Alfred bătu cu degetele în cutie şi prinse semnal video de la computerul lui Parker. În sfârşit era acum instalat ca şef local.

Imaginile din laptopul lui Parker erau haotice, fără nicio noimă, dar Vaz recunoscu echipamentul de pe pereţi şi unele din indicatoarele fizice din tunel. Oamenii Iepurelui reuşiseră să spargă securitatea în laboratoare. Ba chiar şi mai impresionant, în jocul delicat cu sistemul automat de securitate a laboratoarelor, echipa lui Parker înregistra victorie după victorie.

— Cât de departe sunt de ţinta A? îl întrebă Alfred pe Iepure. De fapt, acolo era locul în care se desfăşura micul lui proiect privat, dar va inspecta şi el încăperea împreună cu ceilalţi, ca şi cum ar fi fost pentru prima dată acolo.

— Aproape au ajuns, răspunse Iepurele. Vor începe să lase din echipament în mai puţin de zece minute, nu vă faceţi griji de nimic.

Alfred aruncă o privire la suprafaţă.

— Majoritatea boţilor mei sunt blocaţi în partea de nord a străzii.

Într-o confruntare normală, roboţii lui ar fi pus stăpânire pe infrastructura locală şi ar fi dat năvală înspre locul în care se afla Alfred acum. Din păcate, erau ţinuţi pe loc de oameni şi de trafic de-a lungul străzii şi cel puţin unul fusese lovit de o maşină.

Iepurele îşi duse labele la fălci în semn de compasiune în bătaie de joc, dar măcar nu-i dăduse un morcov ca să-l consoleze.

— Nu poţi să le ai pe toate. Fanii lui Hacek şi ai Jurascilor au făcut mai mult decât puteai spera: laboranţii sunt afară, războiul suge efectiv toate resursele de comunicare locală. În toată tevatura, nimeni nu bagă de seamă o gaură neagră în sistem. Şi arată cât se poate de inofensivă. Mai bine de atât nu se poate.

Vaz nu răspunse la lăudăroşenia Iepurelui. Ajunsese să realizeze că iritarea era cel mai blajin sentiment pe care i-l trezea Iepurele. Se aşeză cu

spatele la puţul de ciment şi urmări ce se mai întâmpla în lumea de deasupra.

Văzu că Armata supraveghea îndeaproape desfăşurarea evenimentelor, dar se uitau în punctele greşite. Analiza situţiei arăta că Iepurele făcuse lucrurile pefecte pentru a distrage atenţia paranoicilor de la Siguranţă. Poate Alice Gong fusese lovită, dar chiar aşa, fără ca nimeni să sesizeze? Sub pământ, slugile Iepurelui erau aproape de ţinta A. În zece minute, va începe „investigarea“ locului. După o jumătate de oră, Alfred va începe să raporteze rezultatele fabricate de el… după care nu avea altceva de făcut decât să iasă de acolo şi să-i lase pe tăntălăi să fie prinşi. Lucrurile mergeau atât de bine, încât ar fi putut rămâne în Bombay. Nu că îi părea rău că venise!

Un steguleţ roşu i se aprinse pe ecran. Unul din analiştii lui observase ceva. Alfred deschise raportul: era o înregistrare de zece secunde de pe unul din boţii din nord: doi copii pe biciclete. Stăteau pe marginea străzii şi se uitau la ceva ce aducea cu un gadget făcut praf. *Pe ăştia doi i-am văzut şi mai devreme.* Ceru detalii: cine erau copiii? Micul aparat pe care-l ţineau acum era unul de-al lui Alfred?

Răspunsurile primite nu erau prea plăcute.

Iepurele nu avea acces la analiştii indo-europeni, dar sări dintr-odată în sus şi scoase un fluierat admirativ.

— Măi să fie! Avem companie, doctore!

Miri îşi lăsă bicicleta în faţa Clădirii Pilchner. Juan insistase să care cu el bicicleta lui pliabilă de fiţe. Când Miri încercă să-l ia peste picior, ridică din umeri:

— Bicicleta mea e specială, n-o las afară.

Lena şi Xiu nu mai erau vizibile, dar vocea Lenei îi urmări când intrară prin uşile larg deschise.

— Ar trebui să fie mai multă pază, aici, Miri, mie nu-mi place cum arată.

— Este din cauza situaţiei speciale de afară. Camerele neocupate sunt închise, celelalte sunt deschise.

— Şi nu vă mai pot vedea, zise Lena.

Întreruperea bruscă de transfer de date era un fenomen foarte ciudat, dar Miri nu se dădu de gol.

— Probabil că reţeaua nu permite trafic puternic decât în jurul Bibliotecii.

— Da, chiar şi aşa, avem nişte imagini spectaculoase de acolo, zise Xiu.

Principalele coridoare din clădire aveau puncte de filmat în care puteai căuta. Erau câteva imagini cu Robert când trecuse acum o vreme. Suficiente cadre cât să-i ghideze până jos. Dar acum erau zone în care nu mergea nici un fel de reţea.

— Parcă e o casă bântuită de fantome, zise Juan în şoaptă. Întinse braţul şi îi luă mâna lui Miri. Miri nu şi-o retrase. Trebuia să-şi păstreze calmul. Era cu siguranţă foarte ciudat să pierzi semnalul undeva în mijlocul unei clădiri de birouri.

Dădură colţul şi semnalul reapăru, slab, dar suficient să trimită mesaje.

Miri —> Gaşca Miri: <sm> Cred că ne apropiem. </sm>

Lena —> Gaşca Miri: <sm> Întâi am pierdut semnalul video. Acum abia ne auzim. Ieşiţi de acolo.</sm>

Miri —> Gaşca Miri: <sm> E doar temporar. Sunt sigură că WikiBell asigură extra-acoperire în zonă. </sm>

Cât de rău poate să decurgă un război virtual?

Miri şi-o închipui pe Lena având o discuţie similară cu doamna Xiang într-o maşină, conducând pe străzile din nordul campusului. Bunica părea chiar îngrijorată.

Xiu —> Gaşca Miri: <sm> Sunt de acord cu Miri. Dar ţineţi-ne la curent pe mine şi Lena. </sm>

Lena —> Gaşca Miri: <sm> Da! Chiar dacă asta înseamnă să ieşiţi afară. Unde e Robert acum? </sm>

Miri —> Gaşca Miri: <sm> Suntem foarte aproape. După ping e în zonă.</sm>

Coridorul întortocheat era puternic luminat, exact cum ar fi trebuit să fie în cazul unei avarii la reţea. Bicicleta lui Juan aluneca în tăcere de-a lungul pereţilor, compactată în modul portabil. Tot ce avea el de făcut era s-o împingă din când în când. Zgomotul paşilor lor şi scârţâitul abia perceptibil al roţilor erau singurele sunete. Mai cotiră o dată. Holul se făcuse din ce în ce mai îngust, cu intersectări la fiecare câţiva metri. Era o construcţie din aceea temporară, după gustul bizar al vreunui arhitect-de-o-zi care o proiectase.

Pe o porţiune de câţiva metri, avură conexiune foarte bună, afişe publicitare şi anunţuri apărură pe pereţi, o lucrare de medicină a cuiva plutea undeva în stânga. Miri transmise video către Lena şi Xiu până luară alt colţ şi pierdură orice semnal.

Juan încetini şi o opri pe Miri.

— Locul ăsta e chiar pustiu.

— Da, zise Miri.

Mai merseră în faţă câţiva paşi. Dacă nu ar fi avut conexiunea de bază cu Juan, ar fi crezut că e undeva pe lună. În faţa lor, altă cotitură. Îl trase pe Juan înainte. Coridorul se termina cu o uşă închisă.

— Bunicul tău nu mai răspunde la ping, Miri.

Miri se uită peste harta pe care o făcuse.

— Aici trebuie să fie, Juan. Dacă nu putem deschide uşa, batem până apare cineva.

Totul era mult prea ciudat. Miri nu-şi mai făcea probleme că avea să-l facă de ruşine pe Robert şi pe prietenii lui, dacă le descoperea „protestul“.

Dar uşa se deschise şi îşi făcu apariţia un bărbat îmbrăcat în haine negre. Ar fi putut fi vreun portar sau unul dintre profesori. În orice caz, nu arăta deloc prietenos.

— Vă pot ajuta cu ceva?

— Cum ne-au descoperit?

— Şşş… mai încet, doctore, îi făcu Iepurele semn. S-ar putea să ne audă.

Se uită peste umărul lui Alfred.

— Cred că îl urmăresc pe bunicul fetei.

Vaz aruncă o privire la maldărul de haine de lângă puţ.

— Hainele respective încă mai transmit.

— Păi, normal. Pentru lumea din afară, oamenii sunt adunaţi aici împreună, de vorbă, poate joacă poker. Toate datele sunt sus, doar că sunt false.

Alfred îşi dădu seama că scrâşnea din dinţi de nervi.

— Copila Gu e aşa un ghimpe în talpă, continuă Iepurele. Câteodată am impresia că…

Alfred dădu din mână şi creatura dispăru, împreună cu orice legătură cu reţeaua publică. Se instală o tăcere locală adâncă, de zonă moartă complet.

Doar reţeaua lui mai rămăsese acolo, o legătură prin telefonul mobil, prin aeroboţii de afară până dincolo de Pacific. Grupul de analişti din Bombay estima şaizeci de secunde până când lipsa oricărui semnal în punctul în care se afla avea să atragă atenţia cuiva din poliţia campusului şi pompieri.

Braun —> Mitsuri, Vaz: <sm> Nu te putem acoperi, Alfred. </sm>

Vaz —> Braun, Mitsuri: <sm> Reactivez reţeaua în câteva secunde. </sm>

Iată de ce aveai nevoie de un şef local pentru reuşita unei misiuni. Căută mobilele care intraseră în clădire: puştii erau undeva la vreo zece metri, bine băgaţi în zona moartă şi veneau spre el. Îi putea chiar auzi direct prin peretele de plastic. Aruncă o privire spre uşă: era încuiată. Poate s-ar putea preface că nu e nimeni aici când ar începe să bată la uşă. Nu, cei mici aveau să iasă şi să cheme poliţia.

OK, timpul pentru acţiune directă. Alfred repuse în mişcare două mobile. Aceştia erau boţi fără nicio capacitate în reţea, dar vor folosi drept păcăleală pentru moment. Apoi deschise uşa şi ieşi în hol, să se ia la trântă cu doi copii şi o bicicletă pliată.

Miri încercă să-l înfrunte cu privirea pe bătrânul din faţa lor. Dar e greu să pari sigur pe tine când eşti unde nu ai voie şi nu-ţi vine în minte nicio

scuză. Şi conexiunea era în continuare moartă. Juan făcu un pas în faţă şi scuipă adevărul fără să se gândească.

— Îl căutăm pe bunicul lui Miri. Răspunde la ping de undeva din spatele dumneavoastră.

Administratorul/profesorul/ce-o mai fi fost ridică din umeri:

— Nu e nimeni aici în afară de mine. După cum ştiţi, reţelele merg foarte prost în seara asta. Nu aveţi voie să intraţi aici, va trebui să vă întoarceţi în aria publică.

Deasupra uşii apăru un semn, unul din acelea de avertisment cu accesul interzis, pe care îl văzuseră peste tot în clădire deasupra sălilor de clasă şi a laboratoarelor. Aveai senzaţia că reţeaua stă să-şi revină, dar Miri nu simţea nimic dincolo de linia ei vizuală.

Juan dădu din cap, ca şi cum bătrânul avea mare dreptate. Mai făcu câţiva paşi în faţă, în tot acest timp transmiţându-i lui Miri ce vedea.

Camera din spate era puternic luminată. În podea era un fel de gaură prin care se zărea capătul unei scări de metal.

— OK, zise Juan în timp ce meşterea ceva la bicicletă, dar Miri primi mesajul:

Juan —> Miri: <sm> Uite hainele!</sm> trântite pe podea lângă puţ.

Miri —> Juan: <sm> Haidem! </sm> Afară, unde puteau suna poliţia.

Scutură din umeri cât putea de relaxat şi spuse cu voce tare:

— Păi, atunci noi ne ducem.

Străinul oftă.

— Nu, acum e prea târziu să mai plecaţi undeva.

Se îndreptă spre ei. În spatele lui Miri era o gaură în podea prin care zărea ceva întunecat venind spre ea. Nu avea unde să se ducă nici înainte, nici înapoi.

Dar Juan făcu un pas în faţă. Îşi îndreptă bicicleta înspre bărbat. Se auzi cauciucul scârţâind infernal unde patina pe podea. Roţile săriră înainte, scăpate de sub presiunea frânelor şi bicicleta ţâşni în faţă lovindu-se de necunoscut şi echipamentul din spatele lui. Miri alergă înainte, spre puţ.

— Hai, Juan!

Ştia unde trebuie să fie Robert şi cum să scoată alarma. Se aplecă înainte şi văzu barele metalice.

— Juan!

Paznicul/profesorul se ridicase în picioare şi făcu câţiva paşi nesiguri în faţă. În mână avea ceva ascuţit. Miri îngheţă pentru o clipă, văzând obiectul ascuţit venind spre ea.

Orozco era aşa un tăntălău. Nu puteai opri pe nimeni aşa cum încercase el. Dar măcar încercase. Omul rău se dădu câţiva paşi înapoi şi obiectul din mâna lui scoase o lumină violet. Miri simţi furnicături de amorţeală într-o parte. Se împiedică peste marginea puţului, dar reuşi să se prindă de o bară cu mâna pe care încă o mai simţea. Însă picioarele îi atârnau peste un hău negru. Încercă să se prindă şi cu mâna amorţită, dar nu reuşi. Căzu şi se lovi de cimentul tare. Toate semnalele din computer dispăruseră, probabil îşi prăjise Epiphany-ul. Dar încă mai vedea cercul de lumină de deasupra şi mai putea auzi.

— Fugi, Miri! Fugi…

Strigătul lui Juan fu întrerupt de un zgomot de oase zdrobite.

Miri fugi.

23

ÎN CATEDRALĂ

Revoltele de la Biblioteca Universităţii făceau subiectul ştirilor de seară. Fără îndoială, aveau să facă înconjurul lumii de câteva ori în următoarele săptămâni, o nouă cotitură în istoria divertismentului pentru marele public. De asemenea, era un punct foarte luminos pe pupitrul de comandă al lui Bob Gu. Chiar prea luminos. Bob urmărea analiştii – chiar şi specialişti de care nu mai auzise nimeni, cum ar fi virologia medico-legală – înghesuindu-se în jurul unui singur punct pe harta Californiei de Sud.

Mai sunt şi alte lucruri care se întâmplă în seara asta, oameni buni. Raidul Departamentului Antidroguri în Kern County declanşase adevărate acte de violenţă în Canada de Nord. Care era în afara razei de acţiune a lui Bob – dar putea sugera că la mijloc erau afaceri mai serioase decât droguri recreaţionale. Dacă lumea nu ar fi fost absorbită de Bibliotecă, în aer ar fi zburat teoriile: Poate afacerea din Kern County ascundea o reţea de imigranţi. Poate altceva, mai periculos decât drogurile recreaţionale se fabrica acolo. Analiştii se pricepeau de minune să facă astfel de supoziţii care mai de care mai hazardate, dar erau la fel de buni să le întoarcă pe toate feţele până le desfiinţau sau să găsească dovezi solide şi să atace conform ordinelor lui Bob Gu.

Dar în această seară… revolta de la Universitate avea un aer de diversiune clasică. Altceva important şi periculos se petrecea undeva în

California de Sud-Vest. Alice dublă numărul de analişti. Acum lucrau şi cei de la centrele de prevenire a epidemiilor, care chemaseră şi oameni de acasă. În mod normal, Alice şi-ar fi ţinut oamenii în frâu, avea inteligenţa, carisma şi pregătirea profesională să aducă pe oricare specialist acolo unde era nevoie. Dar acum, Alice părea a fi o problemă în sine. De fiecare dată când el direcţiona oamenii pe o situaţie, ea îi retrăgea. Tot ea îi debusolă şi pe virologişti. Ceva se întâmpla la laboratoare. Alice nu analiza revolta în sine, ci conexiunile ei cu laboratoarele biologice din jurul Universităţii. Doar că în afară de laboranţii care erau la Bibliotecă, nimic altceva nu era în neregulă în acea zonă. Şi cu cât insista Alice pe sistemul de securitate în laboratoare, cu atât mai în regulă părea.

E porcăria de SLC. Alice tocmai terminase pregătirea pentru auditul laboratorului. Fusese cel mai complex curs pe care îl făcuse. La ora actuală, probabil nu mai era nimeni în lume mai bun specialist în cercetare automatizată. *Ar trebui să vorbesc cu ea direct, fără redirecţionări politicoase. La dracu', dacă nu încetează, o trimit acasă!* Apoi îşi aduse aminte de ultimele certuri pe care le avuseseră acasă.

Şi o lăsă în pace. Se dădu un pas în spate şi urmări corelaţiile. Îşi mută oamenii de pe problemele din San Diego. Dacă tărăboiul de la Universitate se dovedea o diversiune, echipa lui avea să intervină. Luminile de la laborator se aprinseră. Alice îşi luase oamenii de pe General Genomics. Bob avea să ceară o explicaţie în legătura cu această acţiune la raportul de încheiere a gărzii. Avu o presimţire. În seara aceasta se putea întâmpla dezastrul de care se temea cel mai mult, posibilitatea pe care Alice o negase tot timpul. *Clachează, oare?* Cum ar arăta un colaps total pentru cineva care se specializase de zece ori mai mult decât un om normal?

— Aţi auzit?

— Ce să auzim, Tommie?

— Ceva ca şi cum ar fi căzut ceva.

Se opriră şi aruncară o privire în urmă. Winnie pufni enervat. Era ca pe vremuri, când Tommie găsea câte ceva să-i sperie, să le facă aventurile ilicite şi mai palpitante.

Tommie se opri, neştiind ce să facă. El închidea coloana, avea grijă ca firul pe care îl foloseau ei să nu se încurce în celelalte. Mai stătu cu urechile ciulite o vreme, apoi se întoarse şi-i ajunse pe ceilalţi din urmă.

— Poate că nu a fost nimic, dar şi reţeaua a picat o secundă.

Se uită la laptopul atârnat de gât.

— Arată OK acum…

Le făcu semn spre tunelul din faţa lor înecat în beznă.

— Haidem mai departe.

Prima parte a drumului fusese foarte familiară, o plimbare stranie în tunelul amintirilor. Acum mai bine de cincizeci de ani Robert, Tommie şi Winnie cunoşteau aceste buncăre ca pe propriul buzunar. Tommie Parker, deja în anul doi, îşi făcuse o gaşcă împreună cu câţiva boboci care nu o dată se întrebaseră cum ajunseseră băgaţi în asemenea aventuri „inedite“.

Pe măsură ce înaintau, lucrurile deveneau din ce în ce mai puţin cunoscute. Tuburi de sticlă erau înşirate de-a lungul zidurilor. Robert văzu semne printate pe pereţi, backup-uri fizice la nodurile reţelei laboratorului. Tronc. Ceva alb şi de mărimea unei mingi de volei trecu printr-unul din tuburi. Tronc. Tronc. Alte mingi în direcţia opusă. Tuburile pneumatice fuseseră cândva simbolul minunatei lumi noi. Când Robert era copil, văzuse asemenea tuburi în magazinele universale, care acum nu mai existau.

— Ce e cu tuburile pneumatice, Tommie?

— Păi, aici se întâlneşte teoria cu realitatea. Histologia, etologia, imunologia – orice „ologie“ îţi trece prin cap e aici. Laboratoarele astea sunt imense! Traficul de date local este de un milion de ori mai mare decât cel obişnuit între invidizi. Dar, chiar şi aşa, au nevoie de mostre reale. Câteodată trebuie să le mute dintr-un loc în altul – tăvile de transport pentru distanţe scurte, tuburi pneumatice pentru distanţe mai lungi. General Genomics are propria reţea de curierat pentru transportul pachetelor către alte laboratoare de-a lungul şi de-a latul lumii.

Robert auzi zgomote venind din întunericul dinaintea lor, voci neclare şi un clincănit ca de maşină de scris. *Asta e ştiinţa?*

— Când încerc să văd ce reţea locală au, nu văd decât pereţi goi, zise Carlos.

— Ţi-am spus, ar fi fost prea complicat dacă am fi încercat să ne conectăm pe reţeaua lor.

— Tunelul trebuie să simtă că suntem aici.

Mergeau într-un cerc de lumină înconjurat din toate părţile de beznă.

— Dap, ştie că suntem pe aici, dar, ca să zicem aşa, la nivelul subconştientului.

Robert mergea în faţă. Arătă înspre zidul care se vedea chiar la capătul luminat al cercului.

— Ce sunt semnele respective?

O serie de litere şi cifre vopsite fizic pe perete:

5 *PBps:Prot<->Geno.* 10 *PBps:Multi*

Tommie făcu câşiva paşi înainte.

— Poate e codul de bare al lui General Genomics!

Îşi ţinu roata de rugăciune în sus, ridicând firul peste capetele celorlalţi. Străinul Misterios era prezent undeva lângă Tommie, dar aici, dedesubt, nu-i funcţiona foarte bine holograma. Picioarele îi pluteau undeva deasupra podelei şi privirea îi era strâmbă.

Tommie îşi îndreptă laptopul spre perete astfel încât webcamul să vadă înscrisul.

— Trebuie să recunosc, fibra optică este chiar utilă. Pot să trimit înregistrarea asistentului meu.

Nevăzut de Tommie, Străinul Misterios îndreptă un deget înspre el însuşi şi rânji. Tommie studie ecranul laptopului câteva clipe.

— Aşa! Am ajuns la bariera optică a laboratorului. Aici lucrurile devin niţel complicate, zise arătând înspre tunel.

Mai merseră douăzeci de metri, când tunelul se deschise într-o încăpere mai largă… ca un fel de peşteră. În întuneric pereţii păreau să se ridice.

— Vedeţi turnul? zise Tommie. Acolo este lansatorul de rachete al lui General Genomics. Tipii nici nu se complică să folosească lansatoarele

altora.

Peste tot se auzeau ţăcănituri, care veneau din dulapurile cu echipament. Zgomotul era ritmat, ca un fel de cântec scris special ca să te calce pe nervi. La capătul unui vers, lucrurile se mişcau şi ţevile de sticlă mată scânteiau. Unele dulapuri aveau etichete fizice: *Mus MCog*.

Străinul dansa printre ei, ca o himeră ieşită din laptopul lui Tommie şi firul din spatele lor. Dar fantasma îi privea prin camera laptopului şi le vorbea… cel puţin lui Robert. Străinul arătă înspre tuburi.

— Minunile nano-mecanicii fluidelor. Un deceniu de bioştiinţă tradiţională la fiecare schimbare de lumini. Cum reprezinţi un trilion de mostre şi un bilion de trilioane de analize? Cum poate arta cuprinde aceste numere?

Tăcu un moment, parcă aşteptând de-adevăratelea un răspuns, după care dispăru iar, lăsând în urmă, pentru Tommie, explicaţiile la etichetele de pe pereţi.

Robert priviri rândurile nesfârşite de instalaţii, turnul aproape pierdut în întunericul de sus. Încăperea era ca o catedrală a maşinăriilor. Dar cum s-o descrii în cuvinte când ţi-ar fi trebuit ani buni numai ca să începi s-o înţelegi? Imensitatea de eprubete nu era spectaculos colorată; majoritatea tuburilor erau microscopice şi ascunse în dispozitive care arătau ca nişte congelatoare uriaşe. Etichetele furnizate de Străin pluteau ici-colo, explicaţii vagi pentru nişte procese care depăşeau înţelegerea muritorilor de rând. Şi totuşi, cuvintele îi amintiră lui Robert ce pierduse: cuvintele bolboroseau în cazanul imaginaţiei sale, încercând să exprime uimirea din sufletul său.

Merseră mai departe de-a lungul coridoarelor înguste, întorcându-se doar atunci când Tommie le ordona să se întoarcă. Aproape la fiecare minut, îi oprea şi scotea câte un gadget din rucsac.

— Trebuie să instalăm astea acum, e musai să rămânem invizibili, doar că e mai greu aici decât în tuneluri.

Tommie voia să instaleze gadgeturile în apropiere de nodurile de comunicare ale laboratorului, care se dovediră a fi situate sus, în tuburile

cristaline. Robert se ocupă cu majoritatea „instalărilor“. Carlos îl ajuta să se caţere pe dulapuri, apoi Robert se strecura, atât de aproape de tuburi încât auzea un clipocit discret şi fluidul fâsâind aproape imperceptibil. Aceste sunete firave, multiplicate de milioane de ori, creau atmosfera stranie a încăperii.

La un moment dat, Robert aşteptă să vadă ce se întâmplă şi observă că gadgetul se ocupa singur de ultima etapă a instalării, alunecând de lângă el, în adâncul instalaţiei de sticlă – ca şi cum dedesubt ar avea o tavă de transport miniaturală.

— La ce caşti gura, Gu? se auzi vocea lui Winnie de jos.

— Nimic! Robert se dădu jos de pe dulap şi ateriză pe podea.

— Tocmai am descifrat un mic mister.

Merseră mai departe. Majoritatea cabinetelor aveau acum etichete Dros MCog. Făceau progrese rapide, mai ales de când Carlos şi Robert căpătaseră dexteritate.

— Ăsta e ultimul, băieţi! zise Tommie privind înspre eprubete. Mie mi se pare dubios că toate nodurile de zonă se află atât de adânc înfipte în echipament.

Străinul Misterios se postă în faţa lui Tommie şi le făcu semn cu mâna lui Robert, Carlos şi Winnie:

— Acum nu-i momentul de dezlegat mistere. Ce-ar fi dacă cineva ar veni cu ideea să continuăm planul măreţ al lui Tommie, ei?

Pentru moment nimeni nu zise nimic, dar Robert avu brusc revelaţia expediţiei lor. Unu: fiecare dintre ei se afla aici din motive personale şi secrete. Şi doi: numai ducând misiunea la capăt aveau şanse să obţină ce li se promisese.

Probabil Carlos şi Winnie ajunseseră la aceeaşi concluzie, fiindcă toţi trei începură să vorbească în acelaşi timp. Apoi Blount le făcu semn să tacă şi se întoarse către Parker.

— Cine ştie, Tommie? Tu ai spus că e foarte subtil, ne-ar lua săptămâni întregi să ne dăm seama cum funcţionează lucrurile aici.

— Dap, dap, dădu Tommie din cap, în timp ce Străinul zâmbea mulţumit. Mai târziu ne ocupăm de analize!

Se uită în laptop.

— În orice caz, asta a fost partea cea mai grea. Acum avem cale liberă la buncărele unde ţine Huertas cărţile.

Nu mai instalară alte gadgeturi. Laptopul lui Tommie îi sfătuia să se grăbească, deci Tommie îi îndemnă să se grăbească! Oricare ar fi fost planurile Străinului Misterios în legătură cu General Genomics, misiunea lor se încheiase. Robert se uită în urmă. Winnie mergea repede şi determinat, răsuflând din greu. Probabil Străinul îl încuraja în mod special. În spatele lui Carlos, Tommie învârtea de roata de rugăciune, întinzând firul în urma lor.

Pe neaşteptate, podeaua nu mai era din ciment, ci dintr-un material care opunea rezistenţă, iar sunetul paşilor lor era ca un bubuit într-o tobă imensă.

— Când poţi zbura în tunel? zise Tommie. Când pluteşti cu tot cu el!

Brusc, Robert îşi dădu seama unde se aflau. Acesta era unul din pasajele anexă şi mergea pe lângă Rose Canyon, la nord de campus. În acest moment se aflau într-un tub suspendat la douăzeci de metri deasupra dealurilor acoperite cu tufe de zmeură sălbatică.

Apoi trecură din nou pe podea de ciment. Înaintea lor, o altă grotă, de data aceasta aproape goală.

Împărăţia lui Huertas.

Miri alerga, dar lumina venea după ea. Nu, era doar lumina de avarie din tunel. Încetini, se opri, se lăsă în jos pe lângă zid… şi se uită în urmă. Nimeni nu o urmărea. Din gaura puţului venea o lumină slabă, dar deja se îndepărtase destul de mult. *Juan!*

Ascultă câteva secunde. Dacă nu venea nimeni în urma ei, însemna că securitatea la Universitate încă mai funcţiona. Încercă să vadă ce semnal are. Sună la 911. Nimic. Poate Omul rău îi distrusese Epiphnany-ul. Încercă să dea câteva comenzi de rutină. Nu, nu era mort. Îşi putea vedea fişierele, dar nodurile de reţea locală o ignorau. Apoi observă o pâlpâire rozalie într-

un colţ al ecranului, un răspuns wireless pe care Epiphany-ul l-ar fi ignorat în mod normal, ca fiind prea departe şi prea slab. Trecu o secundă şi după multe încercări, obţinu un ID. Era Juan, sau măcar purtabilul lui.

Miri —> Juan: <sm> Te rog, răspunde! </sm>

Nu primi niciun răspuns şi nici nu-l putea accesa. Subit lumina pâlpâi şi se stinse. Profesorul/Paznicul încă mai era acolo. Iar îl lovise pe bietul Juan. Nu, nu-l lovise pe Juan, îi lovise doar computerul, probabil doar ca s-o împiedice pe Miri să ia legătura cu

el şi, poate, prin el, cu lumea de deasupra. Pentru o clipă, Miri se gândi la porcăria în care se băgase. Iată unde dusese planul ei măreţ sub conducerea ei înţeleaptă. Alice nu părea să aibă niciodată astfel de probleme. Ştia întotdeauna care e următorul pas. Bob… Bob mai greşea din când în când. El mereu părea să cântărească lucrurile. *Oare ce-ar gândi Bob dacă ar fi în locul meu? Dar Juan ce-ar face?*

Miri se uită de-a lungul tunelului, în direcţia opusă intrării. Era întuneric, dar nu era complet linişte.

Se auzeau voci înfundate, păreau să discute lejer, dar Miri nu înţelegea niciun cuvânt. Robert şi prietenii lui de la Bibliotecă fuseseră aici, cu siguranţă fugiseră de Omul rău. *Cum aş putea să-i dau planul peste cap?* Miri se ridică şi o luă la fugă în tăcere prin tunel. Nici urmă de Robert, iar vocile pe care le auzea nu-i inspirau nici un fel de încredere. Din loc în loc, tunelurile se intersectau. Diverse lucruri treceau vâjâind prin tuburile transparente din ziduri.

Câteva minute mai târziu şi tot nici urmă de Robert.

Miri citea pe măsură ce înainta; găsise o mulţime de articole despre Universitate şi laboratoare. Erau chestii despre proprietari şi securitate pe care nu le înţelegea, dar… tunelurile care se intersectau cu tunelul principal duceau către laboratoare private.

O sută douăzeci de hectare în şaptesprezece camere separate!

Miri încetini goana, apoi se opri deznădăjduită. Robert putea fi oriunde. Câtă putere avea Omul rău aici înăuntru? *Poate ar trebui să încep să ţip?*

Din spatele ei se auzi un zgomot slab, pe care înainte nu-l auzise. Ciocane bătând în ceva de metal. Dar cadenţa era ca de paşi. Dintr-odată îi pică fisa unde ar putea ceilalţi să se afle. Acum, numai de-ar putea ea să-i găsească! Miri se întoarse şi o porni înapoi.

24

BIBLIOTECA ALEGE

Schimbul de noapte, în frunte cu Sheila Hanson ieşi din pădure pe aleea marelui şarpe al cunoaşterii, aflată undeva în estul Bibliotecii. Păianjenii Hacek erau deja acolo într-un număr copleşitor. Tim Huynh îşi instală armata roboţească la marginea taberei inamice.

Huynh —> Schimbul de noapte: <sm> Aoleu. Sunt pe bune! </sm>

Adică, păianjenii. Majoritatea oamenilor erau şi ei reali. Cavalerii şi Bibliotecarii Hacekieni erau câtă frunză şi iarbă în spatele roboţilor păianjen.

Prin partea de nord a Bibliotecii veneau întăriri Jurasice, suporteri de la Biblioteca de oceanografie din cadrul Institutului Scripps. Dar şi Hacekienii aveau propriile lor întăriri. Din camerele de luat vederi care pluteau deasupra Bibliotecii, Huynh putea vedea cum ultimele oştiri îi fugăreau pe cei de la Scripps. Până acum nu se înregistraseră pagube materiale. Roboţii arătau destul de ameninţător, iar oamenii patrulau şi urlau unii la alţii. Sheila o dădea înainte cu „Ne vrem cărţile REALE înapoi!“.

Ceva uriaş şi virtual veni în mare grabă din spatele Hacekienilor şi se aşeză în mijlocul păianjenilor. Era un monstru înalt de aproape patru metri, cel mai impresionant exemplar de Ştiinţă Primejdioasă pe care Huynh îl văzuse vreodată. Jumătate Bibliotecar războinic, jumătate Cavaler păzitor, creatura era paradoxul central al operei lui Hacek. Din câteva salturi ajunse

aproape de linia Jurasicilor, unde începu să scoată sunete războinice, cu limba scoasă, asemenea unui demon maur. Când urla, fiecare din Jurasici auzea, dar mesajul era personalizat pentru fiecare din cei prezenţi:

— Ascultă, Timothy Huynh, tu crezi că eşti un Mic Tiranozaur, Mic într-adevăr! Nu sunteţi decât nişte smiorcăieli de copii mici, care nu înseamnă nimic în faţa marii noastre Profunzimi!

Şi creatura arătă cu labele la oastea din jurul ei.

Era un slogan obişnuit cu care erau atacaţi Jurasicii, dar, de fiecare dată, reuşea să-i enerveze, fiindcă se temeau că oamenii neştiutori de pe margine s-ar putea lăsa păcăliţi. Jurasicii urlară şi ei în replică:

— Hacek nu e decât o imitaţie de Pratchett!

Asta îi enervă la culme pe oamenii lui Hacek, din moment ce era, desigur, purul adevăr.

Huynh îşi făcu loc în faţa Sheilei şi a lui Smale şi a întregului colectiv, până când ajunse în fruntea armatei lui. De aproape, Ştiinţă Primejdioasă era chiar mai impresionantă. Cizmele bătute cu ţinte erau înfipte măiestrit în noroiul de lângă potecă. Păianjenii ţopăiau şi bâzâiau în jurul protectoarei lor.

Roboţii păianjen era reali. De unde făcuseră Hacekienii rost de asemenea maşini isteţe, într-un timp atât de scurt? Le trimise un impuls; cum era de aşteptat, nu primi nimic înapoi. Erau aproape la fel de supli ca şi păianjenii reali în felul în care se căţărau, înaintau şi se retrăgeau. Gadgeturile arătau ca o combinaţie customizată de modele clasice şi modele ultra noi. GenGen folosea asemenea tehnologie la imunologie! Le mai trimise un impuls, de data aceasta folosind accesul de laborant. *Să dea dracii!*

— Hei! strigă Huynh. Golanii lui Hacek au furat echipament de la noi!

Iar acum, uitându-se mai bine în tabăra adversă, îşi recunoscu câţiva colegi! Uite-o pe Kate Rosenbaum! Kate îşi roti sabia deasupra capului şi se strâmbă la el.

Rosenbaum —> Huynh: <sm> Doar i-am împrumutat pentru seara asta, iubire! </sm>

Chiar ieri ieşiseră împreună la pauza de masă, cu alţi prieteni de-ai ei. El ştia că la Imunologie era un grup de fani ai lui Hacek, deci, fireşte, îşi ţinuse gura în timpul mesei despre planurile echipei lui. Şi, în vremea asta, trădătorii de Hacekieni făcuseră acelaşi lucru!

Ştiinţa Primejdioasă continua dansul de luptă printre păianjeni, imitând în bătaie de joc surpriza Jurasicilor. Strigă la ei:

— Indignat eşti acum, vierme? Ar putea fi din cauză că ai trişat cu prea puţină imaginaţie? Armata voastră e depăşită şi înceată, merge numai bine cu întregul vostru design!

Arta aflată în spatele Ştiinţei primejdioase era extraordinară, fără precedent. Dar cine o conducea era şi mai bun, cu siguranţă un actor de mare clasă. Pentru o clipă, armata Jurasicilor făcu un pas înapoi şi ceata de suporteri virtuali începu să se evapore. Din camerele de sus, Huynh văzu că rândurile Hacekienilor se îngroşau, în jurul Bibliotecii. Dacă balanţa se dezechilibra mai mult decât atât, Jurasicii aveau să sfârşească înfrânţi şi umiliţi.

Apoi glasul Sheilei Hanson răsună peste întreaga vale, se făcu auzită de toţi din toată lumea.

— Priviţi! A venit Marele Tiranozaur!

În spatele lui Huynh, unul din motostivuitoare începu a se mişca. Ah! De ce nu-i trecuse prin minte lui Huynh mai devreme o asemenea idee? Slavă cerului că Sheila era pe fază.

Robotul făcu câţiva paşi în faţă, cât putea de delicat o asemenea maşină care era înaltă de patru metri şi cu un centru de greutate acum undeva la doi metri înălţime. Cu siguranţă nu mergea automat, dar Huynh nu-şi închipuise că Sheila putea teleghida atât de bine.

Picioarele urcau şi coborau încet, dându-le timp oamenilor şi roboţilor să se ferească din calea lui. Era impresionant, dar era doar un motostivuitor. Însă Huynh realiză la un moment dat că încă vedea din perspectiva şoferului. Combinat cu filtrul decorului virtual, era…

Sheila transformase monstrul albastru în ceva mai spectaculos decât Ştiinţa Primejdioasă. Acum chiar era Marele Tiranozaur, cel mai popular

dintre monştrii jurasici. În scurta sa carieră, Marele Tiranozaur fusese de nenumărate ori remodelat, apăruse în alte lumi virtuale, lansase o grămadă de jocuri, plecase ca bază de inspiraţie pentru alţi monştri, fusese mascotă şi în numele lui se puseseră la cale câteva lovituri de stat. Era eroul suprem al câtorva milioane de copii din cele mai sărace ţări din Africa şi America de Sud, era campionul piticilor care încearcă să facă lumea mai frumoasă. Iar imaginea lui în această seară depăşea orice aşteptări!

Ba chiar mai mult, Marele Tiranozaur avea tone de gadgeturi haptice pe el, care creau şi în realitate o impresie vizuală şi tactilă copleşitoare.

Marele Tiranozaur ajunse la marginea taberei Jurasicilor şi avansă în teritoriul păianjenilor. Acum se mişca repede, cât de repede îi permiteau stabilizatorii şi motorul. *Mamă, cine conduce drăcia asta?* Monstrul îşi făcea drum printre roboţi şi urla înjurături la adresa Ştiinţei. Cavalerii şi Bibliotecarii, pterozaurii şi alozaurii şi barapazaurii – toată lumea, de ambele tabere, sări la luptă. Efectele speciale înfloriră în aerul de deasupra lor. Apoi strigătele deveniră şi mai puternice. Roboţii se avântară în luptă. Huynh privea încăierarea de efecte speciale robotice. Dintre tufe ieşeau selozaurii şi dilofozaurii; Sheila aruncă ariergarda în bătălie.

Roboţii se băteau de-a binelea! Când Marele Tiranozaur intră între boţii păianjeni, se văzură zburând fragmente de picioare şi carapace. Pe ecranul lui, în modul tehnic, putea evalua pagubele. Douăzeci de păianjeni imunologi erau trecuţi ca „defecţi“ pe lista laboratorului. Câteva zeci din roboţii lui fuseseră distruşi. Trei dintre transportoarele de mostre îşi pierduseră mobilitatea.

Huynh —> Hanson: <sm> Să împrumuţi roboţi e una, Sheila. Dar mare parte din ei vor ajunge direct la fiare vechi.</sm>

Sheila era în celălalt capăt al frontului. Părea că încearcă să facă roboţii să înainteze spre tabăra Cavalerilor şi Bibliotecarilor. Pe flancul lui Tim, Marele Tiranozaur deja realizase o parte din misiune, dansând înspre linia unde se aflau jucători umani în persoană.

Hanson —> Huynh: <sm> Nu-ţi face probleme! Conducerea e fericită! Aruncă o privire pe statisticile de publicitate, Tim.</sm>

Colegii lui de serviciu şi miile de jucători virtuali înaintau. În reţea… GenGen avea asemenea publicitate cum n-ar fi putut s-o cumpere cu bani, mai bună decât în secolul douăzeci când milioane de telespectatori erau forţaţi să se uite doar la ce stabileau o mână de indivizi că era Important. În zona Universităţii routerele erau supraîncărcate! Nu avea să dureze mult, fiindcă mereu apăreau routere şi reţele peste tot. Dar lumea întreagă era cu ochii pe ei în seara asta.

Pas cu pas, Jurasicii câştigau teren.

— Ne vrem etajul nostru!

— Vrem biblioteca noastră!

— Dar mai presus de toate, ne vrem cărţile REALE!

Cercurile virtuale de obicei organizau lupte în interior, se băteau în funcţie de popularitate. Dar aici, în această noapte, avea loc o luptă istorică: cercurile virtuale se băteau între ele în direct, pentru a câştiga atenţie şi respect. În interval de câteva minute puteau distruge luni întregi de muncă şi creaţie, dar câştigau o audienţă mai presus de orice vis.

Individul care conducea Marele Tiranozaur îi scrise direct lui Huynh:

Marele Tiranozaur —> Micul Tiranozaur: <sm> Bagă roboţii la înaintare, prietene! Cu ei învingem!</sm>

OK! Huynh aduse celălalt motostivuitor. Îşi imaginase de multe ori cum avea el să fie cel mai tare din parcare pe unul din monştrii ăştia. Păşi cu grijă printre ai lui, luându-i după el şi pe roboţii mai mici. De undeva din celălalt capăt al lumii, artiştii jurasici îmbrăcară maşinăria la fel de frumos ca şi Marele Tiranozaur. Dar vederea îi fugea în toate părţile: maşina lui Huynh era acum Spiritul Mezozoic, un spirit ambiguu care uneori îi ajuta pe Jurasici când se aflau la mare ananghie. Scotea aburi care îi încetineau mişcările, dar, în acelaşi timp, îl şi conduceau. Zeci de oameni contribuiau la efectul respectiv. Fuzelajul robotului era din plastic negru, trebuia să te uiţi foarte atent chiar şi dacă erai comutat pe vederea normală ca să vezi unde e maşinăria. Cu filtrul virtual nu se vedea decât un nor de fum.

Tim Huynh profită de ocazie şi mărşălui ca o ceaţă de oţel în mijlocul roboţimii unde bătu palma cu Marele Tiranozaur, apoi o luă spre tabăra

Bibliotecarilor şi Cavalerilor, în urlete de încurajare ale Jurasicilor.

— Ne vrem etajul nostru!

— Vrem biblioteca noastră!

— Dar mai presus de toate, ne vrem cărţile REALE!

Înaintarea era o combinaţie de artă vizuală, surpriză şi intimidare fizică. Forţele Hacekiene bătură în retragere, iar barapazaurii şi alozaurii lui Huynh se repeziră în faţă pentru a revendica noi teritorii. Dar roboţii lui Kate Rosenbaum tot erau mai numeroşi decât ai lor şi mult mai agili. Păianjenii alergară în spate şi se postară în faţa armatei de oameni.

Smale —> Schimbul de noapte: <sm> Luaţi-vă după ei!</sm>

În timp ce mergea în spatele motostivuitorului său, Huynh privea în jos din camerele de sus şi urmărea statisticile. Erau mai mult de o sută de milioane de spectatori la războiul cercurilor virtuale. Nu era nici joc, nici exclusiv operă de artă, era o luptă în care câştigai cu imaginaţie, inteligenţă şi îndrăzneală. Până acum, lumea era de părere că ambele tabere erau pe picior de egalitate la imaginaţie, dar Jurasicii aveau avantaj la inteligenţă şi îndrăzneală. Făcuseră prăpăd real… în mijlocul şi în jurul unor oameni reali!

Metru cu metru, bătălia se învârti în jurul Bibliotecii. Jurasicii ocupau acum părţi din esplanada de sud, principala axă a campusului. Pe străzile din jurul campusului, maşinile aduceau oameni din tot oraşul, întărind rândurile suporterilor reali care erau mult mai puţini decât milioanele de participanţi virtuali. Patruzeci la sută din routerele oraşului erau la capacitate maximă. Audienţa trecuse de două sute de milioane. Sute de mii erau jucători, îmbrăcaţi special cu noi costume după moda Hacekă sau Jurasică. Participanţii, reali şi virtuali, erau răspândiţi în jurul zonei principale, care era Biblioteca Universităţii. Văzut din punctele de observaţie ale jurnaliştilor, adică de la trei sute de metri deasupra, conflictul arăta ca o galaxie elicoidală ciudată, cu braţele strălucind cel mai puternic unde se purtau bătăliile cele mai aprige.

Mai erau şi alţii prezenţi, invizibili pentru ceilalţi, dar vizibili pentru jurnaliştii care se învârteau în lumea *showbiz*-ului: oamenii de film şi cei de

jocuri, undeva la o sută de mii de profesionişti. Câţiva dintre ei erau cu ochii pe ceas, notând şi socotind. Alţii urmăreau bătăliile roboţilor, colecţionând designuri. Huynh vedea companiile de jocuri gen GameHappenings, Rio Magic şi marile studiouri de film în frunte cu cei de la Bollywood. Tim vedea şi mai multe, la urma urmei era cu echipamentul de la General Genomics. Vedea plase care se întindeau pe fundal, colectând şi colectând, probabil aparţineau Cercului fanteziştilor, cea mai bogată asociaţie a artiştilor din lume. (Motto-ul lor era: „Noi nu avem nevoie de lipitorile de agenţi.“)

Şi, bineînţeles, poliţia era de asemenea prezentă, o grămadă de jurisdicţii, de la poliţaii din campus până la FBI.

Marele Tiranozaur —> Micul Tiranozaur: <sm> Hei, prietene! Avem zece minute la dispoziţie să câştigăm bătălia. După care au de gând să ne trimită acasă. </sm>

Alfred urmărise toată acţiunea de sub Clădirea Pilchner. Atacul condus de Iepure golise laboratoarele. Echipamentul de inspecţie al Alianţei indo-europene fusese montat şi transmitea deja înapoi rezultate (false, ce-i drept, graţie lui Alfred). Trepăduşii care instalaseră echipamentul erau acum departe de General Genomics, în zona unde în cele din urmă vor fi arestaţi pentru a-i linişti pe cei care suspectau că spectacolul din această seară fusese o diversiune. Dar…

— Mai avem nevoie de cincisprezece minute, zise Alfred.

Transmiterea de date (false) va fi gata mai devreme, dar avea nevoie de extratimp pentru a curăţa urmele şi a ieşi de acolo.

— Nu-ţi face probleme, bătrâne, zise Iepurele ridicând din umeri. I-am spus lui Huynh zece minute ca să-i menţin atenţia. Dar chiar şi după ce intervine poliţia, mai ai jumătate de oră până începe personalul de la GenGen să se adune.

Mitsuri —> Braun, Vaz: <sm> Cred că Iepurilă are dreptate cu sincronizarea. Intervenţia lui la Bibliotecă e o capodoperă. Noi n-am fi putut pune la punct o diversiune de genul acesta fără să apăsăm pe

toate butoanele de alarmă ale sistemului de securitate al americanilor. </sm>

Braun —> Mitsuri, Vaz: <sm> Tărăboiul este deja prea mare.</sm>

Reţeaua de mobile era încă blocată. Fără ajutorul lui Alfred direct la faţa locului, nu ar fi putut controla situaţia în clădirea Pilchner… mai ales cu apariţia inoportună a celor doi copii care au creat prima problemă reală a serii. Acum unul din cei doi copii zăcea în stare de inconştienţă lângă cheson, acolo unde îl lăsase Alfred.

Vaz se uită spre Iepure, care stătea la marginea puţului, cu picioarele atârnându-i în întuneric.

— Cum rămâne cu fata? În acest moment fuge bezmetică prin tuneluri. Trebuie s-o oprim sau s-o scotem de acolo.

Iepurele zâmbi larg.

— Se mai întâmplă şi accidente involuntare! Când lucrurile devin complicate, întotdeauna apar efecte secundare, iar Miri Gu este unul din ele. Tu eşti şeful aici, de ce nu te duci după ea?

Braun —> Mitsuri, Vaz: <sm> Nu. Asta te-ar scoate complet în afara zonei de siguranţă. </sm>

Alfred chiar fusese tentat. Dar nu riscase şi trimisese unul din boţii mobili să ia urma fetei. Ar putea fi suficient cât s-o distragă. Iar dacă îi găsea pe ceilalţi păcălici, atunci ar avea o altă soluţie la îndemână, care l-ar putea lua pe Iepurilă pe nepregătite. Cu glas tare, Vaz zise:

— Nu cred că e o idee bună să mă duc eu după ea. Mai ai şi altă sugestie?

— Sugestia evidentă, bătrâne: fii flexibil, ca mine! Cine ştie cum evoluează situaţia şi ce ocazii noi ne oferă? Nu poţi s-o localizezi pe Miri Gu, mare scofală. Asta înseamnă că nu e în apropierea punctelor de interes pentru tine şi prietenii tăi, corect?

Îşi dădu urechile pe spate, iscoditor.

Braun —> Mitsuri, Vaz: <sm> Scoate-l pe Iepurilă de acolo. Deja încearcă să ne coopteze pe noi, în timp ce ne abureşte cu impertinenţa lui. </sm>

Ceea ce era într-adevăr o problemă. Iepurele se puse pe ros un morcov, de parcă i-ar fi zis „Vedeţi-vă liniştiţi de mesageria voastră, că nu vă deranjează nimeni!“

Din depărtare, prin pereţi, veneau zgomotele luptei pe care o conducea Iepurele. Analiştii lui raportaseră că Armata urmărea evenimentele de la Universitate cu un deosebit interes, dar nu dădea semne că ar fi alertaţi. Günberk şi Keiko credeau că e o veste bună. Dar asta înseamnă că Alice este încă la post? Pentru Alfred, aceasta era chestiunea momentului, mult mai importantă decât joaca de-a prinselea cu cei doi copii.

În orice caz, sosise momentul să-l scoată pe iepurele acela băgăcios afară din schemă. Operaţie care trebuia dusă la îndeplinire fără să trezească suspiciuni din partea lui Günberk şi a lui Keiko. Din fericire, Günberk deja împingea lucrurile în direcţia dorită. Braun le puse în faţa ochilor o schemă cu nevoi şi scopuri de îndeplinit. Culorile reflectau probabilitatea, dar era evident: pentru diversiunea de la Bibliotecă, intervenţia Iepurelui era colorată roşu aprins, o sută de sarcini pe care numai el le putea duce la îndeplinire dacă diversiunea avea să înceapă. Pentru laboratoarele din subsol, erau o duzină de elemente care depindeau de Iepure, în principal privind intrarea oamenilor în buncăre, ghidarea lor în tuneluri şi scoaterea lor din zona operaţională. Fiecare din aceste puncte avea o nuanţă verzuie.

Vaz —> Braun, Mitsuri: <sm> Bine precizat, Günberk.</sm>

Mitsuri —> Braun, Vaz: <sm> OK. Scapă de Iepure, dar cât mai diplomatic posibil. Îţi sugerez să dai vina pe enervanţii tăi colegi absenţi.<rânjet/> </sm>

Alfred zâmbi în direcţia Iepurelui.

— Ai perfectă dreptate, dragul meu domn. Unii dintre noi – din păcate – sunt îngrozitor de inflexibili.

— Ah, nicio problemă, răspunse Iepurele atotînţelegător.

— De fapt, datorită ţie lucrurile sunt atât de bine puse la punct aici, încât şefii mei vor ca tu să te ocupi acum doar de operaţiunile la suprafaţă.

— Cum adică?… Hei!

Vaz se aplecă şi scoase fibra optică din generator.

Pentru moment, imaginea Iepurelui rămase blocată, ca şi cum îşi pierduse contactul cu sursa care o controla. Fireşte Iepurele avea conexiune internet până aici, această pauză fiind un moment de surpriză absolută. Când trecu şocul, creatura sări pe cele două picioare din spate.

— De ce ai făcut asta?

Vocea şi expresia facială îi rămăseseră neschimbate. După toate aparenţele, Iepurilă nu luase niciodată în calcul posibilitatea că avatarul lui va trebui să mimeze vreodată surpriza şi iritaţia.

Firul atârna în mâna lui Vaz. Făcu un efort de voinţă să nu-i râdă în nas animalului. Introduse linia într-un transmiţător pe care îl avea la curea. De acum înainte, toate datele din fir mergeau exclusiv în reţeaua lui privată.

Braun —> Mitsuri, Vaz: <sm> Bravo, Alfred! </sm>

Mitsuri —> Braun, Vaz: <sm> Poartă-te cu mănuşi! Încă avem nevoie de el la Bibliotecă!</sm>

Iepurele păşea înainte şi înapoi pe marginea puţului, mişcând labele în aer ca şi cum ar fi fost pumni încleştaţi de frustrare.

— Aveam o înţelegere pe care ai încălcat-o.

Vocea încă nu exprima nicio emoţie. Alfred îşi luă o expresie blândă şi vorbi fără nicio urmă de satisfacţie.

— Te rog, domnule Iepure, gândeşte-te la înţelegerea noastră. Amândoi avem nevoie unul de celălalt pentru afacerile noastre… şi fiecare din noi e bun la ceea ce face. Echipamentul este acum montat în laborator. Dacă mai şi întreţii scandalul afară pentru câteva minute, misiunea ta este îndeplinită şi vei primi tot ce ţi-am promis.

Iepurele se uita la el impasibil.

— Ai nevoie de mine jos în laboratoare. Cu siguranţă…

— Îmi dau seama. Te voi ţine la curent cu evoluţia situaţiei. Ce zici?

Pe chipul Iepurelui se perindară o sumedenie de expresii într-o fracţiune de secundă: furie, apoi un zâmbet atotştiutor acoperit imediat ca şi cum nu trebuia divulgat cu niciun preţ, apoi scoase un oftat docil, elaborat. Acum era Iepurele-martir.

— Ah, paranoia în floare. Prea bine, mă supun dorinţelor voastre… – spuse rar, cu grijă, păşind pe marginea hăului – …şi mă retrag să îmi îndeplinesc mai departe misiunea de a vă ţine ascunşi de ochii lumii. Dar – şi rânji arătându-şi toţi dinţii – mă aştept că voi fi răsplătit aşa cum am convenit. Ştiţi de ce sunt capabil.

— Ştiu. Şi înţeleg că e posibil să mai existe complicaţii. *Şi încercări din partea ta să ne faci greutăţi*. Unul din oamenii mei va fi în legătură cu tine şi cu oamenii tăi de la suprafaţă.

Vaz —> Braun, Mitsuri: <sm> Keiko? </sm>

Mitsuri —> Braun, Vaz: <sm> Mă ocup imediat. </sm>

Iepurilă făcu un semn de la revedere cu laba şi dintr-odată camera cu pereţii de plastic şi ciment era goală de orice urmă a Iepurelui. Alfred închise celelalte legături de internet. Acum nu se mai găseau înăuntru decât o grămadă de haine, o gaură în mijlocul podelei… şi victima lor.

Sunetele haosului de afară continuară să se facă auzite dinspre Bibliotecă.

Vaz —> Braun: <sm> Cum arată datele extrase de la laborator? </sm>

Echipamentul de inspecţie instalat începuse de câteva minute transferul de date. Oare erau minciunile destul de plauzibile? Oare avea Braun să renunţe acum la teoriile lui măreţe?

Braun —> Vaz: <sm> Sunt la şaptezeci la sută. Avem o grămadă de lucru să analizăm toate datele, dar la o primă vedere, laboratorul pare neatins. </sm>

Yes!

Marele Tiranozaur —> Micul Tiranozaur: <sm> La atac înainte, prietene! Ticăloşii lui Hacek bat în retragere! </sm>

Hacekienii chiar picau pe capete, cel puţin în raza de acţiune a lui Timothy Huynh. Îşi duse maşinăria înainte, strivind păianjenii pe care îi prindea în cale. Lupta se învârtise în jurul Bibliotecii, încât ajunsese aproape de intrarea principală. Aici, duşmanul cedă teren. Jurasicii aveau mai mulţi oameni reali în luptă, ceea ce însemna mai mult backup pentru efectele vizuale. Dar Hacekienii aveau probabil undeva la două sute de mii

de oameni, comparând cu o sută de mii câţi aveau Jurasicii. În partea cealaltă a Bibliotecii, pe dealul de la intrarea de serviciu, nu era spaţiu suficient pentru a aduna o mulţime reală de oameni. În acea zonă, Hacekienii din întreaga lume aveau stăpânire pe teritoriu. Ştiinţă Primejdioasă trona acolo, mai impresionantă ca niciodată, orchestrând un spectacol ceresc care răsuna în toată valea nordică. Soldaţii ei de sus se repezeau spre pământ ca nişte suliţe luminoase.

Tim se străduia să vadă lupta per ansamblu, deşi în momentul actual era foarte ocupat să strivească fiecare păianjen pe care-şi putea pune picioroangele. Văzuse adevărate minuni de ambele tabere în această seară, lucruri pe care cercurile virtuale aveau să le dezbată încă un an de aici înainte. Şi totuşi, încă mai era timp pentru o victorie indubitabilă. În seara asta, Jurasicii vor ieşi din conul de umbră al pieţei jocurilor şi vor ajunge în faţă, în rând cu imperiile lui Hacek, al lui Pratchett şi cu Bollywoodul. Aveau nevoie de ceva spectaculos, ceva care avea să-i reducă la tăcere pe Hacekieni. Îşi mărşălui Spiritul Mezozoic, învelit în oţel şi fum, de-a lungul şi de-a latul frontului, sfărâmând toţi păianjenii care îi ieşeau în cale, dar altceva mai spectaculos nu-i veni în minte. *La dracu'!*

Dar acolo era o lume întreagă de Jurasici şi inteligenţă pe măsură.

Marele Tiranozaur —> Micul Tiranozaur: <sm> Scoate furcile de pe stivuitorul meu. </sm>

Huynh le scoase.

Marele Tiranozaur rămase nemişcat pentru o clipă, dar Huynh văzu că persoana aflată la control ambala motorul la maximum.

Deodată, Marele Tiranozaur făcu un pas înainte ca un atlet şi… Dumnezeule, făcu un salt prin aer de vreo 10 metri şi ateriză pe maidanul de lângă Aleea Şarpelui. Se uită în jos către partea de nord şi urlă spre Ştiinţa Primejdioasă cu o voce care era pe jumătate virtuală, pe jumătate reală. Iar vocea reală era aproape un strigăt de durere.

— Hei, tu! Tanti abecedar! Suntem cam egali la forţe, eşti de acord?

Din vale, Ştiinţă Primejdioasă îşi ridică pumnul în direcţia motostivuitorului.

— Chiar prea egali!

— Şi unul dintre noi trebuie să câştige musai, nu-i aşa?

— Fireşte! Iar aceea sunt eu, după cum se aşteaptă toată lumea.

Şi arătă înspre mulţimea virtuală din spatele ei… milioane! (Dar o mare parte erau imagini desenate, după cum putea vedea Tim.)

— Poate, zise Marele Tiranozaur, sărind din nou, de data aceasta pe platforma de deasupra rampei de încărcare.

Era impresionantă manevra, ştiind câte tone se puneau în mişcare.

— Dar de ce ne batem noi aici, de fapt?

Ridică braţele în sus, ca un zeu al ovaţiilor şi jurasicii îi urmară comanda, zbierând din toate puterile:

— Noi vrem spaţiu în Bibliotecă!

— Noi vrem o Bibliotecă.

— Dar mai presus de toate, noi vrem cărţi REALE!

— DA! rosti Marele Tiranozaur. Noi luptăm pentru Bibliotecă, aşa că Biblioteca va trebui să decidă!

Şi cu aceasta, strigătele din tabăra Jurasicilor încetară brusc. O tăcere nedumerită se lăsă peste tabăra lor. Câteodată fanteziile virtuale se încâlceau în propriile lor metafore şi ajungeau să exprime un nonsens. Huynh se uita când la unul, când la altul, cântărind reacţia pe care Marele Tiranozaur o provocase în rândul oamenilor lui. Suna bine să implici Biblioteca în sine ca instanţă supremă, dar ce însemna asta?

Din tabăra din vale se ridică un val de râsete. Duşmanul ajunsese şi el la aceeaşi concluzie. Suntem terminaţi, gândi Huynh. Dar observă că Ştiinţa Primejdioasă era cât se poate de serioasă. Creatura făcu câţiva paşi la vale până ajunse nas în nas cu Marele Tiranozaur. Acum se lăsă o tăcere ireală de ambele părţi.

Cumva, Ştiinţa Primejdioasă părea să ştie exact despre ce vorbea Marele Tiranozaur.

— Vasăzică aşa, zise zeiţa Hacekiană în cele din urmă, pe o voce joasă care fu auzită de fiecare om de pe planetă care urmărea lupta. Vrei să hotărască Biblioteca cine să aibă grijă de ea şi cine să-şi ţină cărţile în ea.

— Şi cum trebuie să arate cărţile reale, zise Marele Tiranozaur cu un zâmbet aproape prietenos. Propun să-i punem această întrebare Bibliotecii – şi pe oricare dintre noi îl va alege ea, acela va fi învingătorul şi binecuvântatul.

— Ah, zise Ştiinţa Primejdioasă zâmbind, la rândul ei, războinic şi neînfricat. Arătarea se retrase, coborând panta spre oamenii ei, dar cu fiecare pas creştea în înălţime astfel încât rămase la acelaşi nivel cu Marele Tiranozaur. În mod normal, un asemenea efect vizual de duzină ar fi fost ridicol, dar mişcarea părea potrivită cu momentul. În afară de asta, oricine se afla în spatele creaturii avusese grijă ca desenul armurii să păstreze proporţiile.

Ştiinţa Primejdioasă se întoarse cu faţa către milioanele de fani din spatele ei.

— Provocarea e dreaptă. De aceea vă spun vouă, Adepţi ai cunoaşterii: Urmaţi-mă în bătălia finală împotriva duşmanului, să-i arătăm Bibliotecii că noi suntem viitorul său şi supuşii ei credincioşi. Fie ca Biblioteca să-l aleagă pe cel mai bun!

Clipa de tăcere se destrămă când milioanele de luptători descoperiră noi amplificatoare de-a lungul campusului… sau reuşiră să preia şi să refolosească cele pe care le întrebuinţaseră Jurasicii.

Miriada de jucători – maşini sau oameni, reali sau virtuali – se resuscită pentru a asista la noul conflict. Cavalerii şi Bibliotecarii aruncară cu foc în tabăra Jurasicilor. Spiritul Mezozoic lui Huynh începu din nou să calce în picioare roboţei. Întreaga adunare îşi reluă dansul în jurul clădirii, iar braţele elicoidului străluceau mai puternic ca oricând. Dar acum strigătele de luptă erau adresate Bibliotecii în sine. Biblioteca părea să strălucească într-o lumină stranie care venea de undeva de foarte sus. Lumina era pur virtuală, dar era vizibilă în viziunea tuturor celor care urmăreau bătălia.

În timp ce se lupta strigând laolaltă cu mulţimile, Huynh era aproape copleşit de moment. Aproape. Lucrurile merseseră mai departe şi mai sus decât îşi imaginase el vreodată. O parte din succesul răsunător se datora audienţei, o parte semnificativă. O altă parte se datora neaşteptatului

consimţământ din partea Laboratoarelor şi a conducerii Universităţii şi a extraordinarei oportunităţi care se oferea acum din partea producătorilor şi sponsorilor care roiau pe nevăzute. Dar nimic din toate acestea nu s-ar fi întâmplat fără resursele pe care le primiseră când porniseră la luptă. Ajutor primit de ambele părţi, ajutor artistic în forma noilor designuri şi ajutor fizic în legiunile de roboţi cu care fuseseră înzestraţi.

Iar acum, speranţele tuturor, Hacekieni sau Jurasici, căzuseră pradă imposibilului. Dacă Biblioteca nu „răspundea" sau dacă răspunsul era unul abstract şi vag, atunci peste aproximativ treizeci de secunde avântul avea să piardă din intensitate şi un număr mare de oameni, printre care şi Timothy Huynh, aveau să simtă gustul ridicolului. Era soarta multor materializări, mai ales a celor care, la început, păreau cele mai răsunătoare. Marile promisiuni de obicei dau naştere unui entuziasm extraordinar, până în momentul când ele trebuie să se transforme în realitate.

Care sunt gândurile Marelui Tiranozaur? Huynh îşi folosi filtrul tehnic şi cel artistic, privind prin camerele suspendate ale Jurasicilor. În cel mai bun caz, el se gândea la ceva care să stârnească o oarecare surpriză pentru a distrage pe toată lumea de la o promisiune care nu putea fi dusă la îndeplinire.

Pe măsură ce liniile se strângeau în jurul Bibliotecii, cele două armate îşi alternau atacurile, ritmurile diferite se armonizau în punct contrapunct. Muzica îşi făcu loc printre strigătele de luptă. După câteva momente, toată lumea era sincronizată şi fiecare se mişca după ritmul melodiei. Deveni din ce în ce mai puternică, şi Huynh observă că amplificatoarele erau şi ale Poliţiei, şi ale Pompierilor. Cineva comisese un adevărat act de vandalism pentru a face această ultimă bătălie şi mai spectaculoasă. Şi totul ar fi în zadar fără un rezultat clar.

Muzica mai ţinu doar câteva secunde, apoi se pierdu şi nimeni nu-şi putea închipui ce avea să urmeze. Dar… de undeva se auzi un alt sunet, ca o vibraţie care venea din adâncuri. În urmă cu zece ani, Timothy Huynh trăise ceva asemănător. Cutremurul de la Rose Canyon.

Huynh intră în panică şi scoase toate filtrele virtuale. Se uită de jur împrejur speriat. Din loc în loc se vedeau reflectoare luminând feţele miilor de luptători prezenţi reali şi maşinăriile care îi ajutau. Nu mai era nicio coloană strălucitoare din ceruri. Biblioteca era luminată din loc în loc, dar părea mai degrabă un contur întunecat pe fundalul scenei.

Tremurul pământului deveni din ce în ce mai puternic. Pereţii şi planurile Bibliotecii păreau să tremure. Grandioasa construcţie – care rezistase zeci de ani, rezistase la cutremurul de la Rose Canyon – vibra din toate încheieturile din beton armat.

În acelaşi timp cu muzica.

Apoi începură ţipetele. Mulţi din cei prezenţi îşi aminteau de Rose Canyon. Dar erau şi alţii care se lăsaseră absorbiţi de spectacol şi reluară cântatul, care fu preluat de camere şi răspândit de-a lungul întregii lumi.

Biblioteca se clătină. O parte se scufundă şi alta se înălţă de la pământ. Nu se scutura, ci mai degrabă se legăna. Dansa, ca un om cu picioarele bine înfipte în pământ. Huynh îşi dădu seama că nu e niciun cutremur; cineva spărsese sistemul de consolidare al clădirii. Citise cândva, nu mai ţinea minte unde, că o clădire bine consolidată poate supravieţui oricărui cutremur de pământ oricât de puternic. Iar astăzi, acest sistem de consolizare se întorcea împotriva lui însuşi.

Legănatul deveni din ce în ce mai puternic, câţiva metri la stânga, câţiva metri la dreapta, în sus şi-n jos. Zgâlţâitul se întinse de la etajele suspendate în jos, către pilonii pe care se sprijineau. Se auzi un zgomot care ar fi putut fi real, dar la fel de bine putea fi un efect special. Sau ambele. Era ca şi cum munţii ar fi ieşit din pământ cu tot cu rădăcini.

Stâlpii se ridicară şi Biblioteca… o luă din loc. Nu era probabil la fel de spectaculoasă cum se vedea cu filtre vizuale, dar Huynh o vedea cu ochii lui. Într-o cadenţă înceată, primul pilon înalt de cincisprezece metri se ridică de la pământ, apoi celălalt, făcu câţiva paşi în direcţia Marelui Tiranozaur şi se lăsă iar în jos cu un zgomot de piatră străpungând piatra. Restul clădirii se sincroniză, învârtindu-se în jurul propriei axe, care era casa scărilor şi a liftului.

Marele Tiranozaur făcu un pas în faţă şi îmbrăţişă un colţ al clădirii. Muzica se auzi triumfală. Chiote de victorie izbucniră deasupra oamenilor, uimiţi şi puţin speriaţi de ultima întorsătură.

Hanson —> Schimbul de noapte: <sm> Surpriza surprizelor, evenimentul anului, nu-i aşa!? </sm>

Biblioteca alesese.

25

ALICE NU MAI RĂSPUNDE

Braun —> Mitsuri, Vaz: <sm> La naiba! Armata va răspunde prompt la asemenea acţiune. Iepurele ăla a înnebunit de tot. </sm>

Mitsuri —> Braun, Vaz: <sm> El zice că „dansul Bibliotecii“ a fost ca să atragă atenţia FBI-ului. În plus, ne-a mai lăsat timp la dispoziţie. </sm>

Braun —> Mitsuri, Vaz: <sm> OK. Am datele complete transmise de echipamentul de verificare. Să sperăm că e suficient ca să ne facem o idee despre ce se întâmplă în laboratoarele de acolo. </sm>

Alfred făcea ultimele verificări înainte de a-şi lua tălpăşiţa. Îi aburise pe colaboratorii lui, dar ce se întâmplase cu atacul îndreptat împotriva lui Alice Gong? Dacă femeia mai era încă aptă de muncă, atunci ce făcuse el nu mai conta.

— FBI cere permisiunea să intervină în zonă.

— Pe ce motiv? întrebă Bob Gu fără să-şi ia privirea de la imaginea Bibliotecii. Chiar şi imaginile neîmbogăţite vizual erau impresionante. Acolo era un mamut din beton armat din primii ani ai secolului douăzeci, cum s-ar spune, mare şi prost. Cu toate acestea, se mişcase fără să i se spargă un singur geam.

— Motivul este încălcarea evidentă a legilor federale, şi anume…

I se perindă prin faţa ochilor o listă întreagă de motive.

— FBI este de părere că am asistat la un atac efectiv la adresa unei clădiri a statului.

Bob nu răspunse. Erau încălcări ale legii, dar Universitatea nu făcuse nicio plângere oficială. În acest moment, FBI nu făcea altceva decât să impună aplicarea legii. Dar prioritatea gărzii lui – prioritatea lui – era să spioneze şi să atace. Investigaţia, apoi acuzaţia. Ce ar putea acoperi această dezordine? Se uită la statusul bio-laboratorului. Luminile erau în continuare verzi. În cele din urmă, răspunse:

— Nu se acordă. Deocamdată Armata desfăşoară în acest moment o investigaţie în zonă. Dar distribuiţi primul nivel de rapoarte ale analiştilor către Poliţia din San Diego, către echipele de intervenţie şi către Poliţia campusului. Fiţi pregătiţi să faceţi faţă reţelei de urgenţă.

— Primul nivel la Poliţie şi Pază. Da, să trăiţi.

Bob reveni cu privirea asupra Bibliotecii. Încă se mai ţinea pe picioare, dar fusese un act inconştient şi periculos. Cel puţin aşa credea grupul lui de specialişti. În ultimele treizeci de secunde, structura de noduri aproape se dăduse peste cap. Pentru moment, Alice lăsă echipele de ingineri să facă ce aveau de făcut. Acum toate site-urile şi televiziunile nu vorbeau decât despre cum fusese posibil ca Biblioteca să „meargă" şi ce pericol reprezenta pentru populaţia din preajmă. Chiar şi oamenii lui dezbăteau aprins, absorbiţi de situaţie. Inacceptabil.

Bob se înclină în faţă şi vorbi:

— Toată lumea atenţie la mine! Stare de alertă!

Probabilitatea de a se întâmpla ceva era aproape nulă, dar avea să-i bage pe oameni în maşinile de atac. Mai important, avea să le capteze atenţia. În felul acesta, oamenii se concentrau iar pe muncă şi nu pe speculaţii fără niciun sens. Bob se uită la grupurile de analişti zăpăciţi de atâtea evenimente. Alice deja îi îndepărta de Bibliotecă. Inginerii îşi terminaseră misiunea. Biblioteca se mutase din loc. Deci ce se urmărise în spatele acestei manevre? Datoria puşcaşilor lui era să stea de pază în eventualitatea unui atac surprinzător şi de proporţii. Laboratoarele erau încă în siguranţă? Ce se întâmpla în restul Californiei de Sud?

Se întoarse şi ieşi din buncăr printr-un tunel care ducea către propriul lui lansator. În partea dreaptă a câmpului său vizual păstra contactul cu analiştii. Alice mai adună încă o mie cinci sute de analişti, cei mai mulţi cercetători în biologie şi farmacie.

Tavanul era curbat în jos la ieşirea din tunel. Avionul lui de asalt era micuţ, cu un design o combinaţie de arme şi scut antiradar de ultimă generaţie. Din tunel nu se vedea decât o trapă deschisă şi o porţiune din fuzelaj. Se instală în scaunul lui, dar nu-şi puse centura de siguranţă.

Ce face Alice? Privi cum efectivul analiştilor sporea, fiind mai numeros decât pentru oricare din operaţiile la care asistase el vreodată. Dar toată atenţia era concentrată pe zona din jurul laboratoarelor Universităţii. E drept, situaţia era stranie. Chiar dacă securitatea părea în regulă acolo, personalul era în fruntea bătăliei de la Bibliotecă. Ceea ce justifica atenţia sporită, dar, în acelaşi timp, făcea operaţiunea de supraveghere mult mai uşoară. *La naiba!* Acum Alice lua analişti însărcinaţi cu transporturile de marfă în toată California de Sud. Bob se afla într-o situaţie neplăcută: dacă o îndepărta pe Alice de la comandă, ar fi picat prost. Dar nu avea încotro. Chiar şi într-o situaţie reală de luptă, acest comportament obsesiv ar fi fost bizar.

Dar înainte ca el să acţioneze, Alice făcu prima mişcare. Semnale de urgenţă apărură peste tot. Trapa aeronavei se închise şi acceleratorul porni. LANSARE LANSARE LANSARE se văzu pâlpâind în faţa ochilor şi un ceas care arăta ultimele treizeci de secunde până la decolare. Asta putea fi considerată panica analiştilor, genul de dramă care se petrece când aceştia ajung dintr-odată la concluzia că forţele lor armate sunt pe cale să fie bombardate în buncăre. Totul se inflama, lua foc şi se stingea, la fel de repede precum începuse.

Dar analiştii nu dădeau acum semne de panică.

Iar ţinta era Universitatea.

Ceasul arăta încă douăzeci şi cinci de secunde. Se uită prin cameră la analistul-şef:

— Alice! Care este motivul lansării?

Alice făcu ochii mari.

— Este foarte simplu. Începutul a fost mai lent, dar acum datele sunt prea multe. Aceasta înseamnă că ameninţă integrarea. Neuromodulatorul Gat77 a fost compromis. Cascada de semnale are prea multe puncte de control pentru analiştii MCog, dar referinţa – arătă ceva pe ecran – sugerează o progresie.

Se încruntă la el, apoi subit începu să ţipe:

— Nu pricepi? Va pica! Schimbările conformaţionale împiedică formarea unui răspuns adaptiv! Pică!…

Zece secunde până la lansare. Alice o luase razna.

Opt secunde până la lansare. Bob rescrise ordinul către analişti, anulându-l pe cel vechi: RETRAGEREA RETRAGEREA RETRAGEREA.

Alice îşi lăsase bărbia în piept, dar încă mai vorbea, disperată. Pe bluză i se scurgea un firicel de salivă. Dar Bob nu vedea. O promovă pe adjuncta lui Alice, o oarecare de la CIA care fusese mult prea tăcută în această seară, dar ce poţi face când o stea ca şefa ei era în plină cădere?

Îşi dădu şi ea silinţa:

— Suntem înapoi în două minute.

Între timp, Bob Gu nu vedea nimic în faţa ochilor, iar oamenii lui erau o grupă de oameni inteligenţi urmărind un milion de date care veneau pe monitoare. Unele dintre aceste date priveau starea de sănătate a lui Alice: suferise un atac de S.L.C., cel mai violent şi mai subit din întreaga ei carieră. În ciuda eforturilor ei disperate de a comunica, era blocată în biologia moleculară.

Analista de la CIA se întorsese.

— Vă simţiţi bine?

— D-da, mulţumesc.

Se uită pe display-ul analistei. Scosese operaţiunea de pe ordinea de priorităţi ale Armatei. Multe porţiuni din reţeaua lui Alice erau compromise, dar femeia lucra la ele, forţând conexiunile şi posibilele corelaţii. Continuă să insiste că era ceva în neregulă la Universitate. Era de părere că ultimele cuvinte ale lui Alice indicau prezenţa duşmanului în acea zonă. OK, după

tot ce se întâmplase în seara asta, vor investiga mai mult în chestiunea Universităţii.

— Totul e în regulă.

În ultimele douăsprezece săptămâni, Iepurele învăţase multe, crescuse dacă se poate spune aşa. În această seară, toate lucrurile se puseseră cap la cap. Deasupra în top era punctul culminant al bătăliei – mai orgasmic decât orice partidă de sex, Iepurele putea să jure. *Sunt întruchiparea realităţii tuturor cercurilor virtuale Jurasice, o, da!* Apoi, mai existaseră şi surprize. Povestea adusese la lumină (sau poate doar în ochii lui?) o creatură care i-ar putea fi egală. Iepurele jucase ambele roluri în prima parte a revoltei…, dar acum Ştiinţa Primejdioasă fusese preluată de ceva sau cineva foarte creativ, care părea să se distreze la fel de bine ca şi el în seara asta! Deci avea milioane de asociaţi noi, printre cei mai capabili oameni de pe planetă. Şi îşi făcuse şi un nou prieten.

Bătălia lui depăşise cu mult misiunea secretă de spionaj pe care iniţial o ascunsese de ochii lumii. Era amuzant că, în ciuda frunzelor de morcovi şi alte indicii generoase pe care Iepurele le tot oferise, Alfred şi compania nu-şi dăduseră seama de unde venea Iepurele şi cât de tare era. Ceva îi spunea urecheatului că, pe termen lung, ce se întâmpla acum în tuneluri era de asemenea foarte important. Alfred îşi juca jocul misterios undeva pe acolo. Acum era momentul ca Iepurele să afle ce căuta Alfred în laboratoare şi, de ce nu?, poate îi ieşea şi lui ceva din afacere.

Era momentul, doar că Iepurele nu mai avea acces. *Alfred, fir-ai să fii!* Fibra optică era în spatele reţelei lui Alfred. Fiindcă nu putea să alerteze Ministerul Apărării Naţionale şi să-şi spulbere imaginea enigmatică pe care şi-o construise cu atâta grijă, Iepurele era legat de mâini şi de picioare. Hei! Dar reţeaua lui Alfred cu cine comunica? Păi, cu câteva mii de băieţi deştepţi indo-europeni! Care nu ajunseseră atât de deştepţi ascunzându-se prin găurile agenţiilor de informaţii. Fiecare dintre ei avea viaţa lui creativă. Iepurele ţopăi de la Bruxelles la Nisa, la Mumbai şi Tokyo şi, evident, îşi ascultă vocea conştiinţei. Acum, că era nevoit să se gândească la toate astea, văzu cum putea folosi toate şmecheriile cu care păcălise securitatea

americanilor acum, în noul clenci. Îşi puse în mişcare legăturile, făcu rost de o baghetă fermecată de la Siguranţa sistemelor electronice şi… intră în reţeaua lui Alfred!

Se luă după aeroboţii care asigurau conexiunea şi ajunse iar în minunatul birou de comandă al lui Vaz din Clădirea Pilchner. Aruncă o privire pe statusul puştiului. Încă mai era în viaţă. Bătrânul Alfred nu era un om rău decât atunci când situaţia o cerea. Dar care era misiunea lui de fapt? *Şi ce am eu de câştigat de aici?*

Trase cu ochiul la semnalele pe care Alfred le primea din laboratoare. După cum era de aşteptat, Vaz profita din plin de gadgeturile pe care micii lui prieteni le implantaseră în zona General Genomics, trimiţând tone de date către colegii lui din Japonia şi Europa. Iepurele urmări în tăcere, când vrei să fii invizibil, nu te apuci să pui întrebări. Captură o criptare RAW, notă care erau corespondenţele.

Dar ceva era în neregulă. Datele exportate de Vaz nu se pupau cu datele pe care el le primea din laborator. Apoi Iepurelui, în sfârşit, i se aprinse beculeţul. Alfred nu căuta nimic! El voia să se asigure că asociaţii lui nu descopereau ceva ce exista deja la faţa locului! *Alfred, curvă bătrână, să-ţi rulezi tu propriul program pe o maşină americană şi să nu spui nimănui!* Şi ce ar putea fi atât de important, încât să merite o aventură atât de secretă? Aceasta era întrebarea, dar Iepurele era bun la dezlegat enigme, mai bun decât analiştii indo-europeni şi chiar mai bun decât Alice Gu şi analiştii ei.

Hopa! Ceva se întâmplase cu Alice. Iepurele îşi îndeplinise conştiincios misiunea şi o spionase pe Alice. Probabil, cu informaţiile de la el, Alfred îi pregătise o surpriză neplăcută. Dar cum reuşise? Deodată, toată intriga aceasta deveni mai interesantă ca niciodată.

Inima imperiului cercetărilor lui Vaz se afla undeva într-un colţ al laboratoarelor de biologie moleculară cognitivă din San Diego. Datele din celelalte laboratoare arătau – pe drept – neimplicarea acestora în activităţi clandestine. Iepurele analiză atent datele venite din zona MCog. Fraza „model animal“ scăpase printre fisurile criptării. Model animal, model animal. Termenul era de obicei folosit în cazul animalelor care prezentau o

analogie cu o stare umană – de obicei o boală pentru care se căuta tratament. Doar că Iepurele avea o presimţire că Alfred nu încerca să trateze nimic. Şi erau o grămadă de animale în zona MCog. Bine, majoritatea erau insecte. Milioane de musculiţe de oţet, fiecare din ele etichetată şi pusă la păstrare. Iepurele intră în baza de date. Se părea că Alfred cocheta cu manipularea în masă, dar detaliile erau foarte ambigue. Iepurele nu era întotdeauna rapid. În problemele complicate, era şi el la fel ca toată lumea: trebuia să adoarmă cu problema în gând, iar dimineaţa intuiţia avea să-i dea răspunsul.

Doar că, în acest caz, dimineaţă avea să fie prea târziu. Spectacolul lui Alfred era aproape de final şi, odată cu el, şi accesul la reţeaua din laborator, probabil gadgeturile aveau să se autodistrugă în scurt timp. Iepurele stătu nemişcat o clipă şi ascultă vocea lui interioară. Avea o presimţire pe care nu putea să pună degetul, dar era acolo. Agenţiile secrete moderne existau pentru a preveni terorismul. Iar Alfred… prin ce făcea el acolo, depăşea cu mult terorismul banal cu care se luptau de ani întregi, trecând într-o zonă în care niciun individ nu trebuia să ajungă.

Deci poate ar trebui să sun efectiv la Ministerul Apărării. Chiar şi fără Alice Gu, l-ar putea anihila pe Alfred în cinci minute. Iepurele cântări situaţia, cu toată maturitatea şi seriozitatea pe care o cerea împrejurarea… adică vreo două secunde. Apoi pe faţă i se lăţi un zâmbet până la urechile clăpăuge.

Iepurele era plin de idei. Şi avusese una care îl tot sâcâise încă de când intrase în reţeaua bătrânului. *În afară de faptul că sunt inteligent, mai am şi avantajul fizic!* Alfred avea o reţea foarte bună, cu laguri infime, bandă largă şi date care curgeau continuu. Cu toate acestea, era blocat într-o cămăruţă, cu toţi roboţii undeva afară – cu excepţia celui pe care îl trimisese după Miri în tuneluri. Dar „Conspiraţia bătrânilor“ încă nu părăsise laboratoarele. E drept că nu mai erau în zona General Genomics, dar încă îi putea contacta. *În plus, alo, ce mai avem aici? Durdulia noastră prinţesă ninja!* Care clar nu făcuse parte din planul original, dar – mânca-o-ar mama ei de curajoasă! – iat-o în gura balaurului. Ce fetiţă ciudată şi încântătoare.

Înapoi la oile noastre. Iepurele deja îşi făcea planul A, planul B şi planul de urgenţă. *Şi, dacă sunt foarte atent, foarte discret, mă pot strecura pe fir, să le spun lui Robert, Winnie, Carlos şi Tommie varianta adevărată. Şi astfel o să îi am de partea mea*.

Ceea ce plănuia Alfred depăşea proporţiile Marii Terori. *Dar aceeaşi putere, în mâinile mele… hm… ar fi o adevărată distracţie!*

26

„CUM_SĂ_ SUPRAVIEŢUIM_ÎN URMĂTOARELE_TREIZECI_DE_MINUTE.PDF“

— V-am spus eu că planul meu va funcţiona brici, este?

Tommie Parker stătea îngropat până la genunchi în rămăşiţele colecţiei de carte a Bibliotecii. Resturile de hârtie se înălţau în spatele lui ca un morman de zăpadă murdară, cu fulgi mari cât palma. Găsiseră depozitul Biblionetului în fundul buncărului lui Huertas, exact acolo unde le indicase Tom. Erau aranjate în rânduri întregi de containere de transport pe care scria „Date salvate“. Tommie luase cutterul şi tăiase unul dintre ele „A-BX“, inundând podeaua cu ceea ce ar fi fost aproape toată colecţia de la etajul al cincilea.

Pare mult mai mică tocată, gândi Robert.

Tommie arătă înspre grămezile de confetti:

— Băieţi, sunteţi gata cu lipiciul? Acum Huertas poa’ să-şi bage proiectu-n cur. Ei, unde-i reporterul nostru? Nu l-am mai văzut pe Sharif de-o bucată bună de vreme.

Mergea de la unul la altul, împărţind spray-uri. În cele din urmă, se prinse că nimeni nu mai scotea un cuvânt.

— Hai că nu avem nevoie de Sharif, este? Avem înregistrarea noastră! zise ridicând laptopul.

Robert se uită la Carlos, apoi spre Winnie, care scutură din cap. Deci nici unul dintre ei nu mai vorbise cu Străinul Misterios.

— Sigur, Tommie. E…

— E foarte bine, domnule profesor! se auzi vocea lui Sharif din laptopul lui Tommie. Poate aţi putea să-l folosiţi pe profesorul Gu pe post de cameraman?

Scoaseră laptopul de după gâtul lui Tommie şi vocea îl direcţionă pe Robert într-o parte a încăperii. Sharif fu foarte precis în ce unghi să bată camera laptopului, peste mormanele de hârtie tocată, în linie cu tunelul gol prin care tocmai trecuseră.

Apoi Robert observă litere apărând pe ecran.

Străinul Misterios —> Robert: <sm> Hei, prietene! </sm>

— Eu…

Străinul Misterios —> Robert: <sm> Nu, nu, nu, fii atent la mine, nu te da de gol! Nu vrem să afle Albert că m-am întors să vă ajut. </sm>

Alfred? se întrebă Robert în gând, dar nu zise nimic.

Nimeni altcineva nu părea să fi observat sosirea Străinului. Tommie păşi înapoi în maldărele de hârtie, aruncându-le în aer şi stropindu-le cu spray:

— Se vede la cameră, Robert?

Robert se uită în ecranul laptopului:

— …Da.

În orice altă zi, efectul lipiciului lui Tommie ar fi făcut o adevărată senzaţie. Aruncă încă un braţ de tocătură în aer şi le învălui într-o ploaie fină de lipici. Acolo unde stropii întâlneau hârtia, fragmentele de pagini se strângeau împreună, plutind apoi încet spre pământ. Multe dintre bucăţele nici măcar nu atingeau podeaua, ci pluteau în aer. Tommie râse şi împinse cu degetul în bulgărele de hârtie. Efectul era ireal, hârtia se plimba prin aer înainte şi înapoi ca nişte feliuţe de fructe în gelatină.

Tommie scoase un chiot de bucurie.

— Haideţi şi voi băieţi, numai să nu vă stropiţi între voi!

Aruncă alt braţ de hârtii în sus, apoi altul, în jurul lui era o feerie de hârtie îngheţată în aer.

Robert stătea deoparte, făcând pe cameramanul.

Străinul Misterios —> Robert: <sm> Uită-te în direcţia în care Alfred vrea să filmezi. Vezi lumina? Care se vede în întuneric? </sm>

Se vedea un cerc mic de lumină, cineva cobora în fugă scările care duceau în buncăr.

Era Miri. Fetiţa se repezi în cameră strigând „Robert! Robert!“

Tommie şi ceilalţi se întoarseră cu gurile căscate, să privească.

Miri se opri la marginea mormanului de hârtii, trăgându-şi sufletul.

Tommie se uită la ea de sus în jos, apoi la Robert:

— Încă un reprezentant al familiei Gu?

— Ăăă… nepoata mea.

— Parcă stabiliserăm să nu suflăm o vorbă! izbucni Winnie, fulgerându-i din priviri, neavând nevoie de mesagerie ca să se facă înţeles: *Ne-ai stricat înţelegerea cu Străinul Misterios!*

Dar dintre toţi, Tommie era cel mai nedumerit.

— Cum ai reuşit să treci de securitate? Poliţaii ar fi trebuit să fie deja aici.

— Nu… nu…, reuşi Miri să îngaime. Trebuie să chemăm poliţia!

Laptopul interveni şi el:

— Nu vă luaţi după fetiţă, aduceţi-vă aminte scopul misiunii.

Robert îi trânti laptopul în braţe lui Winnie şi alergă la Miri.

— Cum ai reuşit să dai de noi, Miri?

Miri îşi încolăci braţele în jurul lui Robert.

— Eram cu Juan şi…

Se opri şi se uită în sus la el cu ochii mari. Nici urmă din obişnuita ei încredere în sine. În privirea ei se citea groaza.

— Cineva se foloseşte de voi, Robert, cred că l-au omorât pe Juan!

— Ba nu, zise laptopul. Ăăă… vocea ezită.

Străinul Misterios —> Robert: <sm> Ei, Alfred v-a pus nişte praf halucinogen în cutiile de la curea şi se întreabă cum de mai sunteţi în

picioare.</sm>

— Domnilor, se auzi iarăşi vocea din computer, vă sfătuiesc să vă amintiţi scopul real al misiunii noastre.

Tommie ieşi din arteziana lui de hârtie, cu un spray de lipici în mână, de care uitase între timp. Se uită la Carlos, apoi la Winnie şi la Robert.

— Da, ce ar trebui să ne amintim? Despre ce vorbim noi aici? Nu este ăsta scopul nostru real?

Carlos şi Winnie îi evitară privirea, Carlos murmură ceva în chineză.

— Am făcut şi noi ce-am crezut că e bine, zise Winnie.

Da, fiecare cu ideea lui de bine, dar… să-l omoare pe Juan? Se uită înapoi înspre Tommie:

— Tommie, te-am păcălit, altcineva e în spatele întregii operaţiuni.

Tommie se întoarse la fragmentele de pagini plutind în aer şi dădu cu piciorul în capodopera lui de hârtie:

— Şi eu… care credeam că sunt iar pe val.

Se uită la Miri şi păru să pună cap la cap toate întâmplările ciudate din ultima vreme.

— OK, am fost un prost bătrân, ce să mai… Dar cine m-a ajutat din umbră, Robert?

— Nu ştiu.

Străinul Misterios —> Robert: <sm> Aş putea să-ţi spun. Poate, într-o bună zi.</sm>

Se părea că Winnie şi Carlos nu vedeau mesajele.

— Trebuie să tragem semnalul de alarmă, interveni Miri.

Laptopul răspunse:

— Nu sunteţi în siguranţă, rămâneţi pe loc.

Străinul Misterios —> Robert: <sm> Şi eu v-aş recomanda acelaşi lucru. Dar Alfred mă calcă pe nervi. Deci fă ce vrei, frate. </sm>

Tommie Parker se uita în spate pe unde veniseră, legănând absent spray-ul.

— Gadgeturile pe care le-am plantat în General Genomics… am crezut că eu le-am făcut. Eu, marele geniu… Alea pot fi orice… bombe, otrăvuri,

vreun program de control. Iar acum suntem la capătul din nord al complexului.

Făcu un gest cu mâna înspre zidul care se zărea în întuneric dincolo de containerele cu hârtie.

— Aripa de aici dă în Valea Sorrento. Sunt câteva intrări vechi, prin care am fi putut intra, doar că investigaţiile mele spuneau că alarmele ar fi mai greu de spart acolo… dar acum nu mă mai interesează dacă declanşez alarmele!

— Rămâneţi pe loc, zise laptopul, sunteţi înconjuraţi de arme mortale.

Ceva mic şi negru pluti ieşind din conul de întuneric.

— Am văzut unul din ăsta pe Calea Gilman, zise Miri făcând un pas înspre gadget. Robotul se întoarse către ea. Se auzi un clinchet mecanic ca şi cum cineva ar fi ridicat piedica unui pistol.

— Miri…, o luă Robert de mână.

Tommie venea pe partea cealaltă şi robotul se îndreptă spre el. Parker se opri la câţiva metri de arătare, ceva din vechea impertinenţă păru că reînviase.

— Pariu că nu e altceva decât un robot din ăla de reţea care şuntează nodurile şi trece datele pe sub radar. Nu e mare lucru de capul lui când e de unul singur.

— Sunt sute în cameră, zise laptopul, nu ne forţaţi să facem uz de ei.

Miri scăpă din braţele lui Robert.

— N-am văzut alţii, zise, apropiindu-se de robot.

Străinul Misterios —> Robert: <sm> Nu e decât unul, dar… </sm>

Deodată se petrecură mai multe lucruri în acelaşi timp: Robert o trase pe Miri în spatele lui. Tommie făcu un pas în faţă şi atacă robotul, întinzând mâna cu spray-ul în faţă, ca un scrimer. Maşinăria sări în sus ca arcul de la o capcană de şoareci. Tommie scoase un ţipăt şi căzu în faţă.

Robert alergă spre robot şi prinse… o bulă de aer întărită. Lipiciul întărit era aproape invizibil, dar funcţiona ca o barieră de protecţie. Robert învârti mingea în mâini, poate-poate găsea vreun punct în care să… A-ha! Dădu cu ea de podeaua de beton. Şi încă o dată. Până o făcu bucăţele,

fiecare din ele învelite în câte o bulă de lipici. Din ele veneau zgomote slabe de mecanisme care încearcă să se elibereze. Apoi Miri şi Carlos începură să strivească sub picioare ce mai rămăsese din robot. Ieşeau scântei şi Robert simţi cum i se face părul măciucă.

În cele din urmă, nu mai rămaseră decât câteva bucăţele de fier, suspendate în spuma invizibilă.

Singurul sunet din cameră era respiraţia greoaie a lui Tommie. Winnie îl întoarse pe o parte. Faţa lui Tommie era albăstruie şi gura îi era crispată într-o grimasă de durere.

— Ce s-a întâmplat, Tommie?

— Tâmpitul… zise arcuindu-şi spatele… mi-a ars… stimulatorul cardiac…

Carlos se lăsă în genunchi şi puse mâna pe umărul lui Tommie:

— *Wŏmen shāsĭ le nàgè jīqìrén*. Am distrus robotul, domnule profesor.

Tommie mormăi mulţumit, legănându-se înainte şi înapoi de durere.

— Te scoatem imediat de aici, Tommie, zise Blount.

Se uită către Robert:

— Jocul s-a încheiat.

Străinul Misterios —> Robert: <sm> Au, la naiba, Parker era un tip atât de interesant! OK, eu vă ajut să-l scoateţi. Şi, dacă mă ajutaţi şi voi după aia, încă mai pot să-mi îndeplinesc promisiunea. Ce zici? </sm>

Robert se uită printre literele verzui şi dădu din cap către Winston Blount.

— S-a încheiat.

Tommie încă se răsucea de durere. Printre spasme, reuşi să îngaime.

— Cardul… în buzunar.

Străinul Misterios —> Robert: <sm> Ah. Şi ca prin minune, printr-o scamatorie numai de mine ştiută, vechitura de card chiar va funcţiona! Cadoul meu pentru Alfred! </sm>

Vocea din laptop – Alfred? – era tăcută.

Carlos se uită în jos, unde era pus laptopul pe podea.

— Ar trebui să-l distrugem, este ochiul duşmanului.

Miri se apropie de computerul antic:

— Cred că, dacă scoatem firul de acolo, scăpăm de omul rău.

— Dap… scoate-l!

Străinul Misterios —> Robert: <sm> Hei, stai! Eu pe unde crezi că vin? Şi ce dacă Alfred vă vede? Aveţi nevoie de mine acum. Dacă mă lăsaţi pe afară, fir-ar să fie, atunci n-am altă soluţie decât să </sm>

Miri luă laptopul de jos şi-l întoarse pe o rână. Se uită câteva secunde peste conectorii fizici cu care nu era obişnuită, apoi se aplecă şi…

Străinul Misterios —> Robert: <sm> O urăsc pe Miri. </sm>

…deconectă firul optic.

Pentru moment, se uitară unii la alţii zâmbind ca proştii. Tommie reuşi să râdă încet.

— Suntem… de capul nostru.

Respiră din greu câteva secunde.

— Trebuie să mă căraţi în spate, băieţi… n-aveţi încotro. Vă… arăt ieşirea.

Winnie se uită la Tommie.

— Te scoatem de aici, Tommie, nu-ţi face griji.

Puse un braţ pe sub umerii lui Parker, apoi celălalt pe sub genunchi şi îl ridică de la pământ. Parker nu cântărea mult, dar Blount abia se putea ţine pe picioare sub greutate.

Robert întinse mâinile.

— Pot să-l duc eu, Winnie.

Blount se încruntă la el şi Robert tăcu mâlc. Dar lui Winnie îi alunecară mâinile şi era cât pe ce să dea cu Tommie de pământ.

— Mă descurc, lăsaţi-mă!

Miri dădu fuga prin spatele lui Blount şi îşi băgă mâinile sub umărul stâng al lui Tommie. Winnie nu zise nimic; probabil pentru că nu-i ceruse voie. Robert îl apucă de picioare şi o luară încet de-a lungul zidului. Carlos

venea din urmă, cărând cutterul şi celelalte scule de care ar putea avea nevoie.

Nicio surpriză nu se mai ivi pe drum sau, în fine, nimic vizibil… Cutiuţa de la cureaua lui Robert nu arăta decât utilităţile din interiorul peşterii.

Respiraţia lui Tommie deveni din ce în ce mai anevoioasă. La fiecare pas, se zvârcolea de durere în braţele lor.

— Încă vreo sută de metri mai încolo…

Avu un spasm, apoi se lăsă moale.

— Tommie? întrebă Winston şovăitor, încetinind pasul.

— Mergeţi… mergeţi…

După câteva clipe.

— Deci protestul nostru cu Biblionetul a fost… o cacealma de la bun început, nu?

— Nu ştiu ce să zic, Tommie. Ştiam că e o prostie, dar mi s-a părut că merită.

Se uită către Robert şi continuă:

— Am crezut că în felul ăsta voi obţine ceva ce îmi doream de multă vreme.

— Şi eu la fel, se auzi vocea lui Carlos, stinsă. În cele din urmă, Sharif ăsta ne-a avut pe toţi la mână, este?

— În afară de Tommie.

Miri îşi plimba privirile de la unul la celălalt fără să scoată o vorbă, dar cu ochii mari de uimire. În fond, fata îşi câştigase dreptul să asiste la discuţie.

— Ia zi, Winston, ţie ce ţi-a promis?

— Da, că eu oi fi prost să-ţi spun, zise Winnie rânjind răutăcios la Robert.

Ezită, apoi grimasa i se transformă într-un zâmbet viclean.

— Dar pariu că ştiu pentru ce ţi-ai vândut tu sufletul diavolului, Gu.

Când Robert nu răspunse nimic, zâmbetul i se lăţi şi continuă:

— Ai încercat să te fereşti, de fiecare dată când ne-am întâlnit la Bibliotecă erai în banca ta, nu te-ai sinchisit să faci mişto de mine. La început am crezut că îmi pregăteai vreuna din loviturile tale. După ce am aflat că eşti în gaşcă cu Sharif, am crezut că poate tu eşti în spatele lui. Dar pe urmă am început să bănuiesc adevărul. Ţi-ai pierdut instinctul criminal, flerul, talentul de a dibui în interiorul celorlalţi punctele sensibile, unde-i doare cel mai tare, ca apoi să-i poţi lovi. Ţi-ai pierdut răutatea, este, Robert?

Robert îşi lăsă capul în jos şi răspunse încet, fără nicio urmă de resentiment, aproape ca un oftat.

— Da.

— Şi probabil nici poezii nu mai poţi scrie.

— Poezia o vreau înapoi, Winnie.

— Aha.

Tommie se mişcă încercând să respire.

— Tăceţi din gură… ieşirea dinspre nord e undeva… pe aici.

Continuară în linişte, căutând cu ochii vreun semn pe zidul gol.

Acum, uitându-se împrejur, Robert observă altceva. Nu mai erau litere verzui în câmpul vizual, doar o iconiţă care clipea – avea un e-mail nou. Un ultim mesaj înainte ca Miri să taie legătura. Aproape fără să se gândească, îşi eliberă o mână şi apăsă pe butonul de la centură.

Un pdf! Nu mai văzuse unul de pe vremea când preda. Paginile plutiră în aer. Criticul din el nu se putu abţine să nu scaneze în josul paginii pentru greşeli. Cuprinsul era impecabil formatat, fără nicio greşeală gramaticală (dacă ignorai contextul). Subcapitolele, însă, erau o amestecătură de gafe gramaticale şi sintactice. Arătau ca şi cum ar fi fost puse cap la cap de un grup de semianalfabeţi într-o mare, mare grabă.

Dar instrucţiunile erau… importante:

În timp ce vă descurcaţi fără mine
sau
Cum să supravieţuieşti şi să te îmbogăţeşti
în următoarele treizeci de minute
de Prietenul tău bun, Străinul enigmatic

Dedicaţie:

Pentru tăntălăii din gaşca voastră care mi-au tăiat legătura. Acum Alfred nu mai poate să vă vadă, dar nici eu, de asemenea. De aceea, îmi calc pe inimă şi pe principii, să vă trimit biţii de mai jos înainte să taie Miri conexiunea.

Sumar executiv [lipsă]

Cuprins:

Robert se uită la Miri, care se chinuia să-i sprijine umărul lui Tommie. Pentru moment, toate hobbyurile ei tocilăreşti păreau date uitării. *Dar avem nevoie mai mult ca niciodată de un tocilar*.

Robert —> Miri: <file type= ‘pdf7> Şi îi transferă fişierul de la Străin.

Tommie îşi dădu întreaga silinţă să numere paşii lui Winnie. Dar erau tot felul de lucruri care îi distrăgeau atenţia. Concertul rock care era în toi în pieptul lui Tommie şi fiecare bătaie de tobă îi trimitea săgeţi de foc prin umeri şi prin mâini. Nu era un atac de cord propriu-zis, doar stimulatorul său cardiac funcţionând haotic. În ultimii ani, Tommie nu îi invidiase pe cei pentru care medicina modernă făcuse miracole. Şi ce dacă sistemul lui cardiovascular se duce de râpă, stimulatorul lui cardiac avea să-l ţină în priză până când aveau să descopere medicamenul care să-i facă nemuritori. Doar că acum planurile lui se duceau naibii. *Numără paşii. Numără paşii!*

Erau intervale de câteva secunde când durerea înceta şi inima îi bătea cu putere în piept. Pentru câteva clipe gândurile îi redeveneau limpezi, după

care îşi pierdea cunoştinţa… Încă îl mai cărau pe braţe, dar îl zdruncinau de parcă mergeau pe bolovani. Bătrânul Robert tot schimba mâinile, de parcă avea treabă cu cutia de la centură.

— OK. Stop, le şopti obosit.

Ar fi trebuit să le ordone pe o voce hotărâtă, dar nu putu scoate decât un murmur. Îl auziră. Şi se trezi aşezat pe jos, pe podeaua rece. Vocea lui Winnie se auzi de undeva de foarte sus.

— Deci unde-i uşa?… O văd!

Winston moşmondea ceva cu cardul. O uşă mare glisă într-o parte şi văzu un perete de lumină difuză, poate cerul înstelat. Simţi o briză răcoroasă mângâindu-i obrazul. Maşinile de pe autostradă se auzeau în depărtare.

— Nicio alarmă, zise Winston.

— Poate… alarme silenţioase? reuşi să îngaime. Această ieşire păruse o adevărată capcană de şoareci în planul original.

Silueta lui Winston se contura pe cerul nopţii. Bătea tastatura.

— Sun la Salvare, Tommie.

Acum vorbea cu altcineva pe care Tommie nu-l putea auzi, îi explică despre un bărbat cu atac de cord.

— Sunt pe drum, Tommie! Vor dosarul tău medical.

Concertul de rock reîncepuse şi mai în forţă.

— Pariu… dosarul… e ars.

Se întoarse cu faţa în jos. Avea lucruri mai importante de făcut acum.

— Spune-le despre laboratoare, Win!

— I-am informat eu, tocmai am sunat la Poliţie.

Era nepoata lui Robert. Picioarele ei erau exact lângă capul lui Tommie. Apoi se îndepărtă, deveni o altă umbră, la fel ca Winston. Se întorcea când într-o parte, când în alta, cum fac copiii din ziua de azi când se joacă pe purtabile.

— Ceva nu e în regulă, zise ea după câteva minute.

— Ai auzit ce-a spus omul. Că trimite o maşină. Trebuie doar să stăm calmi câteva momente.

Winnie părea îngrijorat. Stimulatorul lui Tommie se pregătea pentru un nou atac. OK, Tommie îl lăsă să-şi facă damblaua, sperând că, dacă nu îi crăpa inima între timp, durerea avea să-l lase în câteva secunde.

Cuvintele fetiţei pluteau în aer.

— …e o urgenţă. Ar trebui să trimită un elicopter. Şi reţeaua e buşită. Nu-mi pot contacta.. prietenii, nici măcar mesaje. Cred că cineva a atacat nodurile locale şi…

Tommie se răsuci de pe o parte pe alta, durerea înecând restul propoziţiei. Cineva îl ţinea de după umeri. Carlos?

— Totul va fi bine, domnule profesor.

Apoi i se adresă lui Miri:

— Şi eu am probleme cu reţeaua, dar mesajul de eroare are sens. Cred că acţiunea de la Bibliotecă deja consumă prea multe resurse.

— Atât de mult trafic de nici messengerul nu merge? întrebă fetiţa iritată.

— Dar reţeaua de pe autostradă? întrebă Robert.

Umbra fetei făcu dansul bizar de mai devreme.

— Nu pot vedea reţeaua de aici. Tăcu o clipă, apoi continuă: Suntem la mâna Omului rău. Uitaţi-vă ce scrie în pdf.

— O să vină o maşină! se auzi iar Winnie. Dacă nu vin în cinci minute, îl… îl cărăm pe Tommie în spate până jos.

Inima lui Tommie se oprise. Nu, îşi reveni, în modul „fluture“. Avea câteva minute de conştienţă. Probabil copila avea dreptate, dar el nu avea să coboare dealul nici mort. Ceilalţi trebuiau să plece, să ajungă la loc sigur şi să tragă semnalul de alarmă. Sau ar trebui să se întoarcă în laborator şi să atace duşmanul prin surprindere. Întunericul creştea în el. În câteva secunde, pentru el nu avea să mai conteze în ce parte o luau. Doar că prietenii lui erau prea proşti ca să-l lase acolo. Poate ar putea scăpa măcar de unii dintre ei.

Ascultaţi ce vă zic! dar cuvintele îi ieşiră ca un suspin:

— Băieţi… spargeţi gaşca.

Şi întunericul îl învălui.

27

ATACUL DE REVOCARE

Xiu Xiang se uită pe geamul maşinii la dealurile întunecate din zare.

— Mă simt inutilă, Lena.

— *Tu* te simţi inutilă? răspunse Lena foindu-se nervoasă în scaunul ei cu rotile.

Planul lor fusese să meargă pe urmele lui Robert, oriunde avea să se arate. În această seară, ele aveau să fie *la faţa locului* şi nimeni nu le va putea da la o parte! Dar ghinion, toată acţiunea se întâmpla în altă parte. Nici măcar maşina pe care o aveau nu părea foarte cooperantă, acţionând după „regulile noilor evenimente“ în toate zonele din apropierea Universităţii. Se străduiau să meargă cât mai încet, dar, în următoarele treizeci de secunde, avea să ajungă la capătul dinspre sud al campusului, punct în care, indiferent de cât de tare şi insistent rugau maşina să meargă înainte, aveau să o ia la stânga în intersecţie, ocolind dealul, şi să revină pe strada principală, departe de lumea dezlănţuită. Apoi, dacă voiau, o puteau lua pe autostradă, să se întoarcă şi să revină în acelaşi punct.

Xiu se uită înspre deal. Şi nu văzu nimic.

— Am exersat degeaba, că tot nu pot vedea ca lumea cu lentilele de contact.

— De fapt, nici nu e nimic de văzut, zise Lena. Dealul ăsta trebuie să fie cel mai plictisitor loc din lume.

Cerul mai era încă luminos, accentuând contururile dealurilor din jur şi norişorii adunaţi înspre vest; în jurul Bibliotecii, nebunia încă era în floare. Cu câteva minute în urmă, Lena îi arătase lui Xiu câteva imagini de acolo.

Sărbătoare, revoltă, ce-o fi fost, statisticile de audienţă erau impresionante. Nu că Xiu ar fi văzut ceva.

OK, mă dau bătută. Se aplecă şi băgă mâna în rucsacul de sub scaunul ei. Înăuntru se aflau proiectele ei de la ora de comerţ. Le luase fiindcă se gândise că-i vor fi de folos. Cum? Încă nu ştia, dar gadgeturile erau o dovadă că X. Xiang încă mai era în stare să facă ceva cu mâna ei. Scoase computerul care arăta ca o foaie de hârtie, se lăsă pe spate şi începu să navigheze. Ce ruşine să folosească asemenea vechitură, dar era prea nervoasă pentru Epiphany.

— Avem semnal audio de la Juan! strigă Lena dintr-odată.

Vocea băiatului abia se auzea:

— Încă suntem în Clădirea Pilchner, îl aşteptăm pe bunicul lui Miri să iasă de la subsol.

Vocea lui Miri se auzi de undeva de lângă el:

— Nu fac nimic acolo!

— Juan, dă-mi-o pe Miri, zise Lena.

Xiu le ascultă vorbind pentru o clipă. Nu aveau semnal video şi purtabilul lui Miri dădea eroare 3030. (Xiu căută ce înseamnă „3030“: blocarea sistemului din cauza licenţei). Între timp, Juan mai scotea câte o vorbă din când în când.

— Trebuie să închid, zise Juan şi încheie sesiunea.

Lena tăcu o vreme, cu ochii pe geam, urmărind peisajul bine cunoscut pe lângă care treceau cu maşina.

— Vreau să stau de vorbă cu copiii. Trebuie luaţi la întrebări!… Crezi că nu erau ei?

— Juan e un băiat grijuliu, ar fi aproape imposibil pentru cineva să îi falsifice licenţa pe Epiphany-ul lui…

— Şi din câte mi-am dat seama, erau vocile lor, izbucni Lena enervată, dar să vorbească în şoaptă şi să nu spună nimic decât că totul e OK…!

Ceva era ciudat. Dacă puştii se fereau de cineva şi nici reţeaua nu funcţiona cum trebuie, de ce nu au folosit messengerul? Poate cineva încerca să tragă pe sfoară două doamne onorabile. De fapt, *cu computerul lui Juan, şi eu aş putea aranja o sesiune din asta!* Se uită spre Lena:

— Cred că ar trebui să anunţăm puşcaşii marini.

Bob şi Alice.

— Da, dar dacă e o urgenţă nu prea gravă, ne putem descurca şi noi două. Dacă e o urgenţă serioasă… s-ar putea să facă ceva foarte neplăcut.

Lena fredonă, nervoasă, câteva note dintr-o melodie.

— Şi Miri a spus că totul este în regulă. Foarte în regulă…

— Poate ar trebui să sunăm la Poliţie.

— Ha, în ziua de astăzi nu trebuie să suni la Poliţie, vin ei peste tine.

Lena privea dealurile, acoperindu-şi gura cu o mână tremurândă. În ultimele luni, Lena Gu fusese un adevărat suport pentru toată lumea. Ce s-ar întâmpla dacă amândouă ne-am pierde cu firea? gândi Xiu. Ei, aceasta chiar era o idee proastă. Ce să spună să o încurajeze?

— Hm, ex-ul tău „nu face nimic“ de aproape jumătate de oră. Nu crezi că e cam mult?

Lena îşi lăsă capul în jos, vorbind în şoaptă, aproape ca pentru sine.

— Ah, Robert, te-ai băgat într-o mare încurcătură, nu-i aşa?

Apoi se uită pe geam înainte.

— Îi mai dăm lui Miri cinci minute, apoi sunăm la Poliţie.

— OK.

Merseră mai departe de-a lungul văii, destul de încet, încât să poată deschide geamurile şi să scoată capul afară. Din munţi venea un miros de răşină. În stânga se vedea autostrada, în dreapta, dealurile cu contururile profilându-se pe cerul violet. Xiang se uită prin reţeaua locală, comutând între vederea reală şi cea virtuală.

Automobilul lor începu iar să accelereze. O voce plăcută de bărbat se auzi în difuzoare:

— Această porţiune din Valley Bottom Drive este închisă pentru reparaţii, puteţi reveni mâine după ora zece dimineaţa.

— Ce face? Acum nici măcar nu ne mai putem învârti în cerc! Xiu, trebuie să existe şi o altă cale.

Xiu scutură din cap. Era ultima lor cursă în zonă în seara asta. Chiar Xiu crease programul de securitate al maşinii. Funcţiona atât de bine, evita străzile periculoase, asigura internet fără probleme, doar că acum se întorsese împotriva ei… Se aplecă iar la rucsacul cu gadgeturi lăsat la picioare, petrecuse un semestru întreg muncind la ele, visând la cum vor funcţiona cândva.

Poate…

— Xiu! Uite o maşină sus pe deal! zise Lena arătând cu degetul.

Xiu se aplecă înspre Lena şi se uită pe geam. Văzu două lumini care chiar în acel moment se îndepărtau de ele.

— Arată ca o maşină manuală.

Sau poate era o maşină automată, dar mergea pe o stradă pe care n-ar avea ce căuta.

— Poate că e de la Direcţia de drumuri.

Lena făcu o pauză şi o hartă apăru pe foaia lui Xiu, care indica strada pe care ele nu putuseră intra. Şoseaua ducea la intrarea veche de la laboratoarele Huertas. Luminile se întoarseră iar spre ele, apoi dispărură în spatele unui dâmb. Computerul lui Xiu nici măcar nu arăta poziţia maşinii respective pe hartă.

— Ce fac indivizii ăia acolo? întrebă Lena.

Maşina lor ajunsese aproape de intersecţie.

— Maşină! zise Lena. Ia-o la dreapta!

— Îmi pare rău, la dreapta nu este nicio stradă. Singura stradă legală este la stânga.

— La dreapta! La dreapta!

— Îmi pare rău. Vom ajunge într-o zonă sigură în mai puţin de cinci minute. Vă rog să-mi daţi destinaţia.

Xiu putea să bage mâna în foc că tipii care le trimiseseră maşina credeau acum că au de-a face cu un client în stare de ebrietate. Dacă nu le

venea o idee între timp, vehiculul avea să le ducă înapoi tocmai la Capătul curcubeului.

Lena pufni, enervată.

— Suntem atât de aproape! Ia stai! Un ping de răspuns! De pe computerul lui Thomas Parker. Sunt chiar acolo pe deal!

Apoi începu să ţipe la maşină:

— Alo, maşină! Vreau să vorbesc cu un supraveghetor… adică cu o persoană reală!

— Desigur, aşteptaţi douăzeci de secunde.

În douăzeci de secunde deja vor fi trecut de intersecţie.

Lena Gu se făcu şi mai mică în scaunul ei cu rotile. Privirea i se plimba de la vârful dealului la intersecţia care se apropia şi înapoi pe deal.

— Trebuie să-i oprim, Xiu. Pun pariu că ne-ar putea spune ce se întâmplă acolo.

— Şi ai risca să te vadă Ştim-noi-cine?

— Aş sta undeva ascunsă.

Dar problema era cum să ajungă până acolo. Intersecţia era în faţa lor la câţiva metri, în zece secunde făceau stânga şi nu mai era cale de întoarcere.

Sau… poate încă nu. Xiu îşi ridică rucsacul pe scaunul de lângă ea. Scoase tubul curbat şi cutia cu pilitură de diamant. Modificase primul proiect de la ora de comerţ, încât nu mai semăna cu tava de transport de la care pornise. Acest nou prototip fusese pus la punct după episodul cu Robert Gu şi servea mai bine în scopuri distructive decât proiectul iniţial. Câteodată trebuie să le mai arăţi maşinilor cine e şeful. Îngenunche pe scaunul din faţă şi înfipse capătul cutterului în bord. Din experienţa cu Robert Gu, ştia la ce să se aştepte. Hopa!

— Lena, apleacă-te în jos!

Lena se uită la tubul din mâinile lui Xiu.

— Bravo! exclamă ea râzând în timp ce încerca să se facă una cu scaunul.

Xiu apăsă pe butonul de start – un buton real! – şi în cabină răsună un huruit. Fosta ei tavă de transport, acum un accelerator în toată puterea cuvântului, vărsa în computerul de bord trei sute de mii de particule de diamant pe secundă. Reculul era destul de uşor. O parte din ele săreau înapoi, impregnându-se în tavan, dar majoritatea lor intrau direct în hardware-ul de sub bord. Învârti capătul cutterului şi lărgi gaura. Băgă tubul şi mai adânc.

Maşina încetini până se opri, trăgând pe dreapta la jumătate de metru de intersecţie.

— Eroare de sistem. Se iniţiază backup de urgenţă. Vă rugăm ieşiţi din maşină şi aşteptaţi echipajul de intervenţie.

Portierele se deschiseră automat.

— Ha! zise Lena. Speram să rămânem blocate în maşină şi tu să trebuiască să tai portierele cu laserul! râse coborând din maşină.

Xiu era mută de uimire. *Chiar am făcut eu una ca asta? Eu, Xiu Xiang fricoasa?* Lena îşi plimbă căruciorul până în faţa maşinii şi se uită la Xiu.

— Avem un deal de urcat.

Alfred Vaz avea mai multe motive să considere că misiunea era un succes. Terminase falsa investigaţie în laboratoarele General Genomics şi le furnizase deştepţilor lui Günberk destule probe cât să-i trimită departe de afacerile lui. Şi, în sfârşit, Alice Gu clacase. Cu o mare întârziere, dar mult mai spectaculos decât se aşteptase Vaz; oamenii lui Keiko spuseseră că M.A.N.-ul era la pământ, într-un haos total. Haosul era un noroc chior venit de sus, pentru ea şi Günberk, care habar nu aveau ce făcuse Alfred. În câteva minute îşi va transfera rezultatele investigaţiei lui într-un loc sigur, ascuns nu doar de ochii celor doi prieteni, dar şi de ochii agenţilor americani care sigur vor începe investigaţiile.

Dar, pe urmă, lucrurile luaseră o întorsătură neplăcută. Miri Gong găsise trepăduşii. Mai întâi îşi pierduse un robot în laborator. Apoi şi conexiunea cu trepăduşii. Iar acum…

Braun —> Mitsuri, Vaz: <sm> Iepurilă a intrat în reţeaua noastră. </sm>

Era o afirmaţie hazardată… dar, după toate aparenţele, adevărată. În ultimele zece minute avuseră loc tot felul de ciudăţenii: întreruperi în comunicate, erori de transmitere a pachetelor. Statisticile nu trezeau niciun motiv de îngrijorare. După care, printr-un gest teatral – tipic nebuniei Iepurelui – creatura trimisese o jumbogramă de doi megabyţi direct prin reţea şi prăjise fibra optică.

Braun —> Mitsuri, Vaz: <sm> Chiar înainte de a pica fibra, trepăduşii locali păreau că vor s-o şteargă din loc. Cât timp mai avem la dispoziţie acum? </sm>

În aer pluteau estimările pentru „În cât timp pot trepăduşii suna la Poliţie?“ şi „În cât timp acţionează Apărarea Naţională?“.

Dar oamenii lui Keiko aveau o altă idee:

Mitsuri —> Braun, Vaz: <sm> Pe moment, Armata e ocupată. Dar pot să-i duc de nas, să mă dau drept Poliţia locală. </sm>

Asemenea mascaradă ar însemna deturnarea unei părţi importante din reţeaua locală. În lumea modernă, unde reţelele erau verificate constant, o asemenea manevră ar fi la fel de subtilă ca şi un atac de infanterie. Apărarea chiar era la pământ.

Pentru câteva minute, nu mai primi niciun semn de la ceilalţi. Probabil Keiko era pe urmele trepăduşilor, dându-se ca fiind de la Poliţia Rutieră California. Alfred avea câteva chestii de făcut pe care nu avusese curaj să le încerce cât timp Alice Gong era la post. Analiştii lui Günberk verificau să vadă cât de adânc intrase Iepurele în reţea. Concluziile lor erau că nu avea de ce să-şi facă probleme.

Braun —> Mitsuri, Vaz: <sm> Mă întreb ce a căutat Iepurilă aici. </sm>

Existau şi alte metode de a compromite o misiune decât să intri în sistemul de comunicare. Din analiza lor, Iepurele nu făcuse mare lucru, mai mult trăsese de clanţele reţelei – metaforic vorbind. Psihologii aveau şi explicaţia lor: Iepurele era cunoscut ca având un ego imatur, copilăros. Trebuia să se dea mare cu orice ocazie, de aici şi jumbograma. Dar aceste gesturi nu trebuiau luate prea în serios şi nu însemnau trădarea operaţiunii.

În fond şi la urma urmei, Iepurele încă îşi făcea treaba foarte bine la bătălia din faţa Bibliotecii.

Unii dintre analişti aveau câteva teorii mai paranoice. Cea mai agreată era că Iepurele era China; ceea ce ar face din toate întâmplările serii un subiect de comedie: toate marile puteri vânându-se între ele. Dar mai erau şi speculaţii de coşmar: Poate Iepurele îi dusese de nas pe experţii în IT şi pe ceilalţi analişti mai puţin vigilenţi. Dacă ne gândim, jumbograma fusese trimisă exact înainte ca legătura cu trepăduşii să fie întreruptă. Poate domnul Iepurilă era un terorist de talie mondială şi, de fapt, oamenii Alianţei erau trepăduşii lui, instalând propriii lui viruşi în laboratoare, transformând întregul stabiliment într-o maşinărie a groazei. În plus, mai era şi lansatorul de rachete în zona General Genomics, care ar putea lansa arma nucleară a teroristului.

Alfred oftă. Pe termen lung, se temea de Iepure la fel ca şi cei mai paranoici dintre analişti, dar, în această seară… dacă oamenii lui Braun făceau exces de zel şi se uitau prea atent, puteau depista operaţiunea lui Vaz ascunsă bine. Deci situaţia trebuia calmată.

Vaz —> Braun, Mitsuri: <sm> Sunt de acord cu analiştii în această privinţă. Da, Iepurele ne-a depăşit aşteptările cele mai rele. A intrat cu forţa în reţeaua noastră. Dar nu are acces la toate informaţiile şi oamenii mei controlează încă transferul de date. Chiar dacă trepăduşii au plecat, au plantat sculele în zona MCog, deci suntem stăpâni pe situaţie. </sm>

Mitsuri —> Braun, Vaz: <sm> Avem control şi la suprafaţă, nu văd nicio urmă de Iepure în zonă. Cel mai important e că </sm> <pauză/>

Deasupra grupului de analişti se aprinseseră luminile roşii de alarmă, plecând de la analiştii statisticieni din echipa MoscovāCapetown. Aceeaşi oameni care descoperiseră mai multe comploturi de-a lungul timpului. O sursă credibilă… şi susţineau că imaginile din aripa de nord a lui GenGen erau corupte. Dar nu erau imaginile pe care le trimisese Alfred. Colegii lui descoperiseră mânăriile altcuiva.

Acum statisticienii aveau prioritate în echipa de analiză. O mie de specialişti care în urmă cu o secundă urmăriseră o mulţime de alte probleme erau, în acest moment, cu ochii pe aceleaşi date venite de la General Genomics. Toate computerele şi procesoarele care până acum făcuseră o miriadă de alte operaţii începură să coreleze datele de la senzorii din laboratoare. Era ca şi cum inteligenţa indo-europeană ar fi fost o pisică uriaşă trezită dintr-odată în stare de alertă, ascultând şi urmărind orice semn din partea pradei.

Doar într-o singură zonă camerele erau offline, dar celelalte aveau imaginile alterate subtil. Inadvertenţele erau împrăştiate peste întreaga arie controlată de Alianţă… dar analiştii începură să confirme teoria celor de la MoscovāCapetown. O siluetă înşelătoare se deplasa rapid în zona laboratoarelor.

A-ha! Timp de o secundă se zări imaginea fetei ăleia Gu. Analiştii se repeziră pe coordonatele acelea şi extraseră două seturi de zgomote de paşi din liniştea aparentă. Deci domnul Iepurilă avea trupe în teren.

Mitsuri —> Braun, Vaz: <sm> Nenorocitul acela de urecheat. Nu ne putem descotorosi de el. Îl dai afară pe uşă, el intră pe geam, îl arunci pe geam, el intră pe uşă. </sm>

Pentru o secundă, conversaţia rămase în suspans. Apoi:

Braun —> Mitsuri, Vaz: <sm> Eu pot să-l opresc. Pot să închid Credit Suisse.</sm>

Altă pauză. Lungă. Da. Descoperirea lui Günberk – autoritatea primară de certificare a Iepurelui. Orice operaţiune tehnică, în lumea modernă, de la pilotarea celui mai mare avion până la transferul datelor dintr-o partiţie în alta a computerului, se reducea la schimbul de certificate de încredere, prin impunerea Legii pentru Protejarea mediului virtual. Şi deasupra tuturor acţiunilor Iepurelui, prin bilioane de căi necunoscute, se ajungea la o singură sursă, care era Autoritatea de certificare Credit Suisse. Revocarea acestei autorităţi l-ar dezarma pe Iepure. Ar fi ca şi cum i-ai distruge unui individ calea de a-şi accesa propriul dosar personal, nelăsându-i nimic altceva decât ce avea în tărtăcuţă (asta dacă nu cumva Iepurele era

inteligenţă artificială, caz în care nu ar mai rămâne nimic din el). Dar pagubele colaterale ar fi imense. Închiderea unei autorităţi de certificare renumite era o armă metaforică de distrugere în masă. Iar acum, părea să fie singura lor soluţie.

Braun —> Mitsuri, Vaz: <sm> Iepurilă trebuie oprit cu orice preţ… deja am început pregătirile. Credit Suisse va începe revocarea globală a certificatelor în cincisprezece secunde. </sm>

Mitsuri —> Braun, Vaz: <sm> Îmi pare rău, Günberk</sm>

În următoarea jumătate de oră, zece la sută din sistemul de încredere va pica în haos. Efectele se vor face simţite peste tot în lume. Indiferent care avea să fie evoluţia şi finalul misiunii, pentru Günberk Braun această greşeală însemna sfârşitul carierei sale.

Un alt gen de eşec îl ameninţa şi pe Alfred Vaz. Una din năzuinţele arzătoare ale lui fusese să-i închidă gura Iepurelui, dar acum *nu e momentul oportun!* Alfred se uită iar peste imaginile din General Genomics. Doborârea Iepurelui însemna eliminarea tuturor timpilor morţi din schemă. *Şi am nevoie de timp ca să-mi acopăr urmele*. Era nevoit să ia măsuri de urgenţă: introducerea a încă două echipe secrete online. Una va folosi capcana cu musculiţele de oţet ca să-l anihileze pe Iepure. Cealaltă echipă va distruge laboratorul din interiorul laboratorului la care Alfred lucrase ani buni. Dar mai aveau o misiune, aceea de a trimite comoara cea mai de preţ a laboratorului său prin lansatorul UP/Ex.

Pentru Alfred Vaz, mai era posibilă o cale de ieşire.

Cel mai bătrân Gu şi cel mai tânăr Gu se îndreptau spre ieşirea din sud a cavernei Huertas. În spatele lor, containerele cu hârtie şi intrarea din nord erau cufundate în întuneric. Conul de lumină constant deasupra lor nu bătea decât pe o rază de cinci metri.

— Cât mai avem până intrăm pe teritoriul duşmanului? întrebă Robert.

Miri îşi duse un deget la buze. Gesticulă şi literele plutiră în câmpul lui vizual.

Miri —> Robert: <sm> Pdf-ul tău spune că Omul rău nu controlează decât o mică parte din laboratoarele de la GenGen. Dar ne pot auzi

peste tot, deci vorbim numai în scris. </sm>

Robert bâjbâi după cutia de la curea. Tastatura era OK, dar tastatul mergea greu. Toate şmecheriile pe care le învăţase de la Juan erau aproape inutile fără purtabil.

Robert —> Miri: <sm> OK. </sm>

Miri nu făcea aproape niciun zgomot când mergea şi Robert încercă să o imite. De fapt, cu Winston şi ceilalţi plecaţi, era o linişte de mormânt în laboratoare. Poate chiar erau chiar singuri, cum spusese Străinul Misterios, feriţi de ochii prietenilor şi ai duşmanilor deopotrivă.

Miri probabil citea în timp ce înaintau. Primi un mesaj nou.

Miri —> Robert: <sm> Eu nu ştiam despre „Alfred“. </sm>

Interesant că nu o interesa cine era Străinul Misterios.

Robert tastă chinuit câteva cuvinte.

Miri —> Robert: <sm> Ce ptem s fcem? </sm>

Miri —> Robert: <sm> Păi, avem lista de la Deşteptul lui peşte. </sm>

Gesticulă în aer şi o pagină din pdf-ul Străinului îi sări în faţă.

Pagina 17

Ce puteţi face să-i veniţi de hac lui Alfred

În primul rând, nici măcar eu, prietenul vostru misterios, nu ştiu exact ce are Alfred de gând (dar mor de curiozitate să aflu). Iată mai jos câteva ipoteze.

(1) Alfred vrea să arunce în aer laboratoarele, terorism clasic. Dar nu credeţi că s-a chinuit cam mult, când putea rezolva problema mult mai simplu? Ar fi o risipă crasă de mână de lucru şi talent! Dacă ăsta e planul, veţi fi eroii zilei, ajutoarele mele, să dezamorsăm cutiuţele pe care le-aţi montat cu atât elan… dar mă tem că faima voastră va fi postumă. Sincere condoleanţe!

(2) Omul vrea să saboteze unele componente ale laboratorului, poate în vreun fel care nu va fi evident pe moment, ci mult mai târziu, când se vor declanşa dezastrele. Ceea ce e la fel de prostesc ca şi punctul (1).

(3) Tipul vrea să instaleze (sau să acopere) ceva soft inteligent care să-i permită accesul sau chiar controlul asupra unor studii făcute în partea de laborator pe care tu, Robert, ai infestat-o pentru el. Ceea ce ar fi super tare, e varianta mea preferată (vezi discuţia despre musculiţele de oţet de la Capitolul 3). Din păcate pentru Alfred, mă îndoiesc că un asemenea elefant în mijlocul laboratorului va trece neobservat de roiurile de analişti care se vor repezi asupra laboratoarelor curând. În acest caz, voi aveţi misiunea de a pune mâna pe tot ce găsiţi şi Alfred încă nu a apucat să ascundă.
(4) În cazul eşecului de la punctul (3), sau poate chiar ca plan original, Alfred vrea să profite de eforturile moşilor conspiratori şi să extragă din laborator materiale interesante.

[Diagrama sistemului transport pneumotubular]

[Foto: Lansator UP/Ex]

Cu ce scop? Păi, o posibilitate ar fi banalul terorism… dar cel mai probabil într-un scop ciudat şi foarte interesant. Sunt pe deplin încredinţat să pot identifica ţelul final, iar voi – mânuţele mele loiale – veţi împiedica, fizic, la faţa locului, încărcarea şi expedierea datelor.

Pentru moment, suntem în beznă totală. Dar odată ce intraţi în zona General Genomics, voi putea intra din nou în legătură cu voi. Fiţi cu ochii în patru, nu scoateţi niciun pâs şi uitaţi-vă după mine pe cer!

Până termină Robert de citit, văzu că Miri îi scrisese şi ea.

Miri —> Robert: <sm> Tipul e un monument de modestie. </sm>

Robert zâmbi cu gura până la urechi. Apoi reciti mesajul ei a doua oară. Apoi se gândi la toate conversaţiile pe care le avusese cu Sharif, la toate personalităţile lui enigmatice, Adevăratul Sharif, Străinul Sharif… sefistul Sharif. *Vai, Dumnezeule mare!*

Robert —> Miri: <sm> cat dn sharif ai fst?</sm>

Miri se uită imediat la el şi pe moment toată intensitatea trăsăturilor ei se pierdu într-un zâmbet minunat.

Miri —> Robert: <sm> Nu sunt sigură. Uneori eram toţi trei amestecaţi. Atunci era aproape distractiv, ascultându-i pe ceilalţi ce întrebări îţi puneau şi ce răspundeai tu. Dar cel mai des, Deşteptul lui peşte mă scotea afară şi nu rămânea decât el. </sm>

Robert —> Miri: <sm> Străinul Misterios </sm>

Miri —> Robert: <sm> Tu chiar aşa îl strigi? De ce? </sm>

Robert —> Miri: <sm> da </sm>

Pentru că mi-a promis o minune. Dar nu scrise asta.

Miri —> Robert: <sm> Eu cred că fără noi nu face nici cât o ceapă degerată. </sm>

Erau în continuare învăluiţi în beznă, cu excepţia conului lor de lumină, dar acum camera se îngustase. Se aflau în apropierea tunelului suspendat.

Robert —> Miri: <sm> când ajung ai tăi aici? </sm>

Practicile de spionaj erau răspândite peste tot în lume: copii care să-i pândească pe ceilalţi din casă şi să-i toarne securiştilor se găseau din abundenţă. Mult mai simplu când chiar mama şi tata sunt securişti.

Miri —> Robert: <sm> Nu ştiu, eu n-am vorbit cu ei. </sm>

Unde e Fratele cel mare când ai nevoie de el?! Pentru o clipă, Robert nu ştiu ce să spună.

Robert —> Miri: <sm> De ce? </sm>

Miri se opri locului şi îl străpunse cu privirea aceea încăpăţânată pe care o cunoştea atât de bine.

Miri —> Robert: <sm> Fiindcă eşti bunicul meu. Ştiu că nu ai vrut niciodată să-mi faci vreun rău. Ştiam că te chinuiai mult atunci. Şi că Bob se înşală în privinţa ta. Deci m-am gândit că, dacă te ajut pe altă cale, o să te faci bine. Şi te-ai făcut bine, nu? </sm>

Robert reuşi să încuviinţeze din cap. Miri se întoarse şi o porni mai departe.

Miri —> Robert: <sm> Dar am greşit. Am crezut că singura noastră problemă e Deşteptul lui peşte. Mă gândeam că oriunde plănuiaţi să intraţi, vor porni imediat alarmele… şi dacă eram şi noi cu voi, vă ajutam. Acum Juan e </sm>

Şovăi, apoi se întoarse şi îl strânse cu putere de mână.

Miri —> Robert: <sm> Juan e rănit grav. </sm>

Mâna lui era în mâna lui Miri. Nu contează, oricum nu ştia ce să-i scrie înapoi. Îi strânse şi el mâna ca răspuns.

Miri —> Robert: <sm> Dar doamna Xiang e pe undeva pe aproape. Ea va suna după ajutor. Şi domnul Blount ar trebui să sune la Poliţie. Între timp, trebuie să ne descurcăm noi doi aici. </sm>

Aproape fiecare propoziţie scrisă de Miri era o veste nouă pentru Robert. Dacă ar fi putut vorbi sau tasta mai repede, i-ar fi pus o sută de întrebări. Juan? Xiu Xiang? Miri? Atâţia prieteni, făcând atât de multe pentru a salva un prost bătrân şi tovarăşii lui, alţi moşi nătăfleţi.

Pământul se arcui sub picioarele lor. Treceau iar prin tunelul aerian, înapoi în General Genomics.

28

MODEL ANIMAL?

Chiar şi într-o zi mai lentă, mii de certificate erau revocate în fiecare oră. Majoritatea revocărilor erau ultima fază a unui proces complicat şi neplăcut de: depistare a fraudei, executare a ordinului judecătoresc şi blocare a banilor. Doar o mână din aceste revocări erau cascade scurte de tranzacţii blocate, implicând un singur individ şi autoritatea lui imediată de certificare, sau o companie mică şi autoritatea de certificare. Poate o dată pe an avea loc o cascadă spectaculoasă, de obicei când o companie ajungea pe mâna unor creditori neînduràtori şi ordinul judecătoresc era expediat unei autorităţi de certificare de mijloc. Şi mai rar, o revocare putea fi parte dintr-o acţiune militară, cum ar fi căderea Osetiei de Sud. Teoretic, protocoalele de revocare funcţionau între autorităţile importante, dar, până în această noapte, nicio autoritate primară nu emisese un ordin de revocare global. Şi Credit Suisse era una din cele mai importante autorităţi de certificare din lume. Majoritatea afacerilor le făcea în Europa, dar certificatele emise formaseră o reţea întortocheată de o imensă complexitate pe întreaga planetă, afectând interacţiunile unor oameni care nu vorbeau nicio limbă europeană.

În această seară, toţi clienţii aveau să fie afectaţi. Revocarea cerificatelor se răspândi sub formă de mesaje de „Timeout“ de la autorităţile intermediare şi – în cazurile urgente – sub formă de notificare directă. În

Europa, avioanele şi trenurile se opriră încetişor, fără să cauzeze niciun accident sau catastrofă. Se înregistrară un miliard de mesaje de eroare şi serviciile de urgenţă acţionară – cu mai mult sau mai puţin succes.

Ministerul Apărării Naţionale al Statelor Unite observă erorile de validare a certificatelor şi creşterea prejudiciilor colaterale. Grupurile de analişti din Statele Unite luară legătura cu celelalte mari puteri şi se consultară, conform protocolului de urgenţă semnat cu ani în urmă. Ministerul Apărării din China, serviciile secrete indo-europene şi Ministerul Apărării din SUA căzură de acord că aveau de a face cu un dezastru de categoria unu, care putea fi o eroare foarte gravă de software sau un atac terorist de tip nou.

În unele cercuri ale inteligenţei indo-europene se ştia mai bine despre ce este vorba. Chiar foarte bine.

Braun —> Mitsuri, Vaz: <sm> Deci am făcut-o. A avut vreun efect asupra lui Iepurilă? </sm>

Până acum se înregistraseră puţine invalidări în Universitate, doar câteva certificate în timeout. Dar suficient ca să afecteze cursul serii: mulţimile încă nu remarcaseră nicio schimbare, dar revolta de la Bibliotecă se apropia de un final abrupt şi ruşinos. Chiar mai mult decât ghiciseră analiştii, Iepurele fusese în spatele evenimentelor din această seară şi acum avea să dispară în neant.

În laboratoare, Iepurele fusese un intrus aproape invizibil, deci nu era uşor să confirmi absenţa acelei prezenţe atât de discrete, dar Alfred primi avizul analiştilor:

Vaz —> Braun, Mitsuri: <sm> Mesajele de eroare încep să apară, dar nu la noi în zonă. Iepurilă încă bântuie pe aici, dar pierde din flexibilitate. </sm>

Braun —> Mitsuri, Vaz: <sm> Pierde flexibilitate? La naiba, ne trebuie ceva mai mult decât atât. Cei doi agenţi ai lui ce fac, unde sunt? </sm>

Vaz —> Braun, Mitsuri: <sm> Au plecat din zona noastră. </sm>

Ceea ce nu era chiar adevărat, dar Alfred le dăduse ceva de făcut celor doi Gu şi Iepurelui.

Acum mai am nevoie doar de câteva minute.

Iepurele era sub presiune. Întotdeauna îşi spusese că lucrează cel mai bine sub presiune… deşi, de obicei, presiunea nu era atât de imediată, nici adversarii lui atât de puternici şi serioşi. În afară de câţiva analişti neînsemnaţi, Iepurele nu cunoştea pe nimeni din partea indo-europeană care să râdă la vreo poantă.

Iepurele urmărea mai multe camere de luat vederi în porţiunea de laborator pe care Alfred o luase în stăpânire. Oamenii lui tocmai intraseră în zona respectivă în urmă cu câteva minute; poate de aceea se panicase duşmanul atât de tare încât să declanşeze atacul revocărilor. O parte (mică şi în continuă scădere) din mintea lui era absorbită de minunatul spectacol de la Bibliotecă. Scoase un oftat. Alfred&Co n-ar fi ghicit niciodată legăturile lui cu Jurasicii şi pe de altă parte… Cine ar fi crezut că-i vor descoperi slăbiciunea pentru Credit Suisse? Sau că Uniunea Europeană are asemenea putere asupra unei autorităţi de certificare dintr-o ţară suverană?… Sau că propriul lui spaţiu de manevră nu era atât de larg pe cât crezuse până acum câteva minute?

Iepurele mai avea şi alte autorităţi de certificare, dar niciuna atât de puternică precum Credit Suisse. Celelalte certificate îi mai asigurau câteva minute. Când nu mai funcţionau, avea programe legale care postau apeluri împotriva revocărilor distructive.

Între timp, se concentra pe ghicitoarea pe care i-o furnizase Vaz: Ce avea Alfred de gând? Distrugere în masă? Furt intelectual? Iepurele începu să se înfurie. Se mulţumise doar să tragă cu ochiul la operaţiunea secretă a lui Alfred. Dar acum, hei, acum avea de gând să-i fure tot. Începând cu gâzele de oţet. Urecheatul se întoarse spre ajutoarele lui.

Robert îşi amintea zona aceasta, erau înapoi în inima ţinutului General Genomics, cu rânduri nesfârşite de dulapuri metalice, pădurea de cristale

care le conecta între ele şi tuburile pneumatice. De deasupra se auzeau zgomote parcă cineva ar fi strivit cutii de carton.

Pdf-ul Străinului avea explicaţii pentru abrevierile printate pe laturile dulapurilor: Dros MCog.

Robert —> Miri <sm> Musculiţe de oţet? </sm>

Aici era locul în care montase aproape o treime din cutiile pe care le avuseseră cu ei, după ce se căţărase peste şi între dulapuri.

Robert —> Miri <sm> Da. Ai citit ce scrie Deşteptul lui peşte despre ele? Eu nu cred ce spune el acolo </sm>

— Hei, fratele meu!

Apăruse Străinul Misterios, cunoscut şi ca Deşteptul lui Peşte. Faţa îi era deja un verde fosforescent, care strălucea în întunericul încăperii. Faţa era a lui Sharif, dar zâmbetul lăţit până la urechi era inuman.

— Vorbiţi nestingheriţi, Alfred deja ne-a depistat aici în urmă cu câteva minute.

Străinul se uită de jur împrejur, ca şi cum s-ar fi aşteptat să zărească pe undeva duşmanul.

— Deci pe mine acum mă doare-n cot dacă vă aude pe voi. Sau pe mine! Ce mai poţi să-mi faci, Alfred? Îmi închizi gura, dar mai rezist încă un minut, două. Ah, bănuiesc că ai putea să-ţi închizi tu manevrele aici şi atunci m-ai închide şi pe mine.

Se uită înapoi la Robert şi Miri şi continuă pe o voce joasă.

— Dacă mă închide, înseamnă că e chiar disperat. Dar n-o să-l ajute cu nimic, fiindcă voi încă aveţi pdf-ul de la mine. Voi încă veţi fi aici să-i distrugeţi planurile subversive.

Străinul le făcu semn cu mâna să-l urmeze.

— Aţi ajuns până la paragraful unde explicam ce se petrece aici?

Arătă înspre dulapuri.

— Biologie moleculară cognitivă. MCog. Oamenii lui Alfred au creat modelul animal ideal pentru cercetarea lor.

— Musculiţele de oţet? întrebă Robert.

— Eu nu cred o iotă, zise Miri. Musculiţele nu gândesc, ce puteţi tu sau „Alfred“ să faceţi cu ele?

Străinul scoase un hohot de râs dispreţuitor şi Robert observă că Miri se întorsese imediat spre el, sfidător. Hm, poate ea se descurca mai bine cu acest manipulator decât Robert. La urmei urmei, Miri nu avea nevoie disperată de ajutorul lui.

— Ah, Miri, tu citeşti, dar nu înţelegi nimic. Dacă ai avea acum acces la o reţea mai mare şi câteva sute de ore în care să studiezi problema, poate ţi-ai face o idee că biologia moleculară depinde mai mult de analiză şi studierea datelor decât de clasa din care face parte organismul studiat. În aceste *Drosophila melanogaster alfredii* – aşa se cheamă, Alfred? – avem căile metabolice care stau la baza cogniţiei animale.

Acelaşi lucru scria şi în pdf. Se întoarseră după un colţ şi văzură de unde veneau sunetele.

— *Voilà*, musculiţele lui Alfred, acum împachetate frumos în insectare pentru a fi expediate.

Chipul şi corpul Străinului semănau din ce în ce mai puţin cu Shariful original.

— Trebuie să mărturisesc – eu ştiu ce sunt aceste insectuţe, dar nu ştiu ce are Alfred de gând cu ele. Desigur, există o grămadă de boli minunate – boli cognitive? – care pot rezulta din aceste studii. Sau poate vrea s-o ia înaintea producătorilor de droguri recreaţionale! Sau poate e pasionat de manipulare în masă. Însă, ce ştiu eu este că…

Cofrajele cu musculiţe erau pliate pe o masă imensă, apoi introduse în nişte cilindri pentru transport care apoi se rostogoleau de-a lungul mesei, trecând prin corpul lipsit de consistenţă al Străinului. După câteva secunde în care nu băgă de seamă ce se întâmplă, sări „speriat“ într-o parte.

— Însă ce ştiu eu este că încearcă să le expedieze undeva, să le scoată de aici.

— Sau aşa crezi tu.

— Ei, domnişoara Miri, crede-mă. L-ai *cunoscut* pe Alfred. El e nenea care a încercat să-l omoare pe Juan Orozco. Tipul e un nebun din ăla

malefic. Verifică etichetele de pe pachete dacă nu ai încredere în ce spun eu.

Da. Etichetele UP/Ex cu destinaţiile încriptate. Primul cilindru alunecă de pe masă în cel mai apropiat tub pneumatic.

Acum Străinul ţopăia panicat de pe un picior pe altul:

— Voi sunteţi singurii care puteţi salva umanitatea! Aruncaţi cilindrele în tăvile de jos, nu-l lăsaţi pe Alfred să câştige!

Miri păru convinsă, se repezi la masă, scoase pachetul din tub şi îl aruncă înspre Robert. El îl prinse, apoi şi pe următorul şi pe următorul, până avea braţele pline de cilindre cu musculiţe de oţet. Norocul lui că pachetele erau uşoare. Imaginea Străinului rămase blocată pentru o secundă, apoi reveni, animat.

— Bravo, excelent lucrat!

Făcu un semn cu mâna spre ziduri.

— Ai văzut, Alfred? Nu e bine să te pui cu Iepurilă!

Iepurilă? Creatura se întoarse înapoi cu faţa spre ei, şi chiar semăna cu un iepure.

— Am câştigat! Ăăă… am salvat omenirea!

Imaginea începuse să se încline într-o parte.

— Fir-ai tu să fii, Alfred! Mă închide bucăţică cu bucăţică. Poate ar trebui să ies din scenă teatral, murind!

Şi se învârti scoţând gemete jalnice, în timp ce corpul i se dezintegra. Stătu o vreme nemişcat, apoi se întoarse către Robert, care încă mai ţinea pachete în braţe.

— Ah, nu lăsa cilindrele să iasă de aici netratate. Pune-le în tăvile de dedesubt.

Robert nu se mişcă.

— Vorbesc serios, zise Străinul pe un ton devenit dintr-odată foarte serios. Dacă insectele conţin viruşi, sunteţi în punctul zero. Tăvile de jos trimit pachetele spre un incinerator.

Miri dădu din cap.

— Nu, prin tăvile de jos se ajunge tot la lansatorul UP/Ex.

— Uită-te pe harta pe care v-am dat-o, prostuţo. Harta.

— M-am uitat pe harta *mea*, pe care o am de azi după-amiază, zise Miri cu un zâmbet triumfător.

După două secunde de lag în care nu se mişcă, creatura se întoarse şi se uită fix în ochii lui Miri.

— Miri Gu, te urăsc. Răutate mică. Până să apari tu lucrurile mergeau unse, dar trebuia neapărat să te amesteci tu. O să mi-o plăteşti.

Pe urmă începu să ţipe:

— Până atunci, Alfred, eşti un om mort! Dacă pic eu, pici şi tu! Trag alarma! Sunt…

Figura rămase blocată. Pentru o clipă se aşternu tăcerea, apoi Robert auzi un singur cuvânt abia şoptit, venind parcă de foarte departe:

— …ajutor.

Apoi dispăru. Robert şi Miri se uitară unul la celălalt. Erau doar ei doi în tot laboratorul.

— Crezi că de data asta chiar a plecat, Miri?

— Nu… ştiu.

Miri —> Robert <sm> Dar dacă Deşteptul lui peşte nu a minţit de la cap la coadă, înseamnă că tipul ăla Alfred mai e pe aici, pe undeva. </sm>

Cu voce tare, spuse timid:

— Poate ar trebui să stăm aici să aşteptăm Poliţia.

— OK.

Miri se aşeză în fund pe podea. Rămase tăcută pentru câteva minute. Robert lăsă pachetele pe jos şi scrută în jur prin întuneric. Teoretic, nu mai era niciun duşman prin preajmă. Ce putea face „Alfred“ cu musculiţele de oţet? Ce putea tipul să le facă lor, lui Miri şi lui Robert?

Miri —> Robert <sm> S-a schimbat ceva aici. </sm>

Robert o întrebă din priviri. Miri desenă o săgeată aurie spre coridorul de unde tocmai veniseră.

Miri —> Robert <sm> Am înregistrat tot ce am auzit împrejur când te căutam. Ceva nou se întâmplă, pare a fi în zona unde sunt cobaii. Aţi făcut ceva pe acolo? </sm>

Se ridică încet în picioare.
Robert începu să tasteze.
Robert —> Miri <sm> Aclo am montat ce mai mre part dn echpment. </sm>
Miri se uită la el.
Miri —> Robert <sm> Sunetele seamănă cu cele pe care le-am auzit mai devreme aici. Cineva împachetează ceva pentru expediere. </sm>

29

DR. XIANG PREIA FRÂIELE

Günberk, Keiko şi Alfred aveau fiecare grupul lui de analişti. În urmă cu zece secunde, aceşti analişti căzuseră cu toţii de acord: Iepurele nu mai era un pericol activ, nici în teren, nici în reţea. Unii dintre ei nu erau de acord cu acest diagnostic, dar se temeau mai degrabă de eventualele prejudicii colaterale.

Braun —> Mitsuri, Vaz: <sm> Slavă cerului, am oprit monstrul. </sm>

Mitsuri —> Braun, Vaz: <sm> Şi avem şi datele pentru care am venit. E timpul să ieşim naibii de aici! </sm>

Le dădu o schemă mărită a planului de urgenţă. Erau foarte aproape de a fi descoperiţi. Deocamdată, până când obţineau rezultatele investigaţiei, aveau nevoie să-i ţină pe americani deoparte.

Alfred le prezentă graficul ultimei extracţii, cu timpii modificaţi, cât să-i permită lui să termine de expediat mostrele.

Mitsuri —> Braun, Vaz: <sm> Opt minute? Atât de mult? </sm>

Keiko avea încă lucrurile sub control în zona de nord a laboratoarelor. Şi imaginile din zona Bibliotecii arătau că magnaţii de la Bollywood mai erau încă în preajmă… dar afacerea degenerase în violenţe între suporteri, genul de incidente care duceau la intervenţia directă a Poliţiei. Acum era uşor să-l infiltreze pe Alfred printre oamenii de la Bollywood, dar, mai târziu, ar putea deveni imposibil.

Vaz —> Braun, Mitsuri: <sm> Mă mişc cât de repede pot, Keiko. </sm>

Mitsuri —> Braun, Vaz: <sm> Foarte bine, fiindcă mai mult de cinci minute nu mai pot garanta. </sm>

Alfred zâmbi văzând-o pe Keiko panicată. Ea şi Günberk vor face tot posibilul să-i salveze pielea. Şi, într-un fel, haosul era bine-venit. Una din cele mai mari probleme pentru Alfred era să-i ducă de nas pe Keiko şi Günberk. Expedierea mostrelor ar fi fost imposibilă dacă cei doi n-ar fi fost preocupaţi cu altceva. Trecură două minute. Trei. Echipa lui secretă aproape terminase muşamalizarea operaţiunilor lui. Actualizaseră logurile pentru a satisface analiştii americanilor şi ai Alianţei, iar acum lucrau la o mică secţiune din zona *Mus musculus*, unde era adevăratul lui model animal. Alfred sărea de la o cameră de supraveghere la alta, deasupra dulapurilor, pentru ultimele verificări. Nu putea lua decât câţiva cobai, restul de mostre erau distruse de echipa sa. Acum scoaseră mostrele şi le pregătiră pentru expediere. Alţii trimiteau cutiile care să intre în tuburi. Încăpeau cam… şase sute de şoareci în fiecare cutie.

Mitsuri —> Braun, Vaz: <sm> Reţeaua publică pică.</sm>

Vaz înjură şi aruncă o privire spre stadiul operaţiunii. Nu reuşeau nici pe departe să se încadreze în termenul-limită al lui Keiko.

Braun —> Mitsuri, Vaz: <sm> Pică întregul sistem. Iepurilă ne-a făcut-o. </sm>

Dar analiştii săriră în sus cu ipoteze contrarii. Erori de acest gen se petreceau de câteva ori pe an în câte un loc din lume, preţul pe care îl plătea lumea civilizată pentru complexitatea ei. Dar o suspiciune şi mai sinistră începu să se facă simţită: că această nenorocire era unul din efectele revocării certificatelor Credit Suisse. Poate că Iepurele putuse organiza revolta tocmai pentru că el controla reţeaua, iar acum, când certificatele lui fuseseră revocate, avea loc un efect de domino care afecta întreaga structură.

Mitsuri —> Braun, Vaz: <sm>Alfred! Strânge-ţi lucrurile şi ieşi de acolo!</sm>

Cel de-al doilea şi al treilea container va fi gata într-o secundă. Alfred se uită la statusul lansatorului. Ajunsese aproape de zona MCog. Cel mai important era că funcţiona perfect, neafectat de criza de afară. Setă destinaţia Guatemala – şi alese o rachetă pe care o implantase în urmă cu câteva săptămâni, destul de puternică să ajungă în afara spaţiului aerian al Statelor Unite.

Vaz —> Braun, Mitsuri : <sm> Mai am nevoie de un minut. OK? </sm>

Mitsuri —> Braun, Vaz :<sm> Încerc. </sm>

Analiştii de la suprafaţă munceau din greu la estimări, probabilităţi şi evoluţii. Mii de schimbări se petreceau în peisajul Universităţii, acolo unde operaţiunea indo-europeană avea influenţe. Oamenii de la Bollywood încă erau acolo.

Alfred se concentră înapoi asupra laboratoarelor. Al doilea pachet era încărcat. Primul pachet deja era pe tubul pneumatic, luându-i pe micii pasageri înspre lansator.

Alfred îngheţă. Cei doi Gu plecaseră din zona insectelor. Sesiză o mişcare într-o altă fereastră, la marginea zonei cu cobai. O fată şi un bărbat alergau într-acolo. Nu reuşise să-i păcălească.

Alfred se aplecă în faţă. OK. Un minut. Ce-ar putea face oamenii lui în acest minut?

Căruciorul cu rotile al Lenei nu era tocmai potrivit pentru o excursie la munte. Se descurca destul de bine pe asfalt, binişor la deal, Xiu încercă să ţină pasul. Dar acolo unde asfaltul avea gropi, urcuşul devenea anevoios şi foarte lent.

— Se vede şoseaua, Lena?

Ecranul computerului ei era la fel de întunecat ca noaptea.

— Nu. Cred că a închis cineva reţeaua în vârful dealului. Sau poate din cauza revoltei de la Bibliotecă.

O luă prin mijlocul şoselei.

— Sst! Se îndreaptă spre noi!

Îi făcu semn lui Xiu să vină mai în faţă.

— Cum facem să-i oprim? Într-un fel sau altul, trebuie să aflăm ce se întâmplă.

— Şi nu te vede Robert?

— La naiba! înjură Lena prinsă în dilemă.

— Du-te înapoi pe marginea şoselei, încerc eu să-i opresc.

— Of! protestă Lena, dar se retrase într-o parte.

Xiu stătu nemişcată un moment. Se auzeau zgomote în depărtare de pe autostradă. Din vârful dealului se desluşeau parcă nişte incantaţii. În apropiere cântau insectele, simţea briza răcoroasă a nopţii, vedea şoseaua şerpuind printre bolovani. O lumină se apropia de ele.

— Îi aud, Xiu.

Şi Xiu auzea roţile scârţâind, acum motorul electric torcând uşor. În cele din urmă, maşina enigmatică ajunse în dreptul unei curbe şi Xiu avu impulsul să se dea la o parte din mijlocul străzii.

Dar nu avea de ce să-i fie teamă, terenul fiind prea accidentat pentru maşini să meargă cu viteză în zonă. Farurile maşinii se apropiau.

— Daţi-vă la o parte! Într-o parte!

Se auzea tare şi foaia din mâna ei fu deodată luminată de lumini de alarmă despre penalităţile în cazul interferării cu interesele Poliţiei Rutiere.

Xiu începuse să cedeze, apoi se gândi: „Dar eu chiar cu Poliţia vreau să vorbesc.“

Făcu semn maşinii să oprească. Vehiculul încetini şi mai mult, apoi făcu un viraj într-o parte şi încercă să treacă prin stânga ei.

— Faceţi loc! La o parte!

— Nu! strigă Xiu sărind în faţa maşinii. Opriţi!

Maşini încetini, dar nu opri.

— La o parte! Faceţi loc!

Şi încercă să treacă pe lângă ea, pe partea cealaltă. Xiu sări din nou în faţă, de data aceasta bătu cu rucsacul în capota maşinii, de parcă ar fi fost cine ştie ce armă. Automobilul se dădu în spate câţiva metri şi se întoarse încet, ca şi cum s-ar fi pregătit să demareze în trombă. Xiu se întrebă dacă, de data aceasta, chiar avea să mai sară în faţă.

Cu fiecare bătaie de inimă, durerea îl săgeta pe Tommie. După un moment, îşi dădu seama că era o veste bună. Înălţă capul şi văzu că era întins pe bancheta din spate a unei maşini. Pe bancheta din faţa lui, Winston şi Carlos.

— Unde sunt Robert şi fetiţa?

— Au rămas în urmă, zise Winston Blount, clătinând din cap.

— Ne-am despărţit, domnule profesor.

— Ah… da.

Îşi aducea aminte.

— Unde e laptopul meu? Trebuie să sunăm la Poliţie.

— Am sunat, Tommie. Totul e în regulă acum, suntem într-o maşină a Poliţiei.

În ciuda confuziei din capul lui, ceva tot nu era în regulă.

— Doar că nu arată deloc ca o maşină a Poliţiei.

— Are toate însemnele, Tommie.

Dar nici Winston nu părea foarte convins. Tommie îşi lăsă picioarele în jos de pe banchetă şi se ridică într-o rână. Durerea îi strânse pieptul şi coborî în braţe. Şi-ar fi pierdut din nou cunoştinţa şi ar fi căzut în nas, dacă nu era Carlos.

— Ţine-mă… ţine-mă sus!

Tommie se uită în faţă. Farurile maşinii erau aprinse. Şoseaua era îngustă şi abruptă, cu bucăţi de asfalt împrăştiate, cum mai vedeai prin unele zone în est sau pe unele porţiuni de-a lungul coastei, un rest de şosea dezafectată. Încetiniră, prin tot felul de văgăuni, se auzeau crengile tufişurilor sălbatice lovindu-se de maşină. Şi, dintr-odată, văzu drept în faţă pe cineva care stătea în mijlocul şoselei. Maşina încetini până ajunse chiar în faţa… era o femeie tânără.

— Faceţi loc. La o parte, repeta întruna maşina lor, încercând să treacă de femeie, când pe o parte, când pe cealaltă. Femeia sărea încercând să-i blocheze. Ţipa ceva, gesticulând, în direcţia lor, cu un rucsac destul de voluminos. Maşina se dădu în spate şi Tommie auzi zgomotul acceleratorului pregătindu-se de ceva drastic. Roţile se învârtiră câteva

grade într-o parte… şi femeia sări din nou în faţa lor! O vedea bine acum, în lumina puternică a farurilor. Avea trăsături frumoase, asiatice… dacă adăugai treizeci de ani peste ele, aveai în faţă autoarea câtorva lucrări dezagreabile despre Securitatea computerelor de la începutul secolului. Era ultima persoană de la care s-ar fi aşteptat să facă o fază de genul „să ne aşezăm în faţa tancurilor în Piaţa Tiananmen“.

Farurile se stinseră. Maşina ţâşni în faţă. Apoi frânele acţionară şi alunecă într-o parte pe marginea prăpastiei. Apoi se auzi o explozie înfundată ca şi cum motorul cedase. Portierele de ambele părţi se deschiseră şi Tommie alunecă într-o parte, în aerul răcoros al nopţii.

— Sunteţi bine, domnule profesor? se auzi vocea lui Carlos venind de undeva din spatele lui.

— Încă n-am murit.

Auzi un zgomot de paşi pe şosea, o lumină pâlpâi într-o mână fină şi femeia vorbi cu glas tare:

— E Winston Blount şi Carlos Rivera.

Apoi continuă, ca şi cum nu vorbea cu ei.

— Şi Thomas Parker.

Se întoarse spre Tommie:

— D… dumneavoastră nu mă cunoaşteţi pe mine, domnule profesor, dar sunt o admiratoare a operei dumneavoastră.

Tommie chiar nu ştiu ce să răspundă.

— Lasă-ne să trecem, zise Winston. Avem o urgenţă.

Fu întrerupt de un sunet de roţi, dar nu venea de la o altă maşină. O voce se auzi din întuneric.

— Unde-i Miri? Unde-i Robert?

— Au rămas înăuntru, răspunse Carlos. Încearcă să-l oprească pe… Ne temem că acolo cineva încearcă să preia controlul asupra laboratoarelor.

Un motor se ambala. Era un cărucior cu rotile, cărând o femeie în vârstă, aplecată în faţă. Dar vocea îi era puternică şi iritată.

— La dracu’. Sistemul de securitate al laboratorului ar trebui să facă asta.

— Sau poate nu, zise Winnie cu un glas de parcă mesteca sticlă. Cineva se pare că a… blocat sistemul de securitate. Am sunat la Poliţie, care a venit, şi uite ce-aţi făcut!

Arătă înspre maşina din care tocmai ieşiseră, înţepenită pe jumătate deasupra prăpastiei.

Tommie se uită la automobil.

— Nu, zise, asta e falsă. Sunaţi dumneavoastră la Poliţie, vă rog.

Căruciorul cu rotile veni mai aproape.

— Încerc! Dar se pare că suntem într-un fel de zonă moartă. Ar trebui să coborâm de aici şi să vedem cum ne putem descurca jos.

— *Dù*, zise Carlos.

Se uita de jur împrejur cu uimire, cum se uită puştii când nu le mai merg lentilele de contact.

Redutabila madam doctor Xiang îşi flutură lanterna, lumina şi întunericul alunecând în jurul ei. Ciudat. Se mişca de parcă n-ar fi fost sigură pe ea însăşi. Xiu Xiang era unul din adevăraţii indivizi răi ai epocii actuale, sau măcar unul din oamenii care făcuseră posibilă urcarea la putere a indivizilor răi. Dacă te uitai la ea, nici n-ai fi bănuit. Stinse lanterna şi stătu nemişcată câteva clipe.

— N… nu cred că suntem într-o zonă moartă.

— Ba cum să nu! sări Winnie. Eu am purtabil şi nu văd altceva decât vederea reală. Trebuie să ieşim pe autostradă sau măcar undeva în apropiere.

Acum Tommie îşi aminti ce spusese nepoata lui Gu, poate nodurile locale fuseseră virusate. Dar Xiang avea altă teorie.

— Vreau să spun că peste tot a picat reţeaua, nu doar în zonă. Ascultaţi.

— Nu aud nimic!… Ah.

Se auzeau sunete obişnuite, probabil insecte, ecouri de urlete peste dealuri, OK, acelea trebuie să fi fost diversiunea cu cercurile virtuale. Se auzi un oftat slab, dar distinct, ca o ultimă suflare. Tommie nu mai auzise niciodată până acum un asemenea sunet, însă ştia ce înseamnă.

— Întregul sistem e la pământ.

— Toată reţeaua? Nu mai merge nimic? întrebă Carlos cu un glas îngrozit.

— Dap. Inima lui Tommie o lua iar razna. *Dă Doamne să mai trăiesc până aflu ce se întâmplă!*

Vocea din căruciorul cu rotile spuse:

— Chiar dacă nu reuşim să luăm legătura cu nimeni, cineva o să ne observe lipsa.

— Sau poate că nu.

Tommie simţi că rămâne fără aer. Dacă pana de reţea era întinsă pe o suprafaţă atât de mare, ca şi cum ar fi o catastrofă naturală… măi, să fie… înseamnă că undeva se întâmpla ceva super serios.

— Şi noi suntem legaţi de mâini şi de picioare, zise Winston.

— Sau poate că nu, îl imită Xiu pe Tommie, doar că vocea ei era distantă, gânditoare.

Aprinse lanterna şi o îndreptă spre rucsacul pe care îl avusese în mână acum câteva minute.

— Ora de atelier este foarte educativă, acum poţi face atâtea lucruri interesante!…

— Dap, şi toate sunt legale, reuşi Tommie să răspundă.

Xiu Xiang râse încet.

— Dar pot fi folosite împotriva lor înşile, mai ales dacă părţile nu ştiu ce face întregul.

Mulţi dintre vechii prieteni ai lui Tommie vorbeau la fel, dar, de cele mai multe ori, erau doar vorbe goale. Doar că acum era Xiu Xiang. Scoase din geantă un gadget grosolan. Arăta ca o cutie de cafea de pe vremuri, deschisă la un capăt. Ţinu cutia în dreptul foii de hârtie:

— Multe din gadgeturile pe care le-am adus cu mine încă mai funcţionează, doar că nu găsesc destule noduri cât să facă o rută. Dar la nord de unde ne aflăm acum este o bază militară uriaşă.

— Baza militară Pendleton este cam la cincizeci de kilometri distanţă, în direcţia aia.

Era vocea din căruciorul cu rotile. Probabil le şi indicase încotro, dar Tommie nu vedea.

Xiang îşi plimba cutia de cafea pe cer dintr-o parte în alta.

— Asta e nebunie curată, zise Winston. De unde ştii că există noduri în raza ta vizuală?

— Nu ştiu. Eu acum trimit semnale luminoase pe cer. Chem puşcaşii marini.

După care se întoarse şi vorbi cu foaia ei de hârtie.

Bob Gu şi puşcaşii lui îşi petreceau mai mult timp la antrenamente decât în luptă sau în misiuni de observare. Instructorii erau cunoscuţi de toată lumea ca fiind mari amatori de scenarii imposibile, la care mai adăugau un ingredient două şi mai incredibile.

În seara aceasta, realitatea depăşea chiar şi cel mai nebunesc scenariu.

Alice fusese mutată la terapie intensivă. Bob s-ar fi dus cu ea, dar ştia că atacul venise din partea duşmanului şi nu avea să fie ultimul.

Analiştii întinseseră noi fire şi câteva zeci de noi conexiuni: autoritatea de certificare Credit Suisse tocmai se prăbuşise, un dezastru major pentru Europa. Revocarea certificatelor va avea efecte chiar şi în California. Bob se uită atent la evoluţia situaţiei: colapsul instituţiei fusese atât de abrupt, încât trebuie să fi fost urmarea unui atac sofisticat. *Deci a fost o diversiune la ce*?

Ministerul de Interne şi Ministerul Apărării Naţionale lucrau acum împreună cu omoloagele lor din întreaga lume. Acţiunea din această seară ar putea fi ceva nou, un atac terorist care să lovească simultan în Statele Unite şi Alianţa indo-europeană, profitând de pe urma confuziilor generate de suveranitatea fiecărui stat. Uitându-se peste analiza din faţa lui, Bob vedea numai liniile generale, dar era evident că agenţiile secrete din SUA, Alianţa indo-europeană şi China colaborau să vâneze sursa pericolului.

Analista care o înlocuise pe Alice se străduia să facă faţă situaţiei. Grupul de analişti era încă afectat de criza lui Alice, dar se descurcau. Structura de conjuncturi creştea şi concluziile se înmulţeau. Auzi vocea analistei:

— Domnule colonel, furtuna revocărilor se intensifică în zona Universităţii.

Monitorizarea traficului arăta că demonstraţiile în jurul Bibliotecii se opriseră subit. Noua problemă nu se datora supraîncărcării routerelor. Participanţii îşi pierdeau cu miile certificatele. Milioane de programe de suport rămăseseră abandonate. Ceea ce demonstra cel puţin un lucru: că implicarea masivă a străinilor în acţiunile din această seară nu era o ipoteză hazardată, cum se crezuse la început. Orice afectase Europa avea directă legătură cu ce se întâmpla aici.

Dar luminile din dreptul laboratoarelor erau încă verzi. Chiar şi participarea schimbului de noapte din laboratoare la revoltele de la Bibliotecă fuseseră de bun augur. Poate productivitatea şi performanţa avea să fie zero pentru ei, dar nu era foarte grav. De fapt, plecarea oamenilor din laborator le uşura lor munca de supraveghere. Nu mai rămăsese nimic acolo decât maşini care arătau în regulă.

— FBI cere din nou aprobare să intervină.

— Negativ. Din nou! răspunse Bob iritat.

Hmmm. Nu doar cei de la Bibliotecă rămâneau fără certificate. Trei analişti de la serviciile publice din California de Sud raportară eşecuri de infrastructură în zona campusului. De ce depindea infrastructura locală de Credit Suisse?

— Legătura dintre erorile de sistem şi furtuna de revocări este sigură în proporţie de nouăzeci şi cinci la sută.

Pe bune. Chiar dacă laboratoarele erau neatinse, în zonă avea loc un atac foarte grav. Bob tastă comanda pe care o tot rumegase în ultimele zece minute:

ALERTĂ DE LANSARE.

— Echipa de analişti – încărcaţi planul de urgenţă numărul nouă şi daţi-mi coordonatele de lansare.

Aşteptă revizuirea cererii sale de către Comitetul de supraveghere. Garda lui era ţinută sub strictă supraveghere de când clacase Alice. Aprobarea îi veni în cinci secunde.

Bob avea să plece ultimul de la bază.

LANSARE LANSARE LANSARE.

— Aeronave teleghidate lansate.

Lista cu armamentul din dotare arăta treizeci de rachete lansate pe cerul Californiei de Sud. Teleghidatele erau din partea de nord a bazei, la o distanţă de douăzeci de kilometri. Mai la nord, se lansară alte arme ceva mai primitive, pentru o întreagă gamă de situaţii cu care ar putea avea de-a face: lănci de salvare (500), rezervoare de gaze pentru stingerea incendiilor (100), containere HEIR de iluminare laser (10), proiectile reactive (100)… şi ultimele trei, adevărate coşmaruri – dispensatoare de gaz sterilizant (10/10), muniţie de teren HERF (20/20/4), muniţie nucleară strategică (10/10/2).

Analiştii sunt plătiţi să ia în calcul cele mai rele cazuri… dar parcă e prea mult.

Laboratoarele de lângă bază era singura justificare a inventării acestor arme.

Dar în realitate – dacă făceai abstracţie de absenţa echipamentului de cea mai nouă generaţie – acesta era un convoi destul de convenţional. De trei ori în întreaga carieră a lui Bob lansările chiar sfârşiseră în luptă. Dar aceste cazuri se petrecuseră în cealaltă jumătate a pământului, în Almaty, în Ciudad General Ortiz şi în Asunción. Cele mai teribile arme nu fuseseră folosite niciodată, deşi la Asunción fusese cât pe ce.

În această noapte el îndrepta toate armele împotriva vecinilor săi, la doar cincizeci de kilometri de Baza militară de la Pendleton. A folosi tot armamentul într-o zonă urbană e ca şi cum ai încerca să omori cu o mitralieră şoricelul care a intrat în bucătărie.

Capu' la cutie, Miri.

— FBI cere din nou aprobare pentru intervenţie.

— Nu se aprobă. Situaţia a escaladat.

Pentru moment, să sperăm că doar pentru moment. Dacă Poliţia şi echipajele de intervenţie pot repune sistemul pe picioare, atunci tot armamentul lansat de Bob pe cerul patriei va fi doar un exerciţiu militar

scump. Dar un avantaj al stării de alertă maximă era şi faptul că avea pe mână mult mai multe resurse: Gu adună analiştii din toate bazele militare de pe teritoriul Statelor Unite şi le prezentă situaţia.

Întrebările cele mai importante: Sunt laboratoarele San Diego la ora actuală sigure? Cum va evolua situaţia reţelelor de comunicare?

Între timp, lansatoarele lui Bob ajunseseră la zenit. Împinse muniţia de la Edwards mai sus, în spatele armamentului de la Pendleton. Dacă situaţia nu se rezolva curând, va trebui să lanseze şi rachetele.

Am nevoie de răspunsuri, oameni buni!

Dar ceata de analişti era ocupată să unească miliarde de puncte, să găsească o logică ascunsă şi o conspiraţie. Apoi o singură frază schimbă totul. Un analist de la serviciul meteo apăsă butonul de urgenţă.

— Acum douăzeci de secunde am observat un semnal luminos în zona aceasta…

Şi desenă o elipsă deasupra părţii de nord a San Diegoului, incluzând o mare parte din baza lor militară. Cineva încerca să comunice ceva doar trimiţând scântei înspre cer! Axa lungă a elipsei indica zona Universităţii. Cuvintele mesajului interceptat apărură în faţa ochilor lui Bob:

Xiu Xiang —> oricine destul de inteligent, încât să mă repereze: <sm> Aparatura de la General Genomics a fost infestată. Sistemul atacă pe oricine încearcă să-l controleze. Aceasta nu este o glumă. Ce? Da, le spun. În laboratoare au mai rămas doi oameni. Sunt oameni buni! Încearcă să ajute. </sm>

Analistul mai adăugă că acest mesaj a fost retransmis de douăsprezece ori.

— Ceea ce vedeţi este varianta cea mai curată a conţinutului.

Situaţia era cât se poate de clară. Degetele înmănuşate ale lui Bob Gu bătură tastatura, lansându-i oamenii în aer. Apoi el însuşi se pregăti de lansare. Pe moment, Bob nu mai acordă atenţie la cele ce se întâmplau în jurul lui. Nu mai putea fi atent. Fiecare ordin de luptă însemna ca întotdeauna comandantul să fie în bătaia focului, cu oamenii lui. Acum se pregătea să decoleze. *Poate nu e o idee chiar bună*, se gândi, ca de fiecare

dată când se urca în lansator. Trebuia să-şi adune gândurile şi să se concentreze. Echipa şi echipamentul lui erau în grafic. Muniţia pentru situaţii excepţionale era sus în cer, la o apăsare de buton. Iar în dreptul laboratoarelor, lumina *tot* verde era, situaţia era calmă şi sub control.

În câteva secunde avea să fie deasupra Universităţii.

Mai era ceva important care nu-i dădea pace. Xiu Xiang? Bob îşi aminti unde întâlnise numele în acelaşi moment în care analiştii Ministerului Apărării îi prezentau o listă cu persoanele Xiu Xiang. Un nume destul de comun. Dar în întreaga Californie de Sud nu erau decât trei sau patru femei cu acest nume. Şi una dintre ele locuia la Capătul curcubeului, cu Lena Gu.

Deodată ştiu cu precizie cine era ţinta atacului pe care tocmai îl lansase.

30

CÂND REŢEAUA PICĂ

Biblioteca a ales.

Pentru o clipă, Timothy Huynh şi tot personalul laboratorului rămaseră muţi. Mulţimile de oameni reali din spatele lor nu scoteau un sunet şi chiar şi milioanele de participanţi virtuali luară parte la această tăcere universală.

Biblioteca îşi spusese cuvântul – şi îi alesese pe Jurasici.

În tabăra lui Hacek vedeai cum valul conştientizării înfrângerii se întinde. Triumful celorlalţi era de necontestat. Cum aveau să primească Hacekienii noua stare de fapt? În primul deceniu al secolului, cluburile virtuale înregistraseră câteva eşecuri când unele dintre ele produseseră o artă îndoielnică. Unele erau atât de prost realizate, încât acele grupuri se desfiinţară şi căzură în uitare. Cine mai ştia astăzi de Tines sau de Zonele gândului? Dar, în această seară, Hacekienii pierduseră în confruntarea cu alt club; trebuiau să facă ceva… să piardă elegant.

Încremenirea mulţimii se prelungi încă o secundă. Apoi Ştiinţa Primejdioasă se întoarse brusc cu spatele la Bibliotecă. Privirea-i războinică scrută adunarea. La o adică, nu venise pregătită pentru o înfrângere. Dar oricine era în spatele robotului ştia să se plieze pe situaţie: după o clipă, Ştiinţa zâmbi binevoitoare şi se întoarse înapoi cu faţa spre Bibliotecă. Vorbi pe un ton îngăduitor, de parcă făcea o favoare mulţimii şi se supunea voinţei ei:

— Ne înclinăm în faţa dorinţelor Bibliotecii. Iată, laurii sunt ai Jurasicilor.

Din tabăra Hacekienilor se înălţară vaiete, dar Ştiinţa ridică o mână să-i oprească şi continuă:

— Renunţăm la drepturile noastre aici. Rămânem doar ca simpli invitaţi.

Sheila —> Schimbul de noapte: <sm> Oamenii lui Hacek sunt în negocieri cu aministraţia Universităţii. Se milogesc la firimiturile care mai pică. </sm>

Marele Tiranozaur ştia să accepte cu graţie laurii, deşi nu se dezlipise de lângă Bibliotecă.

— Sunteţi bine veniţi oricând, într-o bibliotecă unde veţi găsi cărţi *reale*.

Huynh —> Schimbul de noapte: <sm> Conducerea e strânsă cu uşa, dar banii de pe publicitate ar trebui să plătească pentru spaţiul suplimentar. Am câştigat, oameni buni!</sm>

Pentru o vreme, atmosfera fu calmă. Să închei o bătălie fără să te baţi cu Poliţia sau să-ţi dai pumni cu ceilalţi era destul de plictisitor, dar designerii revoltei mai aveau încă efecte speciale în mânecă înainte de a pleca acasă. Katie Rosenbaum îşi adună păianjenii roboţi şi îi trimise în direcţia roboţilor lui Huynh pentru un „dans al păcii“ bizar… care curăţă – ca din întâmplare – gunoiul serii. Tim simţi negocierile între cele două tabere, lucruri împărţite, promisiuni făcute.

Ştiinţa Primejdioasă îşi luă zborul în ceruri şi ambele cluburi virtuale se jucară cu efecte speciale în primă vizionare.

Dar acum, când lucrurile ar fi trebuit să decurgă mai relaxat, începură problemele cu reţeaua. În unele zone, netul era neobişnuit de lent sau cu hopuri. Dădea prost ca impresie. Marele Tiranozaur stătea nemişcat lângă Bibliotecă, îmbrăţişând în continuare stâlpul care se mişcase. Dacă stai mult în postura asta victorioasă, începi să arăţi penibil. Huynh aruncă o privire pe statusul roboţilor. Ultimul update fusese acum şapte secunde. Maşinile erau moarte.

Huynh —> Hanson: <sm> Hei, Sheila, cine conduce Marele Tiranozaur? </sm>

Hanson —> Huynh: <sm> Habar n-am. Oricine ar fi fost, a fost super, doar că acum a clacat. E ok, oricum ne cam ducem acasă. Preia controlul şi ia robotul de acolo. Nu mai e nevoie de impresie artistică. </sm>

După care începu să vorbească cu restul lumii, încercând să-şi regrupeze oamenii şi roboţii, să se întoarcă de unde veniseră.

Huynh îşi conduse motostivuitorul până la robotul Marelui Tiranozaur. Se apropie încet, încercând să găsească o modalitate onorabilă să-i scoată pe amândoi din decor. Fumul din jurul robotului său, Spriritul Mezozoic, nu se mai coordona cu manevrele pe care le făcea; impresia era jalnică. OK. Planul era să preia şi comanda pe Marele Tiranozaur, să dea noroc cu robotul lui şi să-i trimită pe amândoi în spatele tranşeelor. Ceea ce ar fi destul de cool.

Poate nici nu mai conta. Reţeaua funcţiona din ce în ce mai rău. Avea laguri inexplicabile. Bucăţi întregi din audienţa virtuală dispăreau. Conexiunile directe încă funcţionau rezonabil, dar routerele erau altă poveste. Huynh făcu câţiva paşi într-o parte şi reuşi să prindă o sursă bună de diagnostic. Certificatele erau revocate la toate nivelurile. Aşa ceva nu mai văzuse niciodată.

Chiar şi reţeaua GPS se ducea de râpă.

Ca găurile într-un covor jerpelit, petele de realitate creşteau în jurul lui, mâncând din fumul luptei şi din mulţimile de luptători, revelând armate întregi de roboţi banali. Unde înainte fuseseră sute de mii de jucători, acum erau porţiuni întinse de iarbă şi grupuri de oameni, care, ca şi el, se uitau în jur cu uimire.

— Tim! Motostivuitorul!

Strigătul era real, al Sheilei Hanson, aflată la câţiva metri de el. Huynh se întoarse înspre Bibliotecă. Pierduse contactul cu Spiritul Mezozoic! O luă la fugă înspre maşină. Robotul începuse, de capul lui, să înainteze. Dar aici nu era podeaua plată din laborator şi nici GPS-ul nu mai funcţiona. Se

împiedică de unul din bolovanii ornamentali de la marginea terasei şi rămăsese într-o rână piuind disperat.

Dar reţeaua picase de tot şi utilajul era la ananghie. Sistemul de la bord era proiectat să facă faţă unei situaţii de acest gen: când se întâmpla o defecţiune, maşina se lăsa în jos, coborându-şi centrul de greutate pe cele două picioare. Aceasta în condiţiile de laborator. Aici însă, fără reţea, maşina nu avea un plan al locului, iar când picioarele coborâră, nu întâlniră decât aerul şi robotul căzu în gol peste balustradă.

Ţipetele străpunseră aerul.

Huynh se repezi spre câmpul de luptă al roboţilor. Efectele speciale dispăruseră, dar roboţii aveau încă sistemul de coordonare intact. Se dădură la o parte din calea lui. Nici nu băgă de seamă. Întreaga lui atenţie era concentrată pe motostivuitorul lui. Acum avea contact direct, se uită pe camerele de la bordul acestuia… şi simţi că i se face rău. Cineva fusese prins dedesubt. Coborî dealul în grabă şi căzu în genunchi lângă maşină. O femeie era acolo ţipând. Un picior era strivit până la genunchi. Cineva veni lângă el. Sheila. Se băgă pe dedesubt şi o luă pe femeie de mână.

— Vă scoatem imediat de aici, nu vă faceţi probleme. Staţi calmă, vă scoatem.

— Da! strigă Tim. Acum avea control complet. Plimbându-se de la o cameră la alta, îşi făcu o idee cum căzuse şi unde era blocată femeia. *Păstrează-ţi calmul şi totul va fi bine*. Motostivuitorul se sprijinea acum pe genunchi, neatingând femeia. Deci se ţinea bine, fără probleme. De dedesubt o auzea pe Sheila îmbărbătând femeia. OK, deci acum trebuie să ridicăm centrul de greutate înapoi, să repunem robotul în picioare, înceeet…

Pe neaşteptate se auziră alte ţipete şi oamenii începură să alerge în toate părţile.

Smale —> Huynh: <sm> Ajutor, Tim! </sm>

Huynh se uită prin camera aflată în cealaltă parte a utilajului. Robotul care fusese Marele Tiranozaur încă stătea lângă Bibliotecă, dar acum, centrul său de greutate era incredibil de sus şi cineva îl manevrase ignorând

orice normă de securitate, pentru a-l împinge în stâlpul de care era conectat. Lamelele de suport erau înfipte în cimentul terasei. Se auzea un zgomot de motor ambalat la maxim. Robotul arăta ca un copil încercând să sprijine o bibliotecă aplecată peste el.

Huynh întoarse camera şi se uită în sus… unde al şaselea etaj era înclinat aproape deasupra capului său. Structura avea crăpături adânci, etajele se rearanjau. Clădirea Bibliotecii avea inteligenţa să se autostabilizeze, ba chiar să se şi mute din loc, dar acum sistemul de comandă era deconectat de la reţeaua de GPS. La fel ca şi robotul lui Timothy Huynh, Biblioteca încerca din răsputeri să rămână pe picioare… şi se prăbuşea.

31

BOB PREGĂTEŞTE UN BOMBARDAMENT. NUCLEAR.

Bob zbura deasupra campusului Universităţii, fără nicio grabă, liniştit ca şi miile de tone de muniţie pe care le controla. Acesta era un asalt clasic în care ei aveau superioritate logistică, iar apărarea, practic, nu exista. Avea multe manevre de făcut într-un timp extrem de scurt, dar în aceste momente avu un sentiment paradoxal de siguranţă. Nu existau multe locuri în lumea modernă unde un om putea fi la fel de autosuficient – chiar dacă pentru o scurtă perioadă de timp – ca atunci când conducea un asemenea atac. Grupul expediţionar al lui Bob Gu avea reţeaua proprie, generatoare proprii de curent electric şi propriii senzori. Chiar dacă analiştii ar dispărea, oamenii lui îşi puteau face treaba în continuare.

În acest moment, mii de noduri de asalt se cuibăreau în copaci şi tufe, se agăţau de maşini şi se cocoţau pe clădiri. Chiar înainte de a se înfige acolo, preluau şi închideau orice altă reţea civilă care funcţiona în zonă. Preluarea era aproape totală. Deja avea acces peste toate punctele vitale din zonă. Pe timp de război, aceste sisteme locale erau adesea imposibil de preluat. Dar aici, după câteva secunde de negocieri, autoritatea lui fu recunoscută şi i se predă comanda. Maşinile, purtabilele, fişele medicale, camerele de supraveghere, sistemul bancar şi cel poliţienesc, toate

răspundeau. Poliţia şi echipajele de salvare se conectară la reţeaua lui şi deja auzea voci preluând operaţiunile.

Cu puţin noroc, nu vor avea nicio victimă, va fi doar o eroare foarte gravă şi inexplicabilă de reţea. Ar putea lăsa reţeaua de luptă în loc, ca în cazul unei misiuni în afară. În următoarele zile, va fi înlocuită nu de forţele administrative, ci, gradual, de sistemul civil. Dar nici una din aceste chestiuni nu erau importante acum.

— Laboratoarele. Au răspuns?

— Da, domnule, răspunse Patrick Westin.

Era la sol cu un pluton, în apropierea intrării principale a General Genomics.

— Avem acces la sistemul de securitate, care confirmă – ca şi până acum – , că laboratoarele sunt în siguranţă, niciun semn de corup…

Alarmă civilă: *Clădire în pericol de prăbuşire*. Literele curgeau prin faţa ochilor lui Bob. Biblioteca Universităţii pica. În război se întâmplau multe nenorociri, dar dezastrul din această seară părea o combinaţie de prostie cu ghinion – întâi „luptătorii“ făcuseră Biblioteca să „danseze“, apoi pana de reţea îi distrusese sistemul logistic. Indiferent de motiv, dacă lucrurile mergeau prost, vor fi victime.

Bob plasă problema plutonului de rezervă care chiar acum era la patru sute de metri deasupra lui şi cobora cu echipamentul de salvare… inclusiv harpoanele de salvare. Auzi ca prin vis cutiile deschizându-se şi harpoanele îşi îndreptară vârfurile spre Bibliotecă. Se văzu o ploaie de sute de rachete mici şi la fel de multe noduri de reţea care se repeziră înspre clădirea veche din beton şi oţel. În interior, acţiunea se va petrece cu o viteză prea mare ca ochiul uman să o perceapă, săgeţile se vor infiltra în ziduri încercând să nu afecteze reţeaua de fire din interior. Odată instalate, vor prelua controlul sistemului şi vor încerca să-l resusciteze. Succesul misiunii depindea de cât mai rămăsese întreg şi cât de repede reuşeau să facă legătura între sistemul de stabilitate şi GPS-ul Armatei.

Dar nu aceasta era misiunea lor. Atenţia i se îndreptă spre Patrick Westin.

— Am înţeles, zise Gu. Vorbeşte cu managementul laboratorului şi setează maşinile: laboratoarele vor fi sigilate, nimic nu intră, nimic nu iese.

— Avertizare şi embargo. Am înţeles.

Poate mesajul lui Xiang era o farsă de prost gust. Poate da, dar poate nu. Îi mai dădu lui Westin încă o echipă de oameni şi ceru întăriri de la Ministerul de Interne. Inspectorii de la Centrul de Prevenire şi Control al Epidemiilor vor ajunge de la Denver în aproximativ treizeci de minute şi vor stabili un plan de pătrundere în laboratoare.

Bob făcu un arc în jurul zonei de sud a campusului. Era timpul pentru el şi plutonul trei să coboare la sol. Dar unde?

Dacă acesta era un atac din partea inamicului, atunci în tabăra adversă ar trebui să existe un şef local. Scoase lista cu suspecţii, majoritatea studenţi străini. Cei mai interesanţi vor fi interogaţi până la sfârşitul zilei. Festivităţile de la Bibliotecă luaseră presa prin surprindere, deci cum se face că grupul acela de indivizi de la Bollywood tocmai atunci se nimeriseră în oraş şi fix în zona campusului? Alianţei indo-europene nici prin cap nu i-ar trece să pună la cale ceva atât de periculos. Dar colapsul certificatelor europene părea să fie principala cauză a dezastrului de aici. Analiştii şi intuiţia lui Bob puseră grupul de la Bollywood în capul listei de interes.

Îşi îndreptă aeronava spre poiana din mijlocul pâlcului de eucalipţi. Plutonul trei ateriză la o distanţă de douăzeci de metri la est şi la vest de poziţia lui. Se auzeau strigăte şi se vedeau lumini pe deal în direcţia Bibliotecii. Clădirea încă era înclinată, dar centrul de stabilitate era în stare de funcţionare, deci – dacă nu mai pica altceva între timp – Biblioteca rămânea în picioare. Poliţia apăruse la faţa locului; prin difuzoare se auzeau apeluri la păstrarea calmului. Dacă lucrurile decurgeau bine, poate vor putea ascunde intervenţia Armatei. Poliţia şi jandarmeria s-a putea felicita singure că au făcut faţă unuia din acele blocaje de sistem rare, dar inevitabile. Chiar în faţa lui se găsea grupul de producători de filme şi jocuri de la Bollywood. Deja primiseră avertismentul de a rămâne pe loc. Nici unul dintre ei nu dădea semne că ar vrea să scape. *Doar câteva întrebări dorim să vă punem, doamnelor şi domnilor, pe urmă puteţi pleca liniştiţi*.

General Genomics anunţau că laboratoarele erau închise în aşteptarea autorităţilor – Când? Ha! Cei de la Centrul de Prevenire şi Control al Epidemiilor erau pe drum, cum necum, făcuseră rost de transport ultra rapid şi aveau să aterizeze în zece minute. Primea ajutor de la superiorii lui pe linie de comandă. Dar şi de la subalterni. Undeva în lume, un grup imens de oameni competenţi reevaluau posibilitatea ca laboratoarele să fi fost convertite în fabrici ale morţii. Şi căzură de acord că probabilitatea era undeva sub unu la sută… adică ştiinţifico fantastică.

Bob Gu avea acum în subordine mai mulţi analişti decât văzuse sau visase vreodată, probabil cincisprezece la sută din resursele analitice ale tuturor agenţiilor de informaţii ale Statelor Unite. Tot acest suport ar fi trebuit să-l liniştească. Erau locuri în care conectivitatea părea foarte slabă. Poate aşa funcţionau lucrurile de obicei, într-o situaţie de criză complet atipică.

Dar nu era singurul care vedea situaţia bizară. Văzu o mulţime de lumini de alarmă. În cele din urmă, cineva se panică.

<punct de ordine> Nu înţeleg ce se întâmplă. Am pierdut comunicarea cu aproximativ cinci la sută din analiştii noştri de criză de la începutul atacului revocărilor. Ceea ce mi se pare imposibil. </punct de ordine>

Toţi analiştii făceau parte din structura internă a serviciilor americane. Dacă vreunul din ei avea certificat Credit Suisse pentru a păstra contactul, atunci exista cel puţin o problemă de comunicare… şi poate inamicul chiar fusese infiltrat în echipa de suport a lui Bob.

Dar imediat apăru un contraargument:

<punct de ordine> Confundaţi pierderea conectivităţii cu pierderea credibilităţii. </punct de ordine>

După care începură să se certe între ei. Se aflau într-un impas din care numai un şef capabil putea să-i scoată rapid… iar *Alice era în cine ştie ce salon de spital*.

Un alt semnal de alarmă îi apăru pe ecran. Echipa lui de soldaţi era împânzită în tot campusul acum şi nu se ocupa doar de controlul

comunicaţiilor. Se formase o plasă de filaj pe o arie de două mii de metri pătraţi, care acum o raporta: *lansatorul de rachete al lui GenGen tocmai a intrat în stare operaţională*. Ceasul arăta şaizeci de secunde până când încărcătura pleca din laborator.

Deşi reţeaua Armatei arăta clar că lansatorul este gata de plecare, reţeaua lui General Genomics continua să arate că totul este în regulă şi că locul este izolat şi sigur.

Ceva se pregătea să iasă din General Genomics.

Exact la fel s-a întâmplat şi în Asunción.

Bob se uită peste armele nucleare şi bombele cu gaz toxic care pluteau undeva sus la zece mii de metri. În ochii necunoscătorilor, aceste arme aveau aparenţa unor aeroboţi banali zburând prin văzduh, dar ele îi dădeau locotenentului-colonel Robert Gu Jr. puterea fizică de a anihila *orice* ameninţare în acest colţ al Statelor Unite ale Americii.

Deci, care ar fi răspunsul minim suficient?

Treizeci de secunde până la lansare. Haosul trona în lumea analiştilor.

Pierduse contactul cu superiorii săi din Ministerul Apărării Naţionale şi cu Ministerul de Interne.

Câteodată decizia aparţine bietului muritor din tranşee.

32

RĂSPUNSUL MINIM SUFICIENT

Mus MCog

Pdf-ul Străinului spunea că „Mus“ venea de la „Mus Musculus“. Şoareci! Cuştile de şoareci se întindeau cât vedeai cu ochii în întuneric. Sala parcă părea şi mai mare decât prima dată când fusese Robert acolo. Deci încotro?

Miri ezită doar o clipă, apoi se repezi în direcţia de unde veneau zgomotele cele mai puternice. Depăşi în fugă două alei, apoi o luă pe a treia. Este! Acolo, un dulap cu uşile date în lături. Tuburile transportau cilindri albi înspre pădurea de ţevi de sticlă de deasupra.

Miri se opri în faţa uşilor deschise. Înăuntrul dulapului erau sertare de sticlă, cum erau pe vremuri galantarele cu sandviciuri. În interiorul fiecarui sertar erau compartimente în formă de fagure, sute de celule hexagonale perfecte. Sute de feţişoare se uitau prin geamul sertarului. Feţişoare cu ochişori rozalii şi blăniţă albă. Prin sticlă se auzea un chiţăit ascuţit.

— Sunt atât de înghesuiţi, încât nici nu se pot mişca, zise Miri. Probabil că fundurile le sunt băgate în…

Făcu o pauză uitându-se pe camerele de luat vederi.

— …într-o reţea de scutece minuscule care le culege caca.

Pentru o fetiţă care nu părea interesată de animale de casă avea în glas o tristeţe neobişnuită.

— E ceva standard.

Miri îşi luă ochii de pe şirurile de feţe chiţăitoare.

— Fiecare din aceste dulapuri are celule cu cobai aranjate douăzeci pe douăzeci pe zece. În spatele dulapului ăstuia mai sunt încă nouă dulapuri. Auzi ca un fel de crănţănit? Prietenii Deşteptului nostru pun câţiva şoareci la pachet.

— Dar unde?

Nici una din celulele de cobai nu se mişca.

— Probabil undeva în spate.

Se auzi un zgomot de sticlă spartă. Un abur colorat se lăsă în jos din pădurea de cristal. Pe Robert abia îl atingea, dar Miri stătea chiar în faţa dulapului. Întinse o mână spre ea şi o trase înapoi. Deasupra lor, începură şi alte tuburi să vibreze. În aer plutea un iz de şosete nespălate. Robert o trase şi mai în spate, călcând pe sticla spartă.

— Miri, ar putea fi gaze otrăvitoare.

Miri întâi nu zise nimic, apoi răspunse în şoaptă, ca şi cum i-ar fi dezvăluit un secret.

— Încearcă să ne sperie. Partea asta a laboratorului nu e făcută pentru otrăvuri simple.

Dar Robert îşi aminti de cofrajele de transport. *Dulapul ăsta a fost folosit drept momeală, să ne ducă de nas*.

Miri se desprinse din spatele lui şi fugi în jurul dulapului.

— A-ha! Aici în spate e o tavă de transport.

Până să ajungă el la ea, deja stropise tava cu spray-ul cu lipici. Se auzi un scârţâit de motoare.Tava încerca să se desprindă de dulap. Miri întinse mâna şi testă gelul invizibil. După câteva secunde crănţănitul încetă subit.

— Nimic nu mai pleacă de aici!

Stătură o vreme, cu urechile ciulite… şi pe urmă sunetul se reluă în toată încăperea.

— Câte cofraje cu şoareci avem, Miri?

— Opt sute şaptesprezece erau când m-am uitat pe descrierea laboratorului.

Se uită în sus la el.

— Dar e imposibil ca prietenii Deşteptului lui peşte să fi folosit mai mult de câteva cofraje. E prea multă securitate şi se fac prea multe proiecte aici.

Crănţănitul pachetelor se intensifică. Zeci de dulapuri se jucau cu ei de-a „opreşte-mă dacă poţi“. Miri făcu un pas în spate şi se uită în capătul celălalt al sălii. Laboratorul era ca un oraş în miniatură, aleile formau ca un fel de grilaj realizat din pătrate, înălţându-se în întunericul ce se întindea dincolo de felinarul lor.

— Ce putem face, Robert?

Robert se uită pe harta lui Miri.

— Noi am intrat pe aici cu Tommie. Am pus gadgeturile deasupra anumitor dulapuri.

— Aşa e! Dar care?

Robert se uită din nou pe harta care plutea în faţa lui. Locul era un labirint, iar ei veniseră dintr-o direcţie diferită.

— Păi… hm…

În 2010, într-o zi, Robert se rătăcise în parcarea unui mall. Chiar şi după o oră de căutări, tot nu-şi găsise maşina, în cele din urmă fiind nevoit să apeleze la paznici. Atunci avusese primul semn de netăgăduit al declinului său mintal. *Dar noul eu nu ar trebui să aibă probleme cu memoria!*

— Primul dulap este cu două rânduri mai încolo, apoi la dreapta.

Depăşiră în alergare două rânduri de dulapuri, o luară la dreapta, încă unul şi ajunseră. Aproape toate uşile erau deschise, tăvile de transport pregătind pachetele. Miri gesticulă înspre tuburile pneumatice de deasupra dulapurilor.

— De aici nu pleacă nimic. Care a fost următorul punct în care v-aţi oprit?

O luară iar la fugă, spre următoarea destinaţie.

Undeva în faţa lor, pe tavan se zărea ceva uriaş. Lansatorul lui General Genomics.

Miri se opri brusc şi începu să agite spray-ul pe care îl avea în mână.

— Care e dulapul, Robert?

Toate dulapurile din jurul ei erau la fel.

— Două rânduri mai încolo şi al cincilea în faţă.

— Dar parcă spuneai… nu contează.

Miri merse încă două rânduri cu Robert pe urmele ei. Se întoarse spre el.

— Mmm… nu sunt sigur…

Se uită deasupra, încercând să se orienteze în funcţie de lansator, forţându-şi memoria. Miri îl aşteptă, apoi îi puse mâna pe braţ.

— E OK, Robert. Câteodată nu-ţi aminteşti unele chestii, dar o să fie bine până la urmă.

— Stai, zise el, sunt sigur că-mi amintesc.

Tubul pneumatic din spate tocmai primise un container plin cu cobai.

— Asta înseamnă, hmmm…

Mâna lui Miri se desprinse de braţul lui. Se uită de jur împrejur, apoi la el:

— Unde suntem?

Poate că nu fusese gaz otrăvitor. Poate fusese altceva. *Şi Miri a inhalat mai mult*. Deasupra dulapului, trapa pneumatică se închisese. Se auzi o bufnitură, apoi cilindrul fu împins mai departe. Alt containter de transport se opri deasupra dulapului. Alt lot de şoareci fu încărcat la bord. Era prea sus.

Bine că măcar înţeleg ce trebuie făcut.

Robert se uită în jos la Miri şi se strădui să zâmbească relaxat, apoi îi spuse:

— Ah, suntem în vizită, Miri. Ce zici, ai chef să te urci pe dulapul ăsta?

— Robert, nu mai sunt copil mic, răspunse ea uitându-se la el de parcă o luase razna. Nu mă pot urca pe lucrurile oamenilor.

Robert dădu din cap şi încercă să nu izbucnească în râs.

— Miri, acum ne jucăm un joc. Şi… dacă reuşim să oprim chestia aia albă cu… cu… pistolul tău… am câştigat. Vrei să câştigăm, nu?

Miri zâmbi fericită.

— Normal că vreau să câştigăm, de ce nu mi-ai spus mai devreme că e un joc, Robert? Hm. Arată ca un fel de laborator sau ceva. Super tare.

Se uită înspre tăvile de transport pe care alunecau cutiile cu şoareci.

— Deci eu ce trebuie să fac?

Până ajunge sus deja a uitat.

— Îţi spun când eşti sus.

O ridică de subsuori în sus.

— Ridică mâinile şi apucă-te de margine. Eu te împing în sus, da?

Miri chicoti, dar întinse mâinile şi Robert o săltă pe dulap. Se strecură sub banda de alimentare. Spray-ul din mâna ei era la câţiva centimetri de tava de transport.

— Acum ce fac?

Chiar, acum ce făcea? Te străduieşti să faci ceva ca pe urmă să uiţi ce voiai să faci. Doar că, de data aceasta, ştia că era ceva foarte important. Robert începu să-şi frângă mâinile panicat:

— Nu ştiu, Cara…

— Hei, eu nu sunt Cara. Mă cheamă Miri!

Nu e soră-mea, e nepoată-mea. Robert se îndepărtă de dulap, încercând să-şi adune gândurile.

— Miri, dă cu spray în cutiile care mişcă.

— OK, nicio problemă.

Un sunet ascuţit îi străpunse dureros capul. Deasupra dulapului, zări o fracţiune de secundă o gaură ciudată care se căscase într-o parte a lansatorului. *Nu e ţipătul lui Miri!* Abia apucă să formuleze gândul când fu împins cu putere în spate.

Lotul Unu era în lansatorul GenGen! Maşinăria era suficient de solidă, încât să poată ieşi din cordonul americanilor. Lotul Doi? Camerele de supraveghere ale lui Alfred arătau că strategia lui cu cei doi Gu funcţiona de minune. Cumva, găsiseră dulapul cu Mus care conta, dar atacul lui improvizat cu gaz începuse să-şi facă efectul. Bunicul şi nepoata se mişcau

de parcă erau beţi. Avea timp să pregătească şi a doua încărcătură; putea să scoată ambele transporturi!

Mitsuri —> Braun, Vaz: <sm> Armata a detectat un lansator de rachete pregătit de lansare în laboratoare! Despre ce crezi că e vorba, Alfred? </sm>

S-o ia dracu' de Armată. Analiştii lui Vaz nu se gândiseră că radarele americanilor ar fi atât de sensibile.

Mitsuri —> Braun, Vaz: <sm> E doar o coincidenţă nefericită. Lansatorul rulează un program de calibrare. </sm>

Era o minciună, dar pe care Alfred o avea pregătită. Lansă o rafală de date false, fluturându-le prin faţa ochilor tot felul de concluzii. După consumarea evenimentului, avea să dea vina pe un Iepure reînviat.

Mitsuri —> Braun, Vaz: <sm> Dar americanii vor înţelege despre ce e vorba?</sm>

Le arătă câteva ferestre în care erau prezentate estimările ei cu privire la când şi cum avea să răspundă Armata la alarma falsă.

Nu mai era timp pentru un al treilea lot. Lansatorul era deja încărcat, ceasul indica patruzeci şi cinci de secunde până la lansare. Dacă americanii mai întârziau un minut, era excelent.

Vaz —> Braun, Mitsuri: <sm> Eu mi-am strâns lucrurile, mă îndrept spre ieşire. </sm>

Alfred aruncă o privire împrejur. Toate punctele sale de control arătau acum lumină verde. În partea cealaltă a camerei, băiatul acela Orozco dormea liniştit. Nu avea să-şi mai aducă aminte nimic din această seară, iar logul lui personal fusese corupt.

Alfred păşi afară din cameră şi o luă de-a lungul holului. Peste tot erau aprinse lumini, cum se întâmpla de obicei când picau reţelele. Ah! Militarii îi detectaseră în sfârşit reţeaua şi îi omorâseră aerobotul ilegal. Mai păstrase contactul cu câteva mobile răspândite prin pădurea din nordul campusului. Erau poziţionate foarte jos, încercând să fie cât mai discrete, dar să menţină reţeaua. Reţeaua de asalt a americanilor mătura zona, distrugându-le unul câte unul. Roboţii Armatei se lăsau înspre sol ca un fel de ninsoare neagră,

neobservată de mulţimi şi vizibilă pentru roboţii lui cu o secundă înainte de a fi distruşi.

Părăsi casa scărilor la primul etaj. În faţă era ieşirea principală.

Cinci secunde până la lansarea cobailor în spaţiu! Îşi imagina haosul din tabăra americanilor, care îşi pierduseră analistul-şef tocmai într-o asemenea criză. Vaz se simţea ca un lunetist. Iar trei secunde de întârziere ar…

Lentilele de contact ale lui Alfred îşi pierdură transparenţa şi simţi o arsură pe faţă. Se aruncă la pământ. Când o atinse valul de şoc, clădirea se clătină. Era de mirare că nu se prăbuşise. Stătu câteva clipe nemişcat aşteptând să vadă ce se întâmplă.

Fusese un atac cu raze laser infraroşii High Energy care intraseră direct prin acoperişul laboratorului General Genomics, aflat la o distanţă de aproximativ doi kilometri. Nu avea decât o singură vedere directă, imaginea contururilor unor copaci profilată pe un cer gri perlat, apoi un nor de abur şi fum care se împrăştia. O parte din praf era vegetaţia din jur spulberată. Cea mai mare parte era abur de supresie a efectelor. Americanii trăseseră de treizeci de ori în mai puţin de o secundă. Particule fine din explozie se împrăştiaseră pe o rază de câţiva kilometri, particule care, invizibile cu ochiul liber, erau capabile să orbească şi să rănească acel ochi.

Prinse o a doua vedere. Dealul ţintit arăta ca un vulcan în miniatură, un râu de bolovani curgea la vale. Scânteile care se vedeau erau săgeţile termale. În depărtare se auzea tunând.

Deci răspunsul americanilor fusese prompt şi categoric, cauterizând şi închizând zona lansatorului, cu pagube minime. *Şi toate visurile mele făcute cenuşă*.

Lentilele de contact redeveniseră transparente. Alfred se ridică în picioare şi fugi afară din Clădirea Pilchner.

În faţa lui, oamenii alergau în toate părţile cuprinşi de panică, mai întâi luaţi pe nepregătite de întreruperea reţelelor, apoi orbiţi de scânteile laser. Intră în mulţime. Chiar dacă era înconjurat de oameni, pentru prima dată în această seară, Alfred se simţi cu adevărat singur. Unii dintre cei de lângă el

se uitau în sus; alţii erau temporar orbiţi. Oamenii plângeau. Alţii le dădeau sfaturi de bun-simţ: să se adăpostească undeva, să îşi ţină ochii în jos, să nu se uite în reflectoare. În mijlocul acestui colaps tehnologic, oamenii erau nevoiţi să vorbească între ei prin viu grai. Dar cuvintele mergeau din om în om. Tot mai mulţi oameni realizau că, pentru a treia sau a patra oară în istoria recentă, ţara lor era atacată militar. Nici unul dintre ei nu-şi dăduse seama că fusese propria lor armată.

Alfred îşi păstră capul în jos, faţa acoperită. Nu era o postură suspectă; sute de alţi oameni făceau la fel. Îşi limită comunicaţiile la câţiva biţi pe secundă şi aceia rutaţi haotic printre roboţi ca să nu poată fi reperat. Echipamentul îi era bine camuflat; pentru ceilalţi, costumaţia lui părea doar un Epiphany încercând să se acomodeze cu căderea subită a reţelelor publice.

Toate acestea îi mai dădeau zece minute. Cât de curând, grupul de analişti ai Armatei avea să-şi revină din haosul creat de criza lui Alice şi va lua la verificat toate înregistrările camerelor de supraveghere. Analiştii care se ocupau de astfel de probleme erau foarte eficienţi. Alfred îşi putea imagina cum avea să decurgă întregul silogism: Vedeţi cum boţii duşmanului sunt concentraţi în zona Clădirii Pilchner? Daţi înapoi mai devreme, cine a fost în zona respectivă? Păi, uite-o pe fata lui Gu intrând şi, cu câteva minute mai devreme, intrase şi un tip cu mutră de indian. Ia daţi mai înainte; nimic deosebit până acum un minut, când acelaşi tip cu figură de indian iese în fuga mare din clădire. Urmăriţi-l unde e acum – măi, măi, măi… uite-l cât de cuminte stă, să nu bată la ochi.

Oricare ar fi situaţia, operaţiunea indo-europeană din această seară nu mai putea rămâne nedescoperită. Ceea ce e un mic dezastru în sine. Pentru câteva secunde, Alfred Vaz se lăsă pradă unei disperări care nu-i era caracteristică. C*um rămâne cu toţi anii mei de muncă? Cum rămâne cu lumea care trebuie salvată?* Auzise destul cât să fie conştient că Iepurele trimisese un pdf cu tot felul de acuzaţii la adresa lui pe laptopul lui Thomas Parker. Alfred nu-şi va putea termina niciodată proiectul de cercetare. Într-adevăr, Iepurele fusese Al doilea cel mai rău lucru care ţi se poate întâmpla.

Frunzele de morcov pe care i le lăsase pe birou în Mumbai fuseseră un indiciu destul de solid, dar *eu am ignorat toate semnele, atât de orb am fost să-mi văd planul realizat*.

Şi totuşi… cum rămânea cu Iepurele? Cel mai probabil, dovezile lui substanţiale erau nişte prostii indescifrabile. Din câte îşi putea da seama, minţile din spatele Iepurelui fuseseră reduse la tăcere. *Şi atunci poate, poate, cu toate pilele pe care le am în Agenţie, reuşesc să supravieţuiesc, să încerc din nou*.

Alfred se dădu într-un colţ şi, cu mare grijă, încercă să se conecteze la reţeaua proprie. Îşi pierduse contactele din laboratoare. Pentru o jumătate de minut nu auzi nimic decât un ticăit care marca exterminarea micii sale armate.

A-ha! O rută prin gadgeturile rămase în viaţă până în Clădirea Pilchner. Deschise câteva ferestre şi… îşi găsi un punct de supraveghere, o singură cameră în laborator care supravieţuise atacului şi avea vedere înspre dulapurile cu cobai. Camera suferise avarii însemnate, îşi pierduse culorile, câţiva pixeli pe ici, pe colo, dar Alfred vedea atât cât îi trebuia.

Pagubele colaterale uneori pot lucra în favoarea ta; s-ar putea să nu mai existe nimic care să dovedească adevărul acuzaţiilor Iepurelui! Explozia de pe urma atacului asupra lansatorului îi răsturnase dulapul. Ultimul contingent de cobai picase odată cu el. Mai mult, bombele termale ale iancheilor împroşcaseră în jurul lansatorului cu minereu topit. Lava închisese gaura creată în urma atacului, aşa cum fusese intenţia, dar nu se oprise acolo. Mareea fluorescentă şi bituminoasă îşi făcuse loc printre aleile de dulapuri şi crescuse în unele părţi până aproape de doi metri. Unul din valuri cuprinsese dulapul căzut şi îl acoperise în întregime, cu excepţia unui colţ din acea ultimă tranşă de cutii cu cobai.

Pe cei doi Gu parcă îi înghiţise pământul. Înainte de atacul cu laser, stătuseră chiar vizavi de punctul zero al dezastrului. Dacă ar fi avut mai multe camere de supraveghere la dispoziţie, poate le-ar da de urmă… dar ce importanţă mai avea? Amintirile lor confuze ar putea fi un pericol, dar nu unul pe care să nu-l poată controla. Alfred îşi dădu seama că zâmbea.

Ciudat cum în mijlocul dezastrului, el se gândea la soarta a doi dintre cei mai înverşunaţi duşmani ai lui – fără a-l pune la numărătoare şi pe Iepure, care putea să ardă în focul Iadului din partea lui.

Acum era aproape de clădirea Bibliotecii. Echipele civile de salvare erau la faţa locului, dar reţeaua de comunicaţii era probabil încă asigurată de Armată.

Echipele de interogatori încă nu intraseră în acţiune. Şi găsise un aerobot de back-up prin care se putea conecta. Găsi un mesaj trimis probabil înainte de explozie:

Mitsuri —> Vaz: <sm> Analiza lui Günberk este aproape completă. Mai stai câteva minute, Alfred. Armata este încă concentrată pe laboratoare. Te poţi întoarce cu cei de la Bollywood. </sm>

Marcase harta cu coordonatele curente ale grupului de producători, în partea de nord a mulţimii, în pădurea de eucalipţi. Oamenii de la Bollywood şi boţii lor erau bine pregătiţi pentru operaţiunea din această seară, deşi oamenii de pe teren nu cunoşteau participanţii.

Alfred se uită pentru o ultimă dată în jurul lui. Făcu câţiva paşi printre copaci şi… era în mijlocul grupului de la Bollywood.

— Domnule Ramachandran! Am pierdut legătura cu dumneavoastră!

Tehnicianul video îl privea cu ochii mari de uimire.

— Totul a fost în regulă, dar acum este atât de groaznic!

Echipa era formată din experţi în efecte speciale, dar la realitate nu prea se pricepeau. Alfred îşi reluă rolul de producător de cinema foarte ocupat.

— Aţi filmat totul? Şi aţi trimis la toată lumea de acasă, nu-i aşa?

— Da, dar…

Voiau să iasă cât mai repede din pădure, să-i ajute pe cei răniţi să se adăpostească lângă Bibliotecă. O idee excelentă; Vaz putea merge cu ei. Poate analiştii Armatei erau încă debusolaţi. Ar fi amuzant (şi surprinzător) dacă această deghizare avea să-l scape de cordonul Poliţiei şi să-l scoată cu bine din California. Mergând în urma „partenerilor“ săi de afaceri spre Bibliotecă, mai avea un singur link către reţeaua lui privată. Era timpul să se debaraseze şi de aceasta ultimă dovadă incriminatoare. Dar reţeaua încă

mai primea date. Cuvinte disperate, cutremurătoare, cu care Alfred nu şi-ar fi încărcat conştiinţa, dacă ar fi închis-o mai devreme.

— Vă rog. Vă rog, nu-i faceţi una ca asta. E doar un copil.

Gu. Alfred căută disperat înregistrările singurei camere de supraveghere pe care o mai avea. Se împiedică şi noroc cu băiatul de la efecte video care îl prinse de braţ, sprijinindu-l.

— Domnule Ramachandran! Vă simţiţi bine? Aţi fost orbit de atac?

Alfred avu prezenţa de spirit să nu-l repeadă.

— Vai, sunt copleşit de acest dezastru care ne înconjoară. Trebuie să-i ajutăm pe aceşti oameni sărmani.

— Aşa este! Dar trebuie să aveţi grijă şi de dumneavoastră.

Tehnicianul îl conduse pe alee în jos, alăturându-se celorlalţi care deja îi ajutau pe cei de la Crucea Roşie. În timp ce se lăsa dus de mână, Alfred avu răgazul să se reconecteze la legătura de sub pământ. Acum camera mergea ceva mai bine, câţiva pixeli nefuncţionali începuseră să pâlpâie şi putu să vadă ceva mai departe de dulapul căzut… Şi bătrânul Gu era prins dedesubt. Doamne, unde-o fi fetiţa?

N-am vrut să se întâmple aşa ceva! Ar fi trebuit să-l ignore pe nefericit, dar conştiinţa i-o luă înainte.

Anonim —> Robert Gu: <sm> Unde e fetiţa? </sm>

— Cine e acolo? ţipă vocea în urechea lui, apoi continuă mai încet, dar mai disperat.

— E chiar aici lângă mine. În stare de inconştienţă. *Şi nu pot s-o iau de acolo!*

Anonim —> Robert Gu: <sm> Îmi pare rău. </sm>

Alfred nu mai ştia ce să spună. Cu cei doi, morţi, şansele lui de a scăpa cu faţa curată creşteau simţitor. Se uită într-o parte, enervat. *Sunt un nenorocit*. Nu făcuse nimic în seara aceasta decât să contribuie la vătămarea unor oameni nevinovaţi. Dar cum i-ar fi putut salva?

— Vă rog. Anunţaţi poliţia. N-o lăsaţi să ardă.

Presiunea creştea, mii de oase mici se rupeau, plasticul se topea, dar Robert nu auzea nimic. Nu simţi nici exploziile care urmară, nici căldura

sufocantă din cameră.

Robert îşi reveni din introspecţia care, la fel de bine, putea fi şi pierderea cunoştinţei, doar că durea mult mai mult. Miri era în patru labe, plângând şi strigând la el.

— Bunicule! Bunicule! Spune ceva! Bunicule!

Robert mişcă o mână, pe care fetiţa i-o strânse cu putere.

— Îmi pare atât de rău! N-am vrut să răstorn dulapurile! Eşti rănit?

Era una din acele întrebări cu răspuns evident. O durere cât un elefant se aşezase pe piciorul lui drept.

— Da.

Restul răspunsului se pierdu într-un val de durere.

Miri plângea, se îneca, nu mai semăna cu fetiţa stăpână pe sine pe care o cunoştea el. Se întoarse şi se chinui să împingă dulapul care căzuse peste el.

Robert trase aer în piept, gest care îi stârni un val de ameţeală.

— Dulapul este prea greu, Miri. Lasă-l.

De ce era aerul atât de fierbinte? Şi lumina dispăruse. Ceva ca un furnal deschis se vedea arzând în spatele echipamentului doborât la pământ, de unde veneau toate pocniturile şi fâsâiturile.

— Cara… Miri!… Treci înapoi de acolo!

Fetiţa ezită. Sub dulap erau rămăşiţele strivite ale cofrajului de cobai care nu apucase să fie încărcat. Nu mai pleca nicăieri. Miri băgă mâna prin sticla spartă. Robert îşi întoarse capul şi văzu o pereche de ochi mici uitându-se la el. Un şoricel scăpase din cofraj.

— Oo, şopti Miri, salutare, micuţule…

Râse încetişor.

— Salutare şi ţie. Aţi scăpat.

Robert văzu mai multe feţişoare, pe măsură ce Miri le scotea din cutia de sub dărâmături. Căpşoarele se mişcau în toate părţile, mirosind de jur împrejur. Nu păreau să-i dea atenţie şi, după câteva clipe, descoperiră ceva mult mai important: libertatea. O zbughiră din mâinile lui Miri, departe de căldură.

Acum Robert vedea ce cauza căldura. De undeva de sus, picura un lichid alb care, când atingea dulapul, se înroşea, sfârâia şi se scurgea înspre podea.

Cara scoase un ţipăt speriat şi se întoarse spre el.

— Ce e asta?

— Nu ştiu, dar trebuie să ieşi de aici.

— Da! Hai să ieşim.

Fata încerca să-l tragă de umeri să iasă de sub dulap. Împinse şi el, ignorând durerea care îi secera piciorul. Reuşi să se mişte câţiva centimetri, după care se înţepeni mai rău decât înainte. Acum căldura era mai supărătoare decât piciorul sfărâmat. Mintea lui Robert sărea de la o nenorocire la alta, încercând să nu-şi piardă cumpătul.

Se uită într-o parte, la sora lui.

— Îmi pare rău că te-am făcut să plângi, Cara.

Ea se porni şi mai rău pe plâns.

— Acum trebuie să fugi afară.

Nu-i răspunse, dar se opri din plâns. Se uită la el, neînţelegând, apoi se dădu într-o parte ferindu-se de căldura care venea din gura furnalului. *Fugi! Fugi!* O auzi spunând:

— Nu mă simt prea bine.

Şi se întinse pe jos undeva mai departe de el. Robert îşi întoarse privirea spre lichidul fierbinte. Deja acoperise podeaua de sub dulap. Dacă balta se mai întindea câţiva centimetri, avea să o atingă pe Cara. Întinse mâna şi apucă un fragment lung – de ceramică? – pe care îl puse ca baraj între valul incandescent şi Miri.

Se auziră alte explozii, dar nu la fel de puternice. În sala unde erau ei plutea un miros de ars. Încercă să-şi amintească cum ajunseseră aici. Cineva îi făcuse asta lui şi Carei, deci cu siguranţă îi ascultau acum.

— Vă rog, zise el în întunericul incandescent. Vă rog nu-i faceţi una ca asta. E doar un copil.

Niciun răspuns, doar sunetele acelea îngrozitoare şi durerea. Apoi se întâmplă o minune, văzu litere prin faţa ochilor:

Anonim —> Robert Gu: <sm> Unde e fetiţa? </sm>

— Cine e acolo? E chiar aici lângă mine. În stare de inconştienţă. *Şi nu pot s-o iau de acolo!*

Anonim —> Robert Gu: <sm> Îmi pare rău. </sm>

Aşteptă, dar nu mai primi nimic.

— Vă rog, anunţaţi Poliţia. N-o lăsaţi să ardă.

Dar oricine fusese, plecase. Cara nu mai mişca. *Nu simte căldura?* Ţinu cât putu ciobul în loc.

Apoi:

— Domnule profesor? Sunteţi dumneavoastră?

Trebuie să fie vreun student curios! Erau prea multe imagini şi nu mai înţelegea mare lucru din ele. Dar cineva era acolo, pe jumătate cufundat în lavă.

— Sunt eu, Zulfi Sharif.

A, numele îi era familiar, studentul acela băgăcios. Dar acum nu mai radia culoarea verde. Parcă era un amănunt important, nu?

— Încerc de câteva ore să iau legătura cu dumneavoastră. Niciodată n-a fost mai greu ca astăzi. Computerul meu a fost virusat rău. Îmi pare foarte rău.

Era intrat aproape cu totul în lavă. O fantomă.

— Sunteţi rănit! zise fantoma.

— Sună la Poliţie, îl rugă Robert.

— Da, imediat! Dar unde sunteţi? Nu contează, văd coordonatele! Chem ajutoare ime…

Lava incandescentă bolborosi peste ciobul lui Robert, atingându-i mâna. Simţi cum îl înghite durerea, ca o prăpastie întunecată.

33

LIBERTATE

Noua anexă a Spitalului Crick avea mai puţin de cinci ani, dar atmosfera locului era parcă desprinsă din secolul trecut, când spitalele erau nişte clădiri mari, impozante, în care oamenii trebuiau să meargă dacă voiau să se facă bine. Asemenea locuri încă mai erau necesare: de exemplu, unităţile de terapie intensivă nu se puteau împacheta într-o cutie de prim-ajutor şi vândute pe internet oricui. Şi mai erau, desigur, cazurile tragice de boli incurabile, care cereau îngrijiri medicale; probabil va exista mereu un segment foarte restrâns de populaţie care va avea nevoie de sanatorii şi azile.

Noua anexă satisfăcea şi alte nevoi. La care se gândea locotenentul-colonel Robert Gu Jr. în fiecare zi când intra în curtea spitalului. Din ziua dezastrului de la Universitate, Bob venea zi de zi aici, parca maşina, arunca o privire în zare spre stâncile şi plajele dinspre La Jolla. Clinica era pe un deal aflat la foarte mică distanţă de unele din cele mai la modă proprietăţi din lume. La câteva mile înspre oraş se aflau laboratoarele de jur împrejurul Universităţii, unele din cele mai prestigioase centre de cercetare în domeniul farmaceutic din lume. Desigur, acele laboratoare puteau fi şi la capătul celălalt de lume şi nu ar fi fost nicio diferenţă pentru lumea medicală. Dar, din punct de vedere psihologic şi tradiţional, această

apropiere dintre minunile ştiinţei şi proprietăţile luxoase era ca un magnet pentru cei mai bogaţi dintre cei foarte bolnavi.

Dar soţia, fiica şi tatăl lui Bob Gu nu erau aici pentru că erau bogaţi. Odată ce treceai de o foarte impozantă – şi foarte reală – poartă, aveai intimitate. În acest caz, intimitatea consta într-o combinaţie dintre designul efectiv al clinicii şi interesul pe care unchiul Sam îl arată unora dintre pacienţii lui.

Unde altundeva să ţii internate cazurile speciale, departe de ochii lumii, decât într-un spital de lux? Presa se înghesuia pe lângă ziduri şi specula, dar nu i se permitea accesul, în ciuda eforturilor ei de a se strecura.

Bob se opri o clipă în faţa porţilor.

Of, Alice!

Ani de-a rândul trăiseră cu spaima că, într-o bună zi, efectele secundare ale specializărilor ei pe bandă rulantă aveau să apară. Ani în şir se certaseră în privinţa onoarei şi datoriei, până unde este OK şi de unde începe să nu mai fie OK. Acum, cel mai rău lucru de care se temuseră se întâmplase… şi îl luase pe nepregătite. Mergea la ea în vizită zilnic. Doctorii erau sceptici. Alice Gu era blocată în atâtea straturi de specializări cum nu mai văzuseră oamenii în toată cariera lor. Ce ştiau ei? Alice era conştientă. Încerca să stea de vorbă cu el, dar nu scotea decât nişte bălmăjeli disperate. El o ţinea în braţe şi o implora să se întoarcă la el. Spre deosebire de Robert şi Miri, Alice nu era arestată. Alice era prizoniera propriei ei minţi.

Astăzi Bob era într-o misiune oficială la Crick. Ultimele interogatorii ale celor doi reţinuţi – sau, ultimele rapoarte – erau complete. Robert era programat să fie trezit la prânz, Miri o oră mai târziu. Bob putea sta de vorbă cu ei în compania virtuală a Evei Mallory, ofiţer în Ministerul Apărării Naţionale, din partea investigatorilor.

La ora 12.00, Bob stătea în faţa unei uşi de lemn desuete. Ştia deja că aceste detalii clasice erau cât se poate de reale aici. Şi că va trebui să apese pe clanţă dacă voia să intre.

Eve —> Bob: <sm> Acest interviu este foarte important pentru noi, domnule colonel. Dar încercaţi să nu-l obosiţi cu detalii inutile.

Respectaţi temele care v-au fost trimise în memorandum. </sm>

Bob aprobă din cap. Pentru o clipă nu ştia pe cine să fie mai supărat: pe tatăl său ori pe tâmpiţii de la Poliţie. Se mulţumi să deschidă uşa, fără să fi bătut înainte, şi să intre grăbit în rezervă.

Robert Gu Sr. făcea treişpe-paişpe prin camera lipsită de ferestre, ca un leu în cuşcă. Nici nu ai fi bănuit că acum o vreme avusese un picior zdrobit şi celălalt fracturat; doctorii se pricepeau de minune să repare asemenea accidente. Cât despre restul, eh, arsurile erau acoperite de pijamale.

Bătrânul se repezi la Bob când îl văzu intrând în cameră, dar glasul lui era mai degrabă disperat decât iritat.

— Fiule! Ce face Miri?

Eve —> Bob: <sm> Puteţi vorbi, domnule colonel. Aveţi libertatea să-i spuneţi ce doriţi despre fiica dumneavoastră. </sm>

— …Miri e bine, tată.

Îi făcu semn să se aşeze pe scaunele de catifea de lângă masa aflată în cealaltă parte a camerei. Dar bătrânul continuă să se învârtă prin cameră.

— Slavă Domnului! Ultimul lucru pe care mi-l amintesc este căldura şi lava care se întindea spre ea.

Se uită în jos la pijamalele lui şi dintr-odată păru foarte surprins de ceea ce vedea.

— Eşti la clinica Cricks, tată, în La Jolla. Miri nu a fost rănită în incendiu. Mâna ta stângă a fost distrusă aproape în totalitate.

Lava îi arsese carnea până la os, întregul braţ, din umăr până la antebraţ.

Robert îşi duse mâna dreaptă înspre mâneca stângă, goală.

— Da, mi-au spus doctorii.

Se întoarse şi se lăsă pe unul din scaune.

— Asta a fost tot ce mi-au spus. Eşti sigur că Miri e în regulă? Ai văzut-o?

Bătrânul niciodată nu reacţionase în acest fel. Îngrijorat pentru soarta altcuiva. *Sau poate doar se preface văzându-mă pe mine supărat.* Bob luă şi el loc în faţa tatălui său.

— Am văzut-o. Voi sta de vorbă cu ea ceva mai târziu, în după-amiaza asta. Singura ei problemă gravă este că nu-şi aduce aminte nimic clar din ce s-a petrecut în laboratoare.

— Aha.

Apoi, şi mai încet:

— Aha.

Stătu o vreme nemişcat, cântărind veştile, apoi începu iar să se foiască.

— Cât timp am fost inconştient? Am atâtea să-ţi povestesc, Bob… Poate ar trebui să-i aduci şi pe câţiva dintre colegii tăi aici.

Eve —> Bob: <sm> Deci nu-şi aminteşte interogatoriul? Uau, nu mă aşteptam să fim atât de buni!</sm>

— Nu e nevoie, tată. Ar mai putea urma întrebări privitoare la anumite puncte, dar am dezgropat toate secretele şi conspiraţiile. Ai fost supus mai multor interogatorii în ultimele zile.

Robert făcu ochii mari de uimire. După o clipă, dădu încet din cap.

— Aha, visele acelea ciudate… deci asta înseamnă că ştiţi şi despre, hm, despre problemele mele personale?

— Da.

Robert îşi plimbă privirea prin cameră.

— Sunt nişte băieţi răi, ciudaţi în lume, Bob. Străinul Misterios… cel care i-a spart securitatea computerului lui Zulfi Sharif… a fost pe urmele mele tot timpul. N-am mai cunoscut pe nimeni în viaţa mea care să mă manipuleze cum a făcut-o el. Îţi poţi imagina pe cineva care stă mereu pe umărul tău, spunându-ţi ce să faci?

Eve —> Bob: <sm> Să lăsăm Iepurele deoparte pentru moment. </sm>

Bob era de acord. Iepurele – cum îi spuneau cei din Alianţa Indo-Europeană pe care îi interogaseră – ar putea fi o noutate sub soare. Iepurele încălcase legea pentru securitatea sistemelor electronice. Surprinzător, oameni din interiorul Armatei şi Poliţiei fuseseră în favoarea Iepurelui. Indienii, europenii şi Japonezii aveau o grămadă de explicaţii de dat, dar şmecheria Iepurelui nu ar fi fost niciodată descoperită dacă cei trei nu ar fi lansat atacul de revocare împotriva creaturii. Dar cum reuşise Iepurele să

facă tot ce făcuse? Şi, dacă a putut face respectivele escrocherii, de ce altceva mai era capabil?

Erau întrebări importante, dar pe care nu le putea discuta cu tatăl trădător.

— Încă facem investigaţii, tată. Între timp, tu ai de asumat nişte fapte şi consecinţele lor.

— Da, consecinţe.

Robert se juca nervos cu tapiseria scaunului de lângă el.

— Puşcărie?

Întrebarea venise aproape ca o rugăminte.

Eve —> Bob: <sm> În niciun caz! Avem nevoie de un „iepure“ ca să-l prindem pe Iepure! </sm>

— Nu, tată, fără închisoare. Oficial, tu şi prietenii tăi aţi luat parte la o demonstraţie în campus care a scăpat rău de sub control. Mai puţin oficial… zvonul pe care l-am lansat noi este că aţi ajutat la oprirea unui sabotaj terorist asupra laboratoarelor.

Încă o misiune pentru cei de la Prietenii dreptului la intimitate.

Robert dădu din cap:

— Am ajutat să-i oprim pe băieţii răi. Ăsta era planul lui Miri.

— Da, era.

Se uită la tatăl său cu o privire dură.

— Am fost ofiţer de gardă în noaptea aceea.

Eve —> Bob: <sm> Grijă mare, domnule colonel. </sm>

Dar avertismentul era vorbă-n vânt, strategiştii lor căzuseră de acord că Robert va trebui să afle anumite detalii. Singura lui problemă era cum să-i dea aceste detalii fără să-i ardă un pumn în nas.

— Aici, în San Diego?

— Pentru California de Sud, dar toată acţiunea a avut loc aici. Alice era analista mea şefă în acea seară.

Ezită, încercând să-şi ţină nervii în frâu.

— Ţi-a trecut vreodată prin minte că datorită lui Alice nu te-am dat afară din casă în şuturi?

— Eu… Alice părea întotdeauna absentă, zise, trecându-şi o mână prin părul zburlit.

— Ştii ce este SLC-ul şi ce efecte are?

— Da, dădu repede din cap. Carlos Rivera rămâne blocat pe chineză. El este bine?

Se uită la el şi culoarea îi pieri din obraji.

— *Alice?*

— Alice a clacat fix în mijlocul expediţiei tale. Avem dovezi clare că…

Eve —> Bob: <sm> Nu intraţi în detalii. </sm>

— Încă e blocată, continuă Bob după o fracţiune de secundă.

— Bob… niciodată n-am vrut să-i fac niciun rău. Eram atât de disperat… Cred, cred că eu i-am făcut-o.

Se uită la fiul său, îşi feri privirea.

— Ştim, tată. Am aflat în timpul interogatoriilor. Şi da, *tu* i-ai făcut-o.

Poliţia percheziţionase casa şi logurile personale ale lui Gu, la fel cum făcuseră şi cu cei de la Universitate; aveau chiar şi fotografii cu robotul pe care Robert îl pusese în baie. Doar că nu ştim exact cine a făcut respectivul robot. India, Japonia şi Europa dădeau vina pe Iepure, Iepurele fusese redus la nişte zvonuri şi bucăţi ilizibile de *cache*.

Eve —> Bob: <sm> Ei, o să aflăm într-o bună zi. Un atac la reţea printr-o persoană vulnerabilizată biologic… aceasta e o tehnologie muult prea avansată pentru a fi ignorată în ancheta de faţă. </sm>

— Îmi pare atât de rău… dacă ai şti…, zise Robert lăsându-şi capul în jos.

Bob se ridică brusc în picioare. Reuşi să-şi păstreze vocea calmă şi sigură.

— În cursul zilei de astăzi vei fi externat. Între timp, fă rost de ceva de îmbrăcat şi pune-te la curent cu ce s-a petrecut în lume. Pentru o vreme, rămâi să locuieşti cu noi în Fallbrook. Vrem să reiei şcoala… de unde ai lăsat-o. Mă duc să-i spun lui Miri despre Alice.

— Bob, n-o să meargă. Miri nu va putea niciodată ierta…

— Probabil ai dreptate. Dar Miri va primi un rezumat mult trunchiat. În fond, participarea ta la atacul împotriva lui Alice este circumstanţial. Şi este ascunsă bine, unde nici chiar Miri nu poate intra. Eu… te sfătuiesc prieteneşte… să nu te scapi să-i spui ceva.

Şi uite-aşa domnul locotenent-colonel Robert Gu Jr. îşi îndeplinise misiunea care îi fusese încredinţată. Acum putea pleca. Traversă cameră, îndreptându-se către uşă. Ceva îl opri şi-l făcu să se întoarcă.

Robert Gu Sr. îl privea cu teamă amestecată cu o imensă părere de rău. Bob mai văzuse expresia respectivă înainte, la alţi oameni. De-a lungul anilor, când subalterni de-ai lui o dăduseră în bară rău de tot. Tinerii pot ajunge disperaţi. Şi atunci fac lucruri teribile, nebuneşti, egoiste… uneori cu consecinţe catastrofale.

Dar tata nu a fost niciodată tânăr! Nu exista nicio disperare, nicio lipsă de experienţă care să-l scuze pentru ce făcuse.

Cu toate acestea… Bob urmărise filmul echipei de salvare care îl urmaseră pe Sharif printre dărâmături. Îşi văzuse tatăl şi fiica întinşi pe podea, chiar la câţiva paşi de craterul lansatorului. Îl văzuse pe Robert cu mâna întinsă, cum ţinuse lava la câţiva centimetri de Miri. Aşadar, în ciuda nenorocirii pe care o provocase bătrânul, Bob mai avea să-i spună ceva:

— Îţi mulţumesc că i-ai salvat viaţa, tată.

Bob spusese „să reiei şcoala de unde ai rămas“. La Liceul Fairmount, era aproape posibil. Juan şi Robert deja dăduseră examenele scrise, apoi fuseseră în vacanţa de Crăciun şi Anul Nou. Acum se întorseseră, tocmai la timp pentru ceea ce majoritatea elevilor considerau a fi cea mai grea parte a semestrului: prezentarea proiectelor în timpul serbării cu părinţii. Problemele de viaţă şi de moarte şi apăsarea conştiinţei încărcate făcură loc groazei că avea să se facă de râs în faţa unor copii şi a părinţilor lor.

Surprinzător, Juan Orozco încă mai vorbea cu el. Juan nu-şi prea amintea ce se întâmplase la Universitate. Creierul lui fusese şi mai bine curăţat decât al lui Miri. La ora actuală decupa bucăţi din ştirile apărute şi le punea cap la cap, încercând să separe adevărul de minciunile Prietenilor dreptului la intimitate.

— Nu-mi amintesc nimic după ce am ajuns, împreună cu Miri, în campus. Şi Poliţia încă mai investighează purtabilul pe care l-am avut în ziua aceea. Nu-mi pot vedea nici măcar ultimele minute din jurnal!

Puştiul îşi ridică mâinile în aer cu aceeaşi disperare pe care o observase la el şi în prima zi când se cunoscuseră.

— Lasă, nu fi supărat, nici Miri nu şi-a recuperat logurile, îl consolă Robert bătându-l pe umăr.

— Ştiu! Am întrebat-o!

Îi dădeau lacrimile.

— Nici ea nu-şi aminteşte. Începuserăm să devenim prieteni, Robert. Nu am fi plecat împreună să te căutăm dacă n-ar fi avut încredere în mine.

Sigur.

— Iar acum se poartă cu mine ca atunci când ne-am cunoscut… mă trimite la plimbare. Ea crede că probabil m-am dat lovit şi ea a trebuit să te caute singură. Şi poate chiar m-am dat lovit. Doar că *nu-mi amintesc*!

Lena —> Juan, Xiu: <sm> Dă-i timp, Juan. Miri este foarte afectată de ce s-a întâmplat, mai ales cu mama ei. Cred că se consideră vinovată. Sau poate ne consideră pe toţi vinovaţi. Eu ştiu că tu nu te-ai fi dat lovit. </sm>

Lena —> Xiu: <sm> Dar mă depăşeşte de ce plânge pe umărul nenorocitului ăluia.</sm>

Juan îşi luă privirea de la Robert, făcând eforturi vizibile să se reculeagă. Robert îl bătu pe spate stângaci. A-i linişti pe alţii nu făcea parte din activităţile lui preferate în viaţa de dinainte.

— O să-şi revină, Juan. Nu a spus despre tine că eşti laş când eram la subsol. Era doar foarte îngrijorată în privinţa ta. Ai puţintică răbdare cu ea.

Se uită în jur, poate găsea ceva să-i mai distragă atenţia.

— Între timp, vrei să aruncăm la gunoi toată munca pe care am făcut-o în timpul semestrului? Cum rămâne cu băieţii din Boston şi din sudul îndepărtat? Trebuie să ne apucăm de treabă cu proiectul.

Lena —> Xiu: <sm> Uită-te şi tu cât de nesimţit e, profită de bietul copil ca să îl ajute la proiect. </sm>

Încercarea lui Robert de a-l binedispune era slabă, dar păru să funcţioneze, Juan se uită la el şi zâmbi.

— Da, să ne concentrăm pe lucrurile importante!

Bob şi Miri nu apărură în curtea şcolii pentru serbarea la care copiii din clasa lui Robert prezentau proiectele de creaţie. Cel puţin nu erau prezenţi fizic – şi Robert îl putea vedea pe Juan Orozco uitându-se în toate părţile după ei.

— Juan, Miri este la spital în seara asta. O externează pe mama ei.

Bob păruse deosebit de încântat că Robert avea altceva de făcut în seara aceea. Juan zâmbi încrezător.

— Dar poate mai bagă un ochi din când în când, să ne vadă, corect?

De fapt, evenimentul din această seară era important pentru Fairmount, dar nu în sensul bun. Presa populară construise o grămadă imensă de speculaţii în jurul evenimentelor de la Universitate, iar Prietenii dreptului la intimitate brodaseră şi născociseră atâtea minciuni pe marginea acelor speculaţii, încât totul luase proporţii fabuloase. Zvonurile contaminaseră tot ce se petrecuse şi toate numele celor asociaţi cu întâmplările acelei nopţi. Robert săpase după varianta publică, întâi pentru a afla ce se petrecuse cu el în acea noapte în subsoluri, şi apoi pentru a afla ce *credea* lumea că se întâmplase. Robert şi conspiraţia bătrânilor apăreau în cele mai multe teorii, cel mai adesea ca nişte eroi picareşti – cum sugerase şi Bob. Dar mai existau şi alte teorii. Robert nu auzise în viaţa lui de Timothy Huynh, dar existau jurnalişti care pretindeau că Huynh şi Robert, împreună, puseseră la cale tot ce se petrecuse în acea seară: revolta şi operaţiunea din laboratoare!

Robert devenise expert în blocarea mailurilor de la paparazzi, dar notorietatea lui începuse să-şi piardă amploarea; ratingurile îi scăzuseră dramatic în ultimele zile. Cu toate acestea, îşi petrecea cea mai mare parte a timpului la liceu, unde regulile şcolii interziceau accesul străinilor – vizibili.

În această seară *ban*-ul respectiv era în plină forţă. Tribunele erau pline cu spectatori numai cu bilet de intrare – familiile elevilor şi alţi invitaţi, inclusiv prezenţe virtuale. Majoritatea acestor indivizi nu aveau niciun

interes pentru Robert Gu. Dar, dacă urmăreai statisticile reţelelor, o mulţime de persoane *invizibile* urmăreau serbarea.

Programul vocaţional nu era chiar mândria Liceului Fairmount. Majoritatea elevilor nu se pricepeau să folosească cele mai recente şi ciudate aplicaţii (iar majoritatea seniorilor nici nu se chinuiau măcar). Pe de altă parte, Chumlig spusese, într-un moment de sinceritate, că părinţii se dădeau în vânt după programele respective, mai ales pentru că puteau să înţeleagă, cât de cât, din tot ce făceau copiii lor la şcoală. Echipele erau formate din câte doi sau chiar trei elevi, dar aveau voie să folosească soluţii din oricare colţ al lumii. Seara demo nu începea decât după lăsarea întunericului, pentru ca filtrele virtuale să fie uşor de folosit. În mod normal, Chumlig nu le făcea asemenea favoruri elevilor. Respectivele demo-uri ţineau două zile… şi nu începeau decât la o săptămână după ce elevii de la Cercul vocaţional îşi prezentaseră mai întâi creaţiile. Intervalul de o săptămână era suficient cât să nu trezească complexe de inferioritate şi, în acelaşi timp, le oferea celor talentaţi timp berechet să-şi dea importanţă prin şcoală. În această seară, audienţa era adunată în partea de vest a terenului de fotbal, în timp ce partea de est fusese lăsată liberă pentru proiecţiile grandioase ce urmau a fi prezentate publicului.

Robert stătea împreună cu Juan Orozco chiar lângă scenă, alături de ceilalţi elevi. Fiecare dintre ei ştia ordinea execuţiei, de fapt a interpretării. Prin lentilele de contact vedeau de-a lungul terenului mici semne care indicau cât mai rămăsese din demo-ul curent şi cine era următorul la rând. Nu fusese o alegere democratică a ordinii în spectacol. Chumlig şi ceilalţi profesori avuseseră propriile lor idei, pe care le impuseseră. Punct. Robert zâmbi în sinea lui. Din acest punct de vedere, simţul lui didactic nu-l părăsise. Chiar fără să cunoască detaliile niciunui proiect, ştia cine are o lucrare bună şi cine nu. Ştia cine are cele mai multe emoţii să iasă pe scenă în faţa publicului… Acelaşi lucru îl cunoştea şi Chumlig. Ordinea pe care o stabilise era o orchestrare gândită special.

În mod miraculos, ordinea respectivă produsese un spectacol bunicel.

Primii fuseseră gemenii Radner. Pentru cei doi, partea de est a campusului nu era suficientă. Proiectaseră un fel de pod de oţel, suspendat peste tribune, care se înălţa tot mai sus şi mai sus în cer până se pierdea în lumina apusului. Dispăru şi după câteva secunde reapăru în altă parte deasupra stadionului! Punctul culminant al programului fu trecerea pe cer, în viteză şi într-un zgomot infernal, a unui tren cu locomotivă cu abur. Tribunele vibrară când trenul trecu pe deasupra lor.

— Mamă! exclamă Juan şi îi dădu un ghiont lui Robert. Asta e nou, probabil au descoperit ceva pe la protocoalele de stabilitate ale tribunelor.

Dacă Radner-ii nu fuseseră până acum ţinta speculaţiilor în legătură cu „mersul Bibliotecii", erau acum. Robert ştia sigur că gemenii nu se vor supăra chiar deloc.

Majoritatea demo-urilor erau chestii artistice, vizuale. Dar existau şi elevi care construiseră gadgeturi.

Doris Schley şi Mahmud Kwon construiseră un vehicul care avea simţul terenului şi putea urca treptele tribunelor. Când ajunseră cu el în vârful scărilor îl aruncară peste balustradă; se auzi un zgomot sub carcasă şi maşinăria se lăsă uşor la pământ fără să-şi spargă nimic. Juan se ridică de pe scaun să vadă robotul cu ochii lui. Îi aplaudă pe Schley şi Kwon, apoi se aşeză din nou.

— Mamă! O paraşută cu senzor de pământ. Dar pun pariu că doamna Chumlig nu le dă mai mult de nota nouă.

Îşi piţigăie vocea încercând s-o imite pe Louise Chumlig:

— Ce-aţi făcut voi aici nu e decât inginerie la cutie.

Dar încă zâmbea cu gura până la urechi. Amândoi ştiau că 9 era o notă bună, faţă de cât aveau să primească celelalte proiecte.

Erau copii care chiar încercaseră să copieze proiecte de pe net, cum spusese şi Miri că făceau prietenii ei. Erau două proiecte noi interesante: un elastic foarte rezistent şi un fel de filtru de apă. Elasticul nu era spectaculos… până când îţi dădeai seama că nu era nicio iluzie optică. Doi băieţi pe care Robert îi cunoştea vag prezentară proiectul. Stăteau la cinci metri unul de celălalt, legănând o păpuşă mare între ei. Manechinul era

legat de un elastic, fiecare din ei ţinând de câte un capăt. Elasticul nu numai că era foarte rezistent, dar îşi schimba proprietăţile fizice în funcţie de cum trăgeau băieţii de el. Când era lejer ca o coardă şi păpuşa sărea de sus în jos, când era rigid ca un arc şi ţinea păpuşa strâns prinsă. Proiectul lor avu cele mai multe aplauze.

Pe de altă parte, filtrul de apă era doar o imagine mărită a unui furtun de grădină alimentat la un filtru. Deasupra, elevii puseseră un grafic enorm care arăta cum filtrul lor poate detecta impurităţi specifice fiecărui utilizator. Nu avea niciun efect sonor, iar graficele erau lente şi grosolane. Robert se uită la cer, apoi la fetele care îl proiectaseră.

— Vor lua 10, este?

Juan ridică din umeri. Zâmbea, dar cu o oarecare invidie.

— Mda, e genul de chestie care-i place lui Chumlig.

Apoi, onestitatea îl forţă să recunoască:

— Lisa şi Sandi niciodată nu se deranjeză să-şi aranjeze graficele, dar am auzit că deja au un cumpărător pentru filtrul respectiv. Pariu că sunt singurele eleve care fac bani din proiectul lor vocaţional.

— Noi suntem la rând, Juan, zise Robert.

Singurul semn că Juan înţelesese era felul în care privirea i se fixă pe cronometrul lor privat.

Xiu —> Juan: <sm> Baftă, Juan! O să fie bine. </sm>

Juan —> Xiu: <sm> Miri se uită? </sm>

Juan şi Robert erau ultimii, singura parte din program care nu fusese stabilită de Chumlig. Şi nu se datora nici inteligenţei lui Juan/Robert. Se datora faptului că demo-ul lor implica grupuri de oameni din afara şcolii, care aveau şi ei programul lor.

Juan mai stătu nemişcat încă o secundă. Apoi alergă pe terenul de fotbal, făcând cu mâna către o scenă fantomatică paralelă cu tribunele. Invitaţii intrară pe scenă din ambele părţi. Imagistica era clară, nu erau efecte vizuale, aceştia erau oameni reali, cu instrumente muzicale, aşa cum explică Juan audienţei.

— Bună seara, doamnelor şi domnilor! strigă el entuziasmat ca un prezentator de circ, dar – în urechile lui Robert – panicat de mai avea puţin şi leşina. Robert ar fi putut îndeplini rolul de maestru de ceremonii sau ar fi putut înregistra dinainte introducerea, iar Juan să mimeze, dar ar fi însemnat să piardă la punctaj. Deci Juan se străduia live, cu vocea tremurândă şi cuvinte care îi ieşeau cu pauze ciudate şi avânt forţat.

— Doamnelor şi domnilor! Orchestra Americilor, creată special pentru dumneavoastră în această seară de Liceul Charles River – orchestră şi cor, direct prin internet din Boston şi – se întoarse în stânga – Conservatorul din Magallanes, de asemenea în direct prin internet din Punta Arenas… Chile!

Scena era plină acum, de o parte şi de alta, două sute de adolescenţi în uniforme şcolare, roşii cei din nord şi în carouri verzi cei din sud, după cum cerea protocolul lor de „colaborare“. Împreună formau două coruri şi două orchestre, la depărtare de mii de kilometri unii de alţii, doar cu o legătură de internet care să-i ţină împreună. Doar printr-o minune fuseseră aduşi pe aceeaşi scenă. Succesul poate avea să arate banal pentru cei din afară, era posibil să fie chiar şi un eşec. *Deşi repetiţiile n-au mers chiar rău*.

— Iar acum – Juan continuă – acum, doamnelor şi domnilor, Orchestra Americilor va interpreta o adaptare originală a Imnului Europei compus de Ludwig van Beethoven, cu versuri de Orozco şi Gu, cu sincronizare de reţea asigurată de Gu şi Orozco!

Făcu o plecăciune în faţă şi apoi se îndreptă în fugă în spatele scenei, lângă Robert. Broboane mari de sudoare i se scurgeau pe faţă şi era alb la faţă ca un cearşaf.

— A fost foarte bine, Juan, zise Robert.

Juan dădu din cap, tremurând ca varga.

Orchestra hibrid începu să cânte. Acum totul trecuse în mâna acestor copii şi efectelor lui Robert. Muzica violoncelelor şi a chitarelor umplu aerul, venită din Boston şi din capătul celălalt al lumii. Adaptarea lor era mai ritmată decât Imnul Europei, fiecare notă trecând prin sute de noduri şi reţele, cu întârzieri de câteva milisecunde.

Aceeaşi problemă de sincronizare care făcuse din corul lui Winnie de la Bibliotecă să sune atât de lălăit.

Versurile lui Juan se ridicară în aer, cele două coruri – cel din nord interpretând varianta în engleză şi cel din sud, în spaniolă – începură să cânte. Cele două şcoli îşi creaseră o reţea unică, mai flexibilă, cu propriul lor dirijor. Se auzea ceva mai bine, în plus, erau surprinzător de talentaţi. Dar recitalul încă mai avea nevoie de Robert, care lucrase la adaptarea contratimpilor din reţele, creând o atmosferă magică (ajutată şi de magia lui Beethoven).

Robert ascultă. Contribuţia lui nu era perfectă. De fapt, mergea chiar mai prost decât la repetiţii. Prea multă lume era pe reţea, ascultând concertul, şi prea mulţi oameni se logaseră în acelaşi timp. Robert se temuse că aşa se va întâmpla. Problema nu era cu capacitatea reţelei. Se uită peste statistici. Arătau prezenţa câtorva milioane de oameni veniţi pe nepusă masă, consumând resursele mai repede decât prevăzuseră ei, schimbând perspectiva acestui concert. Cu toate acestea, sincronizarea supravieţuise, orchestra nu se destrăma.

Încă zece secunde. Melodia atinse o serie de crescendouri, apoi, printr-un miracol, ultimele două secunde fură perfecte. Versurile lui Juan se stinseră şi întreaga melodie încetă. Se lăsă tăcerea.

Orchestra/corul stătea pe scenă, aşteptând reacţia publicului. Oamenii zâmbeau, poate puţin jenaţi… dar fapta era deja consumată!

Apoi toată suflarea din toate colţurile lumii începu să aplaude frenetic.

Bietul Juan arăta absolut copleşit. Din fericire pentru el, nu mai trebuia să vorbească în faţa milioanelor de spectatori. Orchestrele se înclinară în faţa audienţei şi coborâră de pe scenă, înspre nord şi înspre sud, înapoi în colţurile lor de lume. Juan zâmbea, impresionat, înspre tribune, apoi se întoarse către Robert.

— Mamă! Nu mă mai interesează ce notă luăm, Robert, nu-mi vine să cred!

34

BRITISH MUSEUM ŞI BRITISH LIBRARY

Copiii săriră din tribune, fără să mai ţină cont de faptul că Chumlig & compania erau încă pe teren, stabilind ce note avea să ia fiecare. Robert şi Juan se mişcară mai greu, stând în spatele scenei de vorbă cu ceilalţi elevi de departe. Notele şi demo-urile nu vor fi afişate online în următoarele douăzeci de ore, aveau o grămadă de timp la dispoziţie să-şi facă griji cât vor lua. Totuşi, Louise Chumlig arăta destul de încântată, felicitându-l pe fiecare din ei şi evitând să răspundă întrebărilor unuia sau altuia despre cum se descurcase şi ce note aveau să primească.

Miri sau Bob încă nu apăruseră. Atenţia lui Robert fu acaparată de copii, Chumlig şi Juan Orozco – ultimul aternând între bucurie isterică şi disperare că picaseră examenul.

Deci, aproape fără să-şi dea seama de ce se întâmplă, Robert se trezi faţă în faţă – şi aproape nas în nas – cu Winston Blount. În spatele fostului decan, Tommie Parker o ţinea de mână pe Xiu Xiang. Ei, asta era cea mai ciudată pereche care înflorise de pe urma acestei aventuri! Omuleţul zâmbea cu gura până la urechi. Îi făcu semn cu mâna lui Robert.

Pentru moment, Robert era faţă în faţă cu Winston Blount. Robert se văzuse foarte puţin cu Tommie şi Winnie din noaptea de la Universitate. Şi ei, împreună cu Carlos, îşi petrecuseră câteva zile internaţi în clinica Crick. Din câte îşi dăduse Robert seama, se făcuseră negocieri, ca şi în cazul lui.

Băieţii erau liberi. Povestea oficială era cea pe care o prezentase Bob: activitatea conjuraţiei bătrânilor fusese un protest care scăpase din mână, dar nu avuseseră niciodată intenţia de a vătăma aparatura laboratoarelor şi le părea nespus de rău pentru ceea ce făcuseră. Dacă îşi ţineau gura, nu vor fi consecinţe neplăcute pentru ei.

Acum, pe chipul lui Winnie se citea un zâmbet stânjenit. Îl salută din cap pe Juan şi întinse mâna să dea noroc cu Robert.

— Ştii că nu mai sunt aici la liceu, dar am încă familie aici. Doris Schley e stră-strănepoata mea.

— Aha! Bravo ei, a avut un proiect foarte bun!

— Mersi, mersi. Şi tu… ezită Winnie.

În anii de glorie, laudele la adresa lui Robert Gu, venite din toate părţile, se întorseseră împotriva lui Winston Blount.

— …tu ai scris un text minunat, Robert. Versurile au fost foarte bune. Nu mi-aş fi imaginat niciodată asemenea cuvinte pe muzica lui Beethoven, în engleză şi în spaniolă. A fost… artă.

Se opri, aşteptând parcă o rafală de remarci sarcastice din partea lui Robert.

— Nu a fost textul meu, Winston. *Poate se simte jignit, dar nu e intenţia mea*. Juan a scris versurile. Am lucrat împreună în timpul semestrului, dar aici l-am lăsat singur, doar l-am retuşat pe ici, pe colo. Pe cuvânt – Chumlig ne-ar prinde cu minciuna – sincer, e meritul lui Juan.

— Ei, da!

Winnie făcu un pas în spate, apoi păru să-l observe pe Juan. Îi întinse mâna:

— A fost foarte frumos, fiule.

Îi trimise o privire lui Robert, parcă nevenindu-i să creadă.

— Ştii, Robert, că într-un fel a fost aproape la fel de bine scris cum scriai tu în vremurile bune?

Robert stătu pe gânduri o clipă, citindu-i versurile lui Juan cu ochii imaginaţiei, la fel cum obişnuia să-şi recitească versurile. *Nu, eu scriam mai bine.* Mult mai bine. Dar nu pentru vremurile de acum. Dacă vechiul Robert

ar fi citit aceste versuri… hm, vechiul Robert n-ar fi tolerat jumătăţi de măsură, probabil i-ar fi desfiinţat pe loc poezia.

— Ai dreptate, Juan a scris frumos.

Ezită o clipă.

— Nu ştiu ce… ce s-a întâmplat în ultimii ani, Winston.

Juan se uita de la unul la celălalt. Începu să zâmbească plin de mândrie, deşi părea să intuiască pe undeva că între Winnie şi Robert se schimbau cuvinte nerostite. Winnie dădu din cap.

— Aşa este, multe s-au schimbat.

Mulţimea se împrăştia, ceea ce le dădu câtorva copii idei să se joace de-a prinselea pe terenul de fotbal. Micul lor grup era în mijlocul vacarmului.

— Deci, dacă tu nu ai scris versurile, atunci ce-ai făcut?

— A! Eu m-am ocupat de sincronizarea în reţea! Pe cât posibil.

— Nu mai spune!

Winnie încerca să fie amabil, dar, chiar şi după experienţa lui proprie cu corurile, nu părea foarte impresionat. A, mă rog, nu sunase chiar ca la Filarmonică.

Xiu —> Lena: <sm> Hai, Lena, zi-i ceva! </sm>

Lena —> Xiu: <sm> Lasă-mă în pace! </sm>

Xiu —> Lena: <sm> Atunci îl felicit eu şi din partea ta. </sm>

După un alt schimb de amabilităţi, Winnie se retrase, îndreptându-se spre familia Schley, cu Tommie şi Xiu Xiang pe urmele lui. Dar Robert văzu un mesaj apărând dinspre Xiang.

Xiu —> Robert: <sm> A fost extraordinar, Robert. </sm>

Juan habar n-avea despre ce se întâmpla în jurul lui.

— Domnul profesor Blount n-a înţeles ce-ai făcut tu în proiect, este?

— Ba da. Dar ce-a înţeles i-a plăcut. Nu contează. Şi eu, şi tu ne-am descurcat mai bine decât ne-am aşteptat.

— Corect.

Juan îl duse în tribune. Chiar dacă Bob şi Miri nu erau acolo, părinţii lui Juan erau.

Îi felicitară cu tot tacâmul, chiar dacă oamenii încă nu ştiau ce să creadă despre Robert Gu.

Un grup de părinţi şi prieteni mai rămaseră pe terenul de fotbal pentru o vreme. Mai mult decât orice, părinţii păreau uşor surprinşi de copiii lor. Îşi iubeau odraslele şi erau convinşi că ştiu pe cine au crescut. Dar cumva, Louise Chumlig reuşise să-i transforme – nu în supermeni, dar în nişte fiinţe inteligente care puteau face lucruri la care părinţii lor nici nu visaseră. Pe chipurile lor se putea citi mândria amestecată cu nedumerirea.

Miri tot nu apăruse. Bietul Juan. *Sper că Alice a ajuns acasă cu bine*. Cu o singură mână, Robert nu se prea descurca, în mijlocul stadionului, să verifice cum stau lucrurile acasă.

Robert îşi făcu loc prin mulţimea făcută cerc în jurul Louisei Chumlig. Fericită şi obosită, dar mai ales modestă.

— Eu doar le arăt elevilor mei cum să se folosească de lucrurile pe care le au la îndemână şi ce le oferă lumea în care trăiesc acum.

Robert se întinse şi o prinse de mână.

— Mulţumesc.

Chumlig se uită în sus la el cu un zâmbet ştrengăresc. Îi mai ţinu mâna într-a ei o clipă.

— Robert! Cel mai interesant elev al meu. Ai fost exact opusul problemei pe care o am cu ceilalţi.

— Cum adică?

— În cazul celorlalţi, trebuie să-i învăţ să se cunoască pe sine şi ce pot face. Pe când dumneata… mai întâi a trebuit să renunţi la ce ai fost.

Zâmbetul ei deveni acum aproape trist.

— Să-ţi pară rău, Robert, pentru ce ai pierdut, dar fii fericit cu ceea ce ai devenit.

În tot acest timp, ea ştiuse! Dar altcineva se băgă peste ei şi ea făcu conversaţie, veselă, asigurându-i că semestrul care urma va fi şi mai interesant decât cel care tocmai se încheiase.

Robert îi lăsă pe Juan şi pe ceilalţi când începură să-şi facă planuri cum vor arăta proiectele din vară. Puştii nu puteau să creadă că se vor autodepăşi, nu după spectacolul din această seară. În drum spre parcare, zări două figuri cunoscute.

— Am crezut că sunteţi cu Winston.

— Am fost, zise Tommie, dar ne-am întors. Voiam să te felicităm iar pentru şmecheria cu muzica sincron.

Xiu Xiang aprobă cu hotărâre din cap. Dintre ei doi, doar ea purta. Cuvântul FELICITĂRI în litere aurii plutea în aer între ei. Bietul Tommie, încă mai căra laptopul după el, deşi ar fi trebuit de mult să-l predea Poliţiei.

— Mulţumesc, sunt mândru de ce-a ieşit, mai ales „şmecheria“. A fost mai mult ca să ne jucăm, nimeni nu are nevoie pe bune să sincronizeze muzică reală de la mii de kilometri distanţă, prin net. Tot ce-am făcut eu a fost să jonglez cu predicţiile rutărilor, ştiind cum va trebui să sune melodia.

— Plus sincronizarea fiecărui instrument şi a fiecărei voci, este, este? zise Tommie.

— Şi asta.

— Plus programul antifluctuaţie, zise Xiu.

— Ei, a fost distractiv.

Tommie începu să râdă.

— Ar trebui să vezi ce zice lumea pe net. Programelul tău a fost remarcat de câţiva. Pe vremuri, când eram eu tânăr, puteai să-ţi iei licenţa pentru treaba asta. Acum…

— Acum în cel mai bun caz te alegi cu o notă bună la doamna Chumlig, râse Xiu, bătându-l pe umăr pe Tommie. Tu şi cu mine… avem multe de învăţat, Thomas.

Tommie mormăi fără chef.

— Ce vrea să spună doamna e că trebuie să învăţ să port computerul pe mine.

Se întoarse spre femeia tânără de la braţul lui.

— Niciodată n-am visat că Xiu Xiang îmi va salva viaţa! Şi că mi-o va salva dându-mă pe mâna Poliţiei!

Lena —> Xiu: <sm> Lui Parker îi e teamă să încerce lucruri noi, chiar dacă îi tot dă înainte cu viitorul. </sm>

Mai făcură câţiva paşi împreună, în tăcere. Robert văzu alt text de la Xiang – chiar începea să se priceapă la messenger!

Xiu —> Robert: <sm> <of!/> Tommie e bătrân şi nici un medicament nu l-a ajutat cine ştie ce până acum. Şi îi e frică să încerce lucruri noi. </sm>

Robert abia se stăpâni să nu se uite spre ea surprins. De când şi până unde inginera devenise psihologul de serviciu?… Dar avea dreptate în privinţa lui Tommie. Habar n-avea despre ce se petrecea în jurul lui. Dar un zâmbet ştrengăresc îi înflori până la urechi.

— Ce? zise Robert într-un final.

— Mă gândeam şi eu, aşa. Operaţiunea noastră la Universitate a fost cea mai mare şi mai periculoasă la care am luat eu parte în viaţa mea. Am fost manipulaţi, mă rog. Dar şi ce dacă? A fost cum sunt acum modern… asociaţii. Ne-am făcut treaba şi, în felul nostru, am obţinut ce-am vrut.

— Cum vine asta? întrebă Robert gândindu-se la promisiunile pe care le făcuse Străinul.

— Am demolat proiectul lui Huertas.

— Dar cărţile sunt toate distruse.

— Dar mie îmi place ce-au făcut Cavalerii acolo, zise Tommie ridicând din umeri. Cel mai important lucru, l-am făcut de ruşine pe Huertas în faţa lumii întregi.

— Şi asta e o victorie?

Intraseră în parcare, în spatele lor mergea o maşină goală.

— Dap. Nu poţi opri progresul, dar noi l-am oprit pe Huertas suficient cât să se petreacă alte evenimente, în favoarea noastră.

Se uită la Robert, care habar nu avea despre ce vorbea Tommie.

— N-ai auzit? Păi, dacă purtaţi tot felul de prostii, nu aveţi timp să vă uitaţi la ştiri. Înţelegi tu, Huertas se grăbea aşa de tare dintr-un motiv bine întemeiat. Se pare că chinezii, cu programul lor, tocau British Museum şi British Library mai repede decât se aşteptau. Iar chinezii au ani de

experienţă în spate în digitalizare semi-nondistructivă. Comparativ cu violenţa operaţiunii de tocare a lui Huertas, chinezii sunt foarte blânzi. Proiectul din San Diego a picat de prost. Englezii au lăsat efectele tactile doar pentru expoziţiile de carte. De la ei poţi accesa absolut orice, inclusiv arhivele de la Google. Noi l-am oprit pe Huertas câteva zile, suficient cât să nu se mai bage în faţă şi chinezii să bată palma cu alte biblioteci şi muzee din lume.

Băgă mâna în buzunar şi scoase o bucată de plastic pătrată, cât jumătate de palmă.

— Poftim, un cadou pentru tine, m-a costat 19,99 dolari.

Robert o analiză pe toate părţile. Semăna cu dischetele pe care le folosise cândva pe vechiul lui PC spre sfârşitul secolului trecut. Apăsă pe ea pentru mai multe informaţii. În aer apărură etichete cu detaliile tehnice: *Card de date. Capacitate 128PB. Plină 98%*. Mai erau şi alte date, dar Robert se uită spre Tommie.

— Oamenii încă mai folosesc dischete de genul ăsta?

— Doar boşorogii paranoici ca mine, cu simţul proprietăţii. E incomod s-o car după mine, dar am un cititor montat în laptop.

Desigur, nici nu se aştepta la altceva.

— Toate datele sunt online, împreună cu un program de analiză încrucişată, dacă îţi trebuie, pentru care trebuie să plăteşti ceva în plus chinezilor. Dar chiar dacă nu ai un *card reader*, m-am gândit că poate vrei să-l ţii în mânuţele tale fine.

— Ah.

Robert trase cu ochiul la directorul de sus. Era o senzaţie de parcă ai fi stat în vârful unui munte.

— Deci asta e…?

— Dap. Muzeul şi Biblioteca Marii Britanii, digitalizată şi organizată de Coaliţia informagică chineză. Efectele haptice şi artefactele sunt la rezoluţie slabă, să le facă să încapă pe un singur disc. Dar secţiunea de cărţi este de vreo douăzeci de ori mai mare decât a reuşit Max Huertas să tragă din Biblioteca de la

Universitate. Lăsând biblioteca la o parte, ai practic în mână istoria omenirii de la începuturi până în anii 2000. Toată lumea premodernă.

— Nu pare cine ştie ce, zise Robert învârtind plasticul în mână.

— Păi, nici nu e! râse Tommie.

Robert vru să i-o înapoieze, dar Tommie nici nu voi să audă.

— Cum am spus, e cadou. Pune-l pe perete, unde să-ţi aducă aminte cine suntem. Iar dacă chiar vrei să te uiţi la Muzeu, uită-te pe net. Chinezii au făcut chiar treabă bună şi serverele lor de acolo sunt chiar inteligente.

Tommie se opri şi făcu semn maşinii care mergea în urma lor. Uşa din spate se deschise şi intră mai întâi Xiu. Pentru o secundă, pe chipul zbârcit al lui Tommie înflori zâmbetul de odinioară.

— Vasăzică, Huertas a pierdut afacerea cu tocatul şi chinezii promit că noile lor proiecte vor fi realizate cu şi mai mare grijă decât ce-au făcut la British Library. Imaginează-ţi roboţi cu mânuţe roz pufoase, cotrobăind prin toate librăriile şi muzeele lumii, catalogând, analizând, arhivând et cetera, et cetera, să le dea noilor intelectuali de-alde Zulfi Sharif ceva de rumegat. Hai c-am plecat!

Era aproape de miezul nopţii când Xiu Xiang se întoarse la Capătul curcubeului. Lena era încă trează. La bucătărie, îşi făcea un sandvici. Osteoporoza o

forţa să stea atât de aplecată în faţă, încât fruntea aproape atingea masa. Arăta ciudat, dar căruciorul cu rotile şi designul bucătăriei îi dădeau suficient spaţiu de manevră.

Xiu intră în cameră, simţindu-se ca la adolescenţă.

— Scuze, Lena, că ţi-am tăiat accesul, dar…

Cealaltă femeie se întoarse şi se uită la ea, zâmbind cu gura până la urechi:

— Ei, nicio problemă, voi, tinerii, aveţi nevoie de intimitatea voastră!

Îi făcu semn lui Xiu să ia loc la masă.

— Ah, da, păi, hm, Tommie nu mai e chiar tânăr, începu şi simţi cum i se urcă sângele în obraji. Ăăă… nu mă refer fizic! Vrea să fie la curent cu

noile descoperiri, dar nu întotdeauna poate înţelege ce implică tot progresul ăsta.

— Tommie este mult mai întreg la minte decât alţii, zise Lena ridicând din umeri. Luă un sandvici din farfurie şi îşi înfipse dinţii în el.

— Crezi că ar putea să mai fie cum a fost odată?

— Orice e posibil. Ştiinţa avansează. Şi dacă Tommie nu vrea să încerce, îl putem noi împinge în direcţia care trebuie. Marea lui problemă este că a avut o viaţă extrem de uşoară când era tânăr, a avut tot ce şi-a dorit, fără prea mult efort. Este atât de căpos, încât nu vrea să încerce nimic din ce nu-i convine lui, mai ales lucrurile dificile. Hai, ia şi mănâncă.

Xiu dădu din cap şi întinse mâna spre sandvici. Nu era prima dată când stăteau de vorbă noaptea

târziu. De fapt, aceste discuţii o schimbaseră mult pe Xiu Xiang. Poate avea chiar mai multe probleme decât Tommie. Dar cea mai mare problemă în viitorul apropiat ar putea fi cum să evite ofertele de muncă din partea „guvernului“.

Muşcă din sandvici. Unt de arahide şi gem de căpşuni. Nu era rău.

— Ai avut ocazia să-ţi faci treaba cu oamenii pe care i-am văzut astăzi?

— Adică să mă joc de-a psihiatrul? Da, ţi-am revăzut logul de pe Epiphany şi am postat câteva recomandări anonime. Sfaturile pe care i le-am dat lui Carlos Rivera i-au prins bine. El are o problemă recurentă, dar asta-i viaţa. Cât despre Juan, am făcut tot ce-am putut, cel puţin pentru moment.

Xiu zâmbi cu gura plină de unt şi gem. Îi luase ceva timp să-şi dea seama cât de genială era Lena. La o adică, psihiatria era o specialitate atât de delicată. Lena îi povestise cândva că lui Miri îi plăcea să şi-o închipuie pe bunică-sa ca un fel de vrăjitoare-şefă. O ştia cu siguranţă, deşi fetiţa niciodată nu le dăduse cu voce tare vreun indiciu despre ce se petrecea în mintea ei. Acum Xiu ştia că tot ce-şi imaginase Miri despre Lena era adevărat, cel puţin la nivel metaforic. *Niciodată nu am înţeles oamenii, dar cu Lena, văzând cu ochii mei şi şoptindu-mi la ureche, încep să învăţ.*

Dar tot mai erau lucruri pe care nu şi le explica.

— Ce nu înţeleg eu este de ce nepoata ta îl respinge pe Juan. Sigur, copiii nu-şi amintesc ce s-a întâmplat cu adevărat în Clădirea Pilchner, dar ştim că începuseră să devină prieteni. Dacă am putea pune mâna pe logurile lui Miri…

Pe care cei de la Poliţie încă le mai păstrau.

— Ştiai că Alice a ieşit din spital? întrebă Lena ocolind subiectul Miri–Juan.

— Da! Am aflat de la tine, dar nu ştiu mai multe.

— Nici nu sunt mai multe detalii. Alice e bolnavă, dar acum se simte ceva mai bine. De fapt, ştiam de mult timp că Alice se juca cu focul. De data asta chiar era să se ardă şi, cumva, toată povestea este legată de aventurile fostului meu soţ la Universitate. Cred că Alice îşi va reveni. Asta ar trebui să-i ajute pe Miri şi Juan.

Lena se lăsă pe spate în scaun. Sau, mai degrabă, lăsă scaunul pe spate, fiindcă ea nu se putea îndrepta.

— Am mai discutat noi şi înainte. Miri e atât de încăpăţânată, încât uneori le face mai mult rău celor din jurul ei. A moştenit defectul ăsta de la bunicul său, tatăl său fiind scutit de aşa ceva. Iar acum, această încăpăţânare s-a agăţat de un sentiment foarte adânc ascuns, de vinovăţie: subconştient, Miri simte că ea şi Juan i-au făcut rău lui Alice când s-au băgat în povestea cu Biblioteca.

— Hmm… mie asta nu-mi sună a analiză psihologică, Lena.

— Te scutesc de detaliile tehnice.

— Oricum, ai rezultate foarte bune. Sunt oameni la liceu în Fairmount care cred că sunt un fel de guru în relaţii umane. Eu!

Lena îi întinse mâna noduroasă peste masă, Xiu o luă uşor şi zâmbi.

— Am făcut o echipă bună, nu-i aşa? întrebă Lena.

— Da.

Nu era doar cum ştia Lena să ia oamenii. Nu era doar faptul că salvaseră viaţa lui Tommie şi a prietenilor lui. Fuseseră acele zile întunecate de la început, când ajunsese la liceu, când era convinsă că niciodată nu se va putea readapta, şi nici Lena nu era chiar cea mai fericită femeie din

lume. Împreună ieşiseră la lumină. Xiu se uită către bătrâna care era cu zece ani mai tânără decât ea. *Eu şi Lena am făcut împreună ceva extraordinar*. Dacă ar fi fost separat…?

— Lena, crezi că voi ajunge vreodată să mă pricep la oameni la fel de bine ca tine?

— Ei, nu ştiu, zise Lena ridicând din umeri şi zâmbind.

Xiu se uită spre Lena amintindu-şi mici întâmplări din ultimele luni. Lena Gu nu minţea pe faţă aproape niciodată. Părea că realizează ce impact ar avea o minciună asupra credibilităţii ei. Dar putea să te deruteze, chiar şi când îi adresai o întrebare directă.

— Ştii, Lena, când zici „Ei, nu ştiu“ şi ridici din umeri… pentru mine înseamnă că tu gândeşti „nici într-o mie de ani“.

Lena făcu ochii mari şi o strânse de mână cu drag.

— Hmm… păi, aşa o fi. Sau poate, în cazul tău, mai devreme de o mie de ani!

— Bun. Pentru că vreau să-ţi spun ceva Lena… eu nu cred că Robert mai e nenorocitul acela pe care ţi-l aminteşti tu. Eu cred că s-a schimbat cu adevărat.

Lena îşi retrase mâna.

— Pardon, m-am înşelat, în cazul tău va dura mai mult de o mie de ani.

Xiu întinse mâna, dar Lena se retrăsese în scaunul ei cu rotile. Nu avea nicio importanţă. Erau lucruri care trebuiau spuse.

— Robert era violent şi sălbatic la început, dar uite cât de mult l-a ajutat pe Juan. Am o teorie.

De fapt, nu era chiar teoria ei personală. Îi întinse Lenei citatul din *Nature*.

— Robert are echivalentul unei traume majore, genul de lucruri care dau peste cap personalităţile şi le remodelează, uneori altfel.

— Xiu, citeşti prea multă ştiinţă de doi bani. Lasă specialiştii să-şi bată mintea cu astea.

— E ca şi cum ar fi fost desfăcut în bucăţi şi pe urmă reasamblat. Are amintiri de-o viaţă, dar fizic, este un bărbat tânăr. I s-a oferit o a doua şansă

să facă lucrurile aşa cum trebuie. Nu vezi asta, Lena?

Lena se lăsă şi mai mult în faţă. Pentru câteva clipe nu scoase un cuvânt, uitându-se în jos la mâinile ei strâmbe, dând din cap uşor dintr-o parte în alta.

— Mai ai multe de învăţat, fata mea.

Şi cu asta se îndepărtă de la masă, învârtindu-şi scaunul spre ieşire.

— Mă tem că discuţia noastră s-a încheiat pentru seara asta.

Se îndreptă spre camera ei.

Xiu spălă vasele. De obicei, Lena insista să se ocupe de bucătărie.

— Măcar atât încă mai pot face şi eu cu mâinile, zicea adesea.

Dar nu în această seară.

Iar dacă m-aş pricepe ceva mai bine la oameni, probabil aş afla şi motivul.

35

APOSTROFUL LIPSĂ

Zulfikar Sharif nu mai era student la Universitate. Robert dădu peste un mesaj de eroare foarte de modă veche: Persoana căutată nu mai este student înregistrat la Universitatea din Statul Oregon.

Chiar şi IP-ul lui Sharif era acum „gol“. Robert începu să-şi facă griji. În lume, erau aproximativ o mie de „Z* Sharif“. Nici unul din cei accesibili nu se potrivea. Ceilalţi erau oameni care încercau, atât cât se pricepeau, să-şi păstreze intimitatea.

Dar Zulfi Sharif pe care îl căuta Robert era tot antitehnic, deci nu avea cum să fie ascuns. După o oră-două, Robert îl descoperise la Universitatea din Calcutta.

Sharif era foarte docil.

— Doamna profesor Blandings m-a trimis acasă.

— Ţi-a tăiat bursa? Pe vremea mea, profesorii nu erau atât de atotputernici.

— A avut ajutorul autorităţilor. Am petrecut câteva săptămâni încercând să explic unor foarte insistenţi agenţi ai Guvernului Statelor Unite că eu nu am nicio vină. Nu le venea a crede că am reuşit să-mi virusez de atâtea ori computerul.

— Hmmm.

Robert îşi îndreptă privirea către oraşul ce-l înconjura. Ziua părea toridă şi umedă. Dincolo de măsuţa lor, mulţimile treceau înainte şi înapoi, o grămadă de tineri vorbind şi râzând. Se vedeau şi câţiva zgârie-nori. Era viziunea modernă a Calcuttei. Pentru moment, Robert fu tentat să deschidă un alt canal, cu vederea reală, să încerce să observe câte diferenţe depista între o imagine şi alta.

Nu, concentrează-te să observi cât din Sharif e real şi cât nu.

— Presupun că dovada cea mai bună că te consideră nevinovat este că te-au lăsat să te întorci acasă.

— Într-adevăr aşa e, deşi câteodată mă întreb dacă nu sunt doar un peşte în ocean. Zâmbi timid. Chiar aş fi vrut să-mi fac teza despre dumneavoastră, domnule profesor. La început era disperare academică. Dumneavoastră eraţi trofeul pe care i-l puteam oferi lui Annie Blandings. Dar pe măsură ce am început să vorbim mai multe, să vă cunosc, am…

— Cât din tine era prezent la interviurile cu mine, Sharif? Câţi oameni mai erau cu tine?

— Asta m-am întrebat şi eu de foarte multe ori! Erau cel puţin doi indivizi în afară de mine. Era o experienţă foarte frustrantă, mai ales la început. Stăteam bine mersi de vorbă cu dumneavoastră, punându-vă întrebările care aveau s-o mulţumească pe Blandings… când *pac!* eram dat la o parte şi rămâneam în decor!

— Deci puteai vedea şi auzi?

— Da, de cele mai multe ori chiar aşa se întâmpla! Cred că mă foloseau ca să îi inspir cu întrebările mele, pe urmă mă dădeau de o parte şi continuau discuţia! În final – şi n-ar fi trebuit să recunosc aşa ceva poliţailor dumneavoastră, mare greşeală am făcut! – în final am ajuns să apreciez foarte mult celelalte intervenţii! Dragii mei hackeri puneau întrebări la care eu nu m-aş fi gândit niciodată. Deci am stat pe tot parcursul conspiraţiei dumneavoastră cu Biblionetul, până am ajuns agentul străin perfect provocator!

— Dar dacă nu ai fi fost acolo în noaptea bătăliei, Miri a mea ar fi murit. Ce ai văzut cât ai fost acolo, Zulfi?

— Ce? Ei, păi, am fost complet scos afară în acea seară. Ceilalţi jucători aveau agende care nu includeau niciun fel de discuţie despre literatură. Dar am încercat în continuu să intru. Poliţia spune că n-aş fi reuşit niciodată să reiau legătura fără asistenţă teroristă. În orice caz, pentru câteva secunde v-am văzut pe dumneavoastră pe podea. Mi-aţi cerut să vă ajut. Lava se urca pe mâna dumneavoastră. Altceva mai mult de atât nu am văzut.

Robert îşi amintea conversaţia. Era unul din lucrurile clare în toată ceaţa care însoţea amintirile din acea seară. Sharif înclină capul într-o parte, curios.

— Acum m-am lăsat de interviuri literare periculoase, cu toate acestea nu pot rezista să nu vă întreb: Acum sunteţi la începutul unei vieţi noi, domnule profesor. Ne putem aştepta la apariţia unei noi opere? Pentru prima dată în istoria omenirii, un nou *Secret al vârstelor*?

Ah.

— Ai dreptate, domnule Sharif, este loc pentru ceva nou. Dar, vezi dumneata… unele secrete depăşesc puterea de exprimare a celor care le cunosc.

— Pe dumneavoastră în niciun caz nu vă depăşesc!

Robert se trezi zâmbind. Sharif merita adevărul.

— Aş putea scrie ceva, dar nu ar mai fi poezie. Am o viaţă nouă, dar tratamentul pentru Alzheimer… mi-a distrus talentul.

— Vai de mine, nu se poate! Am auzit despre efectele Alzheimerului, dar, sincer, nu m-am aşteptat la dumneavoastră. Sincer, singurul lucru bun care speram să iasă din toată această aventură era o colecţie nouă de *Secrete*! Îmi pare atât de rău!

— Să nu-ţi pară prea rău. Înainte nu eram… o persoană prea amabilă.

Sharif se uită în jos, apoi la Robert.

— Am auzit. În perioada când nu puteam să dau de dumneavoastră, i-am intervievat pe câţiva dintre foştii dumneavoastră colegi de la Stanford, chiar şi pe Winston Blount pe vremea când nu se ocupa de conspiraţii.

— Dar…

— Nu mai contează. Într-un final m-am prins că, atunci când v-aţi revenit, vă pierduserăţi latura sadică.

— Atunci puteai să ghiceşti şi restul!

— Credeţi? Credeţi că talentul şi răutatea dumneavoastră erau la pachet?

Sharif se aplecă în faţă, absorbit de discuţie cum nu-l mai văzuse de la primele lor interviuri.

— Eu… nu cred asta. Dar ar fi interesant de cercetat problema. Chiar m-am întrebat de foarte multe ori – dar am fost prea timid ca să vă întreb – ce s-a schimbat realmente în dumneavoastră. Aţi fost din prima un tip de treabă când v-aţi trezit din nebunie? Sau a fost o schimbare bruscă din aceea dickensiană din „O colindă de Crăciun“, adică o experienţă care v-a făcut mai bun?

Se dădu pe spate.

— Ei, aş putea scoate o teză splendidă pe subiect.

Îl cercetă pe Robert, întrebător.

— Nici nu mă gândesc!

— Ba da, ba da! zise Sharif dând din cap. Este o idee atât de genială, încât aproape am uitat ce am promis. Şi primul lucru pe care l-am promis a fost să nu mă mai amestec în chestiuni care mă bagă în gura lupului. Adică Poliţia.

Se uită în sus, ca şi cum ar fi vorbit cu nişte spectatori invizibili.

— Aţi auzit ce-am spus? Sunt curat la trup, curat la suflet şi am purtabilul proaspăt ars!

Apoi se întoarse înapoi la Robert.

— De fapt, am altă teză la care lucrez acum.

— Aşa.

— Da. O să-mi ia câteva semestre să-mi adun materialele, dar merită. Vedeţi, Universitatea din Calcutta înfiinţează un nou departament cu o nouă facultate, afirmare rapidă. Suntem la concurenţă cu Universitatea din Bombay, dar oamenii de aici au sponsorizări bune şi sunt dispuşi să ia oameni tineri, feţe noi, ca mine.

Zâmbi entuziasmat la privirea nedumerită a lui Robert.

— Este noul nostru Institut de Studii Bollyoodiene! O combinaţie de literatură şi cinema. Eu voi studia influenţa literaturii secolului douăzeci asupra artelor indiene moderne. Şi oricât de tare m-ar durea sufletul că am pierdut o ocazie extraordinară, domnule profesor, sunt fericit să fac ceva care mă va ţine departe de ochii Poliţiei!

Robert fusese destul de ocupat în vacanţa dintre semestre. Progrămelul lui de sincronizare îl făcuse un mic guru. Fusese remarcat de o companie mică, numită Comms-R-Us. Într-un fel, era o firmă tradiţională. Era veche (de cinci ani) şi avea trei angajaţi permanenţi. Nu era o corporaţie, dar reuşise câteva proiecte micuţe pe comunicaţii. Comms-R-Us îl angajase pe Robert în calitate de consultant pentru o perioadă de trei săptămâni. Deşi era clar că jobul lui de „consultanţă“ era mai mult un test pentru Comms-R-Us să hotărască dacă Robert Gu avea vreun viitor, Robert sărise imediat.

Pentru prima dată de când o luase razna, făcea ceva ce alţii apreciau.

În rest, lucrurile nu mergeau prea bine. Juan Orozco plecase. Părinţii îl luaseră în vacanţă la Puebla, unde locuia bunicul mamei lui. Juan mai venea din când în când, dar Miri tot nu vorbea cu el.

— Încerc să nu-mi pese, Robert. Poate, dacă n-o mai bat la cap, îmi mai dă o şansă.

Cu toate acestea, Robert avea sentimentul că Juan şi-ar fi instalat un cort în faţa uşii lor, dacă părinţii nu l-ar fi cărat după ei.

— Vorbesc eu cu ea, Juan. Promit.

Juan îl privi neîncrezător.

— Dar vezi să nu creadă că te-am pus eu!

— N-o să creadă. O să-mi aleg cu grijă momentul.

Robert avea decade întregi de experienţă în alegerea momentului potrivit. Ar fi trebuit să fie floare la ureche. Miri luase o notă provizorie la proiectul ei demo. Ceea ce însemna că atunci când avea să-l prezinte, la sfârşitul semestrului viitor, trebuia să fie şi mai bună. Deocamdată, era ocupată pe lângă casă, având în principal grijă de mama ei. Alice Gu era o umbră a vechii Alice. Oţelul din care părea să fie făcută când o cunoscuse

Robert se topise. Rezultatul era… încântător. În majoritatea serilor, Alice şi Miri erau în bucătărie, încercând să descifreze tainele artei culinare moderne. Alice continua să fie distantă, dar zâmbetul ei nu mai era reflexul acela lipsit de căldură pe care îl afişa înainte.

Când Bob era plecat în misiune, Miri era mai ocupată ca oricând. În fiecare zi găsea câte o ştire sau un articol pe care le găsea căutând despre arsuri şi recuperarea membrelor. Foarte curând va trebui să se folosească de subiectul „Recuperare“ să lămurească povestea cu Juan… şi cu el.

Poate acum nu era momentul potrivit. Bob era plecat din oraş. Alice se retrăsese în biroul de la subsol imediat după cină. Miri n-avea chef de Monopoly în seara asta. Era distractiv jocul, unul din cele mai simpatice momente împreună din acea noapte de groază la Universitate. Robert avea de lucru pentru firmă şi pierdu noţiunea timpului. Când termină, avea câteva chestii făcute pe care le putea arăta şefilor. Ce noapte productivă! La parter, se trânti o uşă. Robert era tot cu ochii pe lucru, dar o auzi pe Miri urcând apăsat scările. Alergă pe hol şi se repezi în camera ei.

După câteva minute, ieşi iar. Auzi o bătaie la uşa camerei lui.

— Hei, Robert, vrei să-ţi arăt ce-am mai descoperit astăzi?

— Sigur.

Năvăli în cameră şi apucă un scaun.

— Am mai găsit încă trei proiecte care te-ar putea ajuta cu mâna.

De fapt, condiţia medicală în care se afla mâna stângă a lui Robert Gu se putea caracteriza cel mai bine prin absenţa ei. Era complet arsă de la cot în jos. În două locuri în apropierea umărului nu mai rămăseseră decât câteva fâşii de carne. „Proteza“ lui era un fel de suport de plastic ca pe vremuri. Interesant că medicii pierduseră ocazia să-i amputeze mâna şi să încerce vreo minune modernă. Reed Webber – asistentul care reapăruse la suprafaţă, acum când medicii aveau nevoie de cineva pe care să-l bage în faţă – îi explicase situaţia, deşi nu chiar aşa cum ar fi vrut doctorii s-o explice:

— Robert, tu acum eşti victima unui nou domeniu al „medicinei prospective“. Vezi tu, noi avem proteze cu control la toate cinci degetele, cu

durabilitate aproape la fel de bună ca a unei mâini naturale. Dar sunt niţel cam grele şi sistemul senzorial nici nu se compară cu o mână adevărată. Pe de altă parte, există speranţe în domeniul regenerării oaselor şi nervilor. Deşi nimeni nu ştie exact cum va fi – sau dacă va fi – , şansele sunt ca, într-un an şi jumătate, să-ţi poată reface mâna din ţesuturile pe care le ai acum. Iar medicii nu vor să-ţi amputeze restul de mână pentru o proteză, când şansele sunt să ai o soluţie mai bună. Deci pentru o vreme va trebui să te mulţumeşti cu o proteză care nu l-ar fi impresionat nici pe bunicul tău.

Robert înclinase din cap şi nu avusese nicio obiecţie. În fiecare zi, când simţea golul de la umăr îşi aducea aminte cât de scump era să plătească pentru prostia lui. Miri habar nu avea de toate astea. De fapt, ea nici nu voia să audă de „medicină prospectivă“, spunând că e o prostie. Miri credea în propriile ei soluţii medicale.

— Deci avem trei echipe de doctori, Robert. Una a crescut complet o labă de maimuţă, a doua face proteze de membre întregi, dar foarte uşoare, şi a treia a făcut nişte descoperiri în *neurocodare*. Pariu cu tine că firma ta te-ar propune pe post de cobai! Ce zici?

Robert mângâie proteza din plastic în care se mai aflau rămăşiţele mâinii lui.

— Pfff… cred că n-aş vrea să risc să cresc o labă de maimuţă…

— Nu, nu, n-ai creşte o labă de maimuţă, laba de maimuţă era doar…

Apoi căută ceva pe Google.

— Robert! Eu nu vorbesc aici despre vreo poveste de pe vremuri. Încerc să te ajut. Chiar vreau, mai mult decât oricând. Îţi sunt datoare.

Da, în seara asta era momentul să lămurească lucrurile.

— Nu-mi eşti datoare cu nimic.

— Ei, poate eu nu-mi amintesc, dar Bob mi-a spus ce a văzut: ţi-ai ars mâna fiindcă m-ai protejat pe mine de lavă. Ai ţinut-o acolo chiar dacă te-a durut. M-ai salvat, Robert.

— Te-am salvat, e drept. Dar eu creasem problema de la bun început. M-am jucat cu diavolul.

Sau ceva la fel de ciudat.

— Erai disperat. Ştiam asta. Doar că nu ştiam cât de disperat erai. Amândoi am făcut-o de oaie.

Era timpul să se aşeze în genunchi, să ceară iertare. Dar întâi trebuia să-i explice că faptele lui erau de neiertat. Cuvintele veneau greu.

— Miri, tu ai stricat lucrurile încercând să le repari. Dar eu… eu am fost cel care i-am făcut mamei tale răul care aproape a omorât-o.

Gata. O spusese şi pe asta.

Miri stătea nemişcată. După un moment, lăsă privirea în jos şi spuse încetişor:

— Ştiu.

Acum stăteau amândoi nemişcaţi.

— Bob ţi-a spus?

— Nu, Alice mi-a spus.

Se uită la el.

— Şi mi-a mai spus că experţii încă nu ştiu cum a putut-o afecta ce i-ai făcut tu. E OK, Robert.

Apoi, pe nepregătite, izbucni în plâns. Şi Robert căzu în genunchi. Miri se aruncă la gâtul lui, hohotind, tremurând, lovindu-l cu pumnii în spate.

— Îmi pare atât de rău, Miri…

Plânsetele lui Miri deveniră şi mai îndurerate, dar încetase să-l mai bată. După un minut, hohotele se stinseră şi rămaseră numai sughiţuri, apoi se linişti. Dar tot nu-i dăduse drumul. O auzi spunându-i:

— Tocmai am aflat că… Alice… Alice s-a întors la *Pregătire*.

Au.

— Nici măcar nu şi-a revenit.

Miri începuse să plângă din nou.

— Tata ce zice?

— Bob nu e de găsit în seara asta.

— Nu e de găsit? În vremurile astea?

Miri se desprinse de el. Îşi şterse faţa cu mâneca de la bluză, apoi luă cutia de şerveţele pe care el o pusese lângă ea.

— Chiar nu e de găsit. Întreruperea tactică a comunicaţiilor. Tu nu te uiţi la ştiri, Robert?

— Păi…

— Citeşte şi tu printre rânduri. Bob e plecat undeva să „facă lucrurile să strălucească în noapte“.

Îşi şterse faţa apăsat şi vocea îi reveni aproape la normal.

— OK, poate nu le face literal să strălucească. Bob vorbeşte aşa când trebuie să facă lucruri care nu-i convin. Dar eu mă uit la ce scrie lumea şi mă uit la Bob şi la Alice. Dintre noi trei, eu stau destul de bine cu intuiţia. Câteodată Bob nu e de găsit, pe urmă citesc că undeva s-a întâmplat ceva extraordinar sau ceva îngrozitor. Câteodată Alice se duce la Pregătire şi ştiu că este nevoie de ea, iar dacă ea nu e acolo, se întâmplă lucruri rele. Acum, Bob nu e de găsit şi Alice se duce la Pregătire!

Îşi acoperi faţa cu palmele, apoi începu iar să se şteargă la ochi.

— Eu c-cred că zvonurile sunt adevărate. Ceva foarte rău s-a petrecut în timpul acţiunii de la Bibliotecă, mai rău decât că am intrat noi în laboratoare. Toate superputerile o dau din colţ în colţ. Cred că un intrus a găsit o metodă să le spargă sistemele de securitate. Alice aproape a recunoscut mai devreme. Asta e *scuza* ei să se întoarcă!

Robert se aşeză din nou pe marginea scaunului său. Marea lui confesiune se spulberase în vânt.

— Ar trebui să vorbeşti cu Bob când se întoarce.

— O să vorbesc. Şi el o să se certe cu Alice. Ai văzut şi tu data trecută. Dar în final n-o s-o poată opri.

— Poate, de data asta, o s-o oblige să stea acasă. Poate nici doctorii n-o să-i dea voie.

Miri stătu pe gânduri, părând să se mai relaxeze.

— Da. Acum situaţia e diferită… Mă bucur că am cu cine sta de vorbă, Robert.

— Oricând, Miri.

Dar Miri nu mai zise nimic. În cele din urmă, vorbi Robert.

— Pui ceva la cale sau navighezi pe Google?

— Nici una, nici alta. Am încercat să sun pe cineva… dar văd că nu răspunde.

Aha!

— Ştii, Miri, Juan este la Puebla, în vizită la străbunicul lui. S-ar putea să nu fie tot timpul la computer.

— Juan? Nu l-aş suna pe el. Nu e foarte inteligent şi, când am avut nevoie de el la Pilchner, s-a dat lovit.

— N-ai de unde să ştii!

— Dar ştiu că eram în tuneluri singură de capul meu.

— Miri, eu am stat de vorbă cu Juan aproape zilnic de când am intrat la şcoală. Nu este genul de persoană care să te lase la necaz. Gândeşte-te la toate situaţiile pe care ţi le aminteşti. Voi doi trebuie să fi vorbit şi planificat o groază ca să vă ţineţi după mine. Eu zic că el a făcut tot ce-a putut. Juan ţi-ar putea fi prieten de nădejde, cu care ai putea vorbi, aşa cum vorbeşti cu mine.

— Ştii că nu pot vorbi cu el cum vorbesc cu tine. N-aş putea nici cu tine să vorbesc, dar tu deja cunoşti situaţia.

— E drept, sunt lucruri pe care nu le poţi discuta cu el. Dar… cred că merită să te porţi mai frumos cu el.

Miri se uită la el, dar nu scoase un cuvânt.

— Îţi aduci aminte când ţi-am spus că semeni foarte bine cu mătuşa Cara?

Miri dădu din cap.

— Când ţi-am spus, ai fost încântată. Dar gândeşte-te cât de urât m-am purtat eu faţă de Cara. A fost ca atunci când am ţipat la tine, cu Ezra Pound, dar nu doar o dată. N-am mai apucat niciodată să-i spun cât de rău îmi pare şi s-o conving să mă ierte; a murit când era cam de vârsta lui Alice acum.

Ochii lui Miri se umplură din nou de lacrimi, dar ţinea strâns cutia de şerveţele în poală.

— Eu am trăit toată viaţa la fel, Miri. M-am căsătorit cu o femeie minunată, care mă iubea foarte mult. Lena a suportat mult mai multe din partea mea, mai mult decât Cara, ani de-a rândul. Chiar şi după ce am

îndepărtat-o, ştii că a avut grijă de mine la Capătul curcubeului. Şi acum, a murit şi ea.

Robert se uită în pământ, gândindu-se la toate ocaziile pierdute de-a lungul vieţii lui.

Unde eram? Aha:

— Deci… cred că Juan nu merită să te porţi aşa cu el. Nu e la fel de grav cum m-am purtat eu, dar tu încă mai ai timp să îndrepţi lucrurile.

Se uită la Miri, care stătea aplecată, făcând ferfeniţă serveţelul din mâna ei.

— Doar să te mai gândeşti, OK, Miri? N-am vrut să-ţi ţin teorie.

În cele din urmă, îl întrebă:

— Robert, tu ai călcat vreodată o promisiune solemnă?

Asta de unde a mai apărut? Dar înainte să apuce să dea un răspuns, Miri continuă:

— Eu tocmai am încălcat-o!

Înhăţă cutia de serveţele şi ieşi în fugă din cameră.

— Miri!

Când ajunse în hol, Miri deja dispăruse în camera ei.

Robert stătu în pragul uşii o vreme. Ar putea să se ducă după ea. Sau, mai bine, să-i trimită un mesaj.

Păşi înapoi în camera lui, se întoarse… şi zări, cu litere aurii, pe birou, chiar lângă scaunul unde în urmă cu câteva minute stătuse Miri. Era un IP, cu o permisiune de mesagerie. Dar deja avea permisiunea de la Miri să-i trimită mesaje, chiar şi mai mult. Deschise IP-ul auriu şi se uită înăuntru.

Era IP-ul Lenei Llewelyn Gu.

Robert stătu cu IP-ul lângă el aproape o jumătate de oră. Îl studie. Studie documentaţia. Era exact aşa cum crezuse el. Lena trăia.

Nu exista nicio adresă fizică, dar îi putea scrie un simplu mesaj. Îi luă aproape două ore să-l scrie. Mai puţin de o jumătate de pagină. Dar erau cele mai importante cuvinte pe care le scrisese Robert Gu în viaţa lui.

În acea noapte nu avu somn. Veni dimineaţa. Veni şi seara.

Niciun răspuns.

Epilog

Trecură şase săptămâni. Robert urmărea mai des ştirile acum, el şi Miri discutau despre cele aflate. Raidurile de la capătul lumii erau aproape încheiate, sau cel puţin aşa umblau zvonurile. Zvonurile spuneau că nu se descoperise nimic. Zvonurile, şi unele ştiri, vorbeau despre scandaluri în agenţiile secrete din India, Europa şi Japonia.

Pe frontul de acasă, Bob se întorsese! Robert şi Miri văzuseră în asta un semn că unele zvonuri erau adevărate. Altele rămâneau neconfirmate. Aşa cum prevăzuseră, Bob luă foc când auzi că Alice se întorcea la muncă. Atmosfera deveni aproape insuportabilă în casă. Simţeau, în tăceri şi în privirile îndurerate, că bătălii crunte se dădeau în spatele uşilor închise. Miri avea ani de experienţă în a prinde orice mişcare. Din ce simţise ea, Bob chiar apelase la doctori, apoi încercase să treacă peste voinţa ei, dar Alice rămăsese neclintită. Se întorsese la Specializare.

Undeva în mijlocul acestui război, Juan se întorsese de la Puebla. Miri nu-i pomenea lui Robert despre el, dar începuseră iar să vorbească. Juan era fericit.

De la Lena… nimic. Dar trăia. Mesajele de la ea nu se întorceau şi IP-ul rămânea valabil. Era ca şi cum ar fi vorbit într-un hău adânc. Dar Robert continua să-i scrie, câte un mesaj în fiecare zi, întrebându-se ce altceva mai putea face.

Xiu Xiang părăsise Capătul curcubeului.

— Lena mi-a cerut să plec, îi spusese Xiu. Probabil am supărat-o.

Dar acum ştiu unde locuieşte! Aş putea să mă duc acolo, aş putea s-o conving că acum sunt alt om.

Sau poate, dacă se ducea, îi arăta că nu se schimbase. Deci Robert nu se duse la Capătul curcubeului, nu căută camerele de luat vederi de acolo. Dar continua să-i scrie. Când era afară, îşi închipuia adesea că, în afară de Securitate, care îl urmărea pas cu pas, mai era cineva care, poate într-o bună zi, avea să-l ierte.

Între timp, era ocupat cu şcoala. Avea atâtea lucruri noi de învăţat. Iar în timpul care îi mai rămânea, se ducea la Comms-R-Us. Păreau mulţumiţi de el.

La două luni după Marea bătălie de la Bibliotecă, Robert se întorsese la Universitate. Pierduse legătura cu Winston şi Carlos. Era ciudat când se uita în urmă. Pentru câteva zile, Conjuraţia lor fusese atât de strânsă, dar acum nu vorbeau niciodată. Una din explicaţii ar fi fost ruşinea pe care o simţeau fiecare dintre ei. Fuseseră manipulaţi, iar naivitatea lor aproape provocase un masacru. Poate era explicaţia validă, dar Robert avea o altă teorie, mai hazardată, dar la fel de obsedantă: clubul lor secret fusese ca o gaşcă din copilărie, prieteniile şi antipatiile dispăruseră cu timpul, cum îi dusese viaţa în alte zări. Câteodată, disperarea pe care o simţise în toamna trecută părea la fel de îndepărtată ca şi viaţa lui dinainte. Acum avea atât de multe lucruri pe care dorea să le înveţe şi să le trăiască, lucruri care nu mai aveau nicio legătură cu vechile lui temeri şi ambiţii.

În cele din urmă, un proiect de la Comms-R-Us îl aduse înapoi în campus. Aveau probleme cu fluctuaţiile şi întârzierile pe canalele video, pe voce era şi mai rău, iar la interfeţele tactile era moarte curată. Roboţii haptici deveneau din ce în ce mai performanţi, dar erau aproape imposibil de folosit pe internet. Comms-R-Us voia ca Robert să încerce schemele lui cu sincronizarea pe roboţii respectivi. După aventura de la Bibliotecă, Universitatea investise şi mai mulţi bani acolo, ajungând să aibă o tehnologie mai avansată decât parcurile de jocuri, cum era Dealul Piramidei. Întrebarea era cum avea el să exporte toate facilităţile prin

internet? Citise mult, studiase roboţii, dar, până nu rezolva problema reţelei, nu putea face nimic. Luă o maşină şi se îndreptă spre campus.

Două luni. Nu e chiar o viaţă. Serverele din nordul Clădirii Varşavschi fuseseră mutate. În locul Departamentului de Informatică era acum un teren de fotbal. Dar nu avea nicio legătură cu aterizarea avioanelor acolo în timpul revoltelor; era pur şi simplu mersul lucrurilor.

O luă pe o potecă printre eucalipţi. Întotdeauna când ajungeai pe platou, în faţa ochiului liber se deschidea o panoramă a întregului campus şi kilometri întregi mai departe, până în munţi. Iar acolo, chiar în faţa platoului, încă se mai înălţa Biblioteca Geisel.

Era de departe cea mai veche clădire a Universităţii, una din puţinele reconstruite după cutremului de la Rose Canyon. Dar stricăciunile de atunci nici nu se comparau cu ce se întâmplase în timpul revoltelor, când sponsorii conjuraţiei lor aproape smulseseră aripa de est din rădăcini. Orice altă clădire din campus ar fi fost la pământ după un astfel de şoc, eventual restaurată, dacă avea suficientă valoare istorică. Dar nici una, nici alta nu se întâmplase cu Biblioteca.

Robert merse în jurul aripii de nord, în jos, spre platoul de încărcare. Văzuse imagini cu structura imediat după revolte, cu etajele aplecate într-o parte, cu contraforturile montate de pompieri când sistemul de rezistenţă cedase, cu bucăţile de beton care zăceau împrăştiate pe terasă.

Toate semnele dezastrului fuseseră îndepărtate. Etajele repuse pe picioare. Universitatea nu doar restaurase Biblioteca. În partea de vest arăta aproape neschimbată, dar deasupra platoului de încărcare se vedeau semnele reconstrucţiei, iar în partea de est, pilonii uriaşi de susţinere erau acum răsuciţi graţios, în locul unde Biblioteca „păşise“. La baza lor, iarbă şi marmură netedă, de unde pleca Aleea Şarpelui cunoaşterii. Privind în sus, iedera urmărea conturul învârtit al pilonilor ca nişte panglici verzi. Iar deasupra, colţul fiecărui etaj se vedea, puţin mai răsucit decât cel de sub el.

Din specificaţiile pe care le vedea Robert, pilonii erau din fibră de carbon îmbrăcată în compozit uşor. Clădirea era cât se poate de reală, supravieţuise dezastrului.

O luă pe scări în sus, oprindu-se la fiecare etaj şi uitându-se înăuntru. Recunoscu domeniul Hacekian, cu Bibliotecarii războinici. *Dar parcă fuseseră daţi afară!* În alte locuri recunoscu stilul Jurasic. Literatura Jurasicilor era o adunătură de teme, figuri, stiluri de peste tot, un talmeş-balmeş pe care Robert nu-l înţelesese niciodată. Ce căuta în cadrul Bibliotecii, îl depăşea. Dar „câştigaseră“ bătălia.

În alte locuri, ambele cercuri virtuale erau prezente şi puteai alege fie una, fie alta, fie niciuna.

Se concentră pe management şi vederea reală. La urma urmelor, era aici să verifice suportul haptic. Peste tot erau roboţi, nu la fel de mulţi ca pe Dealul Piramidei, dar Universitatea se străduise să adune o varietate la fel de mare pe câteva etaje de clădire, cheltuind sume enorme pe aceste gadgeturi. Câţiva roboţi mergeau de colo-colo de capul lor, dar majoritatea erau urcaţi pe suporţi. Şi erau rapizi! Imediat ce un Bibliotecar războinic se îndrepta către una din cărţi, robotul intra în acţiune, alterându-i suprafaţa exact acolo unde ar fi trebuit să intre în contact cu mâna celui care voia s-o deschidă.

Robert stătu locului uimit, privind acţiunea. Vederea cu ochiul liber era ceva ce nu mai văzuse niciodată. Când o studentă – căci asta era sub „costumul“ de Bibliotecar războinic – întorcea cartea în mână, roboţii se mişcau în sincron, permanent în contact cu mâna fetei şi în armonie cu viziunea pe care o produceau. Când fata puse cartea pe masă, robotul plecă instant spre altă sarcină – să asiste un Jurasic într-o altă operaţiune şi mai ininteligibilă.

Observă că fata se uita la el.

— Scuze! Doar că n-am mai văzut până acum aşa ceva.

— Tragic, nu? întrebă ea zâmbind.

— Ăă… da, tragic.

Undeva la un nivel mai avansat, se vedeau cărţile virtuale şi conţinutul lor. Filtrul fizic era… fascinant. Se plimbă prin săli, cu mintea preocupată, încercând să găsească o soluţie de a replica mişcările roboţilor la distanţă,

prin reţea. Dacă la ambele capete ale reţelei erau jucători umani, era aproape imposibil. Dar dacă era un sistem asimetric, atunci poate…

— Domnule profesor Gu! Aici, sus!

Robert se uită în direcţia din care venise vocea. Deasupra capului său tavanul devenise transparent, la fel şi cele superioare, până la al şaselea etaj. Carlos Rivera se uita la el de sus, zâmbind fericit.

— Nu ne-am mai văzut de mult, domnule profesor, haideţi încoace.

— Da, vin imediat.

Robert găsi scările, care nu aveau niciun efect special… cum nu avea nici ultimul etaj. Dar nici cărţi nu avea. Cineva organizase birouri aici. Rivera îi făcu un tur al etajului. În afară de el, nu mai era nimeni.

— În acest moment, toată lumea e plecată în diverse locuri, unii lucrează la noile extensii la subsol.

— Deci tu ce faci acum? Tot bibliotecar, presupun?

— Hmm, păi, am mai multe titluri acum, începu Carlos timid. E o poveste lungă, haideţi la mine în birou să stăm mai mult de vorbă.

Biroul lui era în colţul dinspre sud, cu ferestre dând înspre Aleea Şarpelui şi esplanade. De fapt, era exact în locul în care aveau loc întâlnirile lor clandestine. Carlos, acum… era tot gras, tot cu ochelarii ca funduri de borcan şi tot cu tricoul demodat. Dar ceva era diferit. Acest Carlos părea mai relaxat, mai vioi… fericit cu ce făcea aici.

— Chiar mă gândeam ce bine ar fi să putem sta de vorbă, dar lucrurile au fost atât de aglomerate aici de când… ştiţi, de când era s-o belim rău de tot.

— Da, ştiu, Carlos. Am fost foarte norocoşi că am scăpat teferi.

Se uită prin birou. În ziua de astăzi, cu cât erai mai mahăr, cu atât biroul era mai greu de văzut cu ochiul liber, dar Carlos părea să adopte stilul tradiţional, cu mobilă şi plante reale.

— Ziceai că-mi povesteşti despre jobul tău.

— Ah, da! E puţin jenant. Acum sunt noul director al Bibiotecii. Ăsta e titlul oficial pe care îl recunoaşte Universitatea. În unele cercuri, nu e

titulatura bună. La etajele de mai jos şi prin lume sunt alte chestii… gen Ştiinţa Primejdioasă şi Marele Tiranozaur.

— Dar ele sunt personaje din cercuri diferite. Am crezut…

— Aţi citit că Jurasicii au câştigat, corect? Ei, nu e chiar aşa. Când s-au liniştit treburile, s-a ajuns la un… „compromis“ nu e bine spus. Un fel de „alianţă“ sau „fuzionare la distanţă“ ar fi mai potrivit. Destul de bizar.

Se lăsă pe scaun.

— Mă prinde groaza când mă gândesc cât de aproape am fost să aruncăm în aer partea asta de San Diego. Ne-am oprit pe marginea prăpastiei. Şi nebunia aia de bătălie a făcut mai mulţi bani decât un film cu mare succes de casă. Dar, mai important, a adus resurse, bani şi creativitate de peste tot din lume, iar conducerea a fost isteaţă şi a profitat la greu.

Se opri, devenind dintr-odată trist.

— Am eşuat în tot ce ne propusesem să facem. Cărţile nu mai sunt. Fizic, nu mai sunt. Dar Biblioteca încă trăieşte şi nebunii ăştia de la cercurile lor virtuale împânzesc cărţile în fiecare colţ de lume. Dar aţi văzut, nu? Bănuiesc că pentru cărţi sunteţi aici.

— De fapt, am venit să mă uit la roboţii haptici, îi explică Robert şi îi povesti despre noul lui proiect.

— Mamă, super! Amândouă grupurile m-au tot bătut la cap să ne extindem. Dumneavoastră ce părere aveţi despre cum arată Biblioteca?

— Hmm, Bibliotecarii războinici mi s-au părut la fel ca înainte. Au o interfaţă plăcută, dacă îţi place acest gen de efecte speciale. Jurasicii… am încercat să văd ce fac, dar n-am priceput o iotă. E atât de… alandala, parcă fiecare carte ar fi o realitate consensuală şi de sine stătătoare.

— Aproape exact. Jurasicii întotdeauna au fost eclectici. Acum, că au Biblionetul, construiesc un fel de consens, mai subtil decât Hacekienii, fiindcă ei pot combina realităţile. Asta este diferenţa dintre unii şi alţii. Jurasicii vin din toată lumea, chiar şi din statele subdezvoltate, şi ei acum trimit cărţi şi acolo. Hacekienii sunt buni bibliotecari, ştiu să organizeze cărţile. Acum, dacă s-ar rezolva şi problema cu atingerea interactivă, ar face lucrurile şi mai atractive, ar citi şi mai multă lume.

Carlos se uită de jur împrejur unde conjuraţia lor făcuse planuri pentru un cu totul alt sfârşit.

— Câte s-au schimbat în ultimele două luni…

— Carlos, tu ce crezi că s-a întâmplat în seara aceea? Revolta a fost pusă la cale ca să distragă atenţia de la ce făceam noi prin subsoluri sau a fost exact invers?

— M-am gândit şi eu foarte mult la treaba asta. Cred că revolta a fost o diversiune, dar una care a scăpat de sub control şi a cauzat imense… cum se spune la opusul lui „prejudicii colaterale“? Beneficii colaterale! Sharif – dar eu îl vedeam de cele mai multe ori ca un iepure – era un nebun vesel.

Iepure. Aşa îl numiseră şi poliţiştii pe Străinul Misterios. Aşa se numise el însuşi la final.

— Pe de altă parte, partea *noastră* nu era prea veselă. Iepurele ne manipulase pe fiecare dintre noi, profitând de slăbiciunile noastre.

— Da, aprobă Carlos.

— Iepurele ne-a promis că ne îndeplineşte o dorinţă secretă, apoi s-a dat lovit după ce şi-a văzut sacii în căruţă.

Deşi, sincer vorbind, Robert credea că omul era terminat. Poate lucrurile ar fi arătat altfel dacă ar fi supravieţuit. Robert avusese o încredere oarbă în promisiunile lui şi îşi trădase familia.

Carlos se aplecă înspre el. În spatele lentilelor groase, privirea lui era sceptică.

— OK, admise Robert, poate Iepurele nu ne-a promis tuturor câte ceva. Dar pe Tommie l-a ajutat să-şi pună la punct planul de atac al buncărelor lui Huertas.

— Posibil.

Dar tot nu părea convins.

— Uite, dacă vreuna din promisiuni ar fi devenit realitate, rezultatul ar fi spectaculos! Pun pariu că Winston voia să… apropo, pe unde mai e Winnie?

Începu să caute pe net, dar Carlos deja avea răspunsul:

— Domnul decan a fost angajat de Universitate, luna trecută, la Departamentul de Artă şi Literatură.

Robert citi rezultatele pe care le găsise.

— Dar s-a angajat ca asistent!

— Da, e ciudat. Actualul decan de la Arte şi Litere e Jessica Laskowicz. Şi ea a beneficiat de tratament medical. Pe vremuri, era secretară la decanat. Acum el e jos şi ea e sus şi gurile rele spun că Blount şi Laskowicz nu s-au suportat niciodată.

Bietul Winnie.

— Probabil Winston a ajuns la pace cu visele lui.

Ca şi mine.

Asta însemna că Străinul Misterios era dispărut de-a binelea cu promisiuni cu tot. Robert se uită la Carlos Rivera şi simţi cum creşte în el un val de uimire. Robert nu mai avea flerul de pe vremuri, iar acum trebuia să-i intre în ochi evidentul ca să vadă şi el.

— Dar… cu *tine*, cum a rămas?

— Aţi observat ceva diferit la mine?

Robert se uită cu atenţie la tânăr, apoi în biroul lui elegant. Carlos se scosese destul de bine. Dar Robert nu credea că succesul în carieră fusese dorinţa lui.

— Pari mai fericit, mai încrezător şi mai… coerent. *Bingo*. N-ai spus niciun singur cuvânt în chineză, niciun simptom de SLC!

Răspunsul lui Carlos fu un zâmbet fericit.

— Ai uitat chineza?!

— Nu. *Qí shí wǒ hái kěyǐ shuōzhōngwén, búguoì búxiàng yǐqián nàme liúlì le*. Dar n-am mai avut o criză de mai bine de şase săptămâni! Şi mă pot bucura de limba chineză. Îmi foloseşte acum, când lucrăm cu chinezii de la Informagical, vrem să încorporăm şi British Library.

Robert stătu pe gânduri o vreme.

— Vindecarea ta ar putea fi o coincidenţă.

— M-am… gândit şi eu. Este un medicament revoluţionar care a fost descoperit de nişte grupuri de cercetători din Turcia şi Indonezia. Nu are

nicio legătură cu Asociaţia veteranilor sau cu programele lor de cercetare. Dar aşa merg lucrurile cu inovaţiile în ziua de azi. Nu a fost vreun mesaj de la Iepure, totul e pe faţă, legal, chiar dacă nu s-a răspândit încă zvonul. Pentru că, vedeţi dumneavoastră, tratamentul acesta nu merge la toată lumea. Ei m-au contactat printr-o societate de caritate, după ce au văzut că am profilul biologic care s-ar preta la aşa ceva. Deci ar putea fi o coincidenţă.

— Da.

Terenul minat.

— Dar, continuă Rivera, e o coincidenţă foarte mare. Am primit ce-am vrut, la doar câteva săptămâni după ce mi-am îndeplinit promisiunea. Şi progresele mele cu Jurasicii au fost ciudate, am făcut lucruri în săptămâni care mi-ar fi luat un an. Cineva acolo sus mă ajută. Cred că vă înşelaţi în privinţa Iepurelui. Eu zic că stă ascuns. Probabil nu poate face toate minunile în acelaşi timp… Domnule profesor? Sunteţi bine?

Robert se întorsese cu spatele la Carlos şi îşi lipise fruntea de geamul rece al ferestrei. *Nu-mi trebuie nimic, sunt fericit cu ce am acum!* Deschise ochii şi privi afară printre lacrimi. Dedesubt se vedea poteca atât de familiară, şarpele cunoaşterii şerpuind la vale până în Bibliotecă. Poate Străinul Misterios chiar era un zeu sau ajunsese unul. Un zeu jongler[4].

— Domnule profesor?

— Sunt OK, Carlos. Poate ai dreptate.

Mai stătură de vorbă câteva minute. Robert nu mai ştia ce vorbiseră, deşi îşi amintea de îngrijorarea tânărului, care lua confuzia lui Robert drept o urgenţă medicală.

Apoi luă liftul şi coborî în piaţeta însorită din faţa Bibliotecii. De jur împrejurul său se vedeau înălţându-se lumi nesfârşite şi fantastice de artă şi de ştiinţă la care umanitatea lucra neobosită.

Şi dacă pot avea orice?

4 Referire la personajul Br’er Rabbit din cartea *Unchiul Remus* de Robert Roosevelt.